Barbara Delinsky

EDITURA
MIRON

Când îţi voi dărui dragostea mea

A WOMAN'S PLACE

by Barbara Delinsky

BARBARA DELINSKY

Cînd îţi voi dărui dragostea mea

Traducere de Marinela Cojocaru

București

Tehnoredactor: *MONICA TOADER*
Corector: *SANDA VIDRIGHIN*

ISBN 973-95063-0-9

Capitolul 1

Dacă aş fi fost superstiţioasă, aş fi considerat mirosul neplăcut drept un semn de rău augur. Voiam ca totul să fie perfect în dimineaţa plecării mele şi mă aflam foarte aproape de atingerea acestui ţel. Nu-mi lipsea deloc mutra îmbufnată a lui Dennis.

Dar nu eram decît o biată femeie credulă. Intrînd în bucătărie, în aceea vineri de octombrie, n-am sesizat nimic din starea reală a lucrurilor. Nu ştiam decît că nu era în regulă ceva. Mireasma plăcută a toamnei, parfumul frunzelor uscate învolburate de vînt în curtea din spate, cele două lumînări de pe masa acoperită cu sticlă, coşul cu mere proaspăt culese, era anihilată de o duhoare greu de definit.

Am căutat sub chiuvetă după vreo bucată de hîrtie unsuroasă rămasă de la cina din seara trecută, dar acolo nu se simţea nimic. Cuptorul aragazului prezenta aceleaşi simptome liniştitoare. N-am avut nici o surpriză deschizînd uşa frigiderului, dar am verificat totuşi laptele

pe care fiica mea îl lasă de prea multe ori pe dulap, puiul pregătit pentru Dennis pe perioada cît vom fi departe de casă, sertarul pentru brînză unde o pungă de plastic ar putea ascunde ceva albăstrui şi pufos.

Nimic.

Dar mirosul scîrbos persista, o nouă „hibă" într-o săptămînă cu prea multe „hibe". Jonglînd cu multă înzestrare de la natură între un soţ, doi copii şi munca mea, pregătirile pentru o deplasare mai lungă de două zile deveneau o adevărată aventură, însă de data asta plecam pentru unsprezece zile într-o misiune care mă cam îngrozea. Mama era pe moarte. Echilibrul meu sufletesc era zdruncinat serios şi fără complicaţiile altor „hibe".

Cum eliminasem variantele logice, începeam să mă întreb dacă mirosul nu provenea de sub scîndurile de două sute de ani ale casei cînd fiul meu păşi în cameră încălţat doar în ciorapi. Cu părul ciufulit, îmbrăcat într-un tricou *Red Sox* şi nişte blugi uzaţi arăta mai sobru ca oricare alt băieţel de nouă ani un copil liniştit şi sensibil, indiferent de circumstanţe. Oricît de mult aş fi încercat să minimalizez semnificaţia acestei călătorii bănuiam că ştia deja adevărul.

– Mami, nu-mi găsesc tenişii. Nu sînt în camera mea şi dacă nu-i găsesc nu ştiu cu ce mă voi încălţa dacă mergem la bunica. Erau perechea cea mai bună.

– „Erau"– termenul cel mai potrivit. Mi-am pus braţele peste umerii lui. Creştetul capului îmi ajungea pînă la piept. Aseară a trebuit să-i curăţ de noroi. Ce ţi-a venit, Johnny? Am stabilit că nu vei juca fotbal cu tenişii cei buni.

– Am jucat baschet. Tatăl lui Jordan a instalat un coş în curte dar terenul nu e încă asfaltat. Se strîmbă scîrbit.

Îgh. Ce pute aşa?

Am aruncat o privire disperată prin bucătărie.

– Bună întrebare. Ai vreo idee?

– Nu mă întreba pe mine. Întreab-o pe Kikit. Ea e cea care lasă întotdeauna mîncarea pe unde apucă. Eşti sigură că mă voi întoarce la timp pentru antrenamentul de marţi?

– Avionul aterizează la unu. Antrenamentul tău începe doar la cinci.

– Dacă nu ajung la antrenament meciul următor îl voi petrece pe banca de rezerve.

I-am luat faţa în palme. Obrajii îi erau netezi, rumeni, oscilînd încă între copilărie şi adolescenţă.

– Lipseşti de la antrenament numai dacă avionul are întîrziere, iar în cazul ăsta eu sau tati vom explica...

– N-o să aveţi ce explica, mă întrerupse Johnny şi făcu un pas înapoi. Cine nu ia parte la antrenament, nu joacă. Unde sînt tenişii?

– Pe etajera din garaj. Am strigat în urma lui. Vrei să mănînci ceva? Brody va veni în patruzeci şi cinci de minute. Vom primi ceva de mîncare în avion, dar nu-ţi pot garanta că-ţi va plăcea. Numai dacă nu vrei din cele pregătite pentru Kikit. Tăcere. Era pe alee dintre casă şi garaj. M-am folosit de lipsa lui ca să- mi chem fetiţa, cu doi ani mai mică ca el.

– Kikit?

– S-a răzgîndit şi acum mută menajeria din cameră în sufragerie, anunţă soţul meu aruncînd pe masă ziarul *Globe,* mai puţin pagina financiară pe care o ţinea în mînă. N-am mai văzut niciodată în viaţa mea atîtea chestii de pluş. Chiar are nevoie de ele? Pufni pe nas enervat şi făcu o strîmbătură. Asta ce mai e?

Venind din partea lui Dennis întrebarea suna şi mai

acuzator. Imaginea de ansamblu a căsătoriei noastre presupunea ca locuința să fie răspunderea mea. Dar timpul mă împiedica să continui vînarea mirosului.

– Ar putea fi un şobolan. Cei de la deratizare au fost nevoiți să schimbe cursele din pivniță, iar asta înseamnă că o parte din otravă a fost mîncată, deci ceva a murit înainte să fi ieşit afară.

Johnny traversă bucătăria în fugă ținîndu-se cu degetele de nas dîndu-mi astfel lovitura de grație.

– Mi se face greață.

Tenişii lui lăsară în urmă o dîră de noroi uscat, dar nu mai aveam cînd să iau cîrpa şi s-o şterg.

– Dennis, vrei ouă?

– Poate. Nu ştiu. Mai întîi cafeaua. Se aşeză la masă cu ziarul în față.

Am turnat cafeaua şi ignorînd dracii din mine care zbierau în gura mare „Haide odată, să-i dăm bătaie", am rostit cît mai calmă:

– Ouă, da sau nu? Am la dispoziție patruzeci de minute ca să mă îmbrac, să fac bagajele şi să plec.

– Cum rămîne cu mirosul? Nu pot trăi unsprezece zile în putoarea asta.

– S-ar putea să dispară de la sine, m-am rugat eu. Dacă nu, cheamă pe cineva de la deratizare. Numărul firmei e pe panou.

– Dar nu voi fi aici ca să-i dau drumul în casă. Plec imediat după tine la întrunirea cu grupul Ferguson din Berkshires. Ştii că ăsta e motivul pentru care nu te-am putut duce la aeroport. Mă fulgeră cu o căutătură zeflemitoare. Nu-mi vine să cred c-ai dat-o în bară cu cei de la aeroport.

– Nu-i adevărat. Nu ştiu ce s-a întîmplat. Am rezervat maşina încă de acum două săptămîni şi o pot dovedi cu

numărul de înmatriculare care mi-a fost dat. Au spus c-am sunat săptămîna trecută şi-am renunțat la transportul oferit de aeroport. Dar n-am făcut-o. Dacă n-aş fi verificat, am aştepta degeaba taxiul. Slavă Domnului că Brody e liber şi ne poate duce cu maşina lui. Iar în ce priveşte mirosul, am încercat să rămîn calmă, spune-le celor de la deratizare să vină după ce te întorci acasă. Dennis, nu ştiu ce altceva aş putea face. E un weekend de vacanță. Toate biletele sînt deja vîndute. N-am cum să plec cu altă cursă. Mai erau multe altele de spus, în primul rînd despre bunul lui simț acum că boala mamei apăsa atît de greu asupra mea, dar mi-am înghițit mîndria pentru că urma să se ocupe de copii ca după oprirea la Clevland să pot pleca într-o vizită de lucru de o săptămînă. Nu eram nerecunoscătoare, mă simțeam însă ca o lămîie stoarsă, şi cu fiecare minut într-o întîrziere tot mai mare.

Tocmai cînd scoteam tigaia pentru ouă am auzit în spate paşii săltați ai fetiței mele de şapte ani, apoi vocea ei subțire şi vioaie.

– Mami, îi iau pe Travis, Michael şi Joy, bine? Ridică ochii spre mine cu obrazul lipit de talie, o fețişoară de înger încadrată de bucle castanii legate cu o bentiță colorată. Părul meu era de aceeaşi culoare deşi cîrlionții căzuseră de mult preadă foarfecelor.

Luînd-o pe după gît am strîns-o lîngă mine continuînd să bat ouăle.

– Parcă ne-am înțeles să iei numai doi.

Obrazul ei se frecă de brațul meu.

– Păi, aşa am spus, dar pe care să-l las aici? Sînt singura care ştie ce n-are voie Travis să mănînce, Michael are coşmaruri dacă nu sînt cu el, iar Joy o să plîngă pentru că sînt obişnuiți să fie întotdeauna îm-

preună. Vor s-o vadă pe mătuşa Rona şi sînt sigură c-o vor înveseli pe bunica. Cum e spitalul ei?

– Nu ştiu. Nu l-am văzut încă.

Flutură o mînă mică cu degetele răsfirate.

– E lucios şi zgomotos ca al meu?

– Numai părțile unde sînt tratate fetițe care au alergii la alimente pe care n-ar trebui să le mănînce. La etajul unde e bunica va fi lucios, dar liniştit.

– O să doarmă?

– Nu tot timpul.

– O parte din timp?

– Tot ce se poate. Deşi probabil că n-o să doarmă deloc cît veți fi acolo. Va dori să fie trează fiecare minut.

– Poate vorbi?

– Fireşte că poate vorbi.

– Nu şi dacă are tuburi în gît. O să aibă tuburi în gît?

– Nu, draga mea. Am desfăcut un pachet de caşcaval tăiat felii şi i l-am oferit.

Kikit luă o bucată.

– O să aibă tuburi în nas?

– Nu. Ți-am mai spus-o şi seara trecută.

– Uneori lucrurile se mai pot schimba. Îşi duse mîna la gură şi ciugulind din caşcaval se strecură pe sub brațul meu. Tati, de ce nu vii cu noi?

– Ştii de ce, spuse el din saptele ziarului. Trebuie să lucrez.

– Dacă trebuie să lucrezi, întrebă ea urcîndu-se de pe scaun pe masă şi aşezîndu-se pe margine cu picioarele legănîndu-se, de ce ți-ai pus crosele de golf în portbagaj?

Am început să răzuiesc caşcavalul în ouăle bătute dar am făcut-o cu calm.

– Pentru că, spuse Dennis, după lucru voi juca golf.

După, accentuă el.

– Noi lipsim de la şcoală ca s-o vedem pe bunica. Cred c-ar trebui să fii şi tu.

– Am fost cu voi în august.

Picioarele ei făceau să fîşie marginile ziarului.

– Cînd va ieşi din spital?

– Nu ştiu.

– Va mai ieşi vreodată?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kikit, spuse el cu un rîs silit împăturind ziarul şi punîndu-l deoparte, nu pot citi dacă îţi mişti picioarele. Ai împrăştiat caşcavalul peste tot. Dă-te jos de pe masă.

– Marţi o să ne aştepţi la aeroport?

– Da.

– Aeroportul e foarte mare, de unde ştii unde să mergi?

– O să ştiu. Jos de pe masă, porunci el şi desfăcu ziarul imediat ce Kikit îi dădu ascultare.

– O să vă aştepte, am strigat eu în timp ce ţopăia afară din bucătărie. Am turnat compoziţa în uleiul fierbinte din tigaie, am pus pîine în aparatul de prăjit şi am scos o farfurie. Datele despre cursă sînt pe panou, i-am spus eu lui Dennis, plus numărul la care ne poţi suna ca să vezi dacă vom sosi la timp. Numerele din Clevaland sînt trecute tot acolo, iar după întoarcerea copiilor am notat cine va duce copiii cu maşina şi cînd, plus numerele de telefon.

Ziarul fu lăsat din nou iar scaunul împins înapoi. Se duse la panoul de lîngă telefon plin cu bileţele, rămase un minut, apoi mîrîi.

– Ce? am întrebat eu.

– Ce-ar putea fi? Vechea poveste. Avem nevoie de o bonă.

– Am avut o bonă. A pus stăpînire pe telefon, conducea ca o maniacă a vitezei şi îi tot dădea lui Kikit unt de arahide, indiferent de cîte ori i-aş fi spus că pentru ea e otravă.

– Era franţuzoiacă. Bonele de origine franceză sînt frivole. Ne trebuie una suedeză. Bine, ştiu. Eşti de părere că ne descurcăm mai bine fără, replică el arătînd enervat cu mîna spre panou, dar lista asta cu cine duce pe cine unde şi cînd e o aiureală. Chiar şi dacă eşti acasă lucrurile merg anapoda. Îţi mai aminteşti ce s-a întîmplat săptămîna trecută?

Cum aş fi putut uita? Le-am făcut pe Kikit şi pe prietenele ei să aştepte o oră după lecţia de balet pentru că magazinul din Essex unde lucram atunci a avut o pană de curent şi ceasurile s-au oprit. M-am simţit groaznic.

– De ce nu te-ai uitat la ceasul de mînă? mă întrebă el pentru a nu ştiu cîta oară?

– Eram ocupată să resetez computerele.

– Te-ai extins prea mult, rosti cu încăpăţînare pesimistul din el.

– Nu m-am extins prea mult, pară optimista din mine cu o încăpăţînare la fel de mare. Atîta vreme cît mă ajuţi mă descurc de minune.

– Ar fi mai simplu să angajezi pe cineva să ducă copiii cu maşina.

– Nu le-ar plăcea, am spus eu întorcînd omleta. Ne vor pe noi. În plus, pentru urgenţe o avem pe doamna Gimble.

– Nu ştie să conducă.

– Locuieşte lîngă noi şi adoră copiii. Dennis? Am aşteptat ca el să ridice ochii de pe ziar. O să mergi la meciul lui Johnny de sîmbătă, da?

– Dacă pot.

O... putea. Problema era să aibă chef.

– Va fi distrus dacă nu vei fi acolo.

– Dacă intervine ceva, nu voi putea merge şi gata. Şi eu am o firmă de condus, Claire.

Nici asta n-o puteam uita, mai ales că mi-o arunca în faţă atît de des. Şi nici nu-i puteam atrage atenţia că, din moment ce firma lui nu mai era decît o umbră a celei de odinioară, avea suficient timp la dispoziţie ca să stea cu copiii. Observaţia mea l-ar fi pus în defensivă. Subiectul era deci tabu. O cale bătătorită care nu ducea nicăieri. Nu era momentul potrivit să tropăim din nou spre ea. Voiam însă să mă asigur că pe perioada cît voi fi plecată copiii se vor bucura de întreaga lui atenţie.

– Cîţi fac parte din grupul Ferguson? am întrebat eu.

– Depinde.

Am întors din nou omleta.

– Cu ce se ocupă mai exact?

– Cu lucruri din plastic.

Am mai întors o dată omleta.

– În scopuri comerciale?

El mîrîi un da sau un nu, habar n-am.

Pîinea prăjită sări afară. Am uns cu unt ambele felii, le-am pus pe farfurie, am turnat omleta în centru şi am strecurat farfuria în spaţiul liber dintre ziar şi Dennis. Apoi m-am apucat să curăţ tigaia.

– Meciul e sîmbătă la zece dimineaţa. Aranjază-ţi întrunirile ca să poţi fi acolo. Te rog. Johnny vrea ca unul din noi să-l vadă jucînd. Îi place să te ştie acolo. A suferit enorm săpătmîna trecută cînd nu l-ai văzut marcînd. E convins că nu va mai marca niciodată. Chiar dacă e adevărat, trebuie să ştie că tu vrei să-l vezi jucînd.

– Am spus că voi încerca. Tonul lui Dennis mă preveni să nu insist. Dar dacă va interveni ceva nu voi

ajunge decît la ultima jumătate de oră. Ce naiba este mirosul ăsta? Trînti ziarul supărat, împinse scaunul şi începu să deschidă şi să deschidă dulăpioarele de pe pereți. În ultimul timp mintea ți-a fost peste tot numai acasă nu. Trebuie să fi pus ceva acolo unde nu-i era locul.

Posibil. Dar nu mă aşteptam să găsească el ceva în dulăpioare. Fuseseră curățate meticulos cu o săptămînă în urmă.

– Poftim, spuse el dezgustat. Ia chestia asta.

O plasă folosită la cumpărături, mirosind oribil, ateriză în chiuvetă. Conținea o jumătate de ceapă putredă. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum de ajunsese în dulăpiorul cu plase curate, dar cînd i-am aruncat lui Dennis o privire iscoditoare acesta se depărta de chiuvetă revenind la micul dejun.

Am aruncat punga la gunoi, am înhățat deodorantul pentru cameră şi am alungat mirosul.

– Vezi? am spus eu bine dispusă, te pricepi să găseşti lucruri. Mult mai bine ca mine.

Mă privi agasat apoi studie mai departe valoarea acțiunilor la bursă.

Brody sosi peste treizeci de minute. Se servi cu o ceaşcă de cafea şi discută cu Dennis despre afaceri în timp ce terminam de împachetat, de făcut paturile şi de îmbrăcat un costum. Pantaloni gri dintr-un material moale, o vestă de culoarea fildeşului şi o jachetă de un vişiniu-deschis, va fi perfect pentru munca care urma după Clevaland. În plus, mamei îi va plăcea enorm.

Adora lucrurile fine, senzația lor pe piele, felul cum arătau pe fiicele ei. Nu era greu de înțeles. Cunoscuse vremuri grele şi se bucura că aparțineau trecutului.

Îndată ce totul fu dus în maşină, iar Dennis îmbrăţişat, pupat şi lăsat să ne facă cu mîna pe treptele casei din Cape Cod Georgian care nu era deloc în Cape ci într-un mic orăşel la nord de Gloucester, ne-am alăturat celorlalţi navetişti din Boston şi am pornit spre aeroport.

Aşezîndu-mă mai confortabil în scaunul *Range Rover*-ului lui Brody am scos un oftat lung.

– Obosită? întrebă el încet.

Am zîmbit şi mi-am clătinat capul, apoi mi-am mişcat mîna într-un fel care îmi contrazicea gestul făcut cu capul. Da, eram obosită, şi îngrijorată. Iar în clipa de faţă uşurată să-l ştiu pe Dennis departe de mine. Ura călătoriile mele de afaceri, le vedea ca pe un obstacol al vieţii noastre, în ciuda eforturilor mele de a minimaliza dezavantajele. De fapt, a fost mai puţin supărat decît de obicei, mai mult îmbufnat decît pus pe harţă. Poate devenise mai înţelegător. Sau se simţea prost din cauza mamei. Oricare ar fi fost motivul, de data asta nu existaseră nici un fel de explozii.

Iar acum, cu Brody la volan, puteam să uit de restul responsabilităţilor şi să mă destind o oră cît urma să dureze drumul pînă la *Logan*.

– Eşti o bomboană că mă duci la aeroport, am spus eu lăsîndu-mi capul pe spătarul scaunului. Brody era plăcut la vedere şi o binecuvîntare pentru mine. Avea păr castaniu-deschis, ochelari cu ramă metalică şi nişte ochi căprui purtînd încă amprenta somnului. Era simpatic, nonşalant, relaxat, un balsam binevenit.

– Pentru mine e o plăcere, spuse el. Apropo, cred că Dennis pune ceva la cale cu grupul Ferguson. Compania a trecut prin cîteva momente dificile, dar are un management solid şi cîteva minţi strălucite. Au nevoie doar de

bani. Iar dacă Dennis poate aranja o sursă de finanțare, afacerea e ca şi aranjată.

O speram. Nu prea reuşise multe în ultimul timp, iar asta făcea ca succesul meu cu *WickerWise* să fie şi mai greu de înghițit. Deşi nu se putea spune că se spetea muncind. Nu-i stătea în fire. Pe mine nu m-ar fi deranjat să fi dat peste o mină de aur. Nu eram o persoană orgolioasă sau invidioasă.

– Ar trebui să primesc astăzi contractele pentru magazinul din St. Louis, continuă Brody în stilul lui competent. Odată ce terenul va fi cumpărat voi putea finaliza contractul cu constructorul pentru munca de renovare. Îți voi trimite informațiile prin fax. Vor ajunge la hotel înainte de miercuri. Se vor ocupa ei de detalii. Ai planurile la tine?

Am atins servieta cu piciorul.

– Greu de crezut că va fi al douăzeci şi nouălea magazin.

Trecuseră doisprezece ani de la deschiderea primului magazin *WickerWise.* Aşa-zisul purtător de drapel al firmei mai funcționa încă într-o fostă remiză de pompieri, la o distanță de cincisprezece minute cu maşina de casă. Devenise modelul unui lanț de magazine care se întindeau de la Nantuncket pînă în Seattle. Brody şi cu mine aveam mare grijă de magazinele noastre, le supravegheam cu ochi de vultur. Toate erau instalate în clădiri gata construite, şcoli sau case vechi, baruri abandonate, stații de benzină, magazine universale, ba pînă şi în două biserici. Făcea parte din farmecul lor. Restul se datora decorațiunilor interioare lucrate după un tipar anume şi modului de prezentare a mobilei din răchită pe care o vindeam. Brody şi cu mine dețineam controlul şi în acest domeniu.

Comenzile se făceau numai prin intermediul nostru. Unul dintre noi se ocupa personal de deschiderea fiecărui magazin şi îl vizita de două ori pe an.

Douăzeci şi opt de magazine, încă douăsprezece boutique-uri în centre comerciale de lux, o fabrică de răchită în Pennsylvania, încăperi în numeroase clădiri ale organizaţiilor de caritate, simţeam cum îmi vîjîie capul. Atît de mult într-un timp atît de scurt, aproape ca prin farmec. Plantasem o tulpină fragilă şi iată că înflorise pe neaşteptate.

– Ştii unde mergem? îl întrebă Kikit pe Brody. Se ridicase de pe bancheta din spate şi se sprijinea de partea laterală a scaunului lui strecurîndu-şi braţul mic pe sub mîneca jachetei din piele. Ar fi trebuit să stea la locul ei cu centura de siguranţă fixată, dar nu aveam inima să insist ştiind foarte bine că stewardesa o va face cît de curînd. În plus, Brody era un şofer excelent, şi îmi iubea copiii. Dacă ar fi existat pericolul vreunui accident, braţul lui ar fi fixat-o imediat de scaun.

– În Cleveland, aşa cred, răspunse el răbdător ca întotdeauna, deşi ştiam amîndoi ce va urma.

– Ai fost vreodată acolo?

– Ştii bine c-am fost, Clara Kate.

– Bine, dar povesteşte-mi totuşi.

– Am urmat colegiul din Clevaland, replică Brody ascultător. Şi acolo l-am cunoscut pe tatăl tău.

– Şi pe mami.

– Şi pe mami. Dar mai întîi pe tatăl tău. Am făcut parte din aceeaşi fraternitate. Se opri. Era o regulă a jocului.

Kikit îi suflă.

– Ai făcut mult tărăboi.

– Am făcut multe năzbîtii, asta voiam să spun, o

corectă el pe un ton destul de înțepat ca să cîştige unul din rîsetele ei atît de drăgălaşe. Apoi am absolvit şi ne-am dus să lucrăm în oraşe diferite şi un timp nu ne-am mai văzut.

– Şase ani.

– Ştii povestea mai bine ca mine.

Am închis ochii, mi-am lăsat capul pe spate şi am zîmbit. O ştia, nici vorbă. Brody continua s-o spună cu mult după ce Dennis se săturase pînă peste cap s-o tot repete.

– Tu şi tati ați discutat un timp, apoi ați intrat împreună în afaceri, dar nu în Clevaland. Ai cunoscut-o pe bunica din Clevaland?

– Nu. N-am întîlnit-o pînă nu m-am mutat aici.

– Va muri?

Ochii mei se deschiseră brusc. Am întors capul ca s-o cert pentru că spunea aşa ceva. Apoi privirea mi-a căzut pe fața curioasă a lui Johnny şi mi-am dat seama că nu făcea decît să dea glas gîndurilor lor secrete. O făcea foarte des, iar mie îmi plăcea îndrăzneala ei chiar dacă nu aveam întotdeauna răspunsurile pregătite.

– Nu astăzi sau mîine, replică Brody în locul meu.

– Dar curînd?

– Poate. E bolnavă de mult timp. Corpul ei a obosit.

– Şi eu obosesc uneori.

S-urile erau pronunțate ş, rămăşiță a unui defect de vorbire care apărea numai în momente de stres. Iar referirea la boală o speria uşor.

– Nu e acelaşi lucru, spuse Brody. Nici pe departe.

– Eşti sigur?

– Sută la sută. Tu oboseşti aşa cum obosim cu toții. La bunica ta e vorba de vîrstă şi boala de care suferă.

– Cancer.

– Cancer.

Kikit trase adînc aer în piept. Mi-am adunat curajul pentru atacul următor, dar n-am auzit decît un oftat prelung.

– Brody, anul ăsta mergem la circ? Mi-am promis, dar pînă acum n-am auzit nici un cuvînt. Prietena mea Lily merge săptămîna viitoare. Şi Alexander Bly. Vreau să merg şi eu

– Am biletele.

Chipul ei se lumină.

– Da? Cînd? Vom sta în mijloc ca şi anul trecut? Aproape de locul unde elefanții au urcat pe scaunele alea, îți mai aminteşti, Brody? A fost super. Vine şi Joy, nu-i aşa? întrebă ea referindu-se la fiica lui Brody, acum adolescentă. N-ar fi frumos să mergem fără ea. Vreau încă un aligator ca Hector, se poate, mami? Unul purpuriu de data asta. Nu-mi pasă de ce spune tati. Aligatorii au nevoie de alți aligatori. Mami, te rog?

Connie Grant fusese întotdeauna o femeie mică, dar în cele cîteva săptămîni de cînd n-o văzusem slăbise mult. Greutatea, culoarea pielii, energia se diminuaseră rînd pe rînd. I se administrau tranchilizante puternice. Deschidea ochii la intervale neregulate şi numai după un mare efort. Problema cea mai strigentă, mi-a explicat doctorul în timpul uneia din convorbirile telefonice, nu era cancerul ci inima. O operație pe cord nici nu intra în discuție. Era mult prea slăbită.

Trebuie să fi apelat la toată forța care îi mai rămăsese ca să stea de vorbă cu copiii pentru că imediat ce Johnny şi Kikit plecară cu sora mea, lăsîndu-ne singure, închise ochii şi rămase tăcută.

M-am aşezat cu inima grea pe scaun cît mai aproape

de ea. După cîteva minute, am început să fredonez şi am fost des răspălătită de surîsul ei uşor, aşa că am cîntat mai departe, de data asta cu cuvinte. Lui Connie îi plăcea foarte mult Streisand. După „Evergreen“ am cîntat mai mult în şoaptă pînă a fost destul de odihnită ca să deschidă ochii. Am terminat ultimele măsuri din „The Way We Were“ şi am zîmbit.

Zîmbetul ei fu însă scurt şi şters. Privirea care urmă fu sobră, ca de la o femeie la alta, surprinzător de ageră. Vibra în ea adevărul de care mă temeam şi m-a făcut să rostesc un rapid:

– Nici măcar să nu te gîndeşti.

– Cum ar fi posibil? întrebă ea cu o voce tremurătoare. Nu prea pot face altceva decît să zac aici şi să gîndesc. Ce ironie a soartei! Cît timp pierdut! Închise ochii, oftă. Am fost întotdeauna atît de ocupată. Atît de ocupată, dar fără să am cu ce să mă laud. Deschise ochii din nou implorîndu-mi înțelegerea. E foarte enervant, sînt atîtea lucruri pe care am vrut să le fac şi nu voi apuca să le mai fac niciodată.

– Ai făcut mii de lucruri, am spus eu, încă de la moartea tatei. Tu eşti cea care ne-a ținut pe linia de plutire. Ai avut două slujbe, ai muncit zi şi noapte.

– M-am învîrtit în jurul cozii, asta am făcut. N-am prea reuşit să înaintez. Ca şi acum. Reuşesc să-mi stăpînesc durerea, apoi mă izbeşte din nou. Am obosit, Claire.

Disperarea ei mă înspăimîntă dar mă şi înfurie pentru că Connie Grant nu merita să moară la şaizeci şi trei de ani. Se luptase mult şi din greu pentru o viață mai bună, se luptase chiar mai mult cînd lucrurile se complicaseră.

– O... mamă. Au fost şi momente fericite. O mulțime.

– Tu, cu siguranță. Oftă. Rona, nu ştiu.

– Te-ai descurcat bine şi cu Rona. Stă aici cu tine, mamă. Mai mult decît mine. Aş vrea să fi locuit mai aproape.

– Chiar dacă ai locui, tot ai avea o familie. Firma ta. Rona nu are nimic.

– Are prietene.

– Sînt la fel de pierdute în spațiu ca ea. Nici una nu are vreo direcție, doar salonul de coafură. Ce-ar face Rona dacă n-ar trebui să se îngrijească de mine? Cei doi soți au venit şi au plecat, n-are copii, n-are o carieră. Îmi fac probleme pentru ea.

– E numai un pic pierdută. Se va regăsi pînă la urmă.

– O să ai grijă de ea, nu-i aşa, Claire? mă imploră Connie mai palidă ca niciodată. După moartea mea, Rona nu te va mai avea decît pe tine.

– O să fac tot ce pot.

– Oferă-i un magazin.

– Am făcut-o. Nu-l vrea.

– Insistă. O să termine curînd toți banii lui Harold. Biata de ea, este aproape la fel de nesigură de ea pe cît am fost eu cînd a murit tatăl vostru. Poate are nevoie de un şoc, aşa ca mine. Ce trist că trecutul se repetă. Încerci să-ți împiedici copiii să facă aceleaşi greşeli ca tine... Ardoarea cu care vorbise o părăsi brusc şi îşi lăsă capul mai adînc în perne. Cel puțin cu tine am reuşit. Spune-mi ce-ai mai făcut. Unde vei deschide noul magazin?

Mulțumită să-i abat atenția, am început să-i povestesc despre magazinul din St. Louis şi expoziția de mobilă din Carolina de Nord. Îmi zîmbi şi dădu din cap deşi nu părea să fie pe deplin conştientă. Ştiam însă că *WickerWise* e una din marile ei bucurii. Aşa că, în timp

ce zăcea pe pat cu capul întors spre mine, i-am povestit despre evaluarea stricăciunilor provocate de inundație la magazinul din New Orleans, posibila extindere a filialei din Denver, managerii cu care urmam să stau de vorbă şi potențialul oferit de cîteva clădiri din Atlanta.

– Bine, mi-a spus ea la un moment dat, apoi după alte cîteva minute. Cu cît mai multe oraşe cu atît mai bine, e important ca firma ta să fie văzută peste tot. Apoi urmă întrebarea devenită o obişnuință. Şi New York-ul?

Aveam un magazin în East Hampton, foarte profitabil, dar pentru mama East Hampton nu era Manhattan. Voia un magazin *WickerWise* pe Fifth Avenue.

– Deocamdată nu, am spus eu. Poate peste cîțiva ani.

– Va fi un succes răsunător. Nu crezi?

– Nu ştiu, mamă. În Manhattan va fi foarte greu. Numai chiria costă o avere. Aş prefera mai degrabă un boutique într-un centru comercial...

– Un magazin al tău pe Fifth Avenue. Să nu te mulțumeşti cu mai puțin. Povesteşte-mi tot ce nu mi-au spus copiii.

I-am povestit despre Johnny care cînta în corul şcolii, despre progresele lui Kikit la balet, despre profesorii şi prietenii lor. Am vorbit pînă am văzut că oboseşte din nou. De data asta părea supărată regretînd parcă timpul pierdut din vizita mea. Am lăsat-o să se odihnească promițînd să revin spre seară.

Rona era cu aproape doi ani mai tînără ca mine. Am crescut împărțind dormitorul, hainele, ba chiar şi prietenii, şi ar fi trebuit să fim foarte legate una de cealaltă. Nu eram, iar motivul se datora faptului c-o împărțisem şi pe Connie. Mie nu-mi era greu.

Connie şi cu mine semănam ca două picături de apă, orice comparaţie între mine şi sora mea era în avantajul meu. Rona era diferită, ieşea din tiparul dorit de mama, dorea aprobarea ei şi se străduia atît de mult să o obţină că de fiecare dată o încurca şi mai rău. Dar nu se învăţa minte şi o lua mereu de la capăt.

Cu gîndul că ne salvează de sărăcie, se grăbi să se mărite la numai douăzeci de ani cu cel mai bogat şi căutat burlac pe care putuse pune mîna.

După trei ani şi două amante, Jerry deveni fostul ei soţ. Nu se lăsă descurajată, mai ales că eu mă pregăteam să mă căsătoresc, şi îşi găsi soţul numărul doi. Harold fu cel mai bogat şi bătrîn burlac pe care putuse pune mîna. N-a înşelat-o cu nici o femeie. A murit.

Copiii mei o iubeau pe Rona iar ea îi îndrăgea la rîndul ei. Cît timp eram în vizită la mama, îi ducea la filme, la magazinele cu jucării, la muzeul ştiinţifico-fantastic, la restaurante unde îşi duceau copiii toţi cei care însemnau ceva în Clevaland. Nevoia de a se mişca putea trece drept neastîmpăr în preajma oamenilor în toată firea, dar era o dovadă de vitalitate cînd se afla în prezenţa copiilor. Şi de ce nu? Cu ei se putea comporta ca un copil şi încă unul cu portmoneul veşnic deschis. Ce făcea cu Johnny şi Kikit era un fel de sfidare, scopul fiind nu doar o acţiune anume, ci dorinţa de a mă întrece. Poate că Rona trăia străduindu-se s-o mulţească pe Connie, dar adora să mă provoace. Eram o zgripţuroaică, o mumă a pădurii obsedată de disciplină. Eram în esenţă, cauza multor nemulţumiri.

Eram de asemenea responsabilă cu răspunsurile la întrebările care părea să nu se mai oprească. Rona era bănuitoare, cerînd să-i repet tot ce aflasem de la doctori, convinsă că nu-i spuneam nici jumătate din adevăr.

Johnny mă luă pe ocolite vrînd să ştie ce se va întîmpla cu motanul bunicii pentru că nu îndrăznea să întrebe ce va fi cu ea, dar Kikit nu avea astfel de scrupule. Dacă nu spunea „Ce era injecția aia?" atunci era „I-ai văzut mîna tremurînd?" sau „De ce bîzîie aparatul aşa?" sau „Am auzit-o plîngînd cînd au întors-o pe o parte. De ce plîngea, mami?"

Copiii veneau la spital de două ori pe zi, vizite scurte aducătoare de bucurii, pentru mama, dar lipsa de vlagă a bunicii lor îi făcea să sufere. Aşa că Rona, încîntată, îi lua cu ea. Sosirea mea era salvarea ei, lucru pe care nu se deranja să-l ascundă. Uneori îmi arunca un plictisit „Mult noroc", sau un „Ne vom gîndi la tine" sfidător. Alteori avea pe chip doar o expresie de satisfacție care voia să spună că venise momentul să-mi plătesc datoriile. Şi avea dreptate. Nu numai că se afla în spital în toate zilele cînd eu nu puteam veni, dar vedea o latură diferită, mai condamnabilă a lui Connie. Ea era cea care ducea în spinare povara bolii lui Connie.

Nu, n-o condamnam că voia să scape pentru cîteva ore. Dacă aş fi avut de ales, aş fi preferat să mă aflu oriunde altundeva, era dureros să-mi văd mama murind. Indiferent de cîte ori aş fi vizitat spitalul, de fiecare dată cînd păşeam în cameră şi o vedeam suferind imaginea mă izbea ca pentru prima oară. Oricît de mult timp aş fi petrecut studiindu-i paloarea, la vizita următoare eram şocată din nou s-o găsesc atît de palidă. Oricît de bine m-aş fi priceput să-mi ocup mintea cu problemele firmei sau oricît aş fi fost de obosită cînd că întindeam în pat rămîneam trează şi îndurerată.

Copiii au stat pînă marți. Despărțirea de bunica a fost doar primul pas al calvarului care a urmat. Odată sosiți

la aeroport am aflat că aterizarea avioanelor e întîrziată de uraganele care se abătuseră asupra Coastei de Est. Orele de decolare au fost amînate de nenumărate ori. L-am sunat pe Dennis, la lucru, acasă, de cel puțin trei ori, şi cum nu mi-a răspuns i-am lăsat mesaje pe robot.

Johnny începu să-şi facă probleme că va pierde antrenamentul.

Kikit începu să se îngrijoreze că Dennis nu-i va aştepta la aeroport.

Ora de plecare fu amînată din nou. Am lăsat alte mesaje pentru Dennis.

Johnny strigă supărat că nu voia să fie ținut pe tuşă. Echipa cu care jucau sîmbătă nu era bună de nimic, aşa că ai lui avea mari şanse să cîştige.

Kikit strigă, de mai multe ori, că Michael, Travis şi Joy din geamantanul ei erau speriați de moarte că se vor pierde şi ce se întîmpla cu bagajele în timpul întîrzierilor?

Nu mă simțeam cu nimic mai bine decît copiii. În primul rînd nu-mi plăcea să-i ştiu zburînd singuri, dar cînd le-am propus să aştepte îmbunătățirea condițiilor atmosferice, Johnny se necăji atît de mult că va pierde antrenamentul c-am cedat. Compania aeriană s-a hotărît în cele din urmă să schimbe ruta curselor îndreptîndu-le spre Baltimore, ceea ce-l făcu pe Johnny şi mai supărat, începu s-o înghiontească pe Kikit care alergă la mine plîngînd şi n-am putut face altceva decît să las mesaje după mesaje pentru Dennis şi să duc copiii la avion îmbrățişîndu-i în fiecare minut şi obținînd promisiunea solemnă a stewardesei că odată ce vor ateriza la *Logan* îi va preda personal în mîinile lui Dennis.

M-am întors la spital cu un ochi la ceas, continuînd să-l sun pe Dennis. Ascultînd mesajele de pe robot nu

auzeam decît vocea mea. N-am dat de el decît la scurt timp înainte de ora la care ar fi trebuit să aterizeze cursa fără întîrzierile provocate de uragane.

– Vei ajunge la timp? am întrebat eu după ce i-am povestit ce s-a întîmplat.

– Bineînțeles, mi-a răspuns el.

Dar n-a fost să fie aşa. Copiii au aterizat la şase. Dennis a sosit la şase patruzeci, pretinzînd că aşa l-am informat eu.

Nu era adevărat. Dar nu avea nici un sens să mă cert cu el. Nu voiam decît să liniştesc copiii cît de bine se putea telefonic, apoi să mă trîntesc în pat. N-am dormit bine întreaga săptămînă. Nu reuşeam niciodată cînd mă aflam departe de casă. Eram frîntă.

Am amînat vizita în St. Louis pînă joi ca să mai pot sta o zi cu mama. Un singur telefon dat lui Brody şi lucrurile s-au aranjat imediat.

Ne-am întîlnit vineri la expoziția de mobilă din High Point, iar pînă luni am muncit douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru trecînd de la un salon la altul, discutînd cu o mulțime de comercianți. Ştiam care exponate îmi plăceau cel mai mult şi care vor avea succes în magazinele noastre. Brody ştia care produse se vindeau la un preț rezonabil şi care ne vor completa stocul.

Preocupată de Connie, l-am lăsat pe Brody să plece în Denver şi New Orleans în locul meu. Eu am făcut o vizită scurtă în Atlanta, iar joi m-am reîntors în Cleveland. Rona fu încîntată de încă o zi liberă, dar n-o făceam pentru ea. N-o făceam atît de mult nici pentru mama cît pentru mine. Indiferent cît aş fi fost de nerăbdătoare să mă întorc acasă nu aveam decît o mamă. Locuiam prea departe, de prea mult timp, şi cît de curînd lucrul ăsta nu va avea nici un fel de importanță.

Copiii au fost dezamăgiţi, dar înţelegători. Se purtau la fel cu ocazia celor mai multe călătorii ale mele, dar cum îşi petrecuseră primii ani de viaţă mergînd de-a buşilea prin primul magazin, se simţeau implicaţi personal în cariera mea. Cunoşteau jargonul, ştiau ce efort şi muncă presupune deschiderea fiecărui nou magazin şi mai ştiau că mă puteau suna ori de cîte ori doreau.

Iar acum, că-şi văzuseră bunica, ştiau cît era de bolnavă. Dacă prezenţa mea lîngă ea o făcea mai fericită, susţinu Kikit sus şi tare atunci trebuia să stau cu ea, chiar dacă ei îi era tare, tare dor de mine.

Aş fi vrut ca tatăl lor să fi fost la fel de înţelegător. Dar m-a făcut să jur că mă voi întoarce cu cursa de joi după-amiază.

În miercurea de dinaintea plecării mama mi s-a părut ceva mai întremată. Vorbi chiar despre posibilitatea de a veni acasă de Ziua Recunoştinţei şi, cu toate că doctorii nu-i dădeau prea multe şanse, eu voiam să mă agăţ de această speranţă. Aşteptarea bunicii la aeroport devenise o tradiţie. Copiii contau pe prezenţa ei, şi eu.

Insistă să-i sun ca să poată vorbi cu ei şi fu dezamăgită cînd ne răspunse robotul. Mi-am zis că era un semn bun.

– Dennis probabil i-a dus undeva.

Chipul mamei deveni şi mai trist.

– E atît de uşor să te simţi bine cu ei. Sînt nişte copii minunaţi, echilibraţi, maturi, diferiţi unul de celălalt dar atît de încîntători. Eşti o mamă mai bună decît am fost eu.

– Nu, nu-i adevărat. Am avut noroc, nimic mai mult.

– Norocul n-are nici o legătură. Oamenii îşi fac singuri norocul.

– O parte, poate. Dar nu în întregime. Noi am fost norocoşi, Dennis, copiii şi cu mine. Cu excepția alergiei lui Kikit sîntem perfect sănătoşi. Copiii au prieteni drăguți, se descurcă bine cu şcoala. Johnny mă cam îngrijorează. Se sileşte să fie mereu primul. Dar după cîte se pare îi reuşeşte.

– Seamănă cu mama lui, spuse Connie. Prietenii mei trec mereu pe la magazinele tale. Mă întrebă dacă nu pot cumpăra acțiuni. Ridică sprîncenele.

– Nu, nu. Nici o ofertă publică.

– De ce nu?

– Nu este nevoie. Nu ne extindem atît de rapid. Îmi place să dețin controlul asupra companiei mele. Îmi place să mă implic personal în toate etapele fabricării mobilei din răchită. Dacă va deveni mai mare, voi pierde acest control.

– Dar gîndeşte-te la bani.

Aveam deja destui bani. Connie îmi cunoştea părerea, nu purtam această discuție pentru prima oară. În trecut ar fi adus argumente împotriva hotărîrii mele. De data asta fiind prea slăbită lăsă lucrurile în voia lor.

– Oricum ar fi, Claire, eu sînt mîndră de tine.

Ştiam. Din copilărie şi pînă în prezent nu şovăise nici măcar o dată să-mi acorde întreaga ei încredere. Conta pe priceperea mea. Pe capacitatea mea de a mă descurca. Mi-am îndreptat umerii.

– Şi eu sînt mîndră de mine.

– Dar Dennis?

Umerii nu-mi mai rămaseră la fel de drepți.

– Greu de spus. Nu-şi exprimă opiniile în cuvinte.

– Cum îi merg afacerile?

– Aş vrea să ştiu, dar nici despre asta nu-mi prea

vorbeşte. Am şovăit. Nu mi se părea corect să mă plîng mai ales acum cînd Connie era atît de bolnavă. Dar fusese întotdeauna placa mea de rezonanță, şi, la naiba, nu murise încă. Uneori nu-l înțeleg. Mă aşteptam să vină cu propriile idei. N-am diplomă de management ca el dar ştiu cît de cît ce se vinde şi ce nu. Însă el ține totul pentru el. De parcă am fi într-un fel de competiție. De parcă nu vrea să rişte să-i zădărnicesc eforturile. Slabe şanse. Ani la rînd mi-am ținut gura ori de cîte ori m-am îndoit de acțiunile lui.

– Ar fi trebuit să-ți spui părerea.

– M-ar fi urît dacă aş fi avut dreptate şi m-ar fi acuzat dacă m-aş fi înşelat. N-aş fi avut nimic de cîştigat, iar orgoliul lui de mascul ar fi fost rănit. Am zîmbit. Brody mi-a lăudat grupul cu care s-a întîlnit săptămîna trecută. Cu puțin noroc, Dennis va reuşi să-i convingă că e omul potrivit care să le facă rost de sponsorii necesari.

De data asta Connie nu mai făcu nici o referire la importanța norocului, şi nici nu-mi reaminti că, deşi dorea mai multe pentru mine, mă bucuram de suficient succes în afaceri ca să n-am nevoie de nici un ban de la Dennis. Ideea asta ne dădea genul de consolare pe care o puteau simți doar oamenii aruncați cîndva în ocean fără nici un colac de salvare.

– Vreau să-l văd pe Dennis reuşind, spuse ea.

– Şi eu.

– Nu sînt pregătită să mor.

– Nici eu nu sînt pregătită să-ți dau voie să dispari din viața mea.

Îmi aruncă încă una din acele priviri ca de la o femeie la alta şi fiind legată de ea cum nu voi mai fi de nici o altă ființă omenească am simțit un asemenea val de

iubire şi durere că ochii mi se umplură de lacrimi, iar în gît mi se puse un nod. Dincolo de iubire şi suferință se afla o mare admirație. Connie Grand era îndărătnică. Oricît de grea i-ar fi fost viața, nu se dăduse bătută niciodată. Acum era atît de slăbită ca abia mai putea ridica un braț, atît de îngrețoşată de medicamente că nu mînca mai nimic, atît de chinuită de dureri că abia mai putea gîndi. Dar refuza să moară.

– Eşti o femeie încăpățînată, am spus cînd am putut vorbi.

– Mda, parcă am de ales? pară ea. Care ar fi cealaltă variantă, defetismul? Ar fi şi mai rău. Nu poți pune mîncare pe masă dacă fugi de bucătărie. Sora ta n-a înțeles treaba asta niciodată. Ar fi putut să realizeze ceva în viață dacă n-ar fi fost atît de hotărîtă să găsească soluția cea mai rapidă. Vrei să te bronzezi? Te duci la solar. Vrei bani? Te măriți cu cineva bogat. Mi-am imaginat că văzîndu-mă cît am muncit va învăța din exemplul meu. Dar nu. Rona vrea ca totul să fie mai mare, mai bun şi mai repede. Ei bine, uneori pur şi simplu nu e posibil. Uneori există limite la ce poți face în viață.

Se lăsă înapoi pe perne, extenuată de acest mic discurs. Avea ochii închişi şi respirația întretăiată. Am urmărit-o destul de speriată cum îşi adună puterile. Cînd deschise ochii era mult mai clamă.

– Claire, Claire, eşti, ca mama mea, Kate. Descurcăreață, plină de ingenozitate. Hotărîtă. Ochii priviră undeva în depărtare, buzele schițară un zîmbet. Mi-a spus cîndva o poveste pe care aproape c-am uitat-o. Kate şi perlele ei.

Nu auzisem de nici un fel de perle.

– Bunica a fost săracă lipită pămîntul.

– În lucruri, dar nu şi în gînduri. Perlele ei erau clipe, clipe frumoase înşirate una după alta pe o aţă tare, greu de rupt. Firele de nisip le dădea la o parte şi le uita. Sînt oameni, îmi spunea ea, care nu văd perlele din nisip sau au numai atîta tărie de caracter încît să împrăştie nisipul alergîndu-le pe cele false. Şiragul de perle al bunicii tale a fost destul de lung. La fel va fi şi al tău. Rona, hm, Rona nu va sta destul de mult într-un loc ca să creeze o perlă. Eu, oftă ea, încă le mai adaug. Să văd copiii, să discut cu tine sînt clipe fericite, frumoase, Claire. Mai folositoare decît morfina, înţelegi? Vei veni să mă vezi cît de curînd, nu-i aşa scumpa mea?

Povestea cu perlele bunicii era una dintre cele mai filozofice spuse de mama mea. M-am gîndit la ea în timpul zborului spre casă, m-am gîndit la perlele mele, clipe minunate în sîntul familiei, atît de multe că nici nu le puteam număra, clipe de bucurie şi mîndrie pentru munca mea, şi pe neaşteptate senzaţia de înstrăinare simţită întreaga spătămînă se intensifică. Eram nerăbdătoare să ajung acasă cît mai repede.

Avionul ateriză la timp, şoferul mă aştepta. Era incredibil cît de mult îmi doream să mă aflu deja în casa mea. Fusesem plecată un timp prea îndelungat şi simţeam o nevoie acută să fiu la mine, să ating copiii, să stau de vorbă cu Dennis. Voiam să fac toate acele lucruri detestabile cum ar fi spălatul vaselor, călcatul rufelor, aspiratul covoarelor. Căminul meu era ca o ancoră. Simţeam nevoia să acostez.

Am ajuns acasă la cinci treizeci, exact ora la care le-am spus copiilor să mă aştepte. Am fost surprinsă să

nu-i văd afară, două perle mici şi minunate, Johnny sprijinit cu coatele de balustrada verandei, Kikit jucînd şotron pe aleea uşor curbată.

Afară era cald şi nu se întunecase încă. Dennis trebuie să-i fi adus cu cel puţin o jumătate de oră în urmă.

Şi iată că nu mă înşelam, maşina lui era parcată lîngă garaj în partea laterală a casei. M-am dus la uşa din faţă şi a trebuit s-o descui cu cheia, o altă surpriză. Cine ajungea primul deschidea ambele uşi pentru copii care după aceea intrau şi ieşeau pînă spre seară.

– Hei, nu-i nimeni acasă? am strigat eu.

Am aşteptat după obişnuitele ţipete de bucurie cu care eram întîmpinată de fiecare dată venind dinspre bucătărie sau de la etaj, dar n-am auzit nimic, iar tăcerea fu lucrul care mă nelinişti cel mai puţin. În afara bagajelor mele treptele care duceau la etaj erau goale. Nici urmă de tenişi, ghiozdane, pulovăre sau alte obiecte aruncate la întîmplare care se adunau de obicei pînă la sosirea mea.

– Hei, am venit acasă.

– Te aud, spuse Dennis apărînd ca o fantomă în pragul uşii care dădea spre biblioteca din dreapta mea. Ţinea în mînă un pahar de coniac cu gheaţă. Părea să fie primul, ochii îi erau foarte ageri şi limpezi.

Instinctul matern, instinctul de conservare, sau oricum i-o fi zicînd, mă făcu să simt că nu era ceva în regulă.

– Ce s-a întîmplat? am întrebat eu în tăcerea tot mai apăsătoare, ştiind că se întîmplase ceva şi temîndu-mă, ca nu cumva Kikit să se fi îmbolnăvit, Johnny să se fi rănit, Connie să fi murit. Ce s-a întîmplat? am întrebat eu în şoaptă de data asta.

Dennis se sprijini cu umărul de cadrul uşii şi îşi studie băutura.

– Mama?

Îşi clătină capul.

– Atunci copiii?

– N-au păţit nimic.

– Unde sînt?

– Acasă la părinţi.

Socrii mei locuiau în New Hampshire, la o distanţă de numai trezeci de minute cu maşina. Înţelegeam că-l ajută pe Dennis cu copiii, cît timp eram plecată, dar nu şi cînd mă întorceam acasă. Johnny şi Kikit erau nerăbdători să mă vadă.

– Să mă duc să-i iau?

– Nu. Vocea îi era la fel de ciudată ca şi expresia, mai rece decît de obicei, mai hotărîtă decît de obicei. Mi-am amintit brusc de o altă discuţie pe care am avut-o cu cîteva luni în urmă. Cea de atunci începuse cu ţipete şi strigăte şi atinse acest stadiu abia cînd Dennis propuse să ne despărţim.

– De ce nu? am întrebat cu frica în sîn.

Dennis sorbi din pahar.

– Dennis? Nu-mi plăcea ce gîndeam cu atît mai puţin ce simţeam. Ultima oră mă împotrivisem despărţirii, aşa cum o mai făcusem şi cu alte ocazii, dar de data asta arăta mai sigur de el.

Se auzi soneria.

Mi-am îndreptat repede ochii spre uşă, apoi înapoi la Dennis.

– Cine e? am întrebat cînd nu păru deloc surprins.

Făcu un gest cu paharul indicîndu-mi să deschid uşa, ceea ce am şi făcut. În faţa mea se afla un bărbat de

vîrstă mijlocie, cu o înfățișare plăcută, îmbrăcat simplu.

– Claire Raphael?

– Da.

Mi-a înmînat un plic mare, obişnuit. Imediat ce l-am luat a făcut stînga împrejur şi a coborît treptele.

Pe plic era trecut numele meu. Expeditorul era tribunalul regiunii Essex.

Am închis uşa. I-am aruncat lui Dennis o privire alarmată şi am deschis plicul.

Capitolul 2

În partea de sus a hîrtiei dinăuntru se specifica că documentul era o măsură preventivă eliberată de instanța statului Massachusetts, sectorul Essex. Dennis era trecut la rubrica reclamant iar eu la cea de pîrîtă.

Am ridicat uluită ochii spre el. Chipul lui era de nepătruns. Am început să citesc.

În aşteptarea audierii sau a altor hotărîri ale instanței se stabilesc următoarele:

Reclamantului/tatăl urmează să i se încredințeze tutela minorilor John şi Clara Kate Raphael.

Soția urmează să elibereze casa începînd cu acest sfîrşit de săptămînă şi pînă luni, 28 octombrie, dată la care cele două părți se vor prezenta în fața instanței pentru a demonstra dacă hotărîrea privind tutela copiilor şi ordinul de evacuare trebuie sau nu trebuie să fie revocate.

La data menționată mai sus instanța va stabili prin audierea părților domiciliul temporar al copiilor şi plata în avans a pensiei alimentare rezultată din divorțul final.

Documentul purta data de astăzi, joi, 24 octombrie şi era semnat de E. Warren Selwey, judecător.

Un timp destul de îndelungat n-am reuşit să-mi desprind privirile de la hîrtia din faţa mea. Nu mă puteam gîndi la altceva decît că Dennis făcea o glumă idioată ca să mă pună în gardă demonstrîndu-mi astfel cît de mult detesta călătoriile mele de afaceri. Dar documentul arăta real, antentul gata tipărit, spaţiile goale completate cu numele noastre de o maşină de scris care lăsase urme pe spate, iar Dennis nu rîdea.

– Ce e asta? l-am întrebat eu.

– Ar trebui să fie foarte clar.

– E o hotărîre a tribunalului.

– Ce fată deşteaptă!

– O hotărîre a tribunalului?

– Exact.

– Dennis, am protestat fluturînd hîrtia. Ce e asta?

Dennis era un om al spectacolului. Slăbiciunea pentru situaţii dramatice înlocuia de multe ori simţul afacerilor cu o înfăţiare plăcută, mult farmec şi genul de zîmbete încrezătoare de care oamenii se lăsau atraşi imediat. Ca soţie, ştiam că sub faţada asta se ascundea o anume nesiguranţă.

Cel puţin o ştiusem pînă acum. De data asta încrederea în sine părea reală. M-am înfiorat fără să vreau.

– Am intentat acţiune de divorţ. Instanţa mi-a acordat tutela temporară a copiilor şi a hotărît să pleci din casă.

Nu putea fi decît o glumă.

– Îţi baţi joc de mine.

– Nu. Documentul e oficial.

Am clătinat din cap. Totul părea lipsit de sens.

– De ce sînt copiii la părinţii tăi? Mîine trebuie să

meargă la şcoală.

– Părinţii mei locuiesc destul de aproape. Să ia cina cu ei nu e o noutate pentru ei şi îţi dă timp să citeşti documentul, apoi să pleci. Nu vreau să-i necăjesc.

– Dacă nu vrei să-i necăjeşti, am spus eu înghiţind cu greu şi ridicînd hîrtia, ce vrea să însemne asta?

Se împinse de la uşă, ceva mai puţin răbdător.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Claire, scrie negru pe alb. Am intentat acţiunea de divorţ. Repet. Divorţ. De ce nu vrei să-ţi intre în cap?

Am ridicat vocea fără să vreau. Eram speriată.

– Pentru că nu aşa se poartă doi oameni raţionali care au fost căsătoriţi vreme de cincisprezece ani. Oamenii raţionali discută înaintea unei măsuri atît de drastice.

– Am încercat. Nu vrei să asculţi. De trei ori am amintit de divorţ. Dacă vrei, îşi spun şi datele exacte. Ultima oară s-a întîmpalt în august. Am spus că ne vom despărţi după ce copiii se vor întoarce la şcoală.

Atunci fusese supărat. Se chinuise să împiedice falimentul unei companii şi nu reuşise, şi în aceeaşi perioadă, ca umilinţa să-i fie şi mai mare, cifrele trimestriale ale companiei urcaseră vertiginos. Aşa că ameninţase cu mutatul din casă. O făcea cînd era supărat, umilit sau frustrat. Devenise o obişnuinţă.

– Nu credeam că vorbeşti serios.

– Ei bine, am vorbit serios. Foarte serios.

– Dennis.

– Claire, mă imită el şi îşi lăsă mîinile pe clanţă, devenind din nou calm. Şi calmul m-a trezit la realitate. Îmi dădea de înţeles că Dennis se afla în avantaj. Punea o anumită distanţă între noi, îi făcea vocea de gheaţă. Vreau să divorţez. Şi cum tu nu eşti dispusă să mă

asculți a trebuit să apelez la această metodă.

Gîndurile îmi zburau în toate direcțiile, întrebări, spaime, aluzii cu semnificații uitate bătîndu-se cap în cap. M-am luptat să le încetinesc, să le separ, să formulez fiecare propoziție în parte. Dar chiar şi aşa respiram cu greu de parcă cineva m-ar fi strîns de gît.

– În regulă. Dacă ții atît de mult să ne despărțim atunci putem ajunge la o înțelegere, dar ce vrea să fie chestia asta cu tutela? Şi ordinul de evacuare?

– Vreau casa. Vreau pensie alimentară. Vreau ca Johnny şi Kikit să fie lăsați în grija mea.

– Ce?

– Eşti o mamă iresponsabilă.

– Ce?

– Dumnezeule, Claire, vrei să-ți explic cuvînt cu cuvînt?

– Da, vreau să-mi explici cuvînt cu cuvînt. Începeam să mă enervez, depăşise orice limită. Nu sînt nici pe departe o mamă iresponsabilă. Ce naiba i-ai putut spune unui judecător de-ai reuşit să-l convingi?

– Că trebuie să te împarți între mama ta bolnavă şi afaceri, şi treci printr-un moment de criză. Copiii au avut de suferit.

– Cum anume au suferit?

– În primul rînd nu eşti niciodată acasă. În al doilea, eşti atît de preocupată de munca ta că uiți de copii.

– Lecția de balet a lui Kikit. Am mai discutat despre asta de el puțin zece ori. Magazinul a avut pană de curent. Ceasurile s-au oprit.

– Şi cum rămîne cu întîlnirea profesor-părinte de la care ai lipsit?

A trecut un minut pînă să-mi dau seama la ce anume se referă.

– Întîlnirea cu doamna Stanetti? N-am lipsit. A trebuit s-o reprogramăm de două ori apoi ne-am notat fiecare o altă dată.

El ridică mîna.

– Te-a aşteptat. N-ai apărut. Apoi mai e şi accidentul de luna trecută. Maşina a fost făcută praf. Copiii au scăpat cu viață ca prin minune.

– Dennis, accidentul ăla n-a fost din vina mea. Am fost lovită de un şofer care a făcut infarct. E rezultatul anchetei făcută de poliție. Ca şi cel al companiei de asigurări.

– Judecătorul e de altă părere. E de acord cu mine că dacă ai fi fost mai atentă ai fi putut evita ciocnirea şi n-ai fi riscat viețile copiilor. Şi fiindcă tot veni vorba, Kikit a făcut o nouă criză cît timp ai fost plecată.

Am simțit un gol în stomac.

– Cînd? De la ce?

– În noaptea de marți. De la mîncarea pe care ai lăsat-o în frigider. Ce-ai pun în ea, Claire? Tu eşti cea care ar trebui să ştii ce are voie să mănînce şi ce nu, şi asta nu e încă tot. N-am găsit nici o seringă Epi[1]. Ai lăsat-o în Clevaland.

– Nu. Am împachetat-o. În sacoşa ei.

– Ei bine, nu era. M-am uitat. N-am găsit nimic în sacoşă şi nimic aici. A trebuit să o duc de urgență la spital. S-a umflat şi tot drumul a gîfîit. Cînd am ajuns acolo fața îi era deja învinețită.

Mi-am dus mîna la piept. Vestea crizei lui Kikit mă lăsă fără respirație. Cu medicament sau nu, crizele lui

1. Medicament folosit împotriva alergiei

Kikit erau foarte grave.

– În casă există întotdeauna antihistamină şi o seringă Epi de rezervă.

El îşi clătină capul.

– Am căutat peste tot.

– Le-am pus în frigiderul din cămară. Ți-am spus doar. Se simte bine?

– Au oprit criza, dar a durat ceva timp. Plîngea după tine numai că tu nu erai lîngă ea.

N-am mai răbdat şi am izbucnit furioasă.

– Puteai să-mi dea un telefon. De ce nu m-ai sunat.

– Am încercat. Telefonul celular îți era închis, iar la sora ta suna mereu ocupat.

– Atunci să-mi fi telefonat mai tîrziu. Sau a doua zi. Mi-am folosit telefonul. Era deschis. Iar la Rona acasă nu se putea să fi sunat ocupat tot timpul. Centralista ar fi întrerupt orice convorbire dacă i-ai fi spus că e ceva urgent, sau ai fi putut să mă chemi în camera lui Connie de la spital, sau la camera de gardă a surorilor. Am lăsat toate numerele pe panou. Dacă ai fi vrut ai fi putut lua legătura cu mine. Aş fi venit imediat.

– Oare? Din ultimele nouăzeci de zile ai fost plecată treizeci şi cinci. Îți place să fii pe drumuri. Recunoaşte.

– Nu-i adevărat. Şi în nici un caz dacă unul din copii este bolanv. Tu chiar ai numărat cîte zile am lipsit de acasă? Cîte din ele au fost petrecute la căpătîiul mamei? Le-aş fi numărat şi eu dacă n-aş fi fost atît de necăjită. Biata Kikit! Ştiam cum merg crizele ei. Cîteva ore de panică urmate de o revenire fizică rapidă. Trauma psihică nu se rezolva la fel de repede. Pînă nu vom afla ce anume declanşa crizele îi va fi întotdeauna frică să mănînce.

Iar eu n-am fostă alături de ea. Trebuie să-şi fi închipuit c-am părăsit-o.

Furioasă pe Dennis că nu suflase nici un cuvînt, m-am repezit în bucătărie şi am ridicat receptorul ca să sun la socrii. Dennis întrerupse legătura înainte ca numărul să se fi format.

– Lasă-mă. Am încercat să-i dau mînă la o parte. Trebuie să vorbesc cu Kikit.

– Trebuie să-ţi iei lucurile şi să pleci, rosti el cu o încetineală ameninţătoare şi degete de oţel. E o hotărîre judecătorească, Claire. Dacă n-o respecţi chem poliţia.

– N-o să îndrăzneşti.

– Ba da, spuse el, iar ceea ce-am citit pe faţa lui atît de aproape de a mea m-a făcut să-l cred. Era soţul meu. Mă cunoştea mai bine decît oricare alt bărbat. Dar faţa lui nu exprima nici căldură, nici afecţiune, nimic care să sugereze c-aş însemna ceva deosebit pentru el. Aş fi putut fi o străină oarecare, antipatizată fără un motiv anume, sau cineva care îl jignise, iar acum se răzbuna. În clipa aceea deveni şi el un străin pentru mine.

– Dennis, mă sperii.

– Pleacă.

– E casa mea. Unde ar trebui să plec?

– Găseşti tu ceva, spuse el pe un ton ciudat.

Am aşteptat să continue şi cum n-o făcu am întrebat:

– Spre exemplu? Era ca şi cum ar fi ştiut ceva şi eu nu, ca şi cum abia ar fi aşteptat să-mi spună despre ce era vorba.

Ridică un braţ deasupra telefonului fixat de perete şi îmi aruncă o privire piezişă.

– Mi-a povestit Kikit despre întrevederea cu cel care ne-a spălat geamurile.

– Întrevedere?

– Cînd ai intrat aici fîțîindu-te în sutien şi chiloți în timp ce el spăla geamul mare.

Nu ştiam ce legătură are asta cu restul, dar am spus:

– Am făcut stînga împrejur şi am luat-o la fugă în clipa cînd l-am văzut. M-am simțit teribil de stînjenită.

– Arătai bine şi o ştiai.

– Crezi c-am făcut-o anume? Dennis, te rog. Băiatul n-are nici douăzeci de ani.

– Tocmai. Prospătură.

– E fratele mai mare a unuia din prietenii lui Johnny, şi a fost singurul motiv pentru care l-am angajat pe el şi nu pe altcineva. Avea nevoie de bani.

– Iar ca bacşiş a apucat să te vadă aproape goală. Lui Kikit i s-a părut caraghios. Mie mi se pare c-ai dat un exemplu dezgustător unei fetițe sensibile. Îşi coborî brațul de pe perete. Şi nu mi se pare caraghios nici ce e între tine şi Brody.

Am reptat ca un papagal:

– Între mine şi Brody?

– Vă culcați împreună.

Ne culcam împreună? Eu şi Brody?

N-am reuşit să vorbesc decît peste un minut, şi am făcut-o pe un ton cît mai calm. Nu puteam lua în serios acuzația lui, era atît de absurdă.

– E o nebunie. Dennis, ce se întîmplă cu tine?

– Vă giugiuliți în spatele meu de cîteva luni. Ai crezut că n-o să observ? Îl atingi tot timpul.

– Îl ating?

– Cu mîna, cu brațul. Şi pe lîngă atingeri mai e şi felul cum vă uitați unul la altul, cum vă vorbiți. La naiba, mai că nu terminați propozițiile unul în locul celuilalt.

Petreci mai mult timp cu el decît cu mine şi copiii.

– Mă îndoiesc să fie adevărat, dar dacă tot te-ai apucat să numeri orele nu uita că Brody e contabilul meu.

– Un aranjament extrem de convenabil. Ca şi biroul din casa lui.

– Biroul e în casa lui, am parat eu, pentru că n-ai vrut să fie aici. Am vrut să-l instalez la mansardă, am fi avut un birou perfect la mansardă, dar tu ai spus nu, n-ai vrut să fii deranjat de telefoane şi de oameni care vin şi pleacă.

– Ți-am spus să închiriezi o cameră undeva.

– Asta a fost acum cinci ani. Compania era mai mică. Să închiriez un birou într-o clădire mi s-a părut o idee extravagantă. Dacă s-ar fi putut aş fi rămas aici numai că aveam nevoie de spațiu mai mare. Aşa că ne-am instalat biroul în garajul lui Brody. Nu în casa lui. În garaj.

– Eşti tot timpul în casa lui. Te-am văzut. Foloseşti bucătăria. Foloseşti baia. Pun pariu că ajungi în dormitor şi cu ochii închişi.

Aproape c-am țipat, prezenta o imagine atît de deformată şi obscenă.

– Te înşeli. Nu există nimic între mine şi Brody, nimic din ce n-ar exista în mod normal între doi oameni care lucrează împreună.

– Şi călătoresc împreună. Săptămîna asta spre exemplu. Patru nopți la High Point.

– Am lucrat.

– Îhm. Mi-am notat convorbirile telefonice din celelalte călătorii. Pentru fiecare telefon dat nouă au fost trei pentru el.

– E contabilul meu, am repetat. Partenerul meu de afaceri.

– Atunci de ce nu vobeşti cu el în timpul orelor de lucru?

– Pentru că în timpul orelor de lucru sînt ocupată cu alți oameni. Telefoanele acasă le dau fie înainte, fie după.

– Cele pentru el au fost cu siguranță după. Seara la nouă patruzeci şi cinci. La zece treizeci. Unsprezece şi un sfert.

– Exact. După ce terminam de vorbit cu tine şi copiii, reuşeam să mănînc ceva şi îmi deschieam laptop-ul ca să analizez ce-am făcut în ziua respectivă, să întocmesc o listă cu ce trebuia să ştie subalternul meu şi ce voiam eu să-l întreb, şi ținînd seama de diferențele de fus orar, da, se făcea foarte tîrziu. Adoptasem o atitudine defensivă, o ştiam, dar acuzațiile lui Dennis erau atît de nedrepte că nu puteam să le las fără răspuns.

– Drăguț din partea lui Brody că n-a avut nimic împotrivă.

– Îi place să lucreze noaptea. E o cucuvea, ca şi mine.

– Şi cum de ştii tu aşa ceva?

– Aşa cum o ştii şi tu. Pentru că Brody e cel mai bun prieten al nostru! Mi-am trecut o mînă prin păr, de parcă gestul ar fi lămurit toată această situație. În capul meu era o harababură de nedescris, datorată în primul rînd faptului că înțelegeam abia acum că Dennis plănuise totul din timp, adunase dovezi. Îşi notase convorbirile telefonice? Brody şi cu mine? Brody a fost colegul tău de cameră în colegiu. Îl cunoşti de aproape douăzeci şi cinci de ani. A fost partenerul tău de afaceri cu mult

înainte să devină al meu. A fost cavalerul de onoare la nuntă. E naşul copiilor, unchiul lor preferat, şi, da ai dreptate, cel mai bun prieten al meu. Dacă eşti gelos din cauza asta, atunci îmi pare rău dar...

– Gelos? Te poate avea cînd are chef! Sexul cu tine a fost mediocru, şi asta în cel mai fericit caz!

M-am simţit de parcă aş fi primit un pumn în stomac, pur şi simplu m-am îndoit în două.

– Nu te-ai mai plîns niciodată de relaţia sexuală dintre noi. Nu te mai săturai.

– Normal. Era ceva atît de complicat. Ori erai obosită, ori lucrai pînă tîrziu, ori ascultai ca unul din copii să nu se îmbolnăvească...

– Destul! Rareori te-am refuzat, şi nu s-a întîmplat niciodată să facem dragostre fără să termini, aşa că de ce te plîngi? Nu mă bombarda cu chestii răsuflate, Dennis. Oricît aş fi fost de obosită mi-am făcut întotdeauna timp pentru tine, şi am făcut dragoste pe săturate.

– Cantitativ. Nu calitativ.

Mi-am ridicat ochii spre tavan.

– Dumnezeule, ce se întîmplă?

– Asta, spuse Dennis lovind în hîrtia care încă o mai ţinea în mînă. Am făcut un pas înapoi iar el se proţăpi în faţa telefonului. Eram prea năucită ca să reacţionez cînd şi-a dus receptorul la ureche, a format un număr, apoi prea ameţită cînd a dat adresa noastră şi a spus: Trimite-ţi repede pe cineva. Mi-am dat seama ce-a făcut numai după ce a pus receptorul la loc.

Soţul meu care mă îmbăţişase cu două spătămîni în urmă fără să fi făcut nici cea mai vagă aluzie la planurile lui, chemase poliţia.

– Dennis. Mă luptam cu panica. Dumnezeule, Den-

nis! Nu arde toate punțile dintre noi.

– Pleacă.

– Ce faci cu viețile noastre?

– Am nevoie de copii, şi ei au nevoie de mine.

– Acum mă au pe mine.

– Acum? Acum? Aşa, deodată? Unde ai fost în ultimii nouă ani? Îmi vreau copiii.

– Spune-i-o luni judecătorului. Pînă atunci nu vreau să te mai văd în casa asta.

– Dar sînt soția ta.

– Hotărîrea instanței stabileşte că sîntem despărțiți în mod oficial.

Îmi era greu să respir, mă simțeam tot mai zdruncinată cu fiecare cuvînt pe care îl rostea. Şi de felul cum îl rostea. Atît de nepăsător? Atît de grosolan? Atît de obsedat? Nu-l mai înțelegeam pe acest Dennis. Dar înțelegeam că eram pe care să pierd ce era mai important pentru mine. Aşa că l-am implorat.

– Trebuie să existe şi o altă cale. De dragul copiilor. O cale mai puțin dureroasă. Ştiau că vin astăzi. Cum le vei explica absența mea? Cum o voi explica eu? Şi cînd? Trebuie să-i văd, Dennis. Nu se poate amîna pînă luni.

– Hotărîrea instanței...

– Nu-mi pasă de hotărîrea instanței, îmi pasă de copiii mei! Am început să plîng, dar nu-mi mai păsa nici de asta, şi nici măcar de bîzîitul soneriei. L-am urmat pînă la uşa de la intrare. Sînt nişte copii grozavi. Se simt în siguranță şi se adaptează uşor. Sînt fericiți. Ce faci tu acum, felul cum o faci, o să-i întoarcă pe dos, lumea lor se va prăbuşi pentru totdeauna. Îi vei distruge, Dennis!

– Nu vrea să plece, îi spuse Dennis ofițerului de

poliție. Era Jack Mulroy. Îl cunoşteam şi el ne cunoştea pe noi. Oraşul nostru nu era prea mare.

– Sînt mama lor, i-am spus lui Jack cu voce tremurătoare, ştergîndu-mi lacrimile care nu mai voiau să se oprească. Îmi iubesc copiii. Ei mă iubesc. Nu se poate ca un judecător pe care nu l-am întîlnit niciodată să-mi poruncească să plec din casă şi să-mi părăsesc copiii!

Jack întinse mîna după documentul făcut ghem în pumnul meu. Am desfăcut degetele şi i l-am dat. Va înțelege, mi-am zis eu. M-a ajutat odată cînd Kikit a avut una din crizele ei cele mai grave. M-a ajutat şi cu altă ocazie cînd Dennis fusese plecat, iar sistemul de alarmă a început să sune în mijlocul nopții. Ştia că sînt o femeie decentă. Ştia că îmi iubesc copiii şi niciodată, niciodată n-aş fi în stare să le fac vreun rău. Ştia că nu merit să fiu azvîrlită din propria casă. Era un ofițer de poliție însărcinat să aplice legea. Credea în justiție.

– Mă tem că va trebui să plecați, spuse el. E un act oficial. Nu pot ignora un document eliberat de tribunal.

– Dar e o greşeală. N-am făcut nimic rău.

– Va trebui s-o spuneți la audierea de luni.

– Nu pot aştepta pînă luni. Nu înțelegeți? Va fi prea tîrziu, iar copiii vor avea de suferit. M-am uitat la Dennis. Trebuie să existe şi o altă cale.

Soțul meu îşi încrucişă brațele la piept.

– Denni, l-am implorat.

– Vă rog, doamnă Raphal, spuse ofițerul Mulroy. Nu complicați situația. Astea sînt bagajele dumneavoastră? Bine, le duc la maşină.

Eram deja pe jumătate isterică.

– Maşina mi-a fost lovită. Nu mi-am cumpărat una nouă.

– Există una în garaj, îi spuse Dennis lui Jack. Poftim cheile.

Jack mă luă de braț. Eu mi l-am tras.

– Am trimis înapoi maşina închiriată chiar înainte de plecare, i-am spus lui Dennis.

– Am închiriat alta ieri.

Jack îmi atinse din nou brațul.

– Nu vreau să chem ajutoare, spuse el atît de încet că mi-am dat seama că se simțea stînjenit, iar în clipa aceea realitatea mă izbi în plin.

Dacă nu plecam urma să fiu scoasă cu forța.

Dacă voi fi scoasă cu forța, Dennis se va plînge judecătorului.

Dacă se întîmpla aşa, judecătorul va crede că nu mai sînt stăpînă pe mine, şi dacă o credea voi pierde copiii.

Brațele, picioarele, stomacul, toate păreau să zvîcnească la întîmplare. Am scos o batistă din buzunar, mi-am apăsat-o de nas, am respirat adînc, mai mult un geamăt lung, şi m-am gîndit la ce mi-a spus mama în mod incredibil, cu numai douăzeci şi patru de ore în urmă. Am de ales? întrebase ea obligată fiind să înfrunte trădarea propriului organism.

Pe mine nu mă trăda trupul. Mă trăda soțul. Dar, aveam de ales? Aş putea intra în panică. Aş putea zbiera, urla, înjura un sistem legislativ care mă silea să fac ceva împotriva voinței mele. Sau aş putea găsi o soluție. Ignorîndu-l pe Dennis i-am spus lui Jack cu o voce pierdută.

– Nu sînt sigură de ce ar trebui să fac. N-am mai fost niciodată într-o astfel de situație.

– Va trebui să plecați de aici. Ăsta e primul lucru. Maşina e în garaj?

Am dat din cap strîngînd buzele ca să le împiedic să tremure. Nu voiam să mai plîng. Nu în fața lui Dennis. Nu în fața lui Jack.

Am îngenuncheat ca să-mi pun pe umăr cureaua sacoşei. Jack ridică valiza mare.

– Nu mai aveți nevoie de nimic altceva? întrebă el.

Cum trăisem treisprezece zile numai cu cele două bagaje mă voi descurca încă trei. În plus n-aş fi putut să-mi împachetez acum celelalte lucruri nici dacă ar fi fost o chestiune de viață şi de moarte.

Nu m-am uitat la Dennis, nu i-am mai adresat nici un cuvînt, nu eram sigură că nu voi plînge, implora sau nu mă voi repezi la el. Concentrîndu-mă doar să ajung la maşină fără să cad, i-am condus pe Jack prin bucătărie spre garaj.

Maşina închiriată era de un roşu aprins, culoare pe care eu o adoram iar Dennis o ura. Mi s-a părut ironic faptul că a preferat să închirieze o altă maşină în loc să mă trimită cu un taxi. Avusem de gînd să închiriez una a doua zi la prima oră, apoi să cumpăr o altă maşină pînă la sfîrşitul săptămînii.

Jack aranjă bagajele, în timp ce eu m-am strecurat la volan bîjbîind după cheia de contact, butoanele de semnalizare, schimbătorul de viteze. Am reuşit cumva să ies din garaj. Am înconjurat maşina poliției şi după ce-am coborît geamul l-am aşteptat pe Jack să vină lîngă mine. După ce ajunse în dreptul meu îmi spuse:

– Aveți mare nevoie de avocat. Acum că nu mai eram în casă vocea îi era mult mai plină de înțelegere şi bunăvoință. Voiam să cred că era de partea mea, în ciuda celor întîmplate. Va trebui ca pînă luni să depuneți o plîngere prin care să convingeți judecătorul că aveți

tot dreptul să rămîneți în casă cu copiii. Cunoașteți un avocat bun?

Un avocat. Nu ajunsem să gîndesc atît de departe. Un specialist în divorțuri. Ideea mă făcu să mă cutremur. Un străin căruia să-i destăinui problemele mele. Îmi venea să plîng.

Singurul avocat cu care avusem vreodată de-a face era cel care se ocupa de contractele pentru *WickerWise*, dar nu şi de astfel de cazuri. Bănuiam că-mi va putea recomanda pe cineva. Va trebui însă să-i spun de ce şi nu voiam.

Cunoşteam totuşi pe cineva. Era unul dintre cei mai proeminenți avocați din Boston, un expert în divorțuri. Auzisem de el, deşi nu prin intermediul cuiva care să-i fi folosit serviciile ci pentru că era cumnatul managerului magazinului din Philadelphia. Date fiind circumstanțele eram sigură că mă va primi cît mai repede.

Dar înainte de toate voiam să-mi văd copiii. Jack îmi tăie entuziasmul.

– Eu n-aş face-o. Sînteți prea tulburată. Îşi vor da seama imediat că ceva nu este în regulă. Ce o să le spuneți?

Am deschis gura, apoi am închis-o la loc. Nu ştiam ce voi spune. Mi se părea important ca Dennis, părinții lui şi cu mine să ajungem la un fel de acord, dar habar nu aveam ce le spusese Dennis deja.

– Ar fi mai uşor dacă le-aş da un telefon. I-aş putea lua pe ocolite explicîndu-le c-am fost reținută în Cleveland sau ceva asemănător. Am voie să vorbesc cu ei?

– Hotărîrea instanței nu zice nimic în această privință, dar dacă soțul dumneavoastră se împotriveşte s-ar putea să fie greu să luați legătura cu ei. Telefoanele şi

vizitele vor fi stabilite luni la audiere.

Vizite? Imposibil.

– Kikit îşi sărbătoreşte sîmbătă ziua de naştere. Va trebui s- o iau cu mine să-i cumpăr un cadou. Şi meciul lui Johnny. Voi avea voie să asist?

– Discutați cu avocatul. În mod normal da. Dar poate n-ar strica să stați mai întîi de vorbă cu Dennis. Cine îl reprezintă?

– Habar n-am.

– Avocatul dumneavoastră va putea afla foarte repede.

Panica începea să pună din nou stăpînire pe mine.

– Nu sînt o mamă iresponsabilă. N-am făcut nimic ca să le pun viețile în pericol, cu nimic mai mult decît o altă mamă care îi lasă afară să se joace. E o nebunie. Ca şi discuția despre divorț. Dennis a tăcut mîlc cînd am plecat de aici vinerea trecută. Ne-am despărțit în termeni excelenți. În timpul călătoriei am vorbit de mai multe ori la telefon. M-am uitat la casă, la casa mea din care eram dată afară. Simt că înnebunesc.

– Angajați-vă un avocat. Aveți timp pînă luni. Este şansa dumneavoastră de a schimba situația.

Am pornit-o spre nord, spre New Hampshire şi copii. N-a fost o decizie conştientă, doar că era locul spre care mă trăgea inima. Reluam în minte tot ce se întîmplase în casă. Şi numai cînd am intrat pe autostradă am ajuns la partea unde Jack Mulroy mă întreba ce le voi spune copiilor.

Am tras maşina la marginea şoselei şi am analizat cele cîteva variante posibile. Fiecare se termina fie cu copiii plîngînd, fie cu mine plîngînd sau țipînd la bunici

sau bunicii chemînd poliția. Ultima variantă părea puțin probabilă. M-am aflat întotdeauna în relații foarte bune cu socrii mei. Dar la fel crezusem şi despre Dennis şi uite ce mi-a făcut. Încrederea mea în propriile forțe fusese zdruncinată din temelii. Nu mai eram sigură dacă oamenii pe care îi cunoşteam se vor comporta rațional.

Copiii erau însă problema cea mai importantă. Ce conta mai mult era să nu fie traumatizați înainte ca eu şi Dennis să fi ajuns la un fel de înțelegere. Aveam nevoie de sfatul cuiva. Da, aveam nevoie de un avocat.

Am scos telefonul celular din buzunar, am cerut la informații numărul biroului lui Lloyd Usher şi l-am format. În mod normal biroul ar fi trebuit să fie închis. Era trecut de şase treizeci. Dar ştiam pînă la ce oră aveam eu obiceiul să lucrez, ştiam cît de tîrziu lucrează oamenii de succes şi mi-am gîndit c-ar putea fi încă acolo.

Am răsfoit agenda, şi am sunat acasă la managerul magazinului din Philadelphia. Încercînd să vorbesc cît mai calmă, i-am spus că am o problemă urgentă şi trebuie să o discut cu cumnatul ei. Mi-a dat numărul direct al biroului. L-am format.

Lloyd mi-a răspuns cu un mîrîit care dădea de înțeles că era foarte ocupat. M-am prezentat rapid, am rostit numele cumnatei lui şi i-am relatat pe scurt situația în care mă aflam.

Cînd s-a oferit să mă primească în după-amiaza următoare ar fi trebuit să-mi dau seama imediat că nu era omul potrivit pentru mine, dar era singurul pe care îl cunoşteam cît de cît, şi eram disperată. Aşa că am insistat. I-am explicat că este vorba de o urgență, că mă îngrijora starea copiilor şi nu puteam aştepta pînă a doua zi.

Mi-a replicat plictisit că toată lumea are urgenţe care nu pot aştepta pînă a doua zi, şi că la şapte treizeci trebuia deja să plece de la birou. I-am promis că voi sosi înainte şi nu-i voi lua decît cîteva minute. Nu aveam nevoie de mai mult, doar de cîteva minute ca să pun cîteva întrebări. Ar fi fost un început. Ar fi contracarat starea de neputinţă pe care o simţeam acut conferindu-mi aparenţa, oricît de înşelătoare, a controlului asupra întîmplărilor care mă depăşeau.

Am condus cît de repede mi-a permis traficul aglomerat. Avînd dificultăţi cu găsirea unui loc de parcare, n-am ajuns la biroul lui decît la şapte şi un sfert. Intră supărat în sala de aşteptare, mă conduse apoi cu paşi maşi şi rapizi către biroul lui uitîndu-se încruntat la ceasul de la mînă, un obiect mare din aur.

– Voi fi cît mai scurtă, l-am asigurat eu. Mă străduiam să vorbesc calm, logic înţelegînd că se grăbea, recunoscătoare pentru timpul acordat. Voiam să mă considere o persoană raţională, stăpînă pe emoţiile ei.

Mă purtă după el pe un coridor plin de birouri. Fiind de profesie decoratoare de interioare, ar fi trebuit în mod normal să observ locurile prin care treceam, dar mintea îmi era prea rătăcită ca să ajungă la alte concluzii decît că decorul era luxos iar clientela bogată. Lloyd Usher şi biroul lui îmi făcură aceeaşi impresie. Covoare de import, mobilă scumpă, costum la doi nasturi, fiecare fir de păr la locul lui.

După ce-mi făcu semn să iau loc pe un scaun din piele, se instală în spatele biroului. Îşi scoase ceasul ăla mare de aur, îl luă în mînă ca să-l vadă mai bine apoi întinse cealaltă spre mine.

– Să văd hotărîrea instanţei.

Am scos-o din buzunar şi i-am dat-o. O citi şi mi-o înapoie.

– O acțiune drastică. Ce anume a generat-o?

– N-am nici cea mai vagă idee. Am intrat în casă după o absență de unsprezece zile. Soțul meu mă aştepta. Mă aflam abia de zece minute în casă cînd a sosit un bărbat şi mi-a dat un plic cu documentul ăsta.

– Ai primit o citație, mă corectă Lloyd Usher. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Un ordin de evacuare e o chestie serioasă. Trebuie să fi făcut ceva ca să-l justifice.

– N-am făcut nimic.

– Doamnă Raphael, spuse el pe un ton mustrător.

Am rămas înmărmurită. Omul ăsta ar fi trebuit să fie de partea mea. Nu-i înțelegeam tonul acuzator, sau disprețul, sau ceasul măsurînd minutele petrecute cu mine.

Dar era un avocat de succes. Era foarte solicitat. Reprezentase în instanță un alt avocat specializat în divorțuri. Ştia ce face. Iar eu aveam nevoie de ajutor. Aşa c-am spus calmă.

– Soțul meu a întocmit o listă de acuzații împotriva mea. Nici una din ele nu e semnificativă. Dar toate la un loc lasă impresia că-mi neglijez îndatoririle de soție şi mamă.

– Şi le neglijezi?

– Nu. Îmi iubesc copiii.

– Chiar şi cei mai tiranici părinți îşi iubesc copiii. Ori mă punea la încercare ori făcea pe avocatul diavolului ca să afle mai multe despre mine. Numai că de data asta îmi fu mai greu să rămîn calmă.

– Nu-mi maltratez copiii. Nici fizic şi nici verbal. Între noi există o relație bună, puternică, sănătoasă.

– Cum e posibil cu afacerile pe care le conduci?

– Poftim?

– Vrei să le faci pe toate. Am auzit-o pe cumnata mea vorbind despre tine. Te crede un model a femeii moderne. După părerea mea admiraţia ei se bazează pe o doză mare de naivitate. Îmi amintesc de vremea cînd copiii mei au fost mici. Slavă Domnului că soţia mea nu lucra. Nu-mi imaginez c-ar fi putut face nici jumătate din cîte a făcut dacă şi-ar fi luat o slujbă. Deci, cum te descurci? Nu poţi fi în acelaşi timp cu copiii şi la firmă, apoi cum rămîne cu soţul tău şi nevoile lui?

Mi-am îndreptat umerii.

– Care e problema cu el?

– Cum îţi poţi îndeplini îndatoririle faţă de el dacă trebuie să te împarţi între copii şi companie?

Am implorat să-mi acorde o întîlnire de ultimă oră, am condus ca o nebună să ajung aici la timp ca să primesc nişte răspunsuri, şi, da, ca să-mi alunge panica. Numai că Lloyd Usher nu mă făcea să mă simt mai bine. Nu eram mai liniştită şi nici nu aveam impresia c-aş avea un aliat. Nu reuşise să-mi cîştige încrederea. Nu-mi imaginam cum i-aş putea povesti detaliile vieţii mele. Am respirat mai rar, uşor contrariată.

– E modul în care abordezi toate cazurile? Sau e vorba numai de mine?

Buzele lui schiţară un zîmbet arogant.

– Majoritatea femeilor pe care le reprezint în procese de divorţ au fost foarte nedreptăţite, înşelate, minţite, manipulate. Cele mai multe au fost obligate să bată pasul pe loc, n-au nimic în afara căsătoriei. Foarte multe vor avea de întîmpinat o schimbare bruscă a stilului de viaţă cu care sînt obişnuite dacă nu negociez o împărţire avantajoasă a bunurilor. Tu nu eşti ca aceste femei. Ai totul.

– Nu chiar totul, am spus eu încet. Nu am copiii. Nu am casa mea şi nu am soțul pe care credeam că-l am cu numai două ore în urmă. Căsătoria mea n-a fost probabil una model, n-am acordat atenție tuturor lucrurilor atunci cînd ar fi trebuit, dar hotărîrea asta judecătorească e o farsă. M-am ocupat de soțul meu, m-am ocupat de copii, iar în timpul liber am pus pe picioare o companie. Îmi folosesc timpul cu multă chibzuință. Ce e rău în asta? Nu văd cum poate cineva să mă îndepărteze atît de uşor de căminul şi copiii mei.

– Iată că instanța poate. Are tot dreptul. Spui c-ai făcut ce trebuia. Soțul tău te contrazice, iar judecătorul a fost de acord cu el.

– Se pare că şi tu.

– Să spunem că nu mă dau în vînt după femeile cu o carieră.

– Iar pînă mi se va dovedi inocența sînt considerată vinovată, da? am întrebat eu şi l-am văzut uitîndu-se la ceas. Ascultă, domnule Usher, copiii sînt singurul motiv pentru care am vrut să discut cu tine în seara asta. Îmi fac probleme pentru ei. Nu ştiu ce li s-a spus. Am înțeles că trebuie să lucrez cu un avocat pentru întocmirea unui dosar care să respingă acuzațiile lui Dennis şi îmi dau seama că aşa ceva cere timp. Mai înțeleg că eşti ocupat şi că nu poți lăsa totul baltă numai ca să te ocupi de cazul meu, dar ajungem de unde am pornit. Sînt îngrijorată pentru copii. Mă preocupă faptul c-aş putea face ceva care să înrăutățească situația, atît pentru el cît şi pentru mine. Cîtă libertate de acțiune îmi conferă această hotărîre judecătorească?

L-am văzut că-şi pune ceasul înapoi la mînă.

– Nu prea multă. Eu nu m-aş apropia de casă pînă luni.

Nu era răspunsul pe care îl doream.

– Dacă m-aş duce să văd copiii la socrii mei? Sau la meciul de fotbal al fiului meu?

Se ridică şi începu să bage dosarele în servietă.

– Ar fi în interesul lor? Sau i-ar tulbura?

– Nu ştiu.

– Păi, dacă nu ştii tu cine să ştie? Eşti mama lor. Cea care se presupune că-i cunoaşte cel mai bine. Nu eu. Eu nu pot oferi decît o strategie legală. O hotărîre judecătorească rămîne o hotărîre judecătorească. În locul tău aş ține seama de ea. Luni la amiază? Întoarse paginile calendarului. La unsprezece am o audiere în Barnstable. Nu mă voi întoarce decît pe la două sau trei. Vom putea amîna înfățişarea încă vreo două zile. Vei fi reprezentată de unul din partenerii mei. În orice caz, ținînd seama de impresia pe care o am despre afacerile tale şi de faptul că soțul vrea să îngreuneze situația voi avea nevoie de o garanție de zece mii de dolari.

– Zece mii de dolari. Pentru ce? Pentru o amînare care mă va ține şi mai mult departe de copiii mei? Pentru că mă pasa unui coleg? Pentru că mă mitralia cu acuzații cînd mă simțeam deja jupuită de vie?

– Da, nu mă ocup de opere de binefacere, mîrîi el într-un fel care mi se păru jignitor de superior. Haide, ştii cum merg treburile. Eşti o femeie de afaceri, calmă, cu sînge rece...

– Mda, cu sînge rece, de parcă aş avea de ales? am strigat eu furioasă. Ori rămîn calmă şi îmi păstrez sîngele rece ori mi-l pierd şi intru în panică.

– Aş îndrăzni să afirm că nu eşti genul care să intre în panică. Eşti calmă, dură şi agresivă. Soțul tău probabil nici nu îndrăzneşte să respire în prezența ta.

M-am ridicat.

– Îți mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Usher, dar punctele noastre de vedere nu se potrivesc.

– Nu fac altceva decît să spun cu voce tare se gîndeşte judecătorul. Vremurile s-au schimbat, doamnă Raphael. Femei ca tine nu mai sînt neajutorate. Nu mai sînt vulnerabile. Nu mai inspiră simpatie. Femei ca tine sînt deseori cele care nu respectă căsătoria. Aşa că pregăteşte-te pentru o bătălie grea. Dacă eşti principala susținătoare a familie, dacă soțul tău are mai mult de oferit copiilor, dacă călătoreşti mult, păi, ar fi mai bine să-l laşi pe soțul tău să păstreze copiii. Mai gîndeşte-te şi dă-mi un telefon cînd te-ai hotărît.

Nu avea sens să-mi irosesc energia. Adunîndu-mi ce-mi mai rămăsese din demnitate, am înghesuit-o la un loc cu teama şi mîndria, apoi am ieşit afară.

Cîteva minute mai tîrziu m-am simțit din nou cuprinsă de panică. Mă aflu din nou în traficul aglomerat fără să mă îndrept rapid în nici o direcție. Hotărîrea judecătorească zăcea mototolită pe scaunul de lîngă mine alături de o amendă care îmi fusese pusă sub ştergătorul de parbriz pentru c-am fost în biroul lui Lloyd Usher la o oră cînd nu erau necesare fise pentru aparatele de marcat. Nu înțelegeam şi nu aveam un avocat ca să-mi explice ce se întîmpla. Nu aveam copiii, nu aveam casa, nu aveam unde să-mi petrec noaptea şi nici vreo soluție ca viața să-mi revină la normal. Am început brusc să transpir, să tremur, nu mai ştiam încotro să mă îndrept şi ce să fac. Maşina din spatele meu claxonă. Am apăsat pe accelerator şi am pornit mai departe.

– Bine, am şoptit. Bine. Bine.

O.K., nu eram perfectă. Am făcut copiii să aştepte, am lipsit de la întîlnirea cu profesoara. Am avut un acci-

dent cu copiii în maşină. Poate am încurcat orele de aterizare ale avionului sau am uitat să-i spun lui Dennis unde țin medicamentele de rezervă pentru Kikit. Dar îmi dădeam toată silința.

Eram pedepsită pentru că îndrăzneam să cîştig mai mult ca Dennis? La naiba, a existat o vreme cînd a avut totul, o companie în plină expansiune, o listă impresionantă de clienți, respect şi admirație şi a dat-o în bară. Ar fi trebuit să renunț la cariera mea numai pentru că el a încurcat borcanele? Maşina din spatele meu claxonă din nou. Am ridicat piciorul de pe frînă şi am condus mai departe. Imediat ce-am ajuns la un alt stop, am înhățat telefonul, am sunat acasă şi mi-am auzit vocea. Însemna că Dennis nu aduse copiii pentru că lui Kikit îi plătea să răspundă la telefon. Ridica receptorul înainte ca altcineva să poată punea mîna pe el şi vorbea cît mai mult posibil cu oricine era dispus s-o asculte. Agenții comerciali nedoriți renunțau înaintea ei. Am amenințat-o deseori c-o voi vinde la străini.

Să fi fost o dovadă de cruzime? De intoleranță? Dennis ştia că glumesc. Kikit ştia şi ea că glumesc. Ei îi plăcea, mi-a spus chiar c-ar putea avea propria ei companie, la fel cum aveam eu, nu că a mea mi-ar fi fost de mare ajutor în clipa de față. Scumpul meu soț o folosea împotriva mea. Am început din nou să tremur. De data asta mi se păru că şirul de maşini stă prea mult pe loc aşa că am claxonat eu. Nu se întîmplă nimic. Dar m-am simțit mai bine. Am înhățat din nou telefonul şi am început să formez numărul clinicii din Clevaland, dar m-am oprit. Nu-i puteam spune mamei despre toate astea, mai ales acum cînd inima ei era atît de slabă. Dacă m-aş fi înțeles mai bine cu Rona probabil c-aş fi sunat-o. Dar după cum stăteau lucrurile între noi nu voiam să risc

să-i aud încîntarea din voce. Am format din nou numărul de acasă, dar am întrerupt legătura. Nu puteam vorbi nici cu copiii. Trebuia să ştiu ce să le spun. Ce să fac, ce să fac? Am abordat mereu viața ca pe un fel de competiție la care abia aşteptam să iau parte, dar cea de acum era peste puterile mele. Putea afecta viitorul meu şi al copiilor.

– Ajutor, am strigat, dar încet, pentru că deodată, în întunericul străpuns de beculețele verzi ale tablourilor de bord, de roşul farurilor şi felinarele înşirate de o parte şi alta a şoselei, am ştiut unde vreau să merg. Exista un singur loc unde eram sigură că voi primi alinare şi adăpost. O singură persoană în care puteam avea încredere.

Capitolul 3

Îmi aminteam de momentul cînd Brody cumpărase casa. Locuise în est vreme de patru ani, trei din ei ca partener al lui Dennis. Noutatea divorțului pierise încetul cu încetul, la fel ca entuziasmul de a fi din nou un bărbat liber. Se săturase de apartamentul de bloc, de întîlniri, de priviri languroase, de discuții stupide. Voia un loc plăcut pentru clipele cînd fiica lui, Joy, pe atunci de şase ani, va veni în vizită.

Casa era o clădire frumoasă cu trei dormitoare construită pe nişte stîlpi de cedru cărora vremea le dăduse o nuanță cenuşie. Era situată aproape de mal, pe o mică colină nu prea înaltă, deasupra nisipului şi stîncilor de lîngă apă. Înainte s-o cumpere m-a luat s-o văd. Nici n-a trebuit să intru înăuntru. După o singură privire la aleea pietruită, o adiere venită dinspre ocean şi un val revărsîndu-se înspumat pe nisip şi am simțit pacea şi liniştea după care tînjea.

Incredibil, ținînd seama de cît eram de necăjită, dar

cotind de pe drumul principal am simțit o fărîmă din acea pace interioară. Era o reacție condiționată determinată de scîrşnetul pietrelor de sub cauciucuri. În locul ăsta am trăit doar evenimente pline de optimism, mai întîi vizitîndu-l pe Brody, apoi venind zilnic la lucru. Reprezenta confort, competiție şi succes.

Acum biroul era închis. Ferestrele şi tavanele de sticlă, (eram o adeptă înfocată a curentului numit „Cît mai multă lumină" şi am insistat să instalez cît de multe permitea structura casei) reflectau razele argintii ale lunii. Singura lumină provenea doar de la tuburile de neon puse în cele două felinare care încadrau uşa.

Brody nu era totuşi plecat. Farurile mele luminaseră *Range Rover*-ul parcat în spate. Iar becurile aprinse din casă erau o dovadă în plus.

Strînsoarea din piept păru să mai cedeze, iar usturimea din gît deveni mai puțin dureroasă. Am păşit afară din maşină în aerul umed al oceanului ceva mai stăpînă pe mine.

Nu răspunse la sonerie. Am mai sunat o dată. Nu-mi aminteam să-şi fi făcut planuri pentru acea seară dar ar fi putut foarte bine să fi plecat cu nişte prieteni şi să-şi fi lăsat maşina acasă. Nu mă aştepta. Urma să ne întîlnim abia a doua zi dimineață. Presupusem amîndoi că voi fi ocupată cu copiii şi Dennis.

Gîndul ăsta aduse durerea înapoi, o revenire fulgerătoare la realitate, la situația inimaginabilă în care mă aflam. Repede, înaine să mă apuc să plîng chiar acolo pe treptele de la intrare, am căutat cheia casei printre celelalte de pe inel şi am intrat în bucătărie. Primul lucru pe care l-am simțit a fost căldura, o binecuvîntare față de aerul rece al serii. Apoi am mirosit tocana fierbînd pe aragaz. Semn bun. Dacă Brody lăsase ceva pe foc cu

luminile aprinse şi *Range Rover*-ul în curte însemna că plecase să alerge.

Alerga cîte opt kilimetri de cinci ori pe săptămînă. În rimtul său obişnuit, depinzînd şi de starea genunchiului zdrobit cu ani în urmă într-un accident de motocicletă, alergatul pe malul apei dura aproximativ patruzeci şi opt de minute.

Rugîndu-mă să fie pe terminate, m-am dus lîngă masă şi m-am trîntit pe scaun. Era de trestie împletită şi se asorta cu piedestalul mesei rotunde acoperite de sticlă. Combinația era singura concesie pe care mi-o făcuse Brody pentru această cameră, el preferînd mesele din trestie cu bănci de o parte şi de alta. Voia să se simtă în largul său, ceva confortabil, fără zorzoane, un loc unde un bărbat să nu se simtă jenat să gătească. Aşa c-am îmbrăcat trestia cu o husă în nuanțe cafenii şi gri care se potriveau cu lemnul închis al dulăpioarelor atrînate de pereți şi negrul tigăilor de fontă agățate deasupra maşinii de gătit. Găsise singur accesoriile pentru casă, Brody era un mare nostalgic. Vaza în formă de rață era din cabana bunicului, de ghiveciul din lut spărsese nuci în copilărie, cocoşul de pe horn era de la grajdul unde lucrase curățind boxele cailor. Nu eram prea încîntată de sculptura aflată pe scăunelul de sub telefon. Era făcută din două bucăți simple de piatră cu crestături care, dacă mijeai ochii, semănau cu un chip încruntat. Ce vedeam eu era un om din Neanderthal dîndu-mi cu tifla şi băgîndu-mă în sperieți. Brody era un sentimental. Nu voia să uite că avea mai mult decît alții chiar dacă se simțea singur şi deprimat.

Brody era înțelegător. Lipsit de aroganță. Un bărbat care făcea după cum îl ducea capul, iar pentru asta îl iubeam.

Da, îl iubeam. Bineînțeles că-l iubeam. Dacă ne-am culcat vreodată împreună? Nici vorbă. I-am fost credincioasă lui Dennis pînă în pînzele albe și mă revoltau acuzațiile lui. Ridicîndu-mă de pe scaun m-am dus la aragaz și am învîrtit cu lingura de lemn în tocană. Din zeama mirosind fără nici un dubiu a vin roșu ieșiră la suprafață apoi se afundară la loc bucăți mai mari și mai mici, aripi de pui, morcovi, ceapă, ardei, ciuperci, combinație care nu putea avea decît un gust delicios.

Brody se pricepea de minune, să ia o oală să arunce în ea mai tot ce găsea prin bucătărie și să-i dea un gust excelent. Multe din mesele pregătite de el deveniseră prînzul nostru de a doua zi, și nu numai al nostru și da, al lui Dennis, sau oricui s-ar fi nimerit prin prejmă.

Cinele le luam întotdeauna cu copiii. Dennis ni se alătura cînd reușea să se întoarcă la timp. Brody venea o dată sau de două ori pe săptămînă. În seara asta așteptam cu nerăbdare cina cu copiii. Acum nici măcar nu știam cînd voi reuși să-i revăd.

Am refuzat să mă las cuprinsă de panică. Cu toate astea simțeam o senzație de gol în stomac.

Soarta însă era de partea mea. Exact în clipa cînd emoțiile mele amenințau să se revolte am auzit pe trepte pașii lui Brody. Deschise ușa și intră în bucătărie, un atlet înalt, foarte transpirat gîfîind ușor, îmbrăcat în pantaloni scurți, tricou și purtînd pe chip un zîmbet larg.

– Ia te uită, ce onoare, nu te așteptam în seara asta, spuse el încercînd să revină la respirația normală, dar îndată ce rosti ultimul cuvînt zîmbetul i se șterse imediat.

Nu era nevoie să mă întreb de ce. Părul, machiajul, hainele, nu mi le aranjasem deloc de la plecarea din Clevaland, și aveam impresia că se întîmplase cu secole în urmă. Eram speriată. Eram îngrijorată. Nu mai mîn-

casem nimic de la micul dejun. Nu mai dormisem bine de două săptămîni. Arătam probabil ca moartea în vacanță.

Dar mă simțeam uşurată, teribil de uşurată că Brody era acasă. Am scos din buzunar bucata de hîrtie mototolită şi i-am întins-o, apoi am stat lîngă el pînă a citit ce era scris. Fața îi era roşie de la fugă. Respira încă sacadat. Transpirația i se scurgea pe obraji, pe piept şi eram sigură că de pe şira spinării spre locurile unde tricoul era mai închis la culoare. I-am simțit căldura, ba chiar i-am mirosit-o, dar era un miros sănătos, cel al unui bărbat înfierbîntat. În această zi plină de răsturnări spectaculoase mirosul lui era liniştitor de onest.

Dennis, care se străduia din răsputeri să arate bine, avea toate motivele să fie bănuitor din cauza lui Brody. Contabilul meu purta ochelari cu rame metalice, luîndu-i de pe masă imediat ce i-am întins documentul. Avea păr drept, de un castaniu-deschis, o frunte lată, o mulțime de cicatrici pe genunchi şi un deget mic strîmb. Se ducea de două ori pe an în cel mai bun magazin de haine bărbăteşti din Boston şi îşi cumpăra unul sau două costume elegante, una sau două perechi de pantaloni mai simpli cu cămăşi şi pulovere asortate, dar nu se agita prea mult în privința îmbărcăminții. În timpul liber purta blugi vechi şi cămăşi decolorate. Era unul dintre bărbații cei mai superbi bărbați şi mai lipsiți de vanitate pe care îi cunoscusem vreodată.

Dar nu mă culcam cu el. Aşa să-mi ajute Dumnezeu, n-am făcut-o niciodată, şi n-am considerat niciodată, niciodată că înfățişarea lui ar fi mai presus de cea a lui Dennis. Îl atingeam mai mult decît pe Dennis? Dacă da, atunci o făceam în mod neintenționat.

La început trăsăturile feței lui Brody părură să fi

încremenit. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi abia după aceea se încruntă. Rămase cu braţul în aer, îmi aruncă o privire stupefiată, citi mai departe. Apoi ridică hîrtia şi, respirînd ceva mai calm spuse cu o voce groasă, una din caracteristicile lui:

– E o glumă, nu-i aşa?

Aşa crezusem şi eu. Iată că ne asemănăm, dar asta nu era o crimă. Se numea bun simţ. Ştiam amîndoi că sînt o mamă bună, ştiam amîndoi că-mi iubesc copiii. Ştiam amîndoi c-am fost o soţie grijulie.

– Vrea să divorţeze, am spus eu ceva mai liniştită acum că nu mai eram singură. Vrea casa, vrea pensia alimentară, vrea copiii.

Brody arăta atît de năucit că-mi venea să-l îmbrăţişez. Nedumerirea lui o confirma pe a mea.

– De cînd? se răsti el.

– Numai Dumnezeu ştie, dar chestia asta a plănuit-o din timp. Copiii sînt la Howard şi Elizabeth.

Se uită la bucata de hîrtie cu un chip lipsit de orice expresie.

– Care judecător întreg la cap a eliberat aşa o hotărîre?

– Unul căruia i s-a prezentat o listă a păcatelor mele.

– Care păcate?

I-am spus de cele referitoare la copii.

– Dennis afirmă că trec printr-un moment de criză care îmi afectează îndatoririle de părinte, dar nu ştii încă partea cea mai interesantă. E convins că între noi există o legătură amoroasă.

Capul lui Brody zvîcni brusc în sus. N-aş putea spune dacă obrajii i s-au făcut mai roşii fiindcă era deja îmbujorat din cauza alergatului, dar aş fi putut jura că vestea provocase o tresărire scurtă, dureroasă, vizibilă

poate doar în ochi. Am simțit-o şi eu. Era stînjenit. Cîteva clipe nu spuse nimic. Apoi înghiți în sec.

– A spus Dennis aşa ceva?

Am dat din cap.

Îşi trecu din nou mîneca peste frunte.

– Brody, am nevoie de ajutor. Îmi aduce acuzații bazate pe circumstanțe înşelătoare şi supoziții, dar esențialul e c-am fost izgonită din casă şi îndepărtată de copii, de propriii mei copiii. Cînd am încercat să ajung la o înțelegere a chemat poliția şi un ofițer chiar a apărut. A intrat pînă în casă. Din cauza mea, m-am bătut cu pumnul în piept, de parcă aş avea un trecut plin de acte de violență. Mi-a spus că trebuie să plec. Şi m-a scos pur şi simplu afară din casă.

Brody mai citi o dată hotărîrea judecătorească.

– Ce i-o fi trecînd prin cap lui Dennis? Credeam că se apelează la genul ăsta de hotărîri numai în cazuri extreme. N-a vorbit niciodată de divorț.

– De despărție, da. O face cînd e cu moralul la pămînt. Iar eu m-am împotrivit de fiecare dată. Căsătoria noastră nu e ideală, dar e mai reuşită decît a altora. Sau mă păcăleam de una singură. Tu ce părere ai?

Brody nu-mi răspunse. Se aplecă peste chiuvetă şi bău direct la robinet, apoi îşi îndreptă spinarea şi îşi şterse gura cu dosul palmei. Ochii îi erau mai întunecați decît de obicei.

– Avem deci o legătură amoroasă. Incredibil, bombăni el. Ce fel de dovezi ar putea avea?

– Chestii stupide. Muncim împreună, călătorim împreună.

– Este nebun. La naiba. Arăta dărîmat. Ştiu ce înseamnă să divorțezi. N-aş fi vrut să treci prin aşa ceva. Nici Johnny şi Kikit. Bombăni o înjurătură.

– Îmi vreau copiii, Brody.

– Ai nevoie de un avocat.

– Mda, asta e cealaltă problemă. Am fost să discut cu Llody Usher. O mare greşeală. M-a făut să mă simt de parcă aş fi primit exact ce meritam. Aşa să fie? Cum am putut face rău cînd n-am încercat să fac decît bine?

Brody dădu să-şi pună braţul în jurul meu, apoi se opri brusc şi se uită în jos la hainele lui murdare. Aşa că mi-am pus eu braţul în jurul taliei lui. Nu-mi păsa că era transpirat. Aveam nevoie de alinare. Şi era un gest inocent. Indiferent ce interpretare i-ar fi dat Dennis. Strîngîndu-mă mai aproape, Brody rosti pe un ton vehement:

– N-ai făcut nimic rău. Ai făcut trei lucruri deodată şi le-ai făcut bine. Meriţi o medalie. Dennis o ştie foarte bine. Ce mama dracului se întîmplă cu el?

– Nu ştiu.

– I-ai dat lui Usher vreun avans?

– Nu.

– Foarte bine. Nu-i un tip prea simpatic, Claire. Singurul lucru grozav la el este faima de care se bucură. Clientela lui e formată în cea mai mare parte din femei. Femei neajutorate. Se duc la el pentru că îl consideră un dur şi au nevoie de cineva lipsit de scrupule. Nu se împotrivesc cînd le cere un avans uriaş pentru că îşi închipuie că e o garanţie a atenţiei cu care se va ocupa de cazul lor. Apoi se duc acasă presupunînd că munceşte din greu la întocmirea documentaţiei necesare, numai că n-o face. Le trage clapa. Află curînd că nu se întîmplă nimic. Cînd se plîng se preface jignit şi le închiriază pentru un timp unuia din partenerii din cadrul firmei. Dar bietele de ele au investit deja prea mult timp şi energie, se simt prea vulnerabile ca s-o ia de la capăt cu un alt avocat.

Mă puteam identifica foarte uşor cu acele femei, cu neajutorarea, senzaţia de vulnerabilitate. Mi-am dorit şi eu pe cineva dur şi m-am lăsat amăgită de reputaţie, cunoscînd prea puţine despre situaţia reală, deşi nu mi-aş conduce afacerile după principiul ăsta nici dacă ar fi să trăiesc o mie de ani. Circumstanţele erau extenuante.

– A fost singurul nume care mi-a venit în minte. Am nevoie repede de cineva. Luni trebui să mă înfăţişez la tribunal şi să pun capăt acuzaţiilor.

– Nu cred c-ar fi înţelept să colaborezi cu Lloyd Usher.

Am ridicat privirea spre el simţindu-mă în pragul isteriei.

– Şi cu cine ar fi înţelept să colaborez?

– Cu Carmen Niko.

Isteria rămase în suspensie. Iată un nume cunoscut. Îl mai auzisem şi înainte dar fără nici o legătură cu legea.

– E bărbat sau femeie?

– Femeie. Are cam vîrsta ta, treizeci şi nouă, patruzeci, este foarte inteligentă şi extrem de pasionată de munca ei.

Încercam să-i plasez numele.

– Am întîlnit-o cumva? E o clientă de-a mea?

– A fost una din prietenele mele.

– Ah, da, acum îmi amintesc. Se întîmplase cu mult timp în urmă. Dar fusese una din acele aventuri toride şi distrugătoare, dacă memoria nu mă înşela, deşi nu eram sigură de unde ştiam lucrurile astea. În nici un caz de la Brody. Nu discutam despre viaţa lui amoroasă, unul din puţinele subiecte tabu dintre noi. Amintea în treacăt că ieşea cu cineva la restaurant, dar aflam mai multe din rubirca de scandal a lui Hillary Howard din săptămînalul

local. Hillary nu scăpa din ochi pe nici unul din bărbații atrăgători, dornici de distracții şi numai buni de însurătoare din North Shore. Avea o imaginație extrem de vie şi o mare slăbiciune pentru bîrfe. Brody care intra din cînd în cînd în colimatorul ei, era o pradă uşoară. Hillary avuse întotdeauna o slăbiciune pentru el. Încă o mai avea, şi nu era singura. Fie că-i plăcea sau nu, Brody nu putea nega faptul că femeile întorceau capul după el.

O ştiam foarte bine. Doar călătoream cu el.

În prezent se întîlnea cu o femeie pe nume Ellen McKenzie. O artistă care locuia într-un apartament atelier din partea sudică a oraşului Boston şi arăta trăsnet, deşi nu era o frumusețe clasică, dacă era să mă ghidez după fotografia publicată de Hillary cu cîteva luni în urmă. Nu se întîlneau în fiecare săptămînă. Mă îndoiam să aibă planuri de viitor pentru ea. Sexul era probabil grozav. Brody era foarte viril. Dar acum nu era vorba de Ellen McKenzie, era vorba de Carmen Niko.

– Cum ați terminat-o? am întrebat eu pentru că dacă existase furie, iar Carmen făcea legătura între mine şi Brody, s-ar fi putut să apară probleme.

Însă el spuse:

– Am rămas prieteni. Pe vremea aceea lucram cu Dennis, iar lucrurile mergeau destul de anapoda. Carmen începea să fie cunoscută, cazurile se înmulțeau de la o zi la alta. Amîndoi eram foarte ocupați. Am ajuns într-un punct în care relația dintre noi însemna prea multă bătaie de cap. Ne înțelegeam mai bine ca pieteni decît ca amanți. Poate că nu se bucură de faima lui Lloyd Usher, dar îi poate da lecții la orice oră din zi sau din noapte.

Pentru mine era suficient.

– Cum aş putea lua legătura cu ea?

Brody se depărtă de lîngă mine, se duse la telefon şi formă numărul. După o clipă l-am auzit spunînd:

– Carmen? Brody la telefon. Trebuie să vorbesc cu tine. Dacă eşti acasă te rog să ridici telefonul.

Mi-am ținut răsuflarea. Era deja nouă seara. Nu mă aşteptam ca un avocat să mă primească la această oră, dar a doua zi dimineață trebuia să discut cu cineva. Dacă Carmen Niko avea un proces pe rol, era plecată din oraş, sau imposibil de contactat băteam pasul pe loc.

– Carmen, insistă Brody, haide, Carmen. E vorba de afaceri. Un caz grozav.

Probabil că arătam de parcă eram gata să mor pentru că Brody veni lîngă mine. Îmi luă mîna, o duse la buze şi o sărută, gest care mă făcu să simt că îi păsa de mine, ținea la mine, iar după Dennis şi Lloyd Usher aveam o nevoie disperată de aşa ceva, dar ceea ce mă ajută cu adevărat fu replica lui la ce trebuie să fi fost un răspuns plictisit al lui Carmen.

– Pe bune că e un caz grozav. Exact pe gustul tău. Unei femeie de afaceri de succes i se intentează acțiune de divorț de către un soț ale cărui afaceri sînt pe ducă şi care vrea să-şi salveze mîndria storcînd-o de tot ce are. E vorba de bani, proprietăți şi doi copii care o iubesc enorm şi au petrecut mai mult timp cu ea decît cu el. S-a întors acum cîteva ore din Clevaland unde şi-a vizitat mama aflată pe moarte şi s-a trezit cu un ordin de evacuare. Luni urmează să se înfățişeze în fața instanței. Are mare nevoie de cineva, cît mai repede. I-am spus că eşti cea mai bună.

Se opri şi ascultă continuînd să mă țină de mînă lucru pentru care îi eram profund recunoscătoare. Ceva cu totul nou pentru mine. Dacă acum douăzeci şi patru de ore cineva mi-ar fi spus că mă voi trezi implicată

într-un proces pentru tutela copiilor, ba chiar mai mult într-un divorț i-aş fi rîs în nas şi i-aş fi spus. „Eu? Nici vorbă? Soțul meu n-ar face niciodată aşa ceva".

Şi iată cît de puțin îl cunoşteam după cincisprezece ani. Ideea în sine era la fel de enervată ca toate celelate.

– Mîine dimineață la opt treizeci? mă întrebă Brody.

Am dat din cap foarte hotărîtă.

– Va fi acolo, spuse el în receptor. Se numeşte Claire Raphael.

– Pot suna copiii? am şoptit eu.

El repetă întrebarea, ascultă răspunsul lui Carmen, apoi dădu din cap spre mine.

– Mai vrei să faci şi altceva în seara asta? mă întrebă el.

Oh, da. Cum să nu. Am întins mîna după telefon.

– Stai puțin, Carmen. Ți-o dau pe Claire.

– Bună seara, am spus eu. Îți mulțumesc din tot sufletul. Brody îmi spunea că eşti cea mai bună avocată.

Vocea care ajunse pînă la mine era răguşită şi amuzată.

– Brody e părtinitor. Dar cazul tău sună interesant.

– Vreau să se termine cît mai repede. Nu mă aşteptam la aşa ceva.

– Aşa se întîmplă întotdeauna cu cei buni. Intrigile sînt puse la cale de cei răi.

– Putem cîştiga?

– Nu-ți pot spune nimic pînă nu voi afla mai multe despre caz.

– Am putea obține la înfățişarea de luni o suspendare a ordinului de evacuare?

– Acelaşi răspuns...

– Mi-ai spus că pot suna copiii, dar îi pot şi vedea? Sîmbătă fiul meu are un meci de fotbal. Vreau să-l văd

jucînd. Fiica mea va fi şi ea acolo. Cît timp am fost plecată, a făcut o intoxicaţie de care n-am ştiut nimic pînă acum. Vreau să vorbesc cu ea ca să fiu singură că se simte bine.

– Ce ştiu copiii despre toate astea?

– Habar n-am.

– Atunci află, dacă poţi. E mai bine să nu-i tulburi. Telefonul e mai simplu. Nu trebuie să ştie de unde suni. Dar dacă apari la un meci de fotbal şi apoi nu te duci acasă cu ei vei avea de răspuns la o mulţime de întrebări.

– Există vreo cale prin care ordinul ăsta să poată fi revocat la înfăţişarea de luni? N-am putea solicita o procedură de urgenţă?

– Numai dacă soţul tău va face ceva care va pune în pericol viaţa copiilor. E posibil?

Îmi stătea pe limbă să spun da. Pretindea că nu sînt un părinte potrivit pentru copii, dar dacă eram o învăţasem de la el. Dennis era un maestru al eschivării. Putea programa conflicte fără măcar să clipească şi jur că avea o listă cu scuze gata făcute pentru toate situaţiile imaginabile. Lipsise de la meciurile lui Johnny şi recitalurile lui Kikit. Lipsise de la toate şedinţele cu părinţii. Lipsise mai mult ca mine la zile de naştere sau cine în familie. Dar ar fi pus în pericol vieţile copiilor? Am oftat.

– Nu cred.

– Atunci ai răbdare. Discutăm mîine. Vom stabili strategia atacului.

Howard şi Elizabeth Raphael erau trecuţi de şaizeci de ani. Erau nişte oameni cu picioarele pe pămînt, sănătoşi şi se bucurau de luxul unui cont bancar îngropit

de Howard în timpul celor patruzeci de ani cît lucrase ca manager regional pentru firma *Granite Savings and Trust*. Elizabeth putea fi uneori cam capricioasă, dar Howard era genul de om pe care te puteai baza. El era cel care insistase ca banca să se ocupe de investițiile sale preferînd să nu lase banii pe mîna lui Dennis, şi iată că făcuse bine. Ca om de afaceri, Dennis îi semăna mai mult mamei lui, era plin de zel, dar uşor de tras pe sfoară.

Socrii mei mă simpatizau. Comportarea lor îmi dădea de înțeles că aveau mai mare încredere în firma mea decît în afacerile lui Dennis. Chiar dacă se simțeau vinovați din această cauză, chiar dacă erau de părere că venise momentul să fie solidari cu fiul lor ştiau ce simt şi ce însemn pentru copiii mei. Nu ştiam ce le spusese Dennis despre despărțirea noastră, dar refuzam să cred că-mi vor trînti telefonul în nas.

Dar după cum evoluară lucrurile nici nu avură această posibilitate. Vocea care răspunse la telefon aparținea micuței mele.

– Alo?

Inima începu să-mi zvîcnească nebuneşte, iar ochii mi se umplură de lacrimi. Sunetul era ca o muzică divină.

– Bună, îngeraşul meu.

– Mami, țipă ea, apoi vocea i se depărtă de receptor zbierînd în gura mare. E mami, bunico. Ți-am spus eu c-o să sune. Unde eşti, mami? Tati mi-a spus c-a trebuit să pleci prin alte locuri după ce ai fost la bunica, dar n-ai suflat nici un cuvînt. Mami, noaptea trecută, am făcut criza cea mai groaznică din viața mea, dar nu ştiu ce-am mîncat. Tati a zis că este din cauza mîncării pusă în frigider, dar e cea care o mănînc de obicei. A trebuit să

mă ducă la spital. Johnny l-a tot bătut la cap să te sune, dar tati a spus că nu pleacă de lîngă mine, iar pînă am ajuns acasă şi a încercat, n-a mai obţinut legătura, şi după aceea am adormit. Unde mi-a fost medicamentul, mami?

Mi-am şters lacrimile cu dosul palmei apoi am luat batista întinsă de Brody. Am încercat să vorbesc fără să plîng.

– Nu ştiu, puişor. Cînd ţi-am făcut bagajele în Clevaland sînt sigură c-am pus trusa în sacoşa ta, apoi mai erau şi cele de rezervă în frigiderul din cămară, şi nu ştiu nici ce anume ţi-a provocat intoxicaţia. N-am pus nimic nou în mîncare. Doamna Beckwith te-a servit cu ceva cînd te-a luat în după-amiaza aceea de la şcoală? Criza se putea declanşa şi de la ceva atît de simplu ca nişte alune măcinate ascunse într-o prăjitură de ciocolată.

– Nu mi-a dat nimic. Nu-mi aduce sandvişuri ca tine. Eram lihniţi de foame! Tati s-a enervat tare mult cînd m-am îmbolnăvit.

– Nu s-a enervat. A fost necăjit. Ştie că n-a fost vina ta. Acum te simţi bine?

– Păi, nu prea mi-e foame. Unde eşti?

– Trebuie să mănînci, îngeraş. Dacă ţi-e frică mănîncă ceva simplu, banane sau ouă. Şi carne de curcan. Congelatorul e plin de carne de curcan. Spune-i lui tati să le scoată afară.

– Unde eşti?

Dacă mi-ar fi pus întrebarea numai o dată aş fi putut-o ignora, dar a doua oară mi-a fost imposibil. Fusesem însă mama lui Kikit de destul timp ca să ştiu că dacă i se acorda un indiciu cît de mic va completa golurile de una singură.

– Unde crezi că sînt?

– Tati ne-a zis că eşti în Santa Fe, dar i-am spus că acolo n-ai nici un magazin, aşa că a zis că ai deschis unul. Nu mi-ai spus nimic. Am auzit în depărtare vocea lui Elizabeth, apoi tonul stăruitor al lui Kikit. Dar vreau să vorbesc cu mama, nu mai pot vorbi puțin, puțin de tot?

– Kikiț? m-am grăbit eu să întreb înainte ca Elizabeth să-i ia receptorul. Ai avut şi mîncărimi?

– Îhm. Îmi trebuie un cadou pentru petrecerea de la Stacey, mami. Cînd vii acasă?

– Nu prea ştiu nici eu. Pieptul te mai doare?

– Mda. Tati a stat cu mine toată ziua cît am lipsit de la şcoală.

Ceva bun, în sfîrşit. Cînd copiii erau bolnavi Dennis dispărea fără urme. Zicea că nu dorea să mă incomodeze.

– Cum mai merge şcoala, îngeraş?

– Bine. N-am apucat să-mi prezint lucrarea despre fluturi pentru că Sammy Hayes a pregătit una prea lungă despre stele, aşa că o voi citi mîine. Johnny vrea să vorbească cu tine. A primit un zece la testul de la matematică. Vocea se depărta de microfon şi zbieră. N-am gura spartă, o ştia, iei întotdeauna zece la matematică, nu, mai vreau să vorbesc, n-am terminat...

– Bună, mami, spuse Johnny şi am simțit cum mi se pune un nod în gît.

L-am înghițit cu greu, apoi mi-am apăsat batista de ochi.

– Bună, felicitări. Încă un zece? Grozav! Cînd ați primit rezultatul testelor?

– Ieri. Te-aş fi sunat aseară, dar tati mi-a spus că telemobilul e închis şi nu ştie la ce hotel eşti. De ce nu ne-ai sunat?

Am vrut să-i spun adevărul, dar nu ştiam cum aş fi

putut. Îl uram pe Dennis pentru că mă silea să mint.

– Era prea tîrziu. Diferența de fus orar.

– Cum e în Santa Fe?

N-am fost în viața mea în Santa Fe, dar nu fusese nici Johnny.

– Păi, frumos, am presupus eu. Cald. Aer uscat. Ai terminat de citit cartea despre Paul Revere?

– Da. Vom face o excursie de documentare la Boston ca să vedem biserica de lîngă apă. Şi cineva trebuie să-mi semneze învoirea. Mîine trebuie s-o duc la şcoală.

– O va semna tati.

– Dar am de plătit şase dolari şi optzeci şi cinci de cenți pentru autobus şi restul.

– O să primeşti bani de la tata.

– Am nevoie de exact optzeci şi cinci de cenți. El n-are niciodată mărunțiş...

– Bunica are. O să ți-i dea ea. O s-o rog imediat ce vom termina de vorbit. V-a pregătit cina?

– Nu. Ne-am dus la restaurant. Te simți bine? Vorbeşti de parcă ai fi răcită.

Rezultatul lacrimilor.

– Nu sînt răcită. Mie tare dor de tine şi de Kikit.

– Cînd te întorci acasă?

– Nu ştiu încă precis. Te anunț imediat ce voi afla.

– Ți-o dau pe bunica.

– Te iubesc, Johnny, m-am grăbit să spun înainte să lase telefonul din mînă. Apoi am auzit în receptor vocea veselă a lui Elizabeth.

– Bună, Claire. Ce mai faci? Ai pierdut o cină pe cinste. Copiii au mîncat pizza iar eu şi Howard ne-am delectat cu spaghette. Cred că *Bertucci's* face parte dintr-un lanț de restaurante. Ai văzut unul în Santa Fe? Ce norocoasă eşti că te afli acolo. Toate cunoştințele

mele care au trecut pe acolo s-au îndrăgostit de oraşul ăla. Nu există loc mai potrivit pentru un magazin nou.

– Claire? se auzi vocea lui Howard. Vorbesc din sufragerie. Elizabeth, pune jos receptorul.

– Bine. Vai de mine. Am distins nişte țipete, gălăgie. Apoi vocea lui Kikit.

– Aseară am cîntat *Jeremiah was a Bullfrog,* iar tati a orăcăit aşa de caraghios, dar n-a fost la fel fără tine. Mi-e dor de tine, mami. Cînd te întorci acasă?

Mi-am pierdut iar răsuflarea. A cînta era un obicei, un fel de tradiție a familiei Rapahel. În colegiu, Dennis şi cu mine am cîntat un an în acelaşi grup de corişti, el era în ultimul an, eu în primul. Ne-am cunoscut cîntînd, ne-am întîlnit cîntînd. Cele mai vechi amintiri ale copiilor erau cîntecele pe care le fredonam împreună. La culcare, în maşină, în vacanțe, un mijloc perfect de a ne simți în armonie, uniți, fără să fie nevoie de cuvinte. Cînd copii erau încă bebeluşi îi linişteam cu melodii simple. Cuvintele au început să capete importanță pe măsură ce creşteau şi cîntau alături de noi. Le plăcea să cînte. Amîndoi aveau ureche muzicală. Johnny era în faza în care voia să-şi facă vocea mai groasă, era atît de comic şi dulce cu bărbia în piept şi sprîncenele încruntate, aşa că mai apăreau şi note false. Cu toate astea, a cînta împreună era ceva deosebit.

În ultimul timp n-o mai făcusem atît de des ca pe vremuri. Ori Dennis era plecat, ori eu, ori unul dintre copii era ocupat cu alte activități. Uneori trei dintre noi improvizau cîte ceva cînd al patrulea nu era prezent. Dar de data asta fusese cu totul altceva. De data asta Dennis cîntase cu copiii ştiind că urma să le dea mama afară din casă.

Cînd mă voi întoarce? Şi eu aş fi vrut s-o ştiu.

– Imediat ce voi putea, îngeraş, imediat ce voi putea. Mai vorbim cît de curînd, bine?

– Te iubesc, mami.

Durerea era răscolitoare. Ochii mi se umplură din nou de lacrimi. Abia m-am stăpînit hohoțele de plîns.

– Şi eu te iubesc, puişor.

Brody care îşi ştergea gîtul cu un prosop se opri şi îmi atinse obrazul. Se simțea la fel de chinuit ca mine. La aparat reveni Elizabeth.

– Îți doresc o călătorie cît mai plăcută, Claire. Da, Johnny am banii potriviți. Haide, poți să-i numeri. Ai grijă de tine, Claire.

Urmă un protest scurt, apoi respirația lui Howard. Îmi vorbea din sufragerie ca să nu fie auzit de copii.

– Cum te simți? întrebă el.

– Nu prea bine, m-am tînguit eu şi mi-a trebuit un minut pînă să-mi revin. Toată chestia asta m-a întors pe dos. Ştii ce se întîmplă?

– Dennis vrea să divorțeze.

– Ți-a spus şi de ordinul de evacuare?

Se făcu linişte, apoi mi se adresă fără prea mult chef.

– Da. Ascultă, Claire, nu mă încîntă metoda aleasă, dar aşa e Dennis cînd i se năzăreşte ceva. Se aruncă cu capul înainte.

– Ştiu. L-am urmărit făcînd-o şi altă dată, şi l-am văzut prăbuşindu-se. De data asta riscurile sînt mult mai mari. Îmi fac griji pentru copii. Dar acum că vorbisem cu ei mă simțeam ceva mai liniştită. Păreau să se simtă bine. Eram fericită că sunasem. Kikit pare să fi trecut cu bine de criză. Vrea să fie răsfățată?

– Puțin, dar ne cunoşti. Nu avem nimic împotrivă.

– Doarme bine?

– Dennis spune că da.

– Au vreo idee de ce se întîmplă?

– Nu.

– Bănuiesc ceva?

– Nu. S-a purtat frumos în privința asta, trebuie s-o recunosc. Vrea să le spună abia după înfățişarea de luni. Sper să se mai îmblînzească pînă atunci, dar avocatul lui pare foarte dur.

– Cine e avocatul lui? Cum Howard nu-mi răspunse ,am continuat: E o chestiune de domeniu public. Cineva a stat alături de Dennis în fața judecătorului şi l-a convins să elibereze ordinul de evacuare. Avocata mea îi va afla numele printr-un simplu telefon. Vom afla oricum numele lui.

– Arthur Heuber, mormăi el, apoi ridică vocea. Dennis trebuie să sosească cît de curînd. Nu mai pot sta mult la telefon, o să fie furios dacă află c-am vorbit cu tine şi am spus mai mult decît ar fi fost necesar.

– Dar nu ți se pare o nebunie?

– Nu mă pune la mijloc. Nu vreau să iau partea nimănui.

– Vei încerca măcar să discuți cu el?

– Am făcut-o deja. E convins că are dreptate. Nu e dispus să cedeze.

– Dar cum de vrea deodată să se ocupe singur de creşterea copiilor? N-a fost niciodată un părinte cu normă întreagă. Au existat întotdeauna prea multe alte lucruri pe care prefera să le facă. Are idee de ce înseamnă să crească nişte copii de unul singur şi ce obstacol vor fi în stilul lui de viață? Sau se bazează pe tine şi pe Elizabeth? Acum unde e? Dacă a plecat din casă imediat după mine ar fi trebuit să fie deja de două ore cu copiii. Howard nu răspunse. Am întrebat aşa într-o doară: Ți-a spus de acuzațiile împotriva mea? Ți-a înşirat lista

crimelor mele?

– Claire.

– Nu sînt adevărate, Howard. Mă cunoşti. Ştii că-mi ador copiii.

– A fost greu pentru tine, grijile pentru mama ta şi toate celelalte.

– Nu. Mă descurc. Dennis e cel care nu reuşeşte. Ar fi trebuit să vină cu noi în Clevaland. Ar fi putut să vină dacă ar fi vrut. Dar au fost ultimele clipe de libertate înainte de asumarea rolului de părinte? Treaba asta a fost planificată. Trebuie s-o fi pus la cale cu mult timp în urmă. Ţi-a împărtăşit bănuielile lui despre Brody?

Urmă o pauză, apoi Howard spuse încet.

– Da.

Va trebui să mă obişnuiesc, nu aveam de ales. Un subiect atît de intim, o acuzaţie atît de personală. Dennis îi spusese avocatului care la rîndul lui informase judecătorul. Le spusese părinţilor şi numai Dumnezeu ştia cui. Mă simţeam trădată, furioasă.

– Şi l-ai crezut? Îl cunoşti pe Brody, am strigat aruncînd o privire rapidă spre bărbatul în cauză. Stătea sprijinit de chiuvetă cu braţele împreunate la piept. Chipul lui exprima aceeaşi trădare, aceeaşi furie. Îşi petrecea vacanţele cu noi ca un membru al familiei. Crezi într-adevăr c-ar fi în stare să aibă o avenutră cu soţia partenerului său?

– El şi Dennis au încetat să mai fie parteneri cu cinci ani în urmă.

– N-a existat niciodată, absolut niciodată, nici un fel de relaţie sexuală între mine şi Brody, am jurat eu şi mi-am coborît iar ochii. Eram jenată pentru Brody, pentru mine. Dennis se înşeală. Totul nu e decît în imaginaţia lui, în lipsa de siguranţă, gelozie, orice ar fi.

– Trebuie să plec, Claire.

– Cînd se vor întoarce copiii acasă?

– Nu-ți pot spune.

– Vor dormi la voi în acest sfîrşit de săptămînă?

– Claire.

– Încerc să mă dezmeticesc, Howard. Nu ştiu ce să fac. Nu vreau să-i fac să sufere, nu e vina lor, sînt nişte bieți inocenți. Nu vreau ca Dennis să le spună minciuni. Dacă are un dinte împotriva mea ar trebui să se răzbune pe mine şi să lase copiii la o parte. Nu sînt obiecte de amanetat.

– O ştie.

– Şi odată ce anumite cuvinte au fost pronunțate, gata, s-a terminat. Nu vor fi uitate niciodată. Nu vor mai putea fi retrase. Se va produce o ruptură permanentă. Howard, ai grijă de copiii mei, bine? I-am implorat eu. Fă-l pe Dennis să înțeleagă cît sînt de fragili. Dacă spune ce nu trebuie, răul nu va putea fi reparat.

– Îi iubeşte, Claire.

Mda, păi ar fi trebuit să mă iubească şi pe mine. Nu mi-a spus-o chiar luna trecută cu ocazia zilei mele de naştere? Mi-a dat un pachet învelit în hîrtie care conținea un altul în care se afla un al treilea. Înăuntru era o pereche de cercei lucrați de un artist pe care ştia că-l admiram. Darul lui m-a emoționat, mi-a mers la inimă faptul că s-a chinuit să-l împacheteze. Am fost atrasă ca de obicei de talentul lui pentru inedit, şi, da, mi-a spus „Te iubesc".

Ce înțelegea prin cuvintele astea?

Am petrecut noaptea în casa lui Brody. Era lucrul cel mai logic. Se făcuse tîrziu, iar eu mă simțeam atît de prost. Brody era cel mai drag prieten al meu. Ştia cît

eram de îngrijorată de ce vor crede copiii şi cît de dureroasă era despărţirea de ei. Cu Brody îmi permiteam să tun şi să fulger sau să stau calmă. Le-am făcut pe amîndouă. M-a silit să mănînc din tocana cu gust de vin roşu, apoi a insistat să fac o baie fierbinte. Ba a schimbat chiar şi aşternuturile din camera lui Joy.

Dimineaţă a stăruit să mă ducă cu maşina pînă la Boston la întîlnirea cu Carmen. N-am avut nimic împotrivă. Simţeam un gol imens în suflet, în locul unde ar fi trebuit să fie casa şi copiii mei. Mă simţeam abandonată, slăbită, înspăimîntată. Nu ştiu dacă m-aş fi descurcat fără Brody care mă ţinea de mînă. Îi eram atînc recunoscătoare.

Dar nu şi Carmen Niko.

Capitolul 4

Biroul lui Carmen se afla la al patrulea etaj al unei clădiri din piatră a cărei faţadă era împroşcată cu murdărie şi funingine. Ascensorul, ieşit demult din modă, un fel de carcasă pătrată cu bare de fier, zdrăngănea la fiecare deschidere sau închidere a uşii, dar biroul în sine avea o înfăţişare mult mai modernă.

În sala de aşteptare domnea curăţenia de dimineaţă, reviste aranjate în evantai lîngă telefon pe o măsuţă din lemn lustruit, două fotolii şi o canapea, masa recepţionerei din acelaşi lemn lustruit, peisaje în rame cu gust, urme de aspirator pe covor

Nimic ţipător sau pompos, exagerat sau intimidant ca sala de aşteptare a lui Lloyd Usher. Cea de aici era primitoare şi practică. Culorile erau odihnitoare şi plăcute ochiului, nuanţe de verde, galben, maroniu, menite să calmeze spiritele, deşi ar fi fost o pretenţie prea mare. Mă îndoiam că mă voi simţi mai bine pînă nu-mi voi fi primit copiii înapoi, mă îndoiam că voi reuşi să respir

normal pînă nu voi înțelege ce anume punea Dennis la cale. Totuşi, imaginea sălii de aşteptare a lui Carmen Niko îmi dădu speranțe.

Femeia era prietenoasă şi deschisă, fără să fie o frumusețe, dar cu trăsături care îi dădeau un farmec aparte. Înaltă, brunetă, cu piele măslinie, purta un taior dintr-un material moale de un gri-deschis şi nici o altă bijuterie cu excepția cerceilor mari din urechi. Mă întîmpină cu un zîmbet sincer şi o strîngere de mînă, pe Brody cu un foarte sec „Salut, frumosule" şi un sărut pe orbaz. Fără să fie deloc stingherită, îi indică unul din fotolii, apoi mă luă de braț şi mă conduse pe coridor spre biroul ei. În loc să pună masa între noi aşa cum făcuse Lloyd Usher luă un caiet şi se instală pe unul din scaunele din colț. I-am urmărit fața în timp ce citea ordinul de evacuare. Indiferent ce-ar fi spus Brody despre ea, dacă o lua în direcția greşită şi începea să mă ia la rost ca Lloyd Usher o ştergeam de aici în doi timpi şi trei mişcări. Eram prea obosită, prea înspăimîntată, prea lipsită de experiență ca să înfrunt un nou atac. Mda, cum să nu. Adevărul fie spus, eram prea obosită, prea înspăimîntată şi prea lipsită de experiență ca să mă duc la altcineva dacă nu mă înțelegeam cu Carmen Niko, aşa că bravura mea nu valora prea mult. Mi-am adunat curajul pentru oricare i-ar fi fost reacția. Însă după ce termină de citit dădu simplu din cap şi spuse:

– E în ordin standard, apoi îl puse la o parte. Desfăcu capacul stiloului şi, cu multă blîndețe şi bunăvoință, îmi ceru să- i povestesc ce se întîmplase în ziua precedentă. În timp ce eu vorbeam îşi făcu însemnări, puse întrebări cînd săream peste amănunte părînd hotărîtă să afle tot ce era de aflat despre întoarcerea mea acasă.

– Deci soțul tău a ştiut la ce oră să te aştepte.

– Cu o aproximaţie de cincisprezece minute. Cunoştea numărul cursei şi îi promisesem solemn că mă voi urca la bordul avionului. Insistase chiar. Ce crezusem eu? Că era nerăbdător să mă vadă? Poate. Mai degrabă că se săturase să aibă grijă de copii. Ce prostie din partea mea, n-am ghicit adevărul.

– Între clipa cînd ai deschis uşa şi el a ieşit din bibliotecă ar fi avut timp să sune la poliţie?

– Da. Mai ales dacă a văzut taxiul oprind în faţa casei. A trebuit să semnez foaia de parcurs şi să-mi scot bagajele.

– Povesteşte-mi despre ofiţerul de poliţie care a venit la voi acasă. Ce a spus Dennis la telefon?

– Nu cred că prea multe, dar nu sînt sigură. Mintea îmi vîjîia din cauza celor întîmplate, eram supărată şi contrariată. Mă certam cu el. „Timinte-ţi pe cineva cît mai repede". E tot ce-mi amintesc.

– Dar n-a venit decît un singur poliţist. Jack Mulroy. A sunat la uşă şi a aşteptat răbdător ca Dennis să o deschidă. Avea pistol tras afară?

– Dumnezeule, nu! A trecut un minut întreg pînă am priceput încotro vrea să bată. Vocea mi se ridică cu o octavă. Crezi că Dennis i-a avertizat din timp?

– Posibil. De fapt, foarte posibil. Familia ta este cunoscută. N- au existat niciodată plîngeri legate de acte de violenţă. Aşa că presupunerea logică la „trimite-ţi pe cineva cît mai repede" ar fi fost că fiica a făcut o nouă criză, cineva a pătruns cu forţa în casă sau sînteţi atacaţi. Dar n-au trimis o ambulanţă sau o echipă de intervenţie. Au trimis un singur tip, unul foarte paşnic, unul cunoscut pe care şi-a închipuit că-l vei asculta.

Simţindu-mă umilită, mi-am frecat locul de pe piept unde simţeam că arde ceva. Am aruncat o privire dis-

perată spre tavan.

– Am plecat de aici cu săptămîni în urmă crezînd că Dennis mă iubeşte. Iar acum aflu că a vorbit cu poliția? Le-a spus despre ordinul emis de instanță? Le-a spus c-aş putea face scandal? Dar avea sens, poliția se achitase prompt de datorie. De ce ar face aşa ceva?

– Ca să te pună într-o lumină proastă, mă lămuri Carmen. Vocea îi era răguşită, dar plăcută, atitudinea plină de calm. Va trebui să aflăm dacă ceea ce vrea sînt într-adevăr copiii sau urmăreşte altceva. Deocamdată va trebui să găsim contraargumente la acuzațiile lui. Trase o linie pe hîrtie împărțind-o în două. Bine. Mai spune-mi încă o dată exemplele pe care le dă ca dovadă a neglijențelor tale.

Le-am luat pe fiecare în parte şi am dat explicații suplimentare. Terminînd am întrebat:

– Cum poate un judecător să emită o astfel de hotărîre după ce a ascultat numai una din părți?

– Se întîmplă tot timpul, spuse Carmen. Treaba mea este să-l oblig să asculte şi cealaltă variantă. Întoarse paginile revenind la una de la început. Ce-mi poți spune despre medicamentele împotriva alergiei la diferite mîncăruri.

De cînd Dennis mi-o aruncase în nas îmi tot storceam creierii să găsesc o explicație.

– Nu plecăm nicăieri fără medicamente. E un ritual cînd ai un copil care suferă de o alergie gravă, cum ar fi citirea ingredientelor de pe orice cutie, produse alimentare cumpărate numai de la anumite magazine, produse de panificație cumpărate numai de la anumite brutării. Poartă la încheietură o mică brățară pe care scrie de ce suferă. Nu-i place, dar am insistat. Nu poate mînca peşte, alune sau țelină. Alunele sînt problema cea mai

mare. Dacă sînt măcinate n-ai cum să le vezi. Aşa că împachetăm întotdeauna trusa cu medicamente. În ea se află o seringă şi o fiolă de epinefrină, plus un antihistaminic oral. Le-am pus în sacoşa ei în caz că mănîncă eventual ceva în avion. Îşi aduce mîncarea ei, dar nu vreau să-mi asum riscul. Cînd se îmbolnăveşte se întîmplă foarte repede. Gîtul i se umflă blocînd respirația în numai douăzeci de minute.

– Am stat de vorbă cu stewardesa şi i-am dat toate explicațiile necesare. I-am spus unde se află trusa. Sînt sigură c-am împachetat-o, Carmen. Nici nu poate fi vorba c-aş fi uitat. Iar dacă n-aş fi făcut-o sora mea, Rona, ar fi găsit-o pînă acum. Am păstrat-o în frigiderul ei. Iar asta s-a petrecut acum o săptămînă şi jumătate. La întoarcerea din călătoria de afaceri am stat în apartamentul mamei, dar m-am întîlnit în fiecare zi cu Rona, iar ea n-a amintit nimic despre medicamente. Nu le-ar fi aruncat. Ştie de crizele lui Kikit. A văzut-o în timpul uneia din ele. O adoră pe Kikit. Pe deasupra îmi amintesc c-am pus trusa în sacoşa lui Kikit. Îmi amintesc foarte bine.

– Cine a despachetat lucrurile?

– Dennis. Dar asta ar fi însemnat că riscase cu bună ştiință viața lui Kikit. Nici nu voiam să mă gîndesc la aşa ceva. Poate Kikit şi-a despachetat singură lucrurile. Poate a aruncat trusa pe undeva. Am întotdeauna seringi şi fiole de rezervă, dar Dennis e genul de bărbat căruia trebuie să-i arăți laptele cu degetul. Apoi, mai este de discutat şi ce-ar fi putut să mănînce. Nu putea fi nimic din ce-am lăsat eu pregătit, asta e sigur. Dar, O.K. S-a îmbolnăvit. De ce nu m-a sunat imediat ce-a început criza? Nu eram pe altă planetă. Ar fi putut să ia legătura cu mine. Toți ceilalți care au dorit au putut-o face.

– Şi iată că ajungem la Brody, spuse Carmen. De cîte ori ai vorbit cu el cît timp ai fost plecată?

– În fiecare zi. Aşa cum am vorbit şi cu copiii, sau am încercat, pentru că n-am prea reuşit. În ultimele zile n-am dat decît de robot.

– N-ai început să-ți faci griji?

Mi-am pus aceeaşi întrebare odată cu multe altele încercînd să privesc lucrurile din unghiuri diferite în timpul acelor ore lungi cît am stat trează în patul lui Joy. Am fost îngrijorată?

– Sinceră să fiu, nu. Kikit şi Johnny erau cu tatăl lor. Am presupus că dacă vor apărea probleme mă va suna imediat. N-a fost ca şi cum ar fi trecut o săptămînă fără să ştiu nimic despre ei. Doar două zile. În plus, s-a întîmplat ca în una din călătoriile mele să nu dau de ei şi am sunat la socrii mei. Dennis a turbat de furie. Mi-a spus că l-am pus într-o situație jenantă. Că l-am insultat. Că era „perfect capabil" să aibă grijă de propriii lui copii. Aşa că m-am antrenat să nu-mi mai fac griji.

– Dar ai vorbit totuşi cu Brody.

– Brody ține de afaceri. Şi nu e nevoie să vorbesc prin intermediul robotului. Răspunde singur la telefon.

– Şi discutați despre afaceri. Insistența ei ar fi părut deplasată dacă n-ar fi existat acea nuanță de regret din tonul ei. Dacă soțul tău are notele telefonice atunci ştie cît ați discutat.

– Am discutat mult, am spus pentru că mi se părea o prostie să mă ascund după deget, şi n-a fost numai despre afaceri. Mama e tot mai bolnavă, şi mi-e foarte greu s-o văd suferind. Lui Dennis nu-i place să mă vadă necăjită, detestă să n-aibă răspunsuri la toate întrebările. Crede că o fac anume, ca să-l pun într-o situație delicată, dar nu e adevărat. La naiba, nu există o soluție

la moarte. Doar alungarea fricii şi tristeţii. Simţeam nevoia să stau cu cineva de vorbă. Iar Brody mă ascultă.

– Îl iubeşti?

– Pe Brody? Nu-l iubim toate?

– Dar n-ai avut nici o relaţie sexuală cu el?

– Niciodată.

– N-aţi ajuns nici pe aproape?

– Nici măcar nu ne-am sărutat pe buze. Ne atigem aşa cum se ating prietenii. N-a existat niciodată nimic care să fi depăşit limitele bunei cuviinţe. Dennis trage concluzii pripite. N-are nici un fel de dovadă concretă c-ar exista ceva între noi. Necazul e, şi vocea mi se ridică din cauza frustrării, că nu pot dovedi nici contrariul. Nu pot decît să afirm că se înşeală. Brody şi cu mine am fi avut nenumărate ocazii. Ironia situaţiei mă făcu să rîd fără să vreau. Dacă am fi vrut s-o facem, am fi făcut-o, iar Dennis tot n-ar fi avut cum s-o dovedească. Brody şi cu mine sîntem parteneri de afaceri. Călătorim foarte mult împreună. Luăm camere separate, uneori apartamente cu două dormitoare, ar fi fost atît de uşor, dacă am fi vrut într-adevăr să ne culcăm împreună, dar n-am făcut-o niciodată, şi pînă acum n-a fost nimic în neregulă cu genul ăsta de aranjamente pentru că Brody e un prieten de familie, la naiba, a fost partenerul lui Dennis înainte de a fi al meu.

– Deci ai respins acuzaţiile, cea referitoare la adulter ca şi toate celelalte. Ce-a spus Dennis?

– E convins că are dreptate. Crede că ordinul emis de instanţă o dovedeşte din plin.

– Iar la vremea cînd s-a petrecut fiecare din aceste lucruri de care eşti acuzată? Cum a reacţionat spre exemplu cînd ţi-ai dat seama c-ai pierdut întrevederea cu profesoara?

Gîndindu-mă în urmă îmi amintesc că m-am simțit îngrozitor. Ce spusese Dennis atunci?

– N-a fost teribil de supărat. Altfel mi-aş aminti. N-a avut nimic împotrivă să stabilesc întrevederea pentru o altă dată, lucru pe care l-am şi făcut. La vremea aceea nu m-a întrebat nimic pentru că era plecat, la pescuit în Vermont, dacă nu mă înşel. Se poate verifica. Are agenda pe computer, e uşor de accesat. Jocul de-a incriminările putea fi jucat şi în doi.

Carmen întrebă:

– Te-a acuzat vreodată, atunci sau cu o altă ocazie c-ai fi o mamă iresponsabilă?

– Nu.

– A sugerat vreodată înainte de ziua de ieri, întoarse cîteva pagini, că treci printr-un moment de criză?

– Nu, şi dă-mi voie să-ți spun că termenul ăla nu l-a inventat el. Dennis nu priveşte cu ochi buni psihoterapia. Cunoaşte foarte bine termenii din domeniul afacerilor, dar habar n-are de cei din psihanaliză. Ideea trebuie să fi fost a altcuiva. Avocatul lui e Arthur Heuber. E capabil de aşa ceva?

Carmen se încruntă.

– Bănuiesc că da.

Am arătat cu degetul spre ordinul emis de instanța judecătorească aflat acum pe marginea mesei.

– E posibil ca el să fie creierul acestei operațiuni? E o măsură atît de neaşteptată. Atît de „extremă". Dennis pretinde c-a menționat de trei ori divorțul, dar n-a trecut niciodată de stadiul în care doar pomeneşte de un lucru care nu-i place. O face deseori, spune lucruri ca să mă supere, îmi spune să vînd firma sau orice altceva, dar nu vorbeşte serios, iar dacă ar fi făcut-o în cazul ăsta ar fi putut insista sau propune să mergem la un terapist, sau

să se fi mutat din casă. Mi-ar fi putut spune că a angajat un avocat. Doamne, cît am fost de oarbă! Au construit un întreg dosar împotriva mea fără ca eu să prind de veste. Prin minte îmi trecu un alt gînd, am vrut să-l alung, dar revenea cu o forță tot mai mare. Dacă aş fi cinică aş putea afirma că m-a „prelucrat" fără milă.

M-am aşteptat să-mi spună că sînt paranoică.

– Ai putea, mi-a replicat ea calmă.

– Dumnezeule!

– Ce te faci să te gîndeşti la aşa ceva?

Lucrurile mărunte care începeau brusc să capete sens. Oh, da, dovezile era neconcludente. Dar dacă dovezile neconcludente fuseseră suficiente pentru judecător, erau şi pentru mine.

– Spre exemplu mirosul din bucătărie în dimineața plecării la Clevaland. A făcut mare tărăboi din cauza lui, apoi a scos o ceapă stricată dintr-un sertar în care nu avea cum să se afle, de parcă ar fi ştiut unde să caute. Şi încurcătura cu maşina care ar fi trebuit să ne ducă la aeroport. Am aranjat să vină să ne ia de acasă şi cineva a anulat comanda. Şi atunci m-a mai izbit ceva. Iar el n-a putut să ne ducă la aeroport ştiind foarte bine c-o va face Brody, ca apoi să ne fluture şi asta sub nas. Iar în ce priveşte complicațiile apărute la întoarcerea lui Johnny şi Kikit din Clevaland, începeam să-mi dau drumul, Dennis spune că i-am anunțat greşit ora de aterizare. Dar poate i-am spus-o bine şi a încrucat el totul în mod intenționat. Apoi, mai e şi faptul că de data asta n-a fost atît de îmbufnat cum e de obicei cînd plec într-o călătorie de afaceri. De cele mai multe ori găseşte motive de ceartă, copiii, casa, orice ar fi, şi nu se lasă pînă nu ştie că m-a făcut să sufăr. Numai că acum a fost altfel. Era nerăbdător să mă vadă plecată. Ştia probabil cum voi fi

primită la întoarcere şi abia aştepta să mă vadă scoasă afară din casă. Nu avea probabil nici o întrunire de afaceri în Berkeshire, doar un sfîrşit de săptămînă cu prietenii. Ar fi putut veni cu noi la mama mea, dar n- a „vrut".

Am rămas fără suflare. Scuipasem tot veninul din mine. Îl uram pe Dennis, nu pentru c-ar fi putut face lucrurile la care mă gîndeam ci pentru că m-a silit să mă gîndesc la ele. Cincisprezece ani am fost bună. Acum, deodată, iată că mă transformasem într-o scorpie. Şi toate astea înainte să fi apucat să analizez criza lui Kikit. Stiloul lui Carmen mai scîrţîi cîteva minute pe hîrtie. Apoi se opri şi el. Eram gata să plîng.

– Îmi vreau copiii înapoi. E un coşmar, un coşmar de nedescris. Am avut o viaţă liniştită. Am dus cu toţii o existenţă obişnuită. Dennis nu s-a ocupat niciodată singur de copii. Nu şi-a dorit-o. Atunci de ce acum?

– Probabil pentru bani, spuse Carmen.

M-am uitat la ea prosteşte.

– Are destui.

– El sau tu?

– Amîndoi. Cîştigurile noastre intră într-un cont comun. Are acces la toţi banii noştri.

– Cine cîştigă mai mult?

– Eu.

– Cu cît?

Eram pe cale să spun de două ori mai mult. Apoi m-am gîndit la cifrele pe care le-am trecut în formularul de impozit din aprilie. N-am acordat prea multă importanţă, nu mă dădeam în vînt după comparaţii. Dennis rămînea aproape fără nici un profit. Dacă în perioada taxelor avea impresia că mă uit cine ştie cum la el se zburlea imediat. Gîndindu-mă acum la cifrele trecute în formulare mi-am dat seama că de două ori era puţin.

– Anul trecut am cîştigat de patru ori mai mult ca el.

– Şi anul ăsta va fi la fel?

– Nu. Diferența va fi şi mai mare. Munceşte mai puțin.

– Din proprie voință?

– Pe de o parte. Nu e obligat să lucreze. Profiturile aduse de *WickerWise* sînt suficiente ca să trăim toți foarte confortabil.

– Şi pe de altă parte?

Am şovăit. Dennis era soțul meu. Nu mi se părea corect să-l vorbesc de rău de față cu o străină. Apoi mi-am dat seama cît de absurde erau reținerile mele, mai ales după toate cîte îmi făcuse.

– Nu e un om de afaceri prea grozav, am declarat eu. A dat cîteva lovituri norocoase la începutul carierei, dar loviturile s-au oprit cînd economia a intrat în declin. Încearcă, acum că piața s-a redresat, dar lucrurile nu-i mai reuşesc ca pe vremuri. Cu cît e mai disperat cu atît devine mai îmbufnat dînd mereu vina pe alții.

– Şi orgoliul lui?

Am pufnit pe nas, un răspuns mai mult decît elocvent.

– Deci, spuse Carmen. S-ar putea să dorească bani. Se întîmplă foarte des în astfel de cazuri. Soțul mizează pe cartea numită tutela copiilor. Acceptă să încredințeze copiii soției dacă ea reduce din pretențiile la pensia alimentară. În cazul tău situația e exact inversă. Dennis îți va da copiii în schimbul unei pensii alimentare cît mai mari.

– O poate avea, am strigat eu, pentru că dacă asta era îndr-adevăr ce-şi doreşte atunci era o bagatelă. Nu eram lacomă. Cum am pornit de la nimic, puneam mai mare preț pe lucrurile esențiale decît pe extravaganțe.

Mă durea în cot de diamante, activități sportive, maşini sau cizmele de patru sute de dolari după care Dennis se dădea în vînt. Bucuria dată de succesul lui *WickerWise* avea mai puțin de a face cu banii cît cu satisfacția personală. Să ia cîți bani vrea, nu-mi pasă. Sună-i avocatul. Dacă e vorba de bani şi se poate rezolva cu un telefon atunci sună-l.

– Claire, nu e chiar atît de simpu. Îl voi suna pe Art, bine, dar te înşeli dacă îți închipui că se va întîmpla ceva înainte de luni. Din clipa în care instanța judecătorească a emis acel ordin lucrurile nu mai depind de nici unul din noi, nici măcar de Dennis. Plîngerea prezentată curții nu are nimic de-a face cu banii. Se referă la competența ta ca părinte.

– Sînt un părinte foarte bun.

– Va trebuie s-o demonstrăm. Dar avem de urmat mai multe proceduri. În primul rînd vom întocmi un dosar prin care să anulăm acuzațiile lui Dennis. Va trebui să-l convingem pe judecător să revină asupra hotărîrii privind domiciliul minorilor şi a ordinului de evacuare.

– Dar dacă Dennis va renunța la pretențiile lui...

– N-o va face. Nu înainte de luni. Nu după ce s-a adresat tribunalului. Art nu i-o va permite. E vorba de credibilitatea lui ca avocat.

– Credeam că e vorba de ce e mai bine pentru copii.

– Da, însă nu imediat.

– Sună-l. Spune-i că-i dau lui Dennis oricît cere.

– Oho. Dar trebuie să trăieşti din ceva.

– Am destul.

– Dacă cere o sumă rotundă de zece milioane?

Rîsul meu fu un sunet strident.

– Nu o duc „chiar“ atît de bine.

– Ar putea argumenta că *WickerWise* îşi poate per-

mite această sumă, poate chiar mai mult. Oricît ar valora, *WickerWise* nu dispune de lichidități.

– Dacă îi dai *carte blanche* n-o să mai conteze. Îți va propune să împrumuți bani de la bancă girînd cu firma, cu casa sau cu investițiile făcute pentru educația copiilor. Bine, să zicem că nu va cere aşa o sumă mare. Poate se va mulțumi cu un cec lunar de douăzeci de mii.

Am înghițit în sec.

– Nu trăim nici pe departe într-un lux atît de mare.

– Poate nu în bani gheață. Dar dacă calculezi valoarea casei, a maşinilor, a hainelor, dacă pui la socoteală cheltuielile zilnice, distracțiile, călătoriile, toate cele necesare ca să ducă stilul de viață cu care e obişnuit, dacă iei în considerare la cît se ridică procentajul din firma ta la care are dreptul pentru că a fost alături de tine şi te-a ajutat să o pui pe picioare...

– Nu m-a ajutat cu „nimic", am strigat eu. *WickerWise* a fost întotdeauna un fel de mică aventură personală, ceva de care mă ocupam în timp ce Dennis făcea alte lucruri. Nu m-a ajutat niciodată cu nimic. A crezut mereu că e un fel de hobby, pînă profiturile au început să crească vertiginos, însă chiar şi atunci a fost ceva lăsat pe ultimul plan. Nu i-am cerut niciodată să asiste la întrunirile mele de afaceri, n-am insistat să ia parte la mese festive sau să cumpere cadouri de Crăciun pentru angajații mei. Le-am făcut eu pentru afacerile lui, dar el n-a mişcat un deget pentru ale mele. *WickerWise* a fost de la bun început numai creația mea în care am investit timp, energie şi foarte multă muncă. N-are nici un drept asupra ei.

– Dă-i *carte blanche* şi fii sigură că ți-o va lua.

Am tăcut. Nedreptatea era prea mare. Carmen îmi atinse mîna.

– Îmi cer scuze pentru lipsa de menajamente, dar este foarte important să realizezi că treaba asta nu va fi simplă. Divorțurile sînt întotdeauna complicate.

– Divorț, am repetat eu înghițind nodul din gît.

– E rezultatul logic al acestor manevre, în caz că nu apare ceva cît mai repede. Ai propus să mergeți la un consilier matrimonial şi a refuzat.

– Mi-a spus că n-are nevoie de nimeni ca să-i spună ce-i place şi ce nu. Şi poate că are dreptate. Se pare că nu mai ştiu nici eu, mai ales după cîte s-au întîmplat ieri.

– Vrei să divorțezi?

– A intentat deja acțiunea de divorț. Nu prea mai am de ales.

– Dar vrei să divorțezi sau nu?

Da, voiam să divorțez. Era foarte supărată pe Dennis. Nu, nu voiam să divorțez. Dennis era soțul meu. În plus, divorțul îi va face pe copii să sufere. Dar dacă eram furioasă şi supărată pe Dennis copiii vor avea oricum de suferit. Eram căsătoriți de cincisprezece ani şi înainte de asta fusesem împreună încă alți trei. Am trecut prin momente dificile. Oh, da, şi încă cîte. Dar au existat şi clipe frumoase.

– Îmi amintesc de perioada cînd am fost însărcinată, am spus zîmbind trist. Cu ambele ocazii Dennis s-a purtat minunat. Plin de atenție şi grijuliu. Apărea mereu cu cîte un buchet de flori. Mi-a făcut o mulțime de fotografii, mie şi burții. Pe atunci era pasionat de fotografii şi era bun. M-a lăsat impresia că însemn foarte mult pentru el.

Dennis putea fi fermecător. Spiritual. Cînd îşi dădea silința putea fi o companie extraordinară. Da, am petrecut împreună momente de neiutat. În plus am dorit întotdeauna pentru mine şi copiii mei ceea ce eu n-am avut. Am vrut să am o căsătorie fericită.

– Mai gîndeşte-te, spuse Carmen. Îl voi suna pe Art ca să aflu cît de serioase sînt intențiile lui Dennis. Se ridică şi întoarse paginile agendei. Întocmirea dosarului ne va lua cîteva ore. Eu trebuie să plec la tribunal. Ce zici de mîine, la aceeaşi oră?

– E foarte bine, am spus eu repede. A doua zi era sîmbătă. Eram bucuroasă şi recunoscătoare că se arăta dispusă să lucreze. Cum rămîne cu copiii mei? Ce ar trebui să fac?

– Nimic pînă la prima înfățişare.

Nu mi se mai întîmplase niciodată să fiu acasă şi să pierd vrenul din meciurile lui Johnny.

– Îmi va fi foarte greu.

– Ştiu. Dar Dennis te va urmări şi tot ce faci îi va fi raportat judecătorului. Este mai bine să nu-i dai posibilitatea să folosească nimic împotriva ta. În clipa de față copiii te cred la Santa Fe, aşa că nu se aşteaptă să te vadă. Sună-i şi spune-le că-i vei vedea luni seară. Însă deocamdată este mai bine să respecți ce-a hotărît instanța.

– Aşa cum mă respectă ea pe mine? am întrebat eu îndîrjită. E atît de nedrept ce mi se întîmplă.

– Cel puțin ai un avocat. Prin fața instanței de judecată se perindă în fiecare săptămînă sute de femei care se reprezintă singure pentru că nu-şi pot permite un avocat. Li se spune împricinate „pro se“. Şi crede-mă, sînt trase în piept fără milă.

– Vorbeşti de parcă am trăi într-un stat polițienesc. Cum de ajunge cineva să fie tras în piept?

– Pentru că sistemul juduciar nu e perfect. Îmi place să cred că justiția triumfă pînă la urmă, dar am văzut cazuri cînd nu s-a întîmplat aşa.

M-am foit pe scaun.

– Va triumfa în cazul meu?

– Pînă la urmă, da, spuse Carmen, dar răspunsul veni cu prea multă încetineală pentru liniştea mea sufletească.

– De ce nu imediat?

Carmen ridică trei degete, apoi le îndoi pe rînd.

– Dennis Raphael, Art Heuber şi E. Warren Selwey. Nu-l cunosc pe Dennis, dar cei doi sînt nişte tipi duri. Art nu e genul bătător la ochi, nu e prea vorbăreț, dar cînd deschise gura oamenii ascultă. Iar în ce-l priveşte pe Selwey, hm, va fi un obstacol.

– Obstacol?

– Este de părere că femeile ar trebui să rămînă la cratiță. După opinia lui, cu cît o femeie e mai umilă cu atît mai bine.

Simțindu-mă deodată dureros de neliniştită mi-am întors şoldurile şi am pus picior peste picior.

– Deci faptul că am o companie a fost un punct împotriva mea înainte chiar ca Dennis să-şi fi prezentat acuzațiile?

Carmen dădu din cap.

– Foarte probabil. Cea de-a doua soție a lui Selwey a fost avocat. A rămas acasă ca să crească cei doi copii, dar după ce au început şcoala s-a întors la slujba ei. Au divorțat la scurt timp după aceea. Şi l-a lăsat aproape în fundul gol.

– Atunci cum de mai e judecător? N-are cum să fie obiectiv.

– Numirea lui a fost o decizie politică. E prieten la cataramă cu fostul guvernator al statului.

– La naiba. Mi-am tras picioarele sub scaun. La

naiba. Mi-am îndreptat umerii. N-am putea obține un alt judecător?

– Nu şi pentru înfățişarea de luni. Selwey a emis hotărîrea judecătorească. Este singurul care o poate revoca. Dar avem argumente puternice, soțul tău a manevrat evenimentele în aşa fel încît să te pună într-o lumină cît mai proastă, să te facă să arăți ca o mamă iresponsabilă. Vom face tot posibilul.

M-am ridicat. Nimic din mine nu mai era la locul lui. Eram obişnuită să „acționez", dar Carmen mă sfătuia să aştept. Greu. Foarte greu.

– Şi dacă nu reuşim? am întrebat eu.

Trebuie să-şi fi dat seama că eram pe cale să mă pierd cu firea pentru că atitudinea ei deveni şi mai bătăioasă.

– Dacă nu reuşim aşa, vom găsi o altă metodă. Pînă luni ne vom supune regulilor, dar dacă nu obținem o revocare a ordinului, mai există şi alte măsuri. Un lucru e sigur, luni seară îți vei vedea copiii.

– Nu vreau doar să-i văd. Vreau să dorm în aceeaşi casă cu ei. Vreau să dorm în casa mea. Dacă Dennis nu mă mai suportă n-are decît să plece, nu-l opreşte nimeni. M-am strîmbat. A fost un tată de rahat. Nu-mi vine să cred că un judecător ar fi capabil să-i încredințeze lui copiii.

Carmen mă luă de umeri. Era mai înaltă cu cîțiva centimetri ca mine şi îşi coborî capul ca ochii noştri să ajungă la acelaşi nivel.

– Claire, o să reuşim. Dacă Selwey nu revocă hotărîrea vom face recus.

– Dar asta cere timp!

– Chiar dacă ar fi aşa, e în avantajul tău. Lasă-l pe

Dennis de capul lui şi o să-şi frîngă gîtul de unul singur, se va săruta de copii, de a face pe părintele. Nu e o muncă uşoară. Lasă-l să vadă ce înseamnă să fi tată şi mamă.

– Îmi vreau copiii.

– O să-i ai.

– Îi vreau luni.

– Atunci petreceți sfîrşitul de săptămînă muncind. Ne întîlnim mîine aici şi adu-mi mai multe documente. Voi avea nevoie de informații financiare despre afacerile tale şi ale lui Dennis. Gîndeşte-te la ce fel de tată a fost Dennis. Fă o listă cu părțile negative. Amănuntele sînt foarte importante, date, martori. Depoziția noastră se va baza pe faptul că Dennis a prezentat o imagine falsă asupra realității ca să te pună într-o lumină cît mai proastă, adevărul fiind că eşti un părinte mai grijuliu şi mai competent ca el.

– Toate astea în sala de judecată. În public.

– Nu există altă cale.

– Dar dacă Dennis şi cu mine ajungem la o înțelegere pînă luni?

– Tot va trebui să apărem în fața lui Selwey, dar va fi o procedură mai simplă. O să-l sun pe Art ca să văd cum stă treaba. Unde te pot găsi?

Mă pregăteam să-i dau numărul de acasă, apoi mi-am dat seama că nu pot merge acolo. Aşa că mi-am deschis poşeta şi am scotocit după o carte de vizită.

– Voi fi la birou, apoi acasă la Brody.

– Vei dormi acolo? Cum eu nu i-am răspuns a început să clatine din cap. Nici vorbă.

– Voi sta în camera lui Joy.

– Nu contează. Nu va arăta bine.

– Dar cine o să vadă?

– Oricine va vrea. Claire, nu risca nimic în sfîrşitul ăsta de săptămînă. Du-te la un hotel.

Am vrut să mă împotrivesc. Am vrut să strig, să izbesc cu picioarele în podea. Să o implor pe Carmen, în genunchi chiar, să-mi dea copiii înapoi iar în schimbul lor i-aş fi dat mai mult decît cei zece mii de dolari ceruți ca garanție de Lloyd Usher, nu-mi păsa dacă ar fi pierdut numa „opt ore“ cu munca la cazul meu, banii nu aveau importanță. Dar cred că o ştia deja. O spusesem, chiar dacă nu în cuvinte. Pe deasupra mă împotrivisem, strigasem, lovisem cu picioarele în podea şi începeam să mă satur tot aud sunetul ascuțit al vocii. Nu eram obişnuită să-mi pun soarta în mîinile altcuiva. Considerasem întotdeauna că dacă vrei să faci un lucru aşa cum trebuie atunci îl faci singur.

Brody era unul din puținii oameni în care aveam mai multă încredere decît în mine însămi. Aveam încredere în Carmen Nick? Părea o avocată versată. Cu multă experiență. Părea de treabă. Părea să-mi înțeleagă situația. Aveam încredere în ea? Bănuiam că deocamdată nu aveam altă soluție.

– Bună, mamă. Cum te mai simți?

– Claire. De ce nu m-ai sunat seara trecută. M-am temut că s-a prăbuşit avionul.

– Ai fi aflat pînă acum dacă s-ar fi întîmplat aşa ceva, am spus eu încercînd să vorbesc pe un ton cît mai nonşalant. Am ajuns tîrziu. Şi am avut prea multe de făcut.

– Am stat aici şi-am aşteptat. Şi nu mi-a făcut bine la inimă.

Ce i-aş fi putut spune? nici vorbă s-o fi sunat seara trecută. Reuşeam s-o fac abia acum mergînd spre casă în maşina lui Brody după ce mă mai liniştisem discutînd cu Carmen.

– Îmi pare rău, mamă.

– Nu-i nimic. Ce mai fac copiii?

Acum trei minute vorbisem cu Elizabeth.

– Sînt bine.

– Înseamnă că Dennis s-a descurcat cît timp ai fost plecată.

Oh, da.

– N-au apărut nici un fel de probleme. Te simţi mai bine?

– Ce... ai spus? Nu te aud. E ceva... pe fir.

– Am trecut printr-un tunel. Apoi mai tare. Am trecut printr- un tunel. Aşa. Acum mă auzi?

– Eşti în maşină?

– Da.

– Unde pleci?

– Am avut o întrunire în Boston. Acum sînt în drum spre birou.

– Pari obosită.

Obosită era doar unul din cuvintele pe care le-aş fi folosit ca să-mi descriu starea. Aş fi vrut să i le pot spune şi pe celelalte, dar nu era posibil.

– Întoarcerea acasă e întotdeauna dificilă, mai ales dacă am lipsit atît de mult. Am multe de rezolvat.

– Cînd vei veni să mă vezi?

– Nu ştiu.

– Mă simt mai bine cînd eşti aici.

– Ştiu. Dar am fost plecată două săptămîni de acasă. Trebuie să-mi mai trag şi eu sufletul şi să pun lucrurile la

punct înainte de a lua din nou avionul. Rona a trecut astăzi pe la tine?

Răspunsul lui Connie fu întrerupt de paraziți.

– Legătura se întrerupe, mamă. Te las.

– Mă suni mai tîrziu?

– O să încerc. Dacă nu astăzi, atunci mîine.

– Ce vei face astăzi?

– Am, am multe de aranjat, îmi doream cu disperare să-i spun, să aud o altă voce care să mă asigure că Dennis făcea o mare prostie. Dar nu puteam.

– Abia te mai aud, Claire.

– Te sun cît de curînd. Pa.

– Bine, draga mea.

Capitolul 5

Primul înțeles al cuvîntului „wicker“ e cel de împletitură. Apare în limbajul uzual ca substantiv și se referă la obiecte făcute împletind nuiele sau ramuri de salcie în jurul unui cadru. Obiectele rezultate se numesc „din răchită“. Coşurile sînt creațiile cele mai vechi. Se spune că primul scaun de răchită a fost născocit cînd un sumerian s-a întors foarte obosit de la piață, a luat coşurile goale de pe spinarea cămilei, le-a întors cu fundul în sus şi s-a aşezat.

Scaunul de răchită care mi-a inspirat dragostea pentru acest domeniu de activitate se deosebea foarte mult de acel model primitiv. Era un balansoar de pe vremea copilăriei aflat pe veranda casei din vecini. Familia care locuia în acea casă era printre puținele rămase intacte, restul pierzînd membrii fie datorită morții, aşa ca noi, fie războiului, divorțului, sau separării datorate locului de muncă. Era o familie la fel de săracă ca a noastră, dar

mai fericită. De pe veranda aceea se auzeau hohote de rîs aproape în fiecare seară de vară. Se trimiteau mai multe sărutări, mai multe zîmbete, mai multe fluturări vesele din mînă, iar în mijlocul lor trona balansoarul. Avea în el ceva delicat, liniştitor, dar şi un fel de forță ascunsă. Privind acum înapoi, îmi dau seama că familia îşi avea problemele ei. Totuşi, voiam să păstrez în minte imaginea din copilărie. Bătrînul balansoar din răchită ajunsese sinonim cu bucuria vieții.

Cînd m-am înscris în colegiu la cursul de decorațiuni interioare aprecierea mea pentru lucrările din răchită a primit o nouă semnificație. Mă intriga caracterul primitiv, faptul că se scurseseră mii de ani de cînd bebeluşul Moise fusese pus într-un coş de răchită şi lăsat să plutească pe Nil, tehnica împletitului nuielelor din salcie rămînînd aproape aceeaşi. Ştiam că obiectele din răchită apăruseră în America odată cu „părinții pelerini", şi că fuseseră foarte răspîndite la sfîrşitul secolului nouăsprezece şi începutul secolului douăzeci. Mai ştiam că pentru o vreme ieşiseră din modă şi pentru asta îmi venea de fiecare dată să-i mulțumesc lui Dumnezeu. La vremea cînd am început să mă interesez de acest domeniu, creații minunate erau extrem de uşor de găsit prin poduri vechi, la piețele de vechituri sau cu ocazia vînzării bunurilor din case. Ba am găsit cîteva bucăți remarcabile în locul unde se depozita gunoiul oraşului. Mi-am petrecut multe weekend-uri înainte şi după căsătorie căutînd obiecte unicat pentru clienții mei.

Restaurarea acelor obiecte vechi mi se părea ceva normal, mai ales că n-am găsit pe nimeni să o facă aşa cum trebuie. Aveam răbdare şi am învățat tehnica de lucru.

Cu timpul am putut readuce un scaun la forma ini-

ţială înlocuind nuielele şi beţele rupte, întărind spiralele ornamentaţiei. Şi vopsind. Oh, da, mă pricepeam să vopsesc. Era nevoie de o răbdare enormă să aplici cu pensula un strat de vopsea pe fiecare ramură în parte, de jur împrejurul fiecărei nuiele subţiri a împletiturii, apoi un al doilea şi un al treilea. La început abia dacă ceream să fiu plătită pentru genul ăsta de muncă. Găseam la licitaţii cîte un set din răchită, fotolii, canapea, scaune, le cumpăram pentru un client, apoi le restauram pentru propria mea plăcere.

Bucuria de a lucra cu răchita nu se diminuase niciodată. În anii în care achiziţionam mobilă pentru un lanţ de magazine şi dădeam sfaturi clienţilor personali mi-am petrecut timpul liber cumpărînd şi recondiţionînd obiecte din răchită, apoi vînzîndu-le prin consignaţii. Universul meu s-a lărgit brusc după ce m-am măritat cu Dennis şi am avut acces la locul de depozitate din mansarda casei părinţilor lui. Am putut cumpăra lucrări după bunul plac. Iar cînd ne-am cumpărat propria casă, am umplut-o cu descoperirile mele.

N-am reuşit să aflu dacă lui Dennis îi plăcea sau nu mobila din răchită. Nu mi-a spus-o niciodată. Dar mi-a spus că ştia întotdeauna unde să mă găsească dacă mă necăjea ceva. Să lucrez la restaurarea unui obiect din răchită era pentru mine o adevărată terapie.

Încă mai funcţiona. *WickerWise* îmi oferea o mare plăcere, dar finisarea unui obiect vechi îmi dădea o bucurie fără margini. Aşa că instalarea biroului central în garajul lui Brody avea şi un alt avantaj, mai puţin cunoscut. Garajul era uriaş, fusese cîndva o casă, era destul de încăpător pentru a adăposti mai multe separeuri şi un atelier, iar atelierul era un vis. Era dotat cu lumină naturală, aerisire simplă, mese de lucru, scaune înalte, cutii

cu unelte şi nuiele de rezervă şi mult spaţiu liber. Îmi făceam timp să lucrez acolo ori de cîte ori puteam. În ultimii ani, cum firma luase o amploare neaşteptată, iar copiii erau în plină creştere nu prea avusem cînd să mai trec pe la atelier.

Continuam însă să adun mici comori, garajul lui Brody avînd deasupra o mansardă. Am umplut-o cu obiecte pe care le adunam de prin călătoriile mele şi le terminam una cîte una. Uneori o făceam pentru un client care avea nevoie de o piesă anume. Alteori doar pentru mine.

Iar acum era una din acele dăţi.

La întoarcerea mea de la Boston mi-am lăsat bagajele la un hotel. Am făcut-o repede pretinzînd că sînt într-o călătorie de afaceri într-un oraş străin. Refuzam cu îndîrjire să accept realitatea, ştiind că dacă îmi permit să mă gîndesc prea mult la ce fac, închiriam o cameră la hotel în oraşul în care locuiam, şi de ce, îmi voi pierde minţile. M-am simţit mai bine ducîndu-mă la birou.

Angela, recepţionera care se afla la telefon cînd am intrat, mi-a făcut veselă cu mîna apoi a arătat cu degetul spre receptor rostind din vîrful buzelor numele directorului de vînzări al celui mai mare importator. Am clătinat din cap şi m-am grăbit să intru în biroul pe care îl împărţeam cu Brody. Trecură doar cîteva minute şi Vicki, secretara noastră, îşi vîrî capul înăuntru urîndu-mi bun venit.

Angela era la noi de trei ani, Vicki de cinci. Amîndouă se apropiau de treizeci de ani, şi cu toate că nu eram prietene apropiate îl cunoşteau pe Dennis şi pe copii.

N-am scos un cuvînt despre ce s-a întîmplat. Mai devreme sau mai tîrziu vor afla despre divorţ. Speram

doar să nu afle niciodată despre hotărîrea privind copiii. Vicki rămase cîteva minute la uşă interesîndu-se de călătorie, apoi se întorse la computerul ei.

Brody fiind plecat să discute cu graficianul care ne lucra reclamele, biroul era în întregime al meu.

Dorind cu disperare să fac ceva care să pună capăt haosului din existența mea, i-am spus Angelei că nu vreau să fiu deranjată şi am sunat la biroul lui Dennis. Avea un mic apartament luxos în celălalt capăt al oraşului, iar la telefon mi-a răspuns secretara lui.

– Bună, Jenny, sînt eu, am spus aşa cum o mai făcusem de sute de ori. Soțul meu e pe acolo?

Urmă o pauză, apoi o replică rostită parcă prea repede.

– Ăăă... nu sînt sigură. Să văd...

– E urgent. Fă-mi te rog legătura.

Am auzit apoi vocea lui Dennis.

– Da, Claire.

– Trebuie să stăm de vorbă.

– Avocatul meu m-a sfătuit să n-o fac.

– A mea mi-ar spune probabil acelaşi lucru, dar rămîne între noi. Sîntem oameni în toată firea. Putem lămuri nişte lucruri. Dennis, trebuie să văd copiii.

– Nu.

– Nu sînt un pericol pentru ei. O ştii foarte bine.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Dar mi-ai demonstrat foarte clar ce vrei, l-am implorat eu Acum te aud. Vrei să ne despărțim. Bine.

– Vreau mai mult decît o despărțire.

– Bine. Putem discuta. Tu şi cu mine. Nu e nevoie să implicăm avocați sau judecători.

– Sînt deja implicați.

– Atunci putem să ne lipsim de serviciile lor. Le spu-

nem că vom rezolva problema altfel. Dennis, în trecut am reuşit întotdeauna să aplanăm conflictele dintre noi.

– Cum să nu.

– De data asta o să te ascult. Pe cuvînt.

Cîteva clipe se lăsă tăcerea, apoi vocea lui Dennis rosti pe un ton ferm:

– Închid telefonul, Claire. Avocatul meu e Art Heuber. Roagă- ți avocata să-l sune.

– Îți dau bani, dacă asta vrei. Numai nu mă împiedica să mă întîlnesc cu copiii. Îi iubesc. Au nevoie de mine. M-am oprit să-mi trag respirația. De la celălalt capăt al firului nu se auzea nimic. Dennis?

Linişte mormîntală. Legătura fusese întreruptă.

– Dennis?

Nimic.

Deznădăjduită, am mai ținut receptorul în mînă cîteva minute, apoi l-am pus la loc. Peste cîteva secunde l-am ridicat din nou. Ştiind că copiii nu sînt acasă, le-am lăsat un mesaj pe robot anunțîndu-i că-i voi chema mai tîrziu. Apoi am sunat la doctorul lui Kikit. M-a asigurat că se simte bine şi chiar dacă era preocupat de ce declanşase criza nu se grăbea să facă alte teste.

– Am făcut atît de multe, spuse el, şi sînt concludente numai în privința cauzei crizelor. Nu sînt convins pe deplin că n-am mîncat ce nu trebuia.

Eram de acord. Aşa se întîmpla de cele mai multe ori cu copiii. Nişte teste suplimentare n-ar fi făcut decît să accentueze trauma prin care trecuse. Era mai bine să fie liniştită că totul va fi în regulă, şi să fie supravegheată.

Deşi cum era posibil s-o supraveghez de la distanță?

Hotărîtă să urgentez lucrurile, mi-am pierdut timpul cu adunarea informațiilor financiare despre *WikerWise*, dar mi-a fost mult mai greu cu informațiile despre munca

lui Dennis. Cele mai multe documente se aflau în camera de lucru de acasă, cărțile de cecuri, conturile bancare, notele de plată achitate. Acolo erau şi formularele pentru impozite completate împreună în aprilie pe care le pusesem alături de celelalte acte într-un plic mare.

Revenind la munca de la *WickerWise* mi-am golit servieta de toate hîrtiile adunate în călătorie: date despre un posibil magazin în Atlanta, însemnări despre discuția avută cu managera lui, referințele ei şi creditul bancar care trebuie verificat. Aveam un dosar cu date despre stația de benzină abandonată din Buckhead unde voiam să deschid magazinul, informații de la vînzătorii de la magazinele din jur. Trebuia să dau un telefon expertului demografic pe care îl consultam de fiecare dată cînd deschideam un magazin nou. Brody va trebui să revizuiască cifrele date de constructorul din St. Louis după ce văzuse planurile noastre, şi trebuia să revedem deciziile luate şi comenzile făcute la expoziția de la High Point.

Dar nu mă puteam concentra. Gîndurile mi se îndreptau mereu spre Dennis, spre Johnny şi Kikit.

Am adunat hîrtiile, le-am pus la o parte, apoi mi-am golit cutia cu mesaje răsfirîndu-le pe masă. După cîte se părea, telefonul nu încetase să sune în cele două săptămîni cît fusesem plecată. Primisem telefoane de la agenții comerciali, pe mulți dintre ei îi văzusem la expoziție, telefoane de la agenția de publicitate, de al alte magazine. Faxuri despre furnizarea materialelor, despre „întîrzierea" în livrarea materialelor de la fabrica noastră din Pennsylvania. Comenzi pentru mărfurile din magazinele închiriate care trebuie analizate şi aprobate, ca şi comenzile pentru cele două magazine aflate în proprietatea noastră. Urma să hotărîm care din angajații noştri

va lua parte la expoziția internațională care urma să se țină în ianuarie la New York.

Am studiat un contract, apoi un altul, apoi un al treilea, dar nu înțelegem ce citesc. Nu mă putea concentra. Simțeam nevoia să fac ceva cu mîinile.

Aşa că m-am dus în atelier şi m-am schimbat în blugii uzați şi puloverul pătat pe care le păstram acolo. Materialul blugilor era foarte subțiat în dreptul genunchilor, dar la fel de moale ca pielea de căprioară şi foarte familiar. Aveam mare nevoie să mă simt în largul meu. Aveam nevoie de delicatețe. Aveam nevoie de mucegai, de praf, de lemn uscat care domnea în acest spațiu mare. Simțeam nevoia unei munci fizice, a progresului măcar într-un domeniu. Simțeau nevoia să fiu din nou stăpînă pe situație.

În atelier se aflau două piese asortate, un balansoar şi o masă. Ambele trebuiau recondiționate şi vopsite. Primul pas era să studiez fiecare bucată în căutarea ramurilor rupte şi să le scot pe fiecare afară.

Punîndu-mă pe treabă, am făcut ceea ce fac de obicei cînd lucrez la o piesă, în cazul ăsta mi-am imaginat balansoarul la începuturile existenței sale, cîndva pe la mijlocul secolului, plasat într-o încăpere mică în care draperiile transparente fluturau uşor în adierea vîntului de vară. În balansoar s-ar fi putut afla o mamă cu bebeluşul ei, sau o bunică cu acele de tricotat. Pe masa din apropiere s-ar fi aflat un roman îndrăgit cu coperțile îmbrăcate în piele, portrete în miniatură lucrate în sepia, sau un pahar înalt cu ceai de mentă. Auzeam sunetul rîsului din casă, ecouri îndepărtate de fericire vibrînd la unison cu scîrțîitul scîndurilor podelei.

Imaginea se pierdu.

Deci Carmen voia o listă cu lucruri negative despre

Dennis? I-aş fi putut oferi chiar mai multe liste. Spre exemplu cînd Johnny a primit un nouă la un test, iar Dennis l-a citit ca să vadă de ce nu era un zece. Sau cînd Johnny a ratat un coş în ultimele minute ale meciului, iar Dennis a comentat la nesfîrşit cît de puţin lipsise ca echipa să cîştige. O critică subtilă, dar dureroasă. Ca şi bîlbîiala lui Kikit pe care a imitat-o pînă biata de ea s-a silit să vorbească cursiv.

Lucrurile astea ar fi suficiente ca judecătorul să-l considere un părinte nepotrivit?

Ma degrabă un psiholog.

Dar un judecător care era un obstacol pentru că tînjea după vremurile cînd lumea era condusă numai de bărbaţi? Nici vorbă.

Am scos nuielele rupte trăgînd sau împingînd. Am despletit cu grijă tăind bucăţile rămase la un punct de unde voi putea să încep repararea lor. Cum am învăţat? Am citit o mulţime de cărţi, am găsit experţi şi i-am urmărit lucrînd. Munca la obiectele din răchită ţinea seama de o anumită ordine, avea un tipar al ei. Cu excepţia firelor sintetice, regulile nu se schimbaseră cu nimic.

Mai întîi se făcea curăţenie. Apoi se îndepărtau ramurile stricate. Se înmuiau firele noi. Se împleteau în model. Capetele libere erau tăiate după uscare şi fixare. În caz că rezultatul obţinut nu era cel dorit, acţiunea se repeta. Se lăsa la uscat. Se şlefuia cu smirghel. Se vopsea.

Eram o persoană ordonată. Îmi plăceau regulile şi le respectam, ceea ce nu însemna că eram o conformistă. Dimpotrivă. Mă încînta să împing regulile pînă la limită. Şi aşa am ajuns ca printre alte modificări noi să refac un leagăn victorian cu împletituri din nuiele de diferite culori şi un model original apreciate atît de clientă cît şi de

bebeluşul ei.

Aşa am ajuns cu o firmă care anul trecut a înregistrat un profit de douăzeci de milioane de dolari.

N-am încălcat nici un fel de reguli. Am făcut tot ce mi-a cerut Dennis ca soţie, tot ce Johnny şi Kikit mi-au cerut ca mamă. *WickerWise* venea abia după ei, aşa fusese dintotdeauna. Numai că reuşisem să-mi depăşesc propriile limite.

Bine, se mai întîmpla să întîrzii, să nu fiu atentă. Toate femeile care lucrează trec prin astfel de momente. La fel şi bărbaţii. Copii mei n-au avut de suferit. Se ştiau iubiţi.

Atunci unde greşisem?

Carmen nu reuşi să dea de Art Heuber decît pe la sfîrşitul zilei, iar veştile nu erau deloc îmbucurătoare.

– Nu acceptă nici un fel de înţelegere. Dennis nu are de gînd să renunţe la acuzaţiile sale şi anume că nu eşti o mamă competentă. Vrea ca hotărîrea prin care se stabileşte domiciliul temporar al minorilor să fie prelungită pînă la stabilirea condiţiilor divorţului. Aşa că va trebui să prezentăm un dosar complet. Va susţine acuzaţiile făcute deja şi va introduce altele pe care le-ar putea găsi. Există cumva?

Mi-am scuturat mîinile. Erau zgîriate de la ramurile tari, dar nu simţeam nici un pic de durere. Erau doar amorţite, circulaţia sîngelui părînd să se fi oprit brusc. Mi se făcuse frig şi tremuram. Dennis îmi aducea alte acuzaţii?

– Dumnezeule, nu ştiu. Pînă şi cele de pînă acum sînt o nebunie. Presupun că nu-i va fi greu să inventeze altele.

– Ei bine, acum ai idee cam ce vrea. Mai gîndeşte-te.

Dacă eşti pregătită, cu atît mai bine. Avem nevoie de explicații logice pentru fiecare din învinuirile aduse. Vrei să-l acuzi la rîndul tău?

– Parcă am fi la război.

– Din nefericire. E singura modalitate. O facem sau pierdem. Deci. De ce anume îl poți acuza pe Dennis?

Am oftat resemnată.

– De o indiferență strigătoare la cer. Dar nu şi de o neglijență crasă.

– Spui că este foarte mult plecat. Cît timp pentru afaceri, cît pentru plăcerile personale?

– Lucrează cam cincisprezece, douăzeci de ore pe săptămînă. Nu mai mult.

– Ai documente care să o dovedească?

I-aş putea citi agenda de lucru pe computerul meu. Aş afla astfel cînd avea întruniri de afaceri şi cu cine. Aş putea delimita munca de distracții, aş putea calcula numărul prînzurilor luate la *Ritz* şi a cinelor la *Fenway Park.* Presupun c-aş putea suna la clubul de golf ca să mă interesez de cheltuielile din ultima lună.

Nu-mi venea să cred că am ajuns pînă aici.

– Le ai sau nu, Claire?

– Le am.

– Atunci adună-le. Nu avem de ales. E genul de dovezi pe care le va prezenta împotriva ta. Va trebui să i le aruncăm înapoi. Şi Claire? Fii atentă la Brody.

M-am uitat spre uşă. Brody se afla de cealaltă parte, abia se întorsese la birou. Cum Angela şi Vicki plecaseră acasă, mă anunțase el că eram căutată de Carmen.

Dacă aş fi avut de ales aş fi preferat să stea lîngă mine pînă discutam cu Carmen. Şi ar fi stat, dacă ar fi fost femeie. Dacă ar fi fost femeie, nimănui nu i-ar fi

păsat că dorm în casa lui, că mă duce cu maşina la Boston ca să mă întîlnesc cu avocata sau că rămîne alături de mine pe perioada weekend-ului ca să-mi ofere alinare şi sprijinul moral. Aşa se purtau prietenii. Mai ales prietenii foarte buni. Dar Brody era bărbat. Iar Dennis făcuse din asta o infracțiune: eram pedepsită pentru ceva ce nici măcar nu se întîmplase.

– Ce vrea să însemne asta? Cum adică adică, să fiu atentă? am întrebat eu furioasă. Mi-am luat deja o cameră la hotelul *Royal Sonesta*. Mi-am lăsat bagajele, m-am schimbat, am mototolit cearceafurile în caz că Dennis a plătit camerista să spioneze. Acum sînt la birou care se întîmplă să fie şi a lui Brody. Nu-l pot exila în Siberia.

– Poate l-ai putea exila în altă parte, cum ar fi New York sau Washington. M-a sunat puțin mai devreme. E foarte supărat pe Dennis, se simte trădat, înşelat. Vrea să vorbească cu el. Ba chiar mai mult, vrea să se întîlnească cu el. E gata să se ia la harță. Nu-l lăsa, Claire. Lucrurile vor sta şi mai rău. Dacă Brody vrea să facă un lucru constructiv atunci să se ducă mîine seară la o petrecere şi să aibă grijă ca fotografia să-i apară în ziarul de luni la brațul unei puicuțe trăsnet. Te-ai prins?

Mulțumită pereților din sticlă, biroul era aproape la fel lu luminos ca şi atelierul meu. Sala de aşteptare şi separeul lui Vicki erau pline cu mobilă din răchită, de la mesele pentru computere la lămpile de birou şi fişierele cu dosare. Biroul mare, cel în care lucra Brody şi cu mine, era decorat ceva mai îndrăzeț, accesorii din răchită pe mese lucrate din împletituri din trestie acoperite cu sticlă, măsuțe de cafea din trestie şi scaune cu perne mari. Era o reclamă neruşinată a produselor noastre, dar

în fond de ce nu? Fusese fotografiat şi prezentat în reviste care se ocupau de afaceri de succes conduse de femei, iar publicitatea era de nepreţuit.

Dar mai presus de orice iubeam mărfurile noastre.

Brody stătea la masa lui. Mă îndoiam însă că reuşea să lucreze. Zăcea pur şi simplu în scaun. Nu-l atingea decît cu umerii, şezutul şi coatele. Avea mîinile strînse şi îşi sprijinea bărbia în ele. Picioarele erau întinse, cu gleznele una peste cealaltă. Cînd am apărut în uşă nu i s-au mişcat decît ochii. S-au ridicat dincolo de rama ochelarilor şi i-au întîlnit pe ai mei. Nu era deloc fericit.

– Nu-ţi face probleme, mormăi el. N-o să fac nici o prostie. Sînt doar furios pe tipu' ăsta, nimic mai mult. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu mi-a spus nici un cuvînt? Nu trebuia decît să-şi deschidă gura dacă credea că stau prea mult prin preajma ta sau fac ceva ce n-ar trebui. L-aş fi lămurit imediat. La naiba, m-aş fi retras din afacere dacă aş fi ştiut că are coşmaruri din cauza asta. Îşi aruncă ochelarii pe masă şi se ciupi de vîrful nasului. Dar n-a lăsat niciodată să se înţeleagă că-l deranjează ceva. N-a existat nici un indiciu. A fost la fel de prietenos ca întotdeauna în dimineaţa cînd te-am dus pe tine şi copiii la aeroport. Poate s-a şucărit că nu m-am dus în vizită după întoarcerea copiilor. Şi-a imaginat probabil că nu merită din moment ce tu nu eşti acolo, şi vrei să ştii ceva, are dreptate. Prefer să vorbesc cu tine decît cu el. Am încercat să sun, m-am gîndit să-i invit la cină, pregătisem nişte grătare, dar n-am reuşit să dau de ei. N-am prins decît robotul. N-am lăsat nici un mesaj. Nu părea să aibă vreun sens. Copiii n-ar fi făcut decît să-l sîcîie.

A trebuit să zîmbeasc. Avea dreptate.

– Copiii îţi adoră grătarele.

– Da, păi, nu avea nevoie de sîcîieli. Mi-am zis că dacă e plecat cu ei atunci lucrurile merg bine. Îşi puse o mînă pe creştetul capului depănîndu-se amintirile. Dennis şi cu mine am trecut prin multe de-a lungul anilor. Am avut parte de urcuşuri şi coborîşuri. Ce mă deranjează cel mai mult e că n-a putut să mă întrebe direct. Iar partea cea mai cumpită e că s-a gîndit la aşa ceva. Chiar şi-a imaginat c-aş fi în stare să mă dau la nevasta lui, nu că nu te-aş iubi, nu că n-ar fie existat momente cînd a mă da la tine mi s-ar fi părut foarte tentant, dar eşti a lui. N-aş fi făcut niciodată nimic care să-ţi pună căsătoria în pericol. Atunci ce-a văzut între noi?

– Apropiere. Prietenie.

– Dar nu mi le-ai oferit numai mie ci şi lui.

Poate da. Poate nu. Cu siguranţă nu în acelaşi fel. Relaţia mea cu Brody era lipsită de orice fel de constrîngeri. Brody nu era genul pretenţios.

Dennis era exact opusul lui. Relaţia mea cu Dennis presupunea răspunderi. Exigenţă.

– Eram căsătoriţi. Toate căsătoriile trec prin momente de criză.

– Iar eu am complicat lucrurile. Dumnezeule, Claire, îmi pare rău. N-am vrut să se întîmple aşa ceva.

– Oh... Brody. N-ai făcut nimic. E vorba de mine. M-am sprijinit cu umărul de cadrul uşii şi mi-am încrucişat braţele la piept. Nu l-am ascultat. A încercat să-mi spună anumite lucruri, dar eu n-am vrut să-l aud. Cînd mi-a vorbit despre mutat am crezut c-o face numai ca să mă necăjească. Ştia cum să mă strîngă cu uşa ca să-i acord mai multă atenţie. E posibil să fi vorbit serios. Foarte probabil. N-ar fi trebuit să trec atît de uşor peste acele discuţii. Am strîns braţele mai tare. Va fi numai

pînă luni. Numai pînă luni.

Trebuie să fi existat ceva în tonul meu, o urmă de îndoială pe care o putea distinge numai o persoană care mă cunoştea atît de bine ca Brody pentru că se ridică imediat în picioare. Veni lîngă mine şi îşi puse brațele în jurul meu. Nu i-am spus că avocata mea n-ar fi fost de acord cu gestul lui. Nu-mi mai păsa ce credea.

– Ceva îmi roade sufletul, am şoptit eu cu gura lipită de umărul lui. Îmi trec prin minte tot felul de imagini în care ceva va merge anapoda. Dennis va obține tot ce doreşte, iar eu voi ajunge să-mi văd copiii tot la două săptămîni sau ceva la fel de îngrozitor.

– Nu va fi aşa, se auzi vocea lui. Nici un judecător nu e atît de prost.

– Asta la care mergem urăşte femeile care lucrează.

– E problema lui.

– E şi a mea dacă îi va influența hotărîrea şi mă va privi cu ostilitate.

– Atunci vom face recurs. Mă depărtă de el şi mă privi în ochi. Acuzațiile lui Dennis sînt nişte aiureli, de la prima pînă la ultima. Dacă vrea să divorțeze n-are decît, dar şi-a pierdut mințile. Nu va găsi o femeie mai bună ca tine, Claire. Nici într-o mie de ani.

Sîmbătă dimineață m-am întîlnit cu Carmen. Scopul principal nu era divorțul ci recîştigarea copiilor. Iar pentru asta mi-a pus întrebare după întrebare despre activitățile mele zilnice, detalii cum ar fi la ce oră mă scol dimineața, cine pregăteşte micul dejun al copiilor, la ce oră mă duc la lucru, cine spală, cine cumpără hainele, cine aranjează programările la doctor. Trebuia să întocmească o depoziție din care să reiasă că sînt un părinte

competent şi nu-mi neglijez copiii.

Dar amănuntele referitoare la copii n-au fost decît o parte.

– Judecătorul va dori să cunoască starea ta de spirit, spuse ea. De data asta ne aflam în sala de şedinţe aşezate la o masă lungă pe care tronau informaţiile financiare cerute de ea şi omniprezentul ei carnet cu pagini galbene. Va dori să ştie cum faci faţă bolii mamei tale, cît de des o vizitezi, dacă eşti tulburată şi în ce măsură situaţia în care te afli îi face pe copii să sufere.

– Fireşte că sînt tulburată. E mama mea şi e pe moarte. N-am fost cea mai bună fiică din lume. N-am ajutat-o atît cît ar fi trebuit. Sora mea poartă singură povara îngrijirii ei, dar ele nu se înţeleg. Nu am prea mult timp la dispoziţie. Va trebui s-o vizitez ori de cîte ori va avea nevoie de mine. Dacă Dennis îmi poartă pică pentru aceste vizite, nu crezi că e clar ce fel de om e?

– Ce cred eu nu are importanţă. Contează doar ce crede judecătorul.

– Va înţelege, numai dacă nu e un ticălos fără inimă, am spus eu. Chiar dacă mă trăsese în piept o dată sau soţia lui îl lăsase cu botul pe labe. Trebuie să fi avut o mamă, trebuie să ştie ce înseamnă să fi pe cale să o pierzi. Nu mă duc la spital tot la două zile. Mă opresc în Clevaland înainte sau după fiecare călătorie de afaceri, iar în ce priveşte copiii n-au suferit nici o traumă numai pentru că i-au făcut o vizită. Înţeleg foarte bine cît de mult înseamnă pentru ea să-i vadă acolo. E o lecţie pentru ei, înţelegi? Nu poţi scăpa de boală. Cînd oamenii sînt slabi şi trişti au şi mai mare nevoie de tine. Dennis e cel care le dă un exemplu prost.

Carmen ridică o mînă.

– Nu vorbim despre Dennis. Vorbim despre tine.

Mi-am îndreptat umerii şi am continuat:

– Boala mamei îmi sfîşie inima, dar n-am ajuns pînă acolo încît să devină o obsesie. Cînd sînt cu copiii mă concentrez doar asupra lor. La fel se întîmplă şi cînd lucrez. Mă descurc cît se poate de bine. Poate c-am stat mai puțin pe acasă din cauza timpului petrecut în Cleveland, poate că viața mea e ceva mai complicată în momentul de față, dar nu mi-a scăpat de sub control.

– Cînd vei merge să-ți vezi din nou mama?

– Depinde de evoluția bolii şi de călătoriile pe care le am programate.

– Ne trebuie date precise, stărui Carmen. Dennis pretinde că este un părinte mai bun, mai demn de încredere. Tu susții acelaşi lucru. Judecătorul va dori să ştie care sînt planurile tale de viitor, cît vei fi plecată şi cine va sta cu copiii.

– Dennis. Cel puțin aşa a mers pînă acum. Eu nu m-am împotrivit.

– Judecătorul va dori să te audă spunînd că un timp vei sta acasă.

Şi eu o doream. Dar nu puteam promite.

– Mama e pe moarte.

– Da, spuse Carmen.

– Tu n-ai pierdut o mamă?

– Nu din cauza morții. Ne-a părăsit.

Asta mi-a închis gura. Dar nu pentru mult timp.

– Te-ai mai întîlnit cu ea?

– Niciodată.

– Ți-ai luat rămas bun?

– N-am ştiut c-a plecat pînă n-a mai apărut la cină.

– Hm, cam la fel s-a întîmlat şi cu tata. A fost tînăr şi

sănătos. A murit pe neaşteptate din cauza unui infarct. N-am avut cînd să-mi iau rămas bun. Cu mama am această şansă. De ce mi-aş refuza-o?

O mică victorie. Carmen arăta distrusă.

– N-ai voie să renunţi. Ar fi inadmisibil. Oftă. Numai că va trebui să o faci cu mare atenţie.

– Speram să-i fac o vizită tot la două săptămîni. Dar asta n-o să-i convină judecătorului. Nu era o întrebare, cunoşteam răspunsul.

– Doar dacă iei copiii cu tine, pleci cu ei, îi aduci înapoi. Nu-i mai laşi singuri în avion.

Să fi fost asta o dovadă a incompetenţei ca părinte? Dar trăiam în anii '90.

– O mulţime de copii zboară singuri.

– Dar nu şi cei a căror mamă încearcă să convingă judecătorul că pentru ea copiii sînt pe primul plan, comentă Carmen. Ascultă, Claire, nu spun că judecătorul are dreptate, spun doar ce va gîndi. Pentru moment va trebui să-i cîntăm în strună. Vei fi obligată să reduci numărul vizitelor la spital, punct. Dar dacă starea mamei tale se înrăutăţeşte, atunci du-te. Judecătorul se va interesa şi de călătoriile tale de afaceri. Dennis i-a spus deja că eşti plecată foarte mult timp.

– Mda. A numărat. După părerea lui, din ultimele nouăzeci de zile treizeci le-am petrecut pe drumuri.

– Se înşeală?

– Probabil că nu. Dar pînă acum n-a spus nimic. Nu s-a plîns niciodată, susţine doar că ne trebuie o bonă, însă am avut una, şi a fost o catastrofă. Vrea să încerce din nou, dar acum copiii au mai crescut. Avem mai mare nevoie de un şofer decît de o bonă. Dennis are viziunea unei suedeze drăguţe. Eu mi-aş dori pe cineva eficace şi

cu experienţă. În plus nu mă deranjează să duc şi să aduc copiii de la şcoală. Îmi permite să stau de vorbă cu ei. Ajung să le cunosc prietenii. Nu consider c-ar fi timp pierdut. Dennis crede că este o treabă plictisitoare. Spune-i-o judecătorului.

Carmen făcu o strîmbătură şi îşi notă ceva în caiet Apoi întinse pe masă un calendar.

– Ce călătorii de afaceri ai planificate?

– Deocamdată nimic. Peste două săptămîni, Brody va face un tur al magazinelor noastre de le Coasta de Vest. Eu speram să făc un tur al boutique-urilor înainte de Ziua Recunoştinţei.

– Prea devreme.

– Imediat după.

Carmen lovi uşor cu peniţa stiloului în luna noiembrie, apoi întoarse pagina la decembrie, mai lovi de cîteva ori, reveni, se duse înapoi.

– Nu poate aştepta?

– Nu prea. Boutique-urile noastre înregistrează nişte vînzări fenomenele cu ocazia Crăciunului. Organizăm petreceri şi acţiuni caritabile pentru adunarea de fonduri. Îmi place să verific personal aranjamentul pentru fiecare eveniment.

– N-o poate face Brody?

– Nu e tocmai domeniul lui. E omul cifrelor. Eu sînt artista.

– De data asta lăsă treburile astea pe seama lui. E foarte important să fii aici.

Ceva nu era în regulă, aveam senzaţia că-mi ascunde ceva.

– Înţeleg, dar dacă ne prezentăm luni în faţa instanţei şi obţinem anularea ordinului, s-a terminat, nu-i aşa? Nu

va mai depinde de judecător, nu? Problema copiilor se va rezolva, da?

Carmen nu părea atît de optimistă pe cît mi-aş fi dorit.

– Numai dacă Dennis cedează, dar mă îndoiesc. Nu-ți va lăsa copiii, în nici un caz înainte de stabilirea termenilor divorțului. S-ar putea să fie de acord să-i vizitezi, însă probabil că înainte de pronunțarea sentinței finale judecătorul va dori ca autoritatea tutelară să întocmească o anchetă socială.

– O anchetă socială? Încă o piedică. Stomacul mi se strînse. Ce fel de anchetă socială?

– Despre tine. Despre Dennis. Despre copii. E întocmită de un inspector tutelar numit de tribunal, cineva care lucrează fie la asistanța socială fie ca psiholog, poate chiar în domeniul juridic, o parte neutră care va discuta cu tine şi va face recomandări instanței.

– Cît va dura aşa ceva?

– Judecătorul va acorda o perioadă de treizeci de zile. Procedura de divorț ar putea dura mai mult. Dacă situația dintre tine şi Dennis se înrăutățeşte şi nu puteți ajunge la o înțelegere privind împărțirea bunurilor, dacă vom ajunge la proces, atunci toată treaba ar putea dura pînă la şase luni, poate chiar un an.

Am lăsat să-mi scape un suspin lung.

– Să trăiesc un an întreg în pragul infernului? Nu voi rezista fără copii. Fă să-mi da copiii înapoi, Carmen. Am nevoie de ei.

Trebuia să cred că judecătorul va reveni asupra hotărîrii. Înțelegeam foarte bine că Dennis şi avocatul său reuşiseră să-mi facă o figură urîtă cînd nu fusesem de față să mă apăr, dar luni voi fi la tribunal şi îmi voi

prezenta propria versiune asupra situației. Judecătorul trebuia să-şi dea seama de adevăr. Era ceva de la sine înțeles.

Şi acesta a fost principalul motiv pentru care atunci cînd am vorbit cu Johnny şi Kikit la telefon le-am spus că luni după-amiază voi fi acasă. Da, da, eram încăpățînată, voiam să mă conving că lucrurile vor merge aşa cum îmi doream. Voiam să cred că dacă copiii aşteptau să mă vadă, „numărăm orele, minutele, mami" după cum îmi jurase Kikit, instanța nu va îndrăzni să fie nedreaptă. Doream cu toții ce era mai bine pentru copii, nu?

Capitolul 6

Nu aveam obiceiul să mă uit la televizor. Pînă terminam cu munca, copiii şi treburile din casă eram deja prea obosită. Deschideam uneori televizorul după ce mă întindeam seara în pat, dar rareori rezistam mai mult de zece minute înainte de a dormi. Asta nu însemna că nu ştiam la ce se uită Dennis. Mi s-a întîmplat de multe ori, pe cînd îi duceam cafeaua în bibliotecă, să surprind imagini din *L.A. Law*, *Law & Order*, sau *Murder One.* Mă pricepeam mai bine la filme decît la seriale. Dennis şi cu mine preferam filmele mai vechi. Îmi amintesc de *The Verdict*, şi fireşte de *Anatomy of a Murder* iar *To Kill a Mockingbird* mi-a plăcut atît de mult c-am închiriat caseta într-o sîmbătă seara cînd am invitat nişte prieteni la mică petrecere. Apoi mai era şi procesul lui O.J. Simpson. Nici dacă aş fi descins de pe altă planetă n-aş fi putut rata secvenţele de pe CNN, de pe monitoarele din aeroporturi, din sala de aşteptare de la dentist sau fotografiile din *Globe*.

Aşa că mă aşteptam la un loc în care să domnească ordinea şi disciplina. Mi-am imaginat că în sală se judecă o singură cauză, judecătorul stînd cuviincios pe scaunul lui de pe podium, iar avocaţii şi clienţii lor aşezaţi la mese mai joase, băncile din spatelelor fiind ocupate de observatori plini de respect.

Realitatea era cu totul alta. Nu se putea spune că în sala prezidată de judecătorul Selwy domnea haosul, dar n-ar fi fost o descriere exagerată. Oh, da, judecătorul se afla pe scaunul lui, dar era un bărbat mic de statură care se tot ridica şi se aşeza, roba neagră fluturînd în spatele lui în timp ce se plimba de colo colo luînd în mîini cîte o carte, un ziar de parcă ar fi dorit să-şi facă prezenţa remarcată. Chiar şi aşa, cu excepţia celor trei funcţionari, singurii oameni care îl priveau erau cei din dreapta lui. Şirul de bănci care umplea încăperea adăpostea grupuri mici de două, trei sau patru persoane şoptind, murmurînd, foşnind documente. În partea laterală a sălii doi paznici în uniformă erau absorbiţi de propria conversaţie, iar zgomotelor din sală li se adăuga şuieratul caloriferelor.

Nu-l vedeam pe Dennis. De cînd parcasem maşina îl tot căutam din priviri pe treptele tribunalului sau pe coridor, şi iată că nu era nici aici.

Poate nu mai venea. Îşi dăduse seama de absurditatea acuzaţiilor aduse împotriva mea şi voia să se scutească de jena de a asista la rectificarea hotărîrii dată de instanţă. Pe mine nu m- ar fi deranjat cu nimic. Nu-mi imaginam că ne vom pupa şi totul va fi dat uitării. Mă făcuse să sufăr prea mult. Dar eram oameni în toată firea. Puteam discuta. Problemele unei căsătorii putea fi rezolvate şi prin alte metode decît prin intermediul unui forum public. Locul nostru nu era într-o sală de tribunal.

Detestam ideea că viața noastră va fi analizată de nişte oameni complet străini.

Carmen scrută încăperea căutînd o bancă mai retrasă. Mă conduse spre scaunele rezervate juraților. Am crezut că nu ni se va permite să ne aşezăm acolo, dar ea îmi dădu un mic ghiont. În jur nu era nimeni şi ne aflam destul de departe de judecător ca să putem vorbi în linişte. Imediat ce ne-am aşezat a scos din servieta de piele un dosar cu hîrtii şi s-a aplecat spre mine.

– Citeşte-le. E o depoziție referitoare la tot ce am discutat sîmbătă. Am respins ca nefondate acuzațiile lui Dennis dovedind prin argumente solide că ai fost cea care s-a ocupat cel mai mult de copii, ca şi faptul că reprezinți principala sursă financiară a căsătoriei.

Dosarul conținea patru pagini cu aliniate numerotate. Le-am citit, le-am găsit logice, corecte, pline de adevăr, am luat stiloul întins de Carmen şi am semnat la locul indicat.

Carmen luă înapoi stiloul şi hîrtiile. Rămînînd tot aplecată spre mine şi vorbind în şoaptă îmi spuse:

– Îndată ce Dennis şi Art vor sosi, vom anunța grefiera, blonda de acolo. Este asistenta administrativă a judecătorului, verişoara lui dacă nu mă înşel, dar e de treabă.

Am păstrat acelaşi ton coborît al vocii, de fapt am şoptit. Nu voiam să atrag atenția asupra mea, nu voiam să se ştie că eram aici.

– Cine sînt oamenii ăştia?

– Avocați şi clienți. Judecătorul analizează de la trei pînă la şapte sau opt cazuri pe oră. Uneori se cere audierea martorilor, iar atunci apar cei de la asistența socială, sau alți oameni chemați să depună mărturie. Presa apare numai dacă prinde veste de un proces care

ar putea stîrni valuri. Ochii i se plimbau prin încăpere. Nu arătau grăbiți sau neliniştiți. Părea în largul ei, şi cu toate că eu nu eram, aş fi preferat să mă aflu oriunde altundeva, atitudinea ei îmi dădu curaj. Nu văd nici un reprezentant al presei, spuse ea. Tipul de acolo, cel din ultima bancă, nu e decît un spectator. N-are cum să audă prea multe. Îşi petrece cea mai mare parte a timpului citind ziarul. Bănuiesc că e un pensionar.

Am auzit vocea ridicată a cuiva. Ne-am îndreptat atenția spre persoana în cauză. După cîteva clipe am şoptit.

– Ce-a fost asta?

Carmen îmi explică.

– Bărbatul din dreapta se reprezintă singur. Nu prea ştie ce trebuie să facă, o mare problemă cu apărătorii „pro se", aşa că judecătorul i-a dat cîteva lămuriri privind legea. Avocatul soției, cel din stînga, s-a opus, afirmînd că e un confilict de interese din partea judecătorului să spună uneia din părți ce să facă, apoi să ia o hotărîre.

Carmen n-a mai trebuit să-mi explice nimic cînd judecătorul a respins obiecția avocatului printr-o simplă fluturare a mîinii. Acțiunea în sine era prevestitoare de rele, un gest de concediere făcut cu prea multă grabă. Umilea femeia şi avocatul, potrivindu-se perfect descrierii făcute de Carmen.

În ultimele zile îmi dădusem toată silința să refuz descrierea. Voiam să cred că judecătorii erau numiți pe baza înțelepciunii şi corectitudinii lor. Era foarte important pentru mine să cred că îndată ce judecătorul mă va vedea cu ochii lui, după ce-mi va asculta versiunea, îşi va da seama că sînt o mamă competentă care nu-şi neglijează copiii şi va reveni asupra hotărîrii luate.

Dar iată că văzusem acea fluturare nepăsătoare a

mîinii. După părerea mea dacă judecătorul dădea sfaturi juridice soțului ei nu exista nici un dubiu în privința conflictului de interese. Şi cum la asta se adăugau reținerile lui Carmen în privința lui Selwey, ce ştiam eu despre bărbații mici de statură cu complexul lui Napoleon şi cei misogini cu complexul lui Oreste am ajuns să mă întreb ce mi se pregătea.

– Toate femeile care apar în fața lui sînt condamnate de la bun început? am întrebat eu.

Ochii lui Carmen erau îndreptați spre podiumul judecătorului. Nu-mi răspunse imediat.

– Nu chiar toate. Trebuie să fie atent. Au existat plîngeri împotriva lui, ba chiar cîteva articole în ziare. Aşa că trebuie să aibă mare grijă să nu întreacă măsura. Cînd dovezile sînt copleşitoare, sentința este justă. Nu îndrăzneşte să tulbure apele. Complicațiile apar cînd lucrurile nu sînt chiar atît de clare.

În opinia mea, dovezile pe care le prezentam noi erau extrem de explicite. Foarte logice. Mă întrebam cum de un judecător n-ar fi fost în stare să le vadă justețea, cînd uşa din capătul sălii se deschise iar Dennis păşi înăuntru. Am simțit o durere ascuțită în piept, inima bătîndu-mi nebuneşte. Era soțul meu devenit deodată duşmanul cel mai mare. Nu-mi era uşor să accept transformarea.

Lîngă el se afla un bărbat nesemnificativ în toate privințele cu excepția ținutei remarcabile. Păşea drept, sigur de sine, fără să se grăbească, de parcă ar fi fispus de tot timpul din lume.

– El e Arthur Heuber? am întrebat eu.

– Exact, răspunse Carmen. Nimic elegant, țipător sau superficial, doar autoritate şi pricepere în domeniul juridic. Se ocupă de divorțuri de mai bine de treizeci de

ani. N-ai auzit niciodată de el, nu-i aşa? Preferă să treacă neobservat, să ia juraţii prin surprindere, ca să nu mai vorbesc de bucuria judecătorilor cărora nu le place să fie lăsaţi în umbră. A ştiut foarte bine ce face cînd l-a ales pe Seley.

Am întors repede capul spre ea.

– L-a ales? Se poate aşa ceva?

– Hotărîrile instanţei pot fi date de trei judecători. Cînd se depune un dosar, acesta primeşte automat un număr. Ultima cifră stabileşte care din cei trei va analiza cazul.

– Înseamnă că se face la întîmplare...

– Teoretic. E posibil însă ca un avocat să manipuleze împărţirea cazurilor alegînd momentul propice cînd să înregistreze un dosar. Se ştie că funcţionarii de la registratură au obiceiul să anunţe avocaţii cînd urmează numărul unui anumit judecător.

– Nu e drept, am spus eu. Cînd Carmen se strîmbă, nemulţumită la rîndul ei, am simţit un prim val de teamă. Nu putem schimba judecătorii?

– Oh, am încercat. Crede-mă.

Ochii mi se îndreptară spre Dennis. Jur că-mi erau atraşi ca de un fel de forţă pentru că aştepta uitîndu-se direct la mine. Îmi susţinu privirea cam un minut, apoi întoarse calm capul. Dacă prezenţa mea stîrnise ceva în el nu lăsa să se vadă nimic. Dar am simţit un junghi puternic. Mi-am amintit totul, durerea, frica, furia, şocul, surpriza, tot ce-am încercat să uit în acest sfîrşit de săptămînă numai ca să pot supravieţui fără să-mi pierd minţile.

Am început să tremur. Carmen veni lîngă mine.

– Respiră adînc şi rar. O să te descurci.

– E costumul lui peferat, am şoptit cu înverşunare. Şi

cravata? Cea roşie? I-am cumpărat-o acum trei săptămîni. Se pregătea să încheie o tranzacţie, nu una grozavă, dar tot era ceva mai bine decît nimic. Devenise foarte agitat. I-am spus că e o cravată cu multă personalitate şi că îi va aduce noroc.

– I-a adus?

– Da. Aşa că o poartă şi astăzi. Gestul o fi avînd vreo semnificaţie?

– „Dosarul Rapahel" strigă grefiera.

Liniştindu-mă, am urmat-o pe Carmen spre locul fatidic din dreapta podiumului judecătorului eliberat cu cîteva minute în urmă. De data asta eram patru, Dennis, Art, Carmen şi cu mine, exact în acestă ordine. Nu m-am uitat la Dennis, mă temeam că emoţiile mă vor da de gol. Mi-am îndreptat privirea asupra judecătorului. Stătea în picioare lîngă scaun şi citea documentele primite de la grefieră, depoziţiile întocmite de avocaţii noştri. Colţurile gurii erau lăsate în jos. Din minut în minut, se uita la mine pe deasupra ochelarilor. Am aşteptat să se uite la Dennis în acelaşi fel, dar n-o făcu. Era clar că eu eram cea judecată, cea care provoca probleme, cea care punea în pericol vieţile copiilor.

Am stat dreaptă şi am respirat regulat, mîndră de repeziciunea cu care îmi revenisem, pînă am început să mă gîndesc la atitudinea mea. Dacă mă dovedeam calmă cînd riscam atît de multe, judecătorul va crede că sînt o scorpie fără inimă. Dacă voi fi tulburată şi voi începe să tremur mă va considera instabilă psihic. Aşa că eram condamnată oricum m-aş fi purtat.

Ce să fac?

Am rămas calmă. Calmul îmi fusese de mare ajutor la moartea tatălui meu, deşi nu aveam decît opt ani iar

mama parcă înnebunise. Îmi fusese de ajutor cînd banii adunați pentru colegiu au trebuit dați unui vecin a cărui maşină fusese distrusă de Rona. Mi-a fost de ajutor şi cînd la un an după căsătorie păcatele mai vechi ale soțului meu au început să iasă la lumină.

Am pomenit de acele păcate vechi? Nu. Aparțineau trecutului, nu aveau nici o legătură cu prezentul.

Judecătorul începu să se legene pe călcîie. Întoarse pagină după pagină, studie o depoziție apoi cealaltă. Le trînti pe masă şi, continuînd să se legene, se uită la Carmen. Iar ea înțelese că venise momentul să-mi susțină pledoaria.

Pe un ton care sugeră că ea şi judecătorul erau singurele persoane din sală dotate cu inteligență Carmen spuse:

– Onorată instanță, după cum ați citit deja, clienta mea a fost uluită de hotărîrea emisă împotriva ei joia trecută. A dus o existență exemplară. E puternică mintal şi fizic. E o femeie foarte bine cunoscută în comunitatea din care face parte şi e respectată de profesorii copiilor, de preot, de doctori şi familie. A crescut doi copii minunați, fericiți şi echilibrați, doi copii care sînt siguri de dragostea pe care le-o poartă şi în clipa de față îi simt lipsa foarte mult. În trecut, soțul nu a participat la educația copiilor, fiind mai tot timpul plecat. Nu şi-a exprimat niciodată interesul pentru creşterea lor, şi nici n-a menționat că soția lui ar fi o mamă necorespunzătoare. Clienta mea nu şi-a dat seama cît de serioasă era intenția lui de a divorța, soțul ei este o persoană prea puțin comunicativă. Pe ascuns, cînd se afla în Clevaland în viztă la mama ei bolnavă, Dennis Raphael a venit în fața acestei instanțe şi a prezentat dovezi potrivit cărora cli-

enta mea ar trece prin momente de criză. Dar nu există nici un fel de criză. Dovezile prezentate se bazaseră pe coincidențe, supoziții eronate, ba chiar şi pe cîteva minciuni grosolane. Declarația lui conține prea multe elemente necunoscute ca să fie luată în serios, şi prea multe exemple în care se poate argumenta că doamna Raphael a fost pusă în mod deliberat într-o situație care să o arate ca pe o mamă nepotrivită. Ca să spunem lucrurilor pe nume, clienta mea a fost victima unei înscenări.

– Obiecție, onorată instanță, spuse Art Heuber calm dar autoritar. Nu există nici o dovadă a unei înscenări.

– Dar nici una care s-o contrazică, continuă Carmen, însă acțiunile domnului Rapahel au fost puse în aplicare într-un secret atît de mare că nu putem decît să ne întrebăm care i-au fost motivele. Afacerile îi sînt falimentare. Înainte, n-a dorit niciodată să participe efectiv la creşterea şi educarea copiilor. Presupunem că doreşte bani. Clienta mea e pregătită să fie generoasă. I-ar fi spus-o singură dar s-ar fi deranjat să o întrebe, iar instanța ar fi economisit timp prețios. Doamna Raphael e dispusă să discute oricînd despre împărțirea bunurilor, în indiferent care loc, dar numai după ce situația actuală se va fi rezolvat. Doamna Raphael îşi iubeşte foarte mult copiii. Trebuie să fie alături de ei. Cerem ca ordinul de evacuare să fie anulat, iar copiii să fie lăsați în grija ei.

Judecătorul luă o hîrtie înmînată de grefieră. Se opri din legănat ca să o semneze, apoi i-o dădu înapoi.

– Tatăl afirmă că se simt foarte bine fără ea.

Copiii nu ştiu că sînt „fără“ mine, mi-am zis eu cuprinsă brusc de isterie. Credeau să mă ocup ca de obicei de afaceri, de data asta în Santa Fe şi cît de

curînd mă voi întorce acasă. Carmen îmi continuă şirul gîndurilor.

– Copiii sînt obişnuiţi cu călătoriile mamei lor, dar aşa cum aţi putut vedea în depoziţia clientei mele se bazează pe întoarcerea ei ca să facă toate lucrurile pe care nu le fac cu tatăl lor. Domnul Raphal nu găteşte. Nu le-a cumpărat niciodată haine. Nu-i ajută să-şi facă temele, nu ia parte la şedinţele cu părinţii şi nu cumpără cadouri pe care să le ducă la petrecerile prietenilor. Copiii sînt încă mici. Fetiţa suferă de o boală de care pînă acum s-a ocupat doar mama ei.

– Greu de spus, replică Selwey lovind cu degetul în declaraţie, dacă e să mă iau după ce scrie aici.

– În casă existau toate medicamentele necesare. Domnul Raphael a intrat în panică şi n-a ştiut unde să caute, cu toate că doamna Raphael i-a spus-o de nenumărate ori. În sensul ăsta a dat dovadă de aceeaşi neglijenţă de care îşi acuză soţia. Medicamentele se aflau în casă, puse la rece în frigider, acolo unde era logic să fie.

Selwey o fulgeră cu privirea pe deasupra ochelarilor.

– Mi-e nu mi-ar fi trecut prin cap să le pun în frigider. Să însemne că sînt anormal?

– Nu. Mă refer la faptul că cineva familiarizat cu această boală ar fi căutat în mod logic în frigider. Domnul Raphael e la curent cu boala fiicei lui. Ar fi trebuit să ştie că medicamentele sînt în frigider. Că nu le-a căutat acolo indică că problema l-a depăşit. Clienta mea nu e deloc depăşită de această problemă.

– Nu? E o doamnă foarte ocupată. Are o mamă bolnavă la celălalt capăt al statului şi o afacere care îi cere să călătorească foarte des. Am impresia c-ar trebui să

fie bucuroasă că cineva se va ocupa un timp de copiii ei.

Am tras aer în piept gata să ripostez. Carmen mi-a luat-o înainte.

– Nici vorbă de aşa ceva. Copiii s-au aflat întotdeauna pe primul plan Indiferent cît ar fi fost de ocupată, oricît de mult i s-ar fi extins compania, a petrecut întotdeauna mai mult timp cu copiii decît tatăl lor.

Selwey lovi dosarul cu palma.

– Aşa pretinzi dumneata, dar e vorba şi de calitatea prezenței nu numai de cantitate. Poate că a fost mai des cu ei, nu şi în ultimele săptămîni, din cîte am înțeles, dar participarea ei la creşterea lor pare să lase de dorit. Nu le acordă întreaga ei atenție. Le-a riscat viețile de mai multe ori.

– Nu-i adevărat, am izbucnit eu. Nu m-am putut abține, nu mai răbdam să fiu ponegrită de un bărbat care nu ştia absolut nimic despre mine.

Protestul meu fusese destul de calm. Cu toate astea ochii lui mă săgetară cu o privire încărcată de venin.

– Doamnă Rapahel. Este o primă înfăţişare în fața instanței. Nu vă aflați sub jurămînt, aşa că nimic din ce spuneți nu are vreo importanță. În această etapă a procedurii de audiere vorbeşte doar avocata dumneavoastră. Ați înțele?

Inima îmi bătea atît de tare că pentru o clipă m-am temut c-o să mă dojenească şi din cauza asta, dar am reuşit să dau din cap.

– Bine. Deci. Luă în mînă cele două depoziții.

Carmen interveni.

– Onorată instanță?

Scoțînd un oftat exagerat, judecătorul puse declarațiile înapoi pe masă.

– Doamna Raphael n-a pus niciodată în pericol viețile copiilor, în nici un caz cu bună ştiință. Cerem să depună mărturie. Vrem de asemenea să aducem martori care să ateste competența ei ca mamă.

Judecătorul se aplecă ca să se uite la ceasul aflat la capătul mesei.

– Nu mai e timp.

Nu mai e timp. „Nu mai e timp"? Era vorba de viața mea, de copiii mei şi el nu avea timp?

Trecu mai departe, luînd o foaie de hîrtie şi notînd în timp ce vorbea.

– Din moment ce părțile implicate nu ajung la o înțelegere privind tutela copiilor, cazul va fi analizat de un inspector al autorității tutelare. Propuneri? Se uită la Carmen pe deasupra ochelarilor.

Am simțit cum inima mi se cufundă adînc în piept. Discutasem cu Carmen această posibilitate, dar sperasem că nu se va ajunge aici. Inspectorii autorității tutelare făceau o anchetă socială care putea dura pînă la treizeci de zile, dar eu voiam ca lucrurile să se termine acum.

Carmen propusese o asistentă socială pe nume Nora Spellman. Era divorțată, cîştigase tutela celor trei copii şi m-ar fi ascultat fără prejudecăți, nu exista nici un dubiu în această privință. Dar reprezenta tot ce Selwey detesta. Ar fi respins-o iar noi ne-am fi pierdut dreptul de vot. Deci, aşa cum am stabilit sîmbătă Carmen a propus pe altcineva. Anthonny Towmey. Avocat al firmei *Cone and Nugent*. După spusele lui Carmen era „conservator, dar corect".

Judecătorul îşi mută privirea spre Art Heuber.

– Îl cunoaşteți pe Anthony Towmey?

– Am auzit de el, spuse Heuber. Dezaprobarea era subtilă. Strînse fălcile, ridică bărbia.

– Pe cine ați prefera?

– Pe Peter Hale.

Carmen trase brusc aer în piept, dar nu spuse nimic. Nu puteam decît ghici că nu-l dorea pe Peter Hale în apropierea mea, iar în cazul ăsta nu-l doream nici eu. De parcă m-ar fi lăsat cineva să aleg.

– În numesc pe Dean Jenovitz, spuse judecătorul şi scrise numele pe o bucată de hîrtie. Psiholog. Cabinetul lui se află pe strada Cambridge. Dacă nu ia legătura cu dumneavoastră într-o săptămînă, dați-i un telefon.

„O săptămînă?" „Plus" treizeci de zile pentru întocmirea raportului?

– Onorată instanță, începu Carmen în legătură cu hotărîrea emisă joia trecută.

– Las copiii în grija tatălui.

Am scos o exclamație stupefiată.

Judecătorul îmi aruncă o privire de avertisment.

– Există prea multe îndoieli în privința capacității dumneavoastră de a vă purta rațional în acest moment al vieții.

– Ce fel de îndoieli? întrebă Carmen.

– Se pare că are probleme cu recunoaşterea adevărului.

– Tot ce scrie în depoziție e adevărat.

– Atunci ce e asta? întrebă el şi scoase ceva din dosarul prezentat de avocatul lui Dennis. Înmînă acel ceva lui Carmen şi privind peste cotul ei am văzut că era o fotografie a lui Brody şi a mea făcută prin fereastra bucătăriei lui joia trecută, dacă data din colțul drept era corectă. Stăteam îmbrățişați. Capul lui Brody era aplecat

spre al meu.

– A fost făcută cu cîteva clipe înainte să te sun, i-am şoptit eu îngrozită lui Carmen. Eram tulburată, disperată. Încerca să mă calmeze. Nimic mai mult. M-am uitat la Dennis fără să-mi vină să cred. Fotografiile fuseseră cîndva o mare pasiune. Dar acele fotografii fuseseră frumoase. Asta nu era. Nu numai că ducea la concluzii eronate, dar demonstra la cîte era în stare să se preteze scumpul meu soţ numai ca să mă pună cu botul pe labe. În timp ce mama se afla pe patul de moarte.

– Onorată instanţă, spuse Carmen cu o voce mai fermă, permiteţi-mi să susţin cu tot respectul că dacă acceptaţi ca dovadă o astfel de fotografie clientei mele trebuie să i se acorde dreptul la replică. E absolut necesar să depună mărturie sub jurămînt. Versiunea ei n-a fost ascultată.

– O va asculta Dean Jerovitz.

– Va trece o lună sau poate chiar mai mult pînă îşi va înainta raportul. Cerem ca pe parcursul acestui studiu să lăsaţi copiii în grija clientei mele.

– Vor rămîne la tatăl lor, spuse el întorcîndu-se spre grefieră şi înmînîndu-i nişte documente.

Carmen ridică vocea.

– Atunci cerem anularea ordinului de evacuare. Nu există nici un motiv ca părinţii să nu poată locui în aceeaşi casă pe timpul întocmirii raportului.

– Părinţii nu se înţeleg, spuse el, venind înapoi la locul lui.

– Se înţeleg foarte bine. E unul din motivele pentru care clienta mea e atît de uluită de comportamentul soţului ei. N-au existat certuri, neînţelegeri. În plus, tatăl e plecat de acasă mai mult decît mama. Atunci cine va

rămîne cu copiii?

– În declarația tatălui se afirmă că nu are în program nici un fel de călătorii.

– În a mamei se afirmă acelaşi lucru. Copiii sînt obişnuiți cu amîndoi părinții. E în interesul lor să continue să-şi vadă părinții locuind în aceeaşi casă pînă la sentința finală.

Am simțit o scînteie de speranță cînd judecătorul se uită la Art Heuber.

– Soluția vi se pare acceptabilă?

Dar chipul avocatului era de neclintit.

– Nu. Ați auzit izbucnirea doamnei Rapahel de acum cîteva minute. E supărată. Asta n-ar face decît să se adauge la toate celelalte probleme personale şi la starea de încordare şi cine ştie de ce ar fi în stare să le facă fie copiiilor, fie soțului.

– Niciodată, n-aş ... am început eu, dar Carmen mi-a atins brațul. M-am întors spre judecător implorîndu-l din priviri.

Dar el studia ceva ce scosese din buzunarul robei. Semăna cu una din jucăriile lui Johnny, o cască cu un mic transmițător radio.

– Hotărîrea rămînă în vigoare pînă la terminarea anchetei sociale, spuse el fără să ridice privirea. Tatăl şi mama nu pot locui în aceeaşi casă. Tatăl e deja acolo cu copii. Mama călătoreşte oricum. Cînd va fi în oraş va locui în altă parte.

– Atunci drepturile de vizită, spuse Carmen repede. Copiilor li s-a spus că mama e plecată într-o călătorie de afaceri, dar o aşteaptă în seara asta. Vor fi necăjiți dacă n-o vor vedea. Sînt foarte legați de ea.

Selwey se jucă cu radioul. Apoi îl aruncă pe scaun,

se duse înapoi la grefieră şi reveni cu documentele.

– Îi poate vedea în cursul zilei de astăzi, dar numai în prezenţa tatălui. Pe perioada întocmirii raportului voi limita vizitele la zilele de miecuri şi sîmbătă.

M-am simţit de parcă aş fi primit o palmă.

– Carmen?

– Nu este suficient, argumentă ea. Copiii vor suferi. Sînt obişnuiţi cu mama lor, ea este cea care i-a crescut. În plus există unele lucruri de care tatăl nu s-a ocupat niciodată.

– Tatăl poate învăţa, spuse judecătorul.

– Două zile pe săptămînă e prea puţin pentru cît sînt de apropiaţi aceşti copii de mama lor.

– Nu sînt dispus să acord mai multe zile pînă inspectorul nu mă asigură că are o bună influenţă asupra lor. În ce priveşte cheltuielile de întreţinere, tatăl va avea acces la contul comun, la fel ca şi pînă acum. Se uită de la Dennis la mine pe deasupra ochelarilor. Cine achită notele de plată?

– Clienta mea onorată instanţă, spuse Carmen cu o stăpînire de sine care mie, în acele clipe, îmi lipsea complet. Dar avem reţineri privind fondul comun. Domnului Rapahel îi place să cheltuiască. Maşini, haine, călătorii, orice e posibil acum că ştie că nu va mai avea mult timp acces nelimitat la fondurile soţiei.

– Onorată instanţă, vorbi avocatul lui Dennis pe tonul sfătos al unui bătrîn înţelept, remarca e jignitoare.

Judecătorul nu spuse nici da, nici nu. Se mulţumi să i se adreseze lui Carmen.

– Cere-i clientei să-şi noteze orice cheltuieli neobişnuite. Vor fi luate în considerare la împărţirea bunurilor şi stabilirea pensiei alimentare. Împinse hîrtiile

la o parte. Grefier, cine urmează?

Am ajuns pînă la treptele tribunalului, apoi picioarele mi se răzvrătiră. M-am sprijinit cu toată greutatea de zidul de piatră, mi-am pus mîinile pe margine şi m-am chinuit să-mi recapăt respirația. A trecut un minut întreg pînă să-mi dau seama că mă ajunsese din urmă şi Carmen şi se afla lîngă mine. Mă străduiam să nu plîng deşi simțeam înțepătura lacrimilor.

– E o greşeală, Carmen. O nedreptate strigătoare la cer. Nu e în interesul copiilor mei.

Îşi puse brațul în jurul taliei mele. Dar mai liniştitoare îi fu vocea. Vibra de o duritate pe care nu i-o auzisem încă.

– La naiba, cum să nu fie o greşeală. Selwey a întrecut orice limită. Imediat ce voi ajunge la birou voi întocmi o moțiune de respingere. O voi înregistra după-amiază înainte de închiderea tribunalului. Din moment ce răspunsul va trebui dat de judecătorul care a inițiat hotărîrea nu-mi fac iluzii că va reveni asupra ei, dar ăsta e doar primul pas. Dacă Selwey refuză cererea, voi prezenta o moțiune de recuzare, şi dacă o respinge şi pe asta, voi prezenta un apel interlocutorului. Iar ăsta va fi audiat de un judecător de la Curtea de Apel.

– Daca va fi refuzat? am întrebat.

– Odată ajunse aici, vom avea mai multe opțiuni. Una ar fi să obținem un ordin temporar de restricție împotriva hotărîrii lui Selwey intentîndu-i un proces la curtea federală pe baza discriminării. Observațiile de astăzi sugerează că hotărîrea luată e determinată de o atitudine discriminatoare din cauza faptului că lucrezi, dar constituția îți garantează acest drept. Ar fi una din posibilități. Alta ar fi să-l dai în judecată pe Dennis.

– Pentru ce?

– Acuzații mincinoase. Daune morale.

Încercam să găsesc un motiv pentru ceea ce făcea Dennis, încercam să înțeleg, după toate cîte însemnasem unul pentru celălalt, cum de putuse să mă privească cu atîta calm în sala de ședințe a tribunalului, știind foarte bine ce urma să se întîmple.

– Mă urăște atît de mult?

Carmen își clătină capul.

– Mă îndoiesc c-ar fi ură. Mai degrabă invidie. Ai reușit mai multe ca el. Bărbaților le e greu să accepte succesul soției.

– Care e scuza avocatului său? Cum de-l poate lăsa pe Dennis să facă așa ceva? Nu-și dă seama că greșește?

– Treaba lui e să lupte pentru interesele clientului său.

– Dar nu e corect.

– Corectitudinea nu prea are de-a face cu procedura unui proces de divorț.

Mi-am frecat palma de piept. Durerea era imensă. Deveni și mai cumplită cînd l-am văzut pe Dennis apărînd pe după coloanele de granit și coborînd treptele alături de avocatul lui. Părea să se simtă foarte bine, și de ce nu? Reușise să încheie o afacere excelentă, un adevărat chilipir.

Deci cîștigase banii. Nu va reuși totuși să golească contul nostru bancar. Îmi pasă? Nu în mod deosebit. Nu fusesem niciodată obsedată de bani.

L-am văzut zîmbind, probabil din cauza a ceva spus de Art Heuber. Zîmbetul i se lărgi cînd cei doi se opriră. Și numai atunci am zărit-o pe femeia care îi întîlnise la

jumătatea treptelor.

Era mică, blondă, şi tînără, extraordinar de atrăgătoare.

– Ahhhha, murmură Carmen. Piesa lipsă.

– Cine e?

– Phoebe Lowe. Lucrează cu Art Heuber.

– Lucrează?

– E partenera firmei. Nu pare destul de bărînă pentru aşa ceva, nu? Are treizeci şi doi de ani, deşi nimeni nu i-ar dat atît. Faptul că arată tînără şi fragilă îi dă un mare avantaj. Adversarii ei ori o subestimează, ori se simt protectori faţă de ea. Nu mai e nevoie să spun că Selwey nici n-ar băga-o în seamă. Probabil acesta e motivul pentru care Art e aici. El e pionul, iar ea creierul din spatele întregii operaţiunii.

– Atunci ea e avocata lui Dennis, nu?

– În mod oficial ea şi Art formează o echipă. Carmen dădu încet din cap continuînd să-i studieze. Art e dur, dar, spre deosebire de Phoebe, viclenia nu e punctul lui forte. Tipa are scînteia de răutate care lui îi lipseşte, însă nimic din integritatea lui. Îi place să manipuleze oamenii. Acţiunile lui Dennis se potrivesc perfect cu stilul ei. Denigrarea ta nu poate fi decît rodul unei minţi ca a ei. Îi vezi cum vorbesc? Emană o anume familiaritate. Nu sînt străini unul de altul. Da, aş zice că ea e avocata principală a lui Dennis. A întocmit cu siguranţă o listă cu dovezile care vor avea cîştig de cauză în faţa instanţei, apoi l-a sfătuit să aibă răbdare pînă va fi adunat destule ca să aibă motiv să intenteze acţiune de divorţ. L-a ales anume pe Selwey din cauza atitudinii lui faţă de femei, apoi l-a trimis pe Art în locul ei.

Cei trei păreau încîntaţi de victoria obţinută. Zîm-

betele lor erau cu atît mai enervante cu cît mă simțeam complet distrusă. Am respirat parcă mai uşurată cînd i-am văzut pornind în jos spre stradă. M-am uitat la Carmen.

– Îl cunoşti pe Dean Jenovitz?

– Destul de vag.

– E rău?

– Nu la fel de rău ca Selwey. Nu la fel de rău ca Peter Hale. Nu l-aş fi ales dacă ar fi depins de mine. Nu are mai mult de şaizeci de ani, dar e bătrîn, înțelegi? E tare de cap. Conservator. Mai mult enervant decît periculos, mare amator de detalii. Se agață de nimicuri care n-au nici o legătură cu cazul în sine. Trece de ele, dar cere timp. O dată pe lună iau micul dejun cu un grup de experte în probleme de familie. Votăm de fiecare dată bărbatul care ne scoate cel mai mult din sărite. Numele lui Dean apare destul de des.

– Oh, nu!

– Dar n-a cîştigat niciodată. N-a ocupat nici măcar locul doi. În schimb Peter Hale a fost cîştigător în februarie. Şi iulie. Îmi pare foarte rău, Claire. Am vrut să reuşim, la fel de mult ca tine. Vocea i se înăspri din nou. Cazurile cele mai cumplite sînt cele în care ştii că ai dreptate, dar nu poți convinge judecătorul. Există şi alte posibilități. Şi nimeni nu le cunoaşte mai bine ca mine. Mi-am făcut antrenamentul cu astfel de cazuri. Am învățat pe propira piele, iar lecțiile primite nu le voi uita niciodată.

Ceva din felul în care rostise ultima propoziție mă făcu să-mi ridic privirea spre ea.

– Am crescut patru surori, spuse ea încet mergînd alături de mine pe trotuar. Cînd au fost în liceu, două

dintre ele au dat de necazuri aflîndu-se din întîmplare într-o companie dubioasă. Eram sărace şi nu ne puteam permite un avocat. Apărătorul desemnat de tribunal era suprasolicitat şi voia să scape cît mai repede. A negociat o înțelegere prin care surorile mele ar fi trebuit să recunoască un fapt pe care nu l-au comis şi să petreacă astfel şase luni la închisoare. Ne tot repeta că e vorba de „numai" şase luni. L-am silit să refuze, am ajuns la proces şi cînd mi-a spus că n-are timp am întocmit documentarea de una singură.

Îmi aruncă un zîmbet trist.

– Pe atunci lucram la bar. Serveam băuturi unui număr mare de avocați. Îmi dădeau bacşiruri grase. Nu m-am culcat decît cu doi ca să obțin informațiile de care aveam nevoie. Surorile mele au scăpat. Iar eu am intrat la facultatea de drept. Zîmbetul îi deveni amuzat. De atunci nu m-am mai culcat cu un avocat. N-am mai fost obligată. Acum ştiu să trag sforile. Imediat ce înaintez moțiunea de respingere îl sun pe Jenovitz şi îi cer să se pună pe treabă Cu cît începem mai repede cu atît mai bine.

Am fost cît pe ce să mă împiedic cînd am dat cu ochii de maşina lui Dennis parcată de cealaltă parte a străzii. Un BMW alb pe care n-ar fi avut nici un drept să-l cumpere acum cînd afacerile lui se duceau de rîpă. N-am putut vedea dacă se uita la mine, sau dacă mai era cineva cu el. Opri la un stop, apoi dispăru pe după colț.

– Spune-mi la ce să mă aştept din partea lui Jenovitz, am spus eu pentru că mă simțeam defavorizată, aruncată parcă în groapa cu lei.

– La o mulțime de întrebări. Va discuta cu tine, cu Dennis şi cu copiii. Îți va pune întrebări despre căsătorie

şi viața de acasă. Îi vei da numele persoanelor care intră în contact cu copiii, iar el va vorbi cu fiecare în parte. Dar mai întîi va vorbi cu voi patru. Tu şi Dennis veți merge la cabinetul lui. Pentru întrevederea cu copiii Dean va veni el în casa ta.

– Casa mea. Din care fusesem alungată. Să fiu plecată la sfîrşit de săptămînă era ceva uşor de acceptat. La fel ca o călătorie de afaceri. Însă cu toate moțiunile şi recursurile lui Carmen situația se va prelungi. N-am haine. N-am cecurile. N-am unde să dorm în seara asta.

– Nu-i bine la hotel?

Am scuturat energic din cap. Am plecat de la *Royal Sonesta* după două nopți nedormite şi mai bine aş fi murit decît să mă întorc înapoi.

– N-ai nici o rudă aici?

– Nu. Familia mea e în Clevaland, o altă problemă. Nu ştiam ce să-i spun mamei. Eram mîndria ei: După toate cîte îşi dorise pentru mine, după cîte reuşisem să realizez în viață vestea divorțului o va distruge.

Iar pe Dennis îl durea în cot de ea.

Carmen mă conduse spre parcare.

– Închiriază ceva pe termen scurt.

Nu voiam să închiriez nimic. Nu voiam un loc străin cu sunete şi mirosuri străine. Aveam nevoie de căldura căminului meu, de rădăcini. Singurul lucru care contase în ultimii cincisprezece ani.

– Ştii, am spus eu, am petrecut luni de zile căutînd casa aceea. Am zugrăvit-o, am decorat-o şi am mobilat-o cu răbdare. Cînd lui Dennis au început să-i meargă prost afacerile am ipotecat-o pentru a doua oară. Eu sînt cea care a plătit taxele lunare. Casa e a mea, mai mult decît va fi vreodată a lui Dennis. Atunci de ce sînt dată afară?

– Pentru că tu eşti cea puternică, spuse Carmen.

Hohotul meu de rîs avu un gust amar. Am început din nou să tremur. Carmen mă strînse mai tare în brațe.

– Oricît de mare ar fi tentația, Claire, nu sta la Brody. Dennis abia aşteaptă.

M-am gîndit la fotografia prezentată în tribunal şi m-am făcut lividă.

– În joia aceea trebuie să mă fi urmărit pînă la casa lui Brody. Dacă ar fi fost şi în afaceri măcar pe jumătate atît de şmecher nu ne-am afla acum în situația asta. Toată nebunia asta nu e decît orgoliul lui rănit. Îmi invidiază compania, îmi invidiază relația cu copiii, cu prietenii, cu Brody, m-am uitat la ea, dar îți jur că între mine şi Brody nu există nimic. N-a existat niciodată. Îmbrățişarea din fotografie e inocentă, ar fi putut fi a unui frate.

– Eu te cred. Poate şi judecătorul, dar el a luat deja o hotărîre. A folosit fotografia ca să-şi susțină decizia. Din punct de vedere juridic e o greşeală grosolană. Nu avea nici un drept să folosească acea dovadă fără să ne permită să oferim şi noi altele. Va fi unul din lucrurile pe care le voi supune atenției în moțiune de respingere. Voi acorda întreaga atenție lucrurilor care depind de mine, spuse Carmen. Ar trebui să rezolvi cumva problemele cele mai strigente. Găseşte un loc unde să stai. Întoarce-te la munca ta. Rezervă-ți cît mai mult timp liber pentru momentele cînd Dennis te va suna speriat pentru că nu ştie ce să facă cu copii. Gîndeşte-te la termenii divorțului ca să-l pot aborda pe Art. Îmi strînse brațul oferindu-mi un sprijin moral de care aveam mare nevoie. Vom cîştiga, Claire. Va dura mai mult decît îți convine, dar adevărul e de partea noastră. Vom cîştiga.

Îmi doream atît de mult s-o pot crede. Dar adevărul

fusese de partea noastră şi în acea zi, şi iată că pierdusem. Nu mai aveam nici un pic de încredere în justiţie. Cu toate astea nu puteam rămîne cu mîinile în sîn fără să fac nimic. Nu-mi stătea în fire. Aşa că voi găsi un loc al mèu şi voi cumpăra maşina cu banii trimişi de compania de asigurări, şi mă voi întoarce la lucru. Voi face tot ce-mi va sta în putere ca situaţia să se rezolve cît mai repede posibil. Dar mai întîi aveam de înfruntat ceva mult mai dureros şi mai presant. Mi-am vîrît mîinile în buzunarele paltonului şi mi-am adunat puterile pentru partea cea mai dură.

– Deci, ce le voi spune copiilor?

Capitolul 7

Nu mă aşteptase să-mi răspundă la întrebare. Cum nu-mi cunoştea copiii, nu avea de unde să-şi dea seama care abordare ar fi cea mai potrivită. Rămase totuşi cîteva clipe pe gînduri, apoi îmi făcu cîteva sugestii care reflectau experiența ei cu alți clienți. Reflectau poate şi faptul că ajunsese să mă cunoască destul de bine în timpul discuțiilor de sîmbătă cînd ajusesem să-i povestesc multe lucruri despre mine, detalii de care avea nevoie ca să mă poată reprezenta în fața judecătorului. Interesant. Cum crescusem crezînd că familia mea era diferită de a altora, eram obişnuită să-mi păzesc bine viața personală. Dar aveam încredere în Carmen. Îmi făcuse încă de la început impresia unei ființe cu multă rațiune şi simțire. Pe deasupra, Brody avea şi el încredere în ea. Cînd începu să-mi dea sfaturi despre cum să tratez cu copiii am tăcut din gură şi am ascultat-o.

– Fii sinceră, mi-a spus ea. Lasă-i să dea frîu liber

fricii şi nedumeririi inevitabile. Recunoaştge că eşti tristă, chiar nemulţumită, dar dă vina mai degrabă pe situaţie decît pe Dennis. Nu implica copiii în neînţelegerile dintre voi. Lasă toate căile libere şi nu tăia nici o punte de legătură.

Luni după-amiază cînd i-am pus aceeaşi întrebare lui Dennis cu puţin înainte ca Johnny şi Kikit să se întoarcă de la şcoală s-a uitat la mine ca picat din lună.

– Ceva tot trebuie să le spunem, am replicat eu şi am aşteptat să-i vină inspiraţia. Aşa cum vedeam eu lucrurile, din moment ce mizeria fusese făcută de el îmi era dator să mă ajute la curăţat.

Dar el rămase tăcut.

Scotoceam prin dulapul din hol. Umeraşele de lemn se loviră unul de altul pe cînd le dădeam la o parte ca să-mi iau trenciul, apoi le-am împins la loc întinzînd mîna după paltonul de lînă. Continuînd să-i aştept răspunsul, am apucat un fular şi o pereche de mănuşi de pe raftul de deasupra.

– De ce n-am putea spune că te afli într-o călătorie? mă întrebă el în cele din urmă.

M-am holbat la el. După cît se părea, singurul amănunt pus la punct în mintea lui era cel în care eram descrisă ca inamicul numărul unu.

– Într-o călătorie? O lună pe lîngă zilele în care am lipsit deja de lîngă ei? Cu două vizite pe săptămînă şi nici o noapte petrecută în casă?

Am luat hainele de pe podea şi le-am pus pe canapeaua de lîngă uşă.

– Nu mai sînt bebeluşi. Vor pricepe totul în cîteva minute. În plus, m-am săturat să-i mint. M-a deranjat enorm săptămîna trecută. N-o voi face din nou. Am pornit-o sus pe scări.

El veni imediat în urma mea.

– Atunci ce le vei spune?

– Adevărul. Îl vor afla oricum.

– Le vei spune c-ai primit ordin de evacuare?

Am ajuns la etaj şi am luat-o de-a lungul coridorului.

– Le voi spune c-am hotărît să ne despărţim. Poate că nu e tocmai adevărat, dar e problema cea mai importantă. Dacă le voi spune despre ordinul de evacuare mă vor întreba de ce, şi dacă le spun de ce, l-am fulgerat cu o privire încărcată de furie înainte de a intra în dormitor, te vor urî. Şi nu le-ar fi de nici un folos. Nu vreau să te urască. Eşti tatăl lor. Vor fi nevoiţi să locuiască cu tine, măcar pentru un timp.

– Vai, Claire. Cît de nobil din partea ta!

M-am întors brusc spre el, furia fiindu-mi atît de mare c-aş fi fost în stare să-l strîng de gît. Senzaţia era ceva nou pentru mine, ceva străin şi înspăimîntător. M-am chinuit să vorbesc pe un ton cît mai calm.

– Am de ce să fiu mîndră, Dennis. Ce se întîmplă aici e o bajocură la adresa justiţiei. Ai reuşit să mă dai afară. M-ai „lucrat“ în aşa fel încît să n-am nici o şansă. Dar situaţia nu va dura mult. Dreptatea e de partea mea. Şi experienţa ca părinte. Te aşteaptă mari surprize. Te vei trezi foarte curînd la realitate. Nu e floare la ureche să te ocupi de doi copii. O să vezi. Pînă acum n-ai mai vrut niciodată să te îngrijeşti de copii.

– Nu e adevărat. Ai fost mereu prin preajmă. Eu eram în plus.

– Niciodată, am strigat eu. Dumnezeule, mă străduisem atît de mult să-l fac să se simtă important. Cînd ajungeai în sfîrşit acasă transformai sosirea ta într-un eveniment deosebit. Copiilor le plăcea enorm să te ştie lîngă ei, le plăcea să te vadă fericit. E tot ce-am dorit

vreodată pentru ei, Dennis. Pentru asta am muncit atît de mult. Iar acum arunci totul la gunoi. Voiam să fiu calmă. De cînd am plecat de la tribunal n-am făcut altceva decît să-mi adun curajul pentru întîlnirea cu Dennis, pentru revenirea în casă, adunarea lucrurilor mele. Furia era un fel de analgezic, dar îmi era greu să mă stăpînesc. Eram gata să explodez. Ce-am făcut? Sau ai făcut tu? S-a întîmplat ceva la lucru? A spus cineva ceva? Mi-am dus mîna la piept. Mi-e atît de greu să înțeleg. Viața noastră împreună să fi fost atît de îngrozitoare? Am fost o soție chiar atît de mizerabilă de trebuie să mă pedepseşti în halul ăsta? De trebuie să-i pedepseşti pe copii?

Fața lui frumoasă arăta plictisită.

– Nu fi melodramatică. Destrămarea unei căsătorii nu e ceva ieşit din comun.

– Nu şi cînd este vorba de a mea! am strigat eu. Cuvintele astea spuneau totul. Da, am văzut şi alte căsătorii destrămîndu-se. Nu aveau cum să-ți scape, erau peste tot în jurul nostru. Dar dorisem ca noi să fim altfel. Fusese o nevoie imperioasă. Dai cu piciorul în toate, în clipele de fericire şi aşa mai departe.

– Care clipe de fericire?

– Sărbătorile de Crăciun. Am avut întotdeauna petreceri minunate. Şi vacanțele. Îți mai aminteşti cînd am dus copiii în Arizona? Cînd am urcat pe munte cu ei în spate? Îndrăzneşti să spui că nu te-ai distrat şi nu te-ai simțit bine?

– Poate că da. Dar au fost clipe cu familia. Cum rămîne cu noi?

Drept răspuns am întors capul spre peretele dormitorului. Era acoperit de fotografiile mele, fotografii făcute de Dennis pe care le developase, le pusese în rame şi le

agățase de unul singur. Prezentau cei zece ani din viața noastră, între momentul cînd ne logodisem şi cel în care Dennis îşi pierduse interesul pentru fotografii. Erau imagini frumoase; mă simțeam frumoasă în ele. Una mă surprindea entuziasmată, alta gînditoare, înduioşată, îndrăgostită, toate prin ochiul lui Dennis. Cu toate astea iată ce- mi spunea acum:

– S-a terminat, Claire. M-am hotărît. Nu există cale de întoarcere.

– Ai pe altcineva?

El se strîmbă.

– Ce te interesează?

Nu m-am dat bătută.

– Pentru că încerc să înțeleg ce se întîmplă. A mai fost o dată cineva.

– Cu mult înainte de a te cunoaşte pe tine.

– Ai stat cu ea ştiind foarte bine că e măritată cu altcineva. E ca şi cum m-ai înşelat.

– Uite cine vorbeşte.

– Între Brody şi mine nu există nimic de genul ăsta.

– Sigur.

– E adevărat. O ştii, Dennis. Ştii foarte bine că nu mint.

– Îhm.

– Căsătoria noastră nu a fost perfectă, dar nici îngrozitoare.

Se sprijini cu spatele de perete. M-am uitat la el cîteva clipe, apoi am scos o valiză din debara, am deschis-o pe pat şi m-am dus la dulap.

– S-a terminat, spuse el. Nu mă voi răzgîndi.

Mi-am umplut brațele cu lenjeria de corp, am aruncat-o în valiză, apoi m-am întors la sertarul deschis.

– M-ai convins să renunț de prea multe ori, spuse el.

Îmi vreau libertatea înapoi.

Asta m-a făcut să mă opresc. Am pufnit în rîs.

– Îți vrei libertatea cu doi copii de crescut? Asta nu face decît să demonstreze o dată în plus cît de puține știi. N-ai nici cea mai vagă idee de ce înseamnă să te îngrijești zilnic de copii. N-ai decît să mă învinuiești cît îți convine pentru cariera mea, dar eu am reușit să fac pentru copii lucruri de care tu habar n-ai și n-o să le înveți niciodată. Să-i spui lui Kikit ce să nu mănînce e simplu, dar să ai grijă să n-o facă e cu totul altceva. Nu știu cum te simți tu, dar eu sînt foarte speriată c-a avut o criză cît timp am fost plecată și nu-i știm cauza. Va trebui supravegheată și mai atent ca pînă acum. Iar Johnny e foarte emotiv. Gîndește-te la cît va avea de suferit și cît va trebui să-l ocrotești acum că va avea de înfruntat divorțul. Libertate? Dumnezeule, dacă situația n-ar fi atît de vrednică de milă mi s-ar părea de-a dreptul amuzantă.

Avu tupeul să rînjească.

– Atunci de ce ești așa de supărată? Judecătorul a avut dreptate. Ar trebui să fii încîntată că vei avea mai mult timp la dispoziție.

Rînjetul puse capac la toate. Emoțiile din mine o luară razna, scăpară de sub control. Am simțit o nevoie primitivă, extrem de puternică să-l lovesc și cu toate că bunul simț mă împiedică s-o fac l-am urît pentru că m-a redus la niște simțăminte atît de josnice.

Am depus un mare efort ca să-mi descleștez pumnii și să mă liniștesc. M-am întors la dulap și am luat puloverele.

– Sînt supărată, am spus eu avînd grijă să nu mă enervez, pentru că nici tu și nici judecătorul nu știți ce înseamnă dragostea de părinte. Am trîntit puloverele în

valiză împingîndu-le ca să intre mai bine. Îmi iubesc copiii. Nu le-a lipsit niciodată nimic. Voi doi ziceți că nu e așa. Ei bine, dă-mi voie să-ți spun ceva, m-am îndreptat spre el şi l-am înfruntat fără teamă, ăsta este doar începutul. Vrei să divorțezi, bine, dar dacă îți imaginezi că te vei folosi de copii ca să obții bani mai mulți atunci n-ai nimerit-o. Renunță la aiureala asta înainte ca Johnny şi Kikit să aibă de suferit, înainte ca lumea să afle că ne disputăm copiii ca pe nişte obiecte, şi vom ajunge la o înțelegere avantajoasă pentru amîndoi. Continuă şi voi lupta. Avocata mea ştie ce vreau. Dacă va fi nevoie te voi tîrî de la un tribunal la altul. N-ai cum să cîştigi, Dennis. Mai devreme sau mai tîrziu vei ceda. Am fost o mamă prea bună.

– Te supraestimezi, spuse el şi se întoarse spre uşă. Johnny are atrenament la cinci. La patru să fii deja plecată.

– Ce?

– Vreau să se liniştească şi să fie gata de joc.

– Imediat după ce o să afle că lumea lui s-a năruit? Nu va fi în stare să dea nici o pasă.

– Lumea lui nu se va nărui. Se schimbă doar. Iar antrenamentul va fi lucrul cel mai bun. Cel mai normal.

– Atunci îl duc el la sală.

– Nu.

– Lasă-mă să vorbesc mai mult cu el.

– Termină ce ai de spus pînă la patru. Dacă te încăpățînezi să mai rămîi, îl chem pe Mulroy. Ieşi din cameră după o ultimă privire lungă, de avertisment.

A fost o minune c-am reuşit să rămîn pe picioare. Simțeam că-mi vîjîie capul. Dar aveam o mulțime de lucruri de făcut şi foarte puțin timp la dispoziție. Aşa că m-am pus pe treabă.

Cum nu voiam ca Johnny şi Kikit să bănuiască că nu era ceva în regulă înainte să le pot explica, am pus pe bancheta din spate a maşini cele două valize cu care trăisem în ultimele două săptămîni. Prezența lor acolo nu era bătătoare la ochi. Am umplut portbagajul cu tot ce nu voiam ca ei să vadă, valize mai vechi cu restul hainelor, sacoşe şi paltoane. Am luat CD payer-ul din dormitor şi cîteva casete CD pentru că nu puteam trăi fără muzică. Am luat cît mai multe fotografii ale copiilor mei fără să las locuri goale pe rafturi şi mese. Am luat o cutie de carton în care am pus cecurile, registrele cu conturile bancare şi informațiile financiare la care nu avusesem acces prin computer.

Cu cincisprezece minute înainte ca autobuzul şcolii să treacă prin fața casei m-am îndreptat spre bucătărie. În numai cîteva secunde am aprins cuptorul, iar aluatul era deja întins pe masă. Copiilor le plăceau prăjiturile calde, proaspete, iar mie îmi plăcea să le pregătesc. Era ceva atît de tipic pentru o mamă, un mod simplu de a le arăta că-i iubesc într-o eră cînd prăjituri delicioase puteau fi cumpărate aproape la fiecare colț de stradă. Pe lîngă mîncarea pe care o pregăteam separat pentru Kikit, făceam prăjituri ori de cîte ori puteam, mai ales înainte şi după călătorii cînd mă simțeam vinovată pentru timpul petrecut departe de ei.

Da, vinovată. Nu plecam niciodată de acasă fără să am mustrări de conştiință.

Acum nu mă simțeam vinovată ci nefericită, pustiită pe dinăuntru. Voiam bucuria pe care o trăiam cînd stăteam la masă şi mîncam prăjituri calde cu lapte rece. O făceam dintotdeauna, mai întîi cu Johnny înainte să fi apărut Kikit, apoi toți trei. Eu o făceam de şi mai mult timp, cu toate că acele prime ocazii erau foarte, foarte

îndepărtate. Nu m-am gîndit la ele de ani întregi şi nu ştiu ce anume mi le-a adus în minte. Nu erau deloc la fel. Pe atunci eram copil. Nu puteam avea mai mult de zece, unsprezece ani. Mama era plecată de dimineață pînă seara la lucru şi nu avea timp să pregătească prăjituri, dar ştiam mame care o făceau. Fusesem în casele lor. Casele acelea fuseseră mai pline de căldură şi mai primitoare ca a noastră. Aşa că imediat ce profesoara ne-a arătat cum, am început să coc prăjituri. Rona le lua şi fugea, întorcîndu-se deseori de la şcoală cu prietenii ei.

La vremea cînd mama venea de la lucru prăjiturile se terminaseră deja. N-o făceam prea des. Dar îmi amintesc foarte clar cum stăteam singură în bucătăria de acasă şi mîncam prăjituri cu lapte rece pretinzînd că duceam o existență fericită.

Am scos prima tavă din cuptor, am pus-o pe a doua şi am început să spăl vasul cu cremă cînd am auzit copiii năvălind prin garaj. Am trecut printr-un moment de panică. Mi-am apăsat dosul palmei de gură întrebîndu-mă cum o să mă abțin să nu plîng cînd îi voi vedea, ştiind ce hotărîse judecătorul.

Apoi uşa bucătăriei se deschise brusc, şi n-am mai avut timp să mă gîndesc la lacrimi, judecători sau viitor. Abia dacă am reuşit să-mi şterg mîinile şi să-mi deschid brațele că Kikit se şi repezi la ele. Bucuroasă să o văd am ridicat-o şi am început să mă învîrt cu ea. Mirosea a copil, frunze unscate şi cretă.

– Mammiiii! Am ştiut că vei fi aici. Mă strînse de gît destul de tare ca să mă lase fără suflare, dar nu-mi păsa. Cînd Johnny o urmă mi-am deschis brațul şi l-am îmbrățişat şi pe el.

– Bună, mami. Vocea era voit adîncă, dorind să com-

penseze felul în care mă îmbrățișase la rîndul lui. Cînd a aterizat avionul?

– Cu puțin timp în urmă, am spus eu. O minciună necesară. Nu eram încă pregătită să le spun tot ce trebuia să le spun, voiam să mă mai bucur un pic de entuziasmul lor, şi era atît de uşor de parcă ar fi fost o nouă întoarcere acasă.

I-am depărtat puțin de mine, pe Kikit cu funduleţul pe masă şi picioarele în jurul meu, Johnny rămînînd încă în cercul format de braţul meu.

– Arăți grozav. M-am uitat mai atentă la Kikit. Plesnea de sănătate. Te simți bine?

– Îhm.

– Mănînci tot?

– Îhm. Deschise larg gura. Veji, am 'dut un dinte.

– Încă un dinte? am admirat locul pe care îl atingea cu limba. Dumnezeule, ce gaură frumoasă! Presupun că mai ai dintele, da? Altfel ar fi vărsat lacrimi de crocodil. Aşa se întîmplase ultima oară.

Dar îşi clătină capul în sus şi în jos, se căută prin buzunar şi scoase afară un staniol, apoi începu să-mi povestească tot ce-i va scrie zînei dinților, soluția găsită în trecut pentru pierderea dintelui şi care o încîntase enorm „cum altfel să ştie zîna că mi-am pierdut dintele" promițînd s-o facă şi atunci cînd va avea dintele. Încă mai vorbea despre scrisoarea ei cînd Johnny spuse:

– Mikey Rubin şi-a rupt braţul pe teren.

– N-am terminat încă, strigă Kikit, luîndu-mă de bărbie şi întorcîndu-mi capul spre ea.

– E mai important. Mami, a fost aşa scîrbos.

– Mami, iar mă întrerupe.

– Dar e mai important. Din piele îi ieşea un os şi peste tot era numai sînge. L-au dus la spital cu salvarea.

– Plîngea, raportă Kikit cu autoritate, intervenind în povestea lui Johnny văzînd că n-o poate continua pe a ei. S-a auzit pînă la noi în clasă, dar eu n-am plîns cînd mi-a căzut dintele. Îşi încreţi năsucul şi mirosi. Ochii i se luminară. Ai pus ceva în cuptor, fredonă ea.

– Prăjitură cu ciocolată, spuse Johnny, apoi mi se adresă. Cînd s-a întîmplat, Mikey nici măcar nu făcea ceva deosebit. Loveam cu mingile în perete şi a încercat să se ferească de una apoi a alunecat, a făcut un fel de salt ciudat şi apoi „poc" s-a auzit un urlet groaznic. I se vedea osul ieşit din piele...

I-am închis gura trăgîndu-l mai aproape şi vorbind în părul negru.

– O mai spui o singură dată şi vărs în chiuvetă. Mi se face rău.

– Îhm, aşa m-am simţit şi eu cînd m-am uitat la piciorul lui, zise el cînd l-am depărtat lăsîndu-l să respire.

– Pun pariu că toţi v-aţi simţit la fel. E ceva normal.

– Vreau o prăjitură, mami, spuse. Alea sînt gata?

Cum erau încă prea fierbinţi am aşteptat să se răcească, iar Kikit mi-a povestit despre curcanul care le-a făcut o vizită în clasă, despre păpuşa *Barbie* pe care hotărîse c-o doreşte de Crăciun, şi despre biletul pe care îl trimisese învăţătoarea, îl pierduse în curte sau în autobuz, apoi povesti ceva despre nişte gîndaci albi în părul unui copil.

Păduchi. Grozav. Am controlat rapid, n-am observat nimic, dar mi-am jurat să-i spun lui Dennis. Să-l văd cum o să se descurce.

Johnny nu era la fel de vorbăreţ ca şi Kikit. Nu mă ţinea de mînă, nu-mi atingea faţa sau părul aşa ca ea, dar rămase lîngă mine pînă i-am făcut semn să taie prăjitura cu cuţitul. Eram incorigibili, ajungînd la mo-

mentul ăsta, nu mai aveam răbdare, luam bucățile cît erau încă prea calde, iar crema ni se prelingea pe degete şi rîdeam. Ne plăcea să lingem de pe degete ciocolata topită. Beam laptele aşa ca să ne rămînă mustață cum văzusem prin reclame, pete albe peste zîmbete fericite.

Apoi Kikit spuse în direcția uşii.

– Grăbeşte-te, tati. Sînt aproape gata.

Îmi venea să-l alung, voiam să mă bucur singură de acele ultime momente de inocență. Mă simțeam atît de bine, atît de în siguranță, atît de normal să rîd la mîncarea noastră preferată, prăjituri şi lapte.

Dar privirea pe care mi-o aruncă era foarte serioasă şi nerăbdătoare.

Johnny sări de pe scaun şi îşi luă ghiozdanul de unde îl aruncase în garaj. Traversă din nou bucătăria în drum spre hol şi întrebă:

– Ce aveam la cină?

Nu le voi pregăti cina. Trebuie să-mi împachetez lucrurile, să-mi iau rămas bun de la copii şi să plec înainte de patru. Dacă nu, Dennis va chema poliția şi mă va scoate în stradă. De față cu copiii.

Asta dacă nu înțelegea cît de mult le lipsisem copiilor şi se răzgîndea. Dacă nu ajungea la concluzia că există şi o altă cale. Dacă nu-şi dădea seama că habar nu avea ce vor mînca la cină şi ar fi fost mai simplu să mă mai lase să rămîn un pic. Răspunzîndu-i lui Johnny, am spus:

– Va trebui să-l întrebi pe tatăl tău ce va fi la cină.

Johnny se încruntă la mine din pragul uşii.

– Cînd te întorci acasă faci întotdeauna ceva mai deosebit. Vreau lasagna.

– Pui fript, ciripi Kikit. Bătea ritmul cu coatele pe

masă şi genunchii pe scaun.

– Am mîncat pui fripți data trecută cînd mama s-a întors acasă. Acum e rîndul meu. Lasagna.

– Ce ziceți de pizza, spuse Dennis.

Kikit îşi încreți din nou nasul, de data asta scîrbită.

– Am mîncat aseară la bunici. Şi oricum mami face cina.

– Nu, spuse Dennis. Nu va face cina.

Trecu un minut întreg pînă afirmația pătrunse în creierele lor. Kikit încetă să mai țopăie. Făcu ochii mari. Se uită de la Dennis la mine, apoi din nou la el, apoi trase scurt aer în piept şi şopti plină de entuziasm:

– Sărbătorim ceva?

Am aşteptat ca Dennis să răspundă, dar tot ce făcu acest laş de două parale fu să-şi mişte bărbia în direcția mea. Ochii copiilor se îndreptară asupra mea. Am dat drumul aerului din piept.

– Nu sărbătorim nimic. Vom discuta puțin. Vino aici, Johnny.

El nu se mişcă.

– E vorba de bunica?

I-am aruncat un zîmbet trist, ce copil dulce, serios şi sensibil, apoi mi-am clătinat capul.

– Nu e vorba de bunica. E vorba de noi. Nu existau cuvinte care să aplaneze suferința. De joi şi pînă acum am încercat zeci de variante. Nici o combinație nu era bună. Cu cît mai simplu cu atît mai bine. Tata şi cu mine ne despărțim.

– Asta ce vrea să însemne? întrebă Kikit.

I-am aruncat lui Dennis o privire cerîndu-i să explice, dar rămase cu mîinile în şolduri părînd la fel de curios ca şi Kikit să afle ce aveam de spus. Nu era dispus să mă ajute. Mă supraveghea doar. Nu voia să-şi murdărească

mîinile, voia însă ca totul să meargă după cum are el chef. Simțea probabil că tribunalul îi acordase acest drept.

Ei bine nu era aşa. Dacă doream să le spun copiilor că tatăl lor era un ticălos instabil, lipsit de loialitate, înțelegere şi bun simț, atunci o voi face. Cuvintele nu-mi vor fi dictate nici de Dennis, nici de tribunal. Ci de iubire. Îngrijorare. Şi respect de sine.

– A ne despărți înseamnă că vom trăi separat unul de celălalt, am spus eu.

Kikit pricepu imediat.

– În case separate?

– Da.

– Dar nu se poate, afirmă ea. Sînteți părinții noştri. Trebuie să fiți cu noi.

– Vom fi. Numai că vom locui fiecare în casa lui.

– Dar eu nu pot fi în două locuri în acelaşi timp.

– Nu va trebui. O parte din timp vei sta cu tati, restul cu mine.

– Dar n-o facem deja?

Păi, da. Avea perfectă dreptate. Dar numai pînă la un punct.

– Pînă în prezent am locuit toți la un loc. Uneori toți patru, alteori numai trei. De acum încolo vom fi numai trei, fie tu, Johnny şi cu mine, fie tu, Johnny şi cu tati. Tata şi cu mine nu vom mai fi aici împreună.

– De ce? vru ea să ştie.

M-am întors din nou spre Dennis, sperînd că va face o tentativă, dar chipul îi era lipsit de vreo expresie, nu urma să primesc nici un ajutor din partea lui. De data asta nu-l învinovățesc. A spune lucrul potrivit avea o importanță crucială. Nişte cuvinte prost alese ar fi provocat un rău permanent. Numai că eu nu cunoşteam cu-

vintele potrivite. Aşa că m-am bazat pe vechea explicaţie.

– Pentru că noi credem că e mai bine.

– Eu nu, stărui Kikit. Cine va locui unde şi noi unde vom sta?

– Voi rămîneţi aici. Eu o să-mi iau o altă locuinţă.

– Unde?

– Nu ştiu încă. Dar veţi putea fi cu mine aici sau acolo.

– Eu te vreau aici tot timpul. De ce n-ai putea locui în camera de la mansardă? O să scot de acolo toate păpuşile. Îţi place canapeaua, mi-ai spus-o chiar tu.

Johnny, lipit de peretele bucătăriei replică pe un ton lipsit de vlagă.

– Nu mai vor să locuiască în aceeaşi casă. Nu mai ţin unul la altul.

M-am sculat de la masă şi m-am dus lîngă el. Corpul îi era rigid, ochii duşi în fundul capului. Arăta de parcă făcea tot posibilul să nu izbucnească în lacrimi, dar bătălia era ca şi pierdută. Mi-am strecurat braţul în jurul umerilor lui, destul de greu pentru că stătea atît de ţeapăn şi am spus:

– E mai mult decît atît. Nici eu nu sînt sigură că înţeleg prea bine. E destul de complicat.

– Spune-mi. Vreau să ştiu! strigă Kikit, dar eu am continuat să vorbesc cu Johnny, scuturîndu-i umerii, încercînd să-l desprind de perete.

– Singurul lucru pe care trebuie să-l ţii minte, singurul care contează cu adevărat, e că amîndoi vă iubim pe tine şi pe Kikit.

– Dar nu vă mai iubiţi unul pe celălalt.

Cu patru zile în urmă aş fi negat vehement. Acum însă?

– Nu ştiu. E un fel de perioadă de încercare. Ne vom gîndi şi vom sta de vorbă. N-am vrut să amintesc de Dean Jerovitz sau, mai rău, de ordinul de evacuare. Copiii vor afla cu timpul de Jerovitz, se vor întîlni cu el. Speram că nu vor şti niciodată c-am fost scoasă din casă cu sila.

– Nici n-o să observaţi schimbarea, am spus eu încercînd să par cît mai optimistă şi bine dispusă, atît de dragul lor cît şi de al meu. Îmi simţeam inima frîntă. Lucrurile vor fi aproape ca şi pînă acum.

Nu mă crezu. I se citea în ochi. Dar nu scoase nici un cuvînt.

– Tati, o să faci tu de mîncare? întrebă Kikit.

– Uneori.

– Şi o să pregăteşti prăjituri?

– S-ar putea să las treaba asta pe seama mamei voastre.

– Şi cum rămîne cu medicamentele mele?

– Adică? întrebă el.

– Cine va avea grijă să le am în ghiozdan?

– Eu.

Feţioşara ei se boţi. Ochii i se umplură de lacrimi şi i se revărsară pe obraji. Se balansă pe genunchi înainte şi înapoi, apoi îşi duse pumnul la ochi.

– N-am vrut să mă îmbolnăvesc, pe cuvîntul meu că n-am vrut.

– Oh, Dumnezeule, am şoptit eu şi l-am tras pe Johnny după mine la masă ca să pot vorbi cu Kikit. N-ai făcut nimic rău, îngeraşul meu. Şsst. Nu e vina ta.

– M-am... m-am 'bolnăvit, şi n-am avut injecţia, şi atunci tati s-a supărat pe tine...

– Nu, puişor, nu ne despărţim din cauza asta, să nu te gîndeşti la aşa ceva. Am luat-o în poală legănînd-o şi

cu toate că Johnny nu se legăna odată cu mine nici nu se împotrivea. Problema dintre mine şi tatăl vostru e doar între noi doi. S-a complicat cu timpul, poate a început încă înainte să veniți voi pe lume. Nu ne mai înțelegem. Nu ne mai facem fericiți unul pe altul. Voi sînteți cei care ne faceți fericiți. Însă eu şi tatăl vostru ar trebui să facem mai multe pentru noi înşine, şi n-o facem.

– Vreau să stai aici, spuse Kikit. Vocea îi era înăbuşită la pieptul meu, fața caldă, umedă şi îşi freca nasul de haina mea.

– Acum nu pot. Dar vei vedea c-o să găsesc un loc unde să locuiesc şi o să-ți placă enorm.

– În Santa Fe? întrebă fiul meu, luptîndu-se să pună cap la cap piesele acestei enigme.

– Nu, dragul meu, nu în Santa Fe, este mult prea departe. Mă gîndeam la o locuință cam la cinci, zece minute de casa asta. Cum vi se pare? Mie mi se pare grozav. Şi nici nu voi mai călători atît de des. Veți vedea că voi petrece mai mult timp cu voi decît înainte. Mai ales după ce vom depune o plîngere împotriva lui Selwey şi vom reuşi să anulăm hotărîrea instanței.

– Ce va fi de Ziua Recunoştinței? întrebă el.

– Hmmm. Nu m-am gîndit încă. Le-am vorbit de parcă am fi fost pe cale să pornim într-o nouă aventură, lucru care nu era deloc rău. Copiilor le plăceau aventurile. Am putea merge la Clevaland să o vizităm pe bunica. Voi ce credeți c-ar trebui să facem?

– Să o sărbătorim aici ca şi altădată.

– Am putea avea „două", spuse Kikit ridicînd plină de speranță ochii de la pieptul meu.

– Am putea, m-am dat eu bătută. Deşi nu voi lua parte la două. La una din ele va fi Dennis cu părinții şi

copiii, iar la cealaltă eu, copiii, Brody, Joy şi prietenii fără familie pe care îi invitam de obicei. Fireşte, nu aveam de unde să ştiu cum mă voi simţi într-un loc străin fără Dennis, fără mama mea. Iar cînd m-am gîndit că va trebui să le spun acelor prieteni că ne-am despărţit mi s-a făcut şi mai rău.

Înfăţişarea în faţa judecătorului fusese reală, faptul că discutam acum cu Johnny şi Kikit era de asemenea ceva foarte real. Urmau prietenii şi Connie, „cum îi voi spune adevărul lui Connie?"

Ziua Recunoştinţei. Crăciunul. Ziua de naştere a lui Johnny, apoi cea a lui Kikit. Fuseseră evenimente petrecute în familie, dar înţelegeam brusc, mă cutremuram dîndu-mi seama, că nu vor mai exista niciodată.

– Mami, scînci Kikit, depărtînd capul de puloverul meu, mîine avem o lecţie de balet deschisă. O să aduci prăjituri?

A doua zi era marţi. Nu miercuri aşa cum decretase judecătorul Selwey. Dacă Dennis era de acord, am fi putut schimba zilele în această săptămînă fără ştirea judecătorului.

Dar Kikit nu terminase. Mă prinse cu mînuţele de gît.

– Iar mercuri e ziua părinţilor la bibliotecă. I-am spus lui Lily c-o luăm cu noi pentru că mama ei e bolnavă.

Gata cu schimbarea zilelor. Dar le-aş fi putut face pe amîndouă.

Nu, nu puteam. Mi-o spuse Dennis în clipa următoare cu o mică clătinare a capului. Era însoţită de genul de privire pătrunzătoare care mă avertiza de ce se va întîmpla dacă mă voi împotrivi, acelaşi lucru dacă nu voi fi plecat pînă la patru.

Nu, nu voiam să-l cheme pe Jack Mulroy. Nu voiam să fiu acuzată de ofensă la adresa instanţei. Voiam doar

să se revină asupra hotărîrii luate împotriva mea. Iar de treaba asta se ocupa Carmen. Singurul mod în care o puteam ajuta era să fiu un model de supunere.

Se făcuse deja trei treizeci şi cinci.

– Voi veni miercuri la bibliotecă, am spus eu. Tata se va ocupa de lecția de balet de mîine.

– Dar eu te vreau pe tine. Mamele pregătesc totul pe masa din spate, ştii doar.

– Uite cum va fi. Fac eu prăjiturile iar tati o să le ducă la sală.

– Nu e acelaşi lucru, strigă ea, apoi ochii i se măriră, gata să-i sară din orbită. Şi joi? Ce va fi joi? Joi e Halloween. O să fi aici de Hallowen, nu-i aşa? M-ai dus întotdeauna la prieteni, şi nu vreau să merg singură.

– Anul ăsta o să mergi cu Johnny, spuse Dennis. Te va lua cu el.

– Tati! protestă Johnny, iar eu am fost întru totul de acord. Kikit trebuia supravegheată în fiecare minut ca nu cumva să bage în gură ceva care să declanşeze o criză. Răspunderea era prea mare pentru Johnny.

– Nu vreau să merg cu Johnny, declară Kikit. O vreau pe „mami".

– Te duc eu, spuse Dennis.

Asta o făcu să se oprească. Apoi rosti neîncrezătoare:

– Tu? Apoi, la fel de neîncrezătoare. Ca mami să stea acasă şi să le dea bomboane copiilor?

– Ori mami ori bunica.

– Eu o vreau pe mami. O să dai bomboane, nu-i aşa?

Fireşte c-aş fi făcut-o. Îmi plăcea Halloween. Cumpăram bomboane din timp, pregăteam costumele. Pentru anul acela erau deja gata, Kikit va fi şoricel, iar

Johnny pirat. „Fireşte“ că voi face parte din ritual.

– S-ar putea să nu poată, spuse Dennis.

Kikit se întoarse spre el.

– De ce?

Dennis mă arătă cu bărbia. Kikit ridică ochii spre mine. Încercam să mă hotărăsc dacă să mă cert cu Dennis, să le spun copiilor adevărul sau să mint cînd se trase de lîngă mine.

– Pentru că nu mai vrei să locuieşti aici?

– Ba da...

– Nu ne mai iubeşti, începu ea să plîngă.

Am întins braţele spre ea, dar mi-a sărit de pe genunchi. Colţurile gurii erau lăsate în jos, barba îi tremura. I-am dat drumul lui Johnny, m-am sculat de pe scaun, am prins-o şi am luat-o în braţe. Am strîns-o tare, tare chiar dacă se lupta să scape.

Mi-au trebuit cîteva minute pînă să înghit nodul care mi se pusese în gît din cauza emoţiei. Apoi m-am aplecat peste creştetul capului ei şoptindu-i cu o voce răguşită, încrîncenată:

– Te iubesc foarte mult. Să nu crezi niciodată că nu te iubesc. Tu şi fratele tău însemnaţi pentru mine mai mult decît orice altceva pe lume.

– Atunci de ce nu poţi rămîne? se auzi sunetul ascuţit de la pieptul meu.

– Pentru că aşa a hotărît judecătorul. A spus că veţi fi cu tati în timpul săptămînii iar cu mine miercurea şi sîmbăta, dar numai pînă vom lămuri problemele dintre noi.

– Dar de ce?

– Nu ştiu, puişor, am îngînat eu cu gura lipită de părul ei. Nu ştiu de ce, dar aşa a hotărît, deci aşa trebuie să facem.

Era deja trei patruzeci şi cinci. Timpul era pe terminate.

– Dar o să-mi fie dor de tine.

– Da' de unde, am încercat eu să glumesc. O să fi prea ocupată ca să-ţi fie dor de mine şi cînd o să-ţi lipsesc prea mult mă poţi suna. Mă poţi suna ori de cîte ori vrei, zi sau noapte, amîndoi. M- am uitat în jur după Johnny, dar nu mai era în bucătărie.

Privirea îmi zbură spre Dennis. Îmi arătă cu degetul spre hol. Furioasă că lăsase copilul să plece, am ridicat-o pe Kikit şi am pus-o în braţele tatălui ei.

– Aşteaptă puţin, îngeraş, i-am spus eu pe un ton mult mai blînd decît privirea cu care l-am fulgerat pe Dennis.

Johnny se afla în camera lui întins pe pat cu capul sprijinit de perne. Felul în care se uită la mine în timp ce mergeam spre el îmi sfîşie inima. M-am aşezat şi i-am luat mîna. Şi-o trase şi izbi cu pumnul în saltea. A trebuit să mă mulţumesc să-l strîng de încheietura mîinii.

– Nu e ce vreau eu, Johnny. Dacă ar fi după mine lucurile ar sta cu totul altfel. Dar nu depinde de mine.

– Mamele rămîn cu copiii.

– De obicei. Dar nu întotdeauna. Mai ales acum cînd atît de multe femei lucrează.

– Aşa că e mai uşor pentru tine să-l laşi pe tata să stea aici? Ca să poţi lucra?

– Nu. Voi aţi fost întotdeauna pe primul plan. Înaintea muncii mele. Tata rămîne aici pentru că aşa a hotărît judecătorul.

– De cînd hotărăsc judecătorii ce trebuie să facă părinţii?

Avea dreptate.

– E o poveste lungă, dragul meu. Complicată.

Îşi încrucişă braţele la piept iar pe chip îi apăru o expresie care bănuiesc că trebuie să fi apărut şi pe chipul meu atunci cînd voiam o explicaţie pentru nedreptate. Un alt clişeu n-ar fi ajutat la nimic.

– Judecătorul e de părere, am spus eu, că din cauza bolii bunicii, tati va putea să aibă mai multă grijă de tine şi de Kikit. Nu va dura mult.

– Cît?

– Nu prea mult.

– Dar „cît" de mult?

– Nu ştiu. Cîteva zile, o săptămînă, o lună.

– Şi după aceaa?

– După aceea, indiferent ce vom decide, va fi pentru binele tău şi al lui Kikit.

Am auzit un zgomot şi cînd m-am uitat în spate l-am văzut pe Dennis în pragul uşii. Încă o mai ţinea pe Kikit în braţe.

– Totul e în ordine? întrebă el.

Johnny nu scoase nici un cuvînt.

– Totul e în ordine, am spus eu. Dar nu era. Pe faţa lui Kikit se vedeau dîrele lăsate de lacrimi. Johnny arăta de parcă venise sfîrşitul lumii. Iar mie pur şi simplu mi se rupea inima.

Se făcuse trei cincizeci.

Braţele lui Johnny nu mai erau încrucişate la piept, dar continua să privească în gol. I-am luat din nou mîna, bucuroasă că nu şi-o mai trase din a mea.

– E important să nu uiţi ce i-am spus lui Kikit. Vom vorbi tot timpul la telefon. Miercuri mă duc la bibliotecă cu Kikit şi te iau de la sală după antrenament, apoi vom face ceva împreună înainte de cină. Ei, sîmbătă ai un meci important, nu-i aşa?

La început nu spuse nimic. Apoi ridică din umeri.

– Pot să vin?

Urmă o altă clipă de tăcere, apoi aceeaşi ridicare nepăsătoare a umerilor. Mîna îi zăcea moale în a mea. Am strîns-o uşor, vrînd să-l îmbărbătez.

– Cînd o să vedem unde locuieşti? întrebă Kikit.

– Imediat ce o să găsesc locul potrivit.

– Şi atunci o să avem două case?

– Două case.

Ochii i se luminară.

– Putem construi una în copac, ştii tu, una în care să urc?

– Nu se poate.

– Atunci acasă la Brody. Începu să prindă viață. Aşa e cel mai bine, mami. O să locuieşti la Brody.

Nu m-am uitat la Dennis.

– Ăăă, îmi pare rău, îngeraş, dar aşa ceva nici nu intră în discuție.

– De ce?

– Pentru că locuința lui Brody îi aparține doar lui. Voi avea nevoie de ceva numai pentru mine.

– Nu s-ar supăra dacă ai sta acolo. Se bucură foarte mult cînd trecem pe la ei. Scoase o mică exclamație, îşi puse mîna pe obrazul lui Dennis şi spuse: Ştiu ce vom face la cină. Mergem la Brody şi mîncăm grătare!

Am refuzat să-l privesc pe Dennis concentrîndu-mă în acele ultime minute asupra copiilor mei. Kikit găsi zece moduri de a-mi pune aceleaşi întrebări, cele mai multe referindu-se la cum va putea lua legătura cu mine dacă va avea nevoie de ajutorul meu. Am încercat să fiu cît mai calmă şi sigură de mine îndreptîndu-mi răspunsurile atît către ea cît şi către Johnny, dar simțeam cum golul din sufletul meu se face tot mai mare. Senzația deveni şi mai cumplită cînd Dennis începu să se uite la

ceas. Cînd o puse jos pe Kikit şi porni spre mine, cred că m-ar fi luat de braţ dacă nu m-aş fi sculat de una singură, a simţit cum ceva se rupe în mine.

– Luaţi-vă rămas bun de la mama voastră, le spuse el copiilor.

Luptîndu-mă cu lacrimile am dat să-l îmbrăţişez pe Johnny. Fiul meu rămase nemişcat.

– Te rog, John, am şoptit eu. Am nevoie de ajutorul tău.

Mă lăsă să-l strîng la piept. Am înghiţit cu greu şi am reuşit să îngaim:

– Vorbim mai tîrziu, bine?

– Ia-mă în braţe, mami, strigă Kikit. Ia-mă în braţe.

Am tras-o spre mine, am sărutat fruntea lui Johnny şi am şoptit:

– Te iubesc, dragul meu, şi m-am întors spre Kikit. Mi se cuibări imediat în braţe, strîngîndu-mă atît de tare că tremură. Sau tremuram eu? Nu mai conta. Am stat acolo pe patul lui Johnny lipiţi unul de altul, fără să scoatem un cuvînt.

– Claire, spuse Dennis.

Am sărutat-o şi am spus.

– Trebuie să plec, îngeraş.

Braţele ei mă strînseră şi mai tare.

– Nu, mami, nu pleca.

Dennis o ridică apucînd-o de umeri, smulgînd-o de lîngă mine. N-am să uit niciodată imaginea ei cu braţele şi picioarele întinse spre mine în timp ce Dennis o trăgea spre uşă.

– Miercuri, a fost tot ce-am reuşit să rostesc, abţinîndu-mă cu greu să nu plîng. Nu m-am uitat înapoi, nu credeam c-aş fi supravieţuit să-mi văd copiii lăsaţi singuri. Am coborît treptele în fugă, mi-am luat poşeta şi

cheile, apoi am alergat la maşină.

Kikit trebuie să fi scăpat din mîinile lui Dennis pentru că imediat ce-am ieşit de pe alee se repezi pe uşa din faţă şi începu să fugă spre maşină. Dennis o prinse la jumătatea curţii, o luă în braţe şi se întoarse cu ea în casă.

Aproape m-am oprit. Faptul că n-am făcut-o s-a datorat numai în parte ameninţării lui Dennis. Ştiam însă că prelungirea despărţirii nu va face decît să complice lucrurile.

Şi aşa îmi era destul de greu. Nimic din ce mi se întîmplase înainte nu mă pregătise pentru durerea răscolitoare simţită cînd a plecat din casă şi mi-am părăsit copiii. Ca moment simbolic era unul extrem de brutal. Ca perlă, una foarte neagră.

Ultima imagine a casei din acea zi îmi va rămîne înfierată în minte pentru totdeauna. Spatele rigid al lui Dennis, Kikit lovindu-l furioasă cu picioarele, iar fiul meu privindu-mă de la fereastră.

M-am dus direct la birou pentru că eram prea necăjită ca să mă duc în altă parte. Carmen îmi spuse că nu puteam locui la Brody, aşa că n-o voi face, dar aici lucram. Cum era necesar să renunţ un timp la deplasările afară din oraş, urma să petrec şi mai mult timp la birou. Dreptul ăsta nu-mi putea fi anulat nici de tribunal, nici de Dennis şi nici de Carmen.

Oricum Brody nu era aici. Plecase la Vineyard să negocieze cu firma care ne va construi magazinul de acolo. La începutul lui octombrie asupra oraşului se abătuse o furtună tropicală. Ne trebuia un acoperiş nou şi ziduri mai rezistente. Voise să amîne călătoria pînă la aflarea rezultatelor de la tribunal, dar am insistat să plece.

Acum începea să-mi pară rău. Continuam să revăd în minte acele momente finale, scena care mă va marca pentru tot restul vieții. Prezența lui mi-ar fi fost de mare ajutor.

Locul era pustiu. Am parcat maşina şi m-am îndreptat agale prin amurg spre marginea micii faleze. Apa crescuse. Sub mine, dincolo de bolovani şi nisip, valurile se avîntau spre mal apoi se retrăgeau la fel de repede. Dacă vîntul ar fi suflat mai puternic s-ar fi auzit spărgîndu-se de stînci, dar era o noapte calmă, nu se simțea decît o uşoară adiere.

Am revenit în clădirea biroului luminat de slipirile felinarelor de o parte şi de alta a uşii şi de strălucirea plăcută a lămpilor cu abajur dinăuntru. Am intrat şi mi-am lăsat jacheta pe canapeaua din sala de aşteptare. Apoi m-am oprit în lumina estompată şi am privit în jur.

De cîte ori făcusem aşa ceva mă simțisem mîndră de *WickerWise*. Acum nu mai simțeam nimic din acea mîndrie. *WickerWise* părea ca un fel de ghimpe în coastă, un motiv ca Dennis să se răzvrătească, o scuză ca judecătorul să-mi ia copiii.

Ştiind că biroul nu mă atrăgea deloc am pornit spre atelier. Balansoarul la care lucrasem se afla la locul lui, împletitura avînd găuri în locurile unde scosesem nuielele rupte. Mai aveam de scos şi altele înainte ă mă apuc de restaurare, dar nu aveam chef nici de aşa ceva. Petrecusem prea multe nopți cu numai cîteva ore de somn, prea multe zile cu prea puține speranțe. Mă simțeam vlăguită, frîntă de oboseală, cu moralul la pămînt.

Fără să aprind lumina am pornit sus pe treptele lipite de perete. Magazia se întindea pe jumătate din atelier şi deasupra întregului birou, şi era dotată cu luminatoare care în partea de jos reflectau pîlpîirile ambarcațiunilor,

casele de pe mal, chiar şi farul aflat la mai mulţi kilometri depărtare. Luna era ascunsă pe jumătate de nori, scoici argintii în jurul unor denivelări de culoarea ardeziei. Spuma valurilor se înălţa şi cobora.

Am păşit cu grijă peste şi pe lîngă piesele depozitate aici pînă am ajuns la o canapea din răchită. O găsisem cu cîţiva ani în urmă la o piaţă de vechituri din Kansas City. Pernele se pierduseră de mult; lipsa lor scotea în evidenţă frumuseţea împletiturii dîndu-i un aer şi mai primitor.

Trebuie să fi adormit pentru că atunci cînd am deschis din nou ochii priveliştea oferită de luminatoare era diferită. De-a lungul coastei se vedeau mai multe lumini aprinse, iar luna scăpase de vălul norilor.

Auzeam freamăturl valurilor şi apoi ceva, o maşină, probabil de aceea mă şi trezisem. Cum Brody nu se întorcea decît a doua zi am presupus că era Dennis venit să controleze unde eram.

Furia mă făcu să rămîn pe loc. N-avea decît să creadă că eram în dormitorul lui Brody. De data asta nu se va alege cu nici o fotografie. În plus, judecătorul pronunţase deja hotărîrea împotriva mea. Nu aveam nimic de pierdut. Am auzit deschizîndu-se uşa de la intrare, paşi pe trepte, o scurtă pauză, apoi:

– Claire?

Nici vorbă de Dennis. Era Brody.

Dar furia nu dispăru. Ar fi trebuit să fie în Vineyard ocupîndu-se de lucrurile pe care eu nu le puteam face.

– Claire? Vocea se apropie de atelier, apoi am auzit-o din nou. Claire?

– Da, am spus eu şi am strîns mai bine pătura în jurul meu.

L-am auzit traversînd atelierul şi urcînd treptele.

– Ce faci aici?

– Ce faci *tu* aici?

Apăru în umbra din capul scărilor, înalt, solid.

– Am ajuns pînă la Woods Hole. Au fost nişte probleme cu feribotul aşa că m-am întors. Tot nu voiam să merg acolo.

Nu mă mai puteam baza nici pe mîna mea dreaptă.

– Aveai programate mai multe întîlniri.

– Mai pot să aştepte.

– Lucrările trebuie terminate.

– Mai pot să aştepte, repetă el şi începu să-şi croiască drum spre mine printre comorile de răchită. Cu cît venea mai aproape cu atît era mai reliefat în albastrul fin al lunii. De ce stai aici?

– Unde naiba să mă duc? Am rămas fără casă.

– Ai casa mea.

– *Mi casa es su casa*. Mda, păi aşa am ajuns în toată aiureala asta. Nu, am spus, trăgînd repede aer în piept, bărbaţii m-au băgat în aiureala asta. Mama avea dreptate. Obişnuia să vorbească despre o genă defectă. Tata a murit şi ne-a lăsat în pom, la fel ca ambii soţi ai Ronei, iar eu am contrazis-o întotdeauna, dar, la naiba, uite unde am ajuns, într-un mare rahat, şi numai din cauza bărbaţilor. Dennis, judecătorul, ba chiar şi Johnny, Johnny va fi o problemă, ţine minte ce-ţi spun, nu va accepta situaţia asta la fel de uşor ca Kikit, aşa că ce nu e în regulă cu masculii acestei specii? Dorinţa de putere? Orgoliul? Slăbiciunea înnăscută?

– Hei, nu mă lua la rost. M-am întors pentru că mi-am făcut griji pentru tine.

– Păzeşte-mă Doamne de bărbaţii galanţi. Nu, n-ai voie să stai aici, am strigat cînd Brody dădu să se aşeze pe canapea. Se ridică ca muşcat. E locul meu.

Se duse ceva mai departe ciocnindu-se de cine ştie ce obiect.

– Fii atent, Brody. Loveşti lucruri care valorează milioane.

Avu bunul simţ să nu mă contrazică, deşi ştiam amîndoi că „milioane“ era o exagerare.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu. Acelaşi rahat dintotdeauna, acelaşi rahat, „nou“. I-aş fi putut povesti despre clipa cînd am plecat de acasă, iar el ar fi suferit alături de mine. Dar, fir-ar să fie, nu aveam nevoie de consolare. Voiam dreptate.

Mi-am tras genunchii la piept în timp ce Brody punea pe picioare un scaun a cărui spetează trebuia refăcută. Se lăsă în el, îşi încrucişă braţele şi gleznele.

– Ştii cît suferă acum scaunul ăla? am întrebat eu.

Un timp n-am primit nici un răspuns. Apoi am auzit ceva ce semăna cu un hohot de rîs înăbuşit. Recunosc că nu avea în el nimic răutăcios. Totuşi.

– Ţi se pare amuzant? E vorba de pîinea mea cea de toate zilele, Brody. E clar că nu mă mai pot baza pe soţul meu, deşi Dumnezeu mi-e martor că nu mai sînt în stare s-o fac de cîţiva ani, dar cel puţin exista iluzia. Ei bine, s-a dus şi asta. După cîte se pare o să mă stoarcă de o pensie alimentară atît de mare că voi fi silită să apelez la toate economiile mele, şi apoi, „apoi“, imaginaţia mea o luase razna, dacă piaţa se duce naibii şi ajungem la faliment nu voi mai avea nimic, aşa că s-ar putea foarte bine ca finisarea acestor piese să fie singurul lucru care să mă împiedice să o sfîrşesc la cantina săracilor.

El pufni pe nas.

– Iar tu stai acolo şi rîzi ca prostu', am bombănit eu. Păi, da, la ce să mă fi aşteptat din partea unui bărbat?

La înțelegere? Consolare? Respect? Asta e. Tot necazul se datorează lipsei de respect. Bărbaților parcă li se atîrnă o piatră de gît ori de cîte ori ar trebui să-l acorde unei femei. Mai știi, s-ar putea să fie mai puternică ca ei, iar așa ceva e inadmisibil. Nu suportă o idee atît de amenințătoare, deși e adevărul gol-goluț. Femeile sînt mai puternice. Creăm, construim, ne adaptăm și privim lumea cu ochi mai curioși ca bărbații. Ne străduim mai mult și nu e vorba de orgoliu. E o chestie de supraviețuire. Ceva necesar. Așa ne dictează simțul practic. Dumnezeule, este uluitor, dar bărbații m-au dezamăgit întotdeauna.

– Eu nu.

– Ba și tu, am strigat eu pentru că îmi pica bine să strig.

Brody se ridică și se apleacă spre mine, tot numai inocență.

– Ce-am făcut?

– M-ai „îmbrățișat". Exact în fața ferestrei, ca să ne vadă oricine ar fi fost afară. Nu ți-a trecut prin minte că cineva ne-ar putea urmări?

– Sincer să fiu, nu.

– Ei bine, ar fi trebuit.

– Dacă ai știut, de ce nu m-ai prevenit?

– Pentru că eram supărată. Și pe deasupra, femeie. Femeile au prostul obicei să se încreadă în oameni. Femeile preferă să nu acuze, nu se grăbesc să presupună tot ce poate fi mai rău. Nu mi-a trecut prin minte că cineva ne-ar putea spiona. Dar tu ești bărbat. Ar fi trebuit să știi de ce e în stare Dennis.

Am auzit scîrțîitul scaunului.

– Nu te apropia de mine, am spus eu cu genunchii trași la piept. Vreau să fiu singură.

– Nu te cred. Cred că vrei să-ţi descarci nervii, şi ai motive întemeiate, dar aş prefera să stau lîngă tine nu vizavi.

– Nu te aşeza aici, l-am prevenit eu cînd se lăsă pe canapea. Mi-am întins picioarele şi mi-am apăsat tălpile de coapsele lui ca să-l țin cît mai departe, dar le ridică şi le puse pe genunchii lui. Brody, am protestat eu.

– Nu te-am mai văzut niciodată aşa. O nouă Claire.

– Sînt şi eu ființă omenească, am murmurat. Mă tem şi am puncte slabe, la fel ca restul lumii. Sîngerez dacă mă tai şi mă doare cînd sînt lovită. Dacă am chef să urlu şi să țip, atunci o voi face. La naiba, am tot dreptul. Am fost fu... în toată regula.

Mi-am dat seama cît de reci îmi erau tălpile numai cînd a început să mi le maseze, iar apoi ceva din căldura palmelor, din prezența liniştitoare, atitudinea amuzată tocmai pentru că dovedea afecțiune mă făcu să mă pierd cu totul. Am început să plîng fără nici un sens. Cînd îmi trase picioarele ca să mă apropie de el l-am lovit, dar odată cu gestul ăsta dispăru şi ultima fărîmă de furie. A doua oară nu m-am mai împotrivit. Mi-a tras mai întîi picioarele, apoi brațele pînă mă răsuci şi mă ghemui la pieptul lui. Am plîns mult şi în hohote devenite treptat mai slabe şi rare potolite de mişcarea mîinii lui pe umeri, pe spate, pe ceafă. Cu timpul lacrimile secară, dar am rămas pe loc. Eram prea obosită, iar el făcea bine psihicului meu turmentat.

– Of, Brody, am scîncit eu la un moment dat. Nu ştiu ce să fac. În viața mea nu m-am simțit atît de neajutorată.

Nu ştiu dacă îmi răspunse sau nu pentru că nu l-am auzit. Peste cîteva secunde încordarea din ultimele zile şi oboseala combinate cu siguranța oferită de el şi căl-

dura lui reuşiră să mă adoarmă.

Cînd m-am trezit eram întinşi pe canapea cu braţele şi picioarele încolăcite într-un fel de îmbrăţişare. Capul îmi era pe pieptul lui, iar inima îi bătea prea repede. Am ştiut imediat că era ceva diferit, şi că nu era vorba doar de bătălie mult prea repezi. Poate era felul în care degetele mîinii mele stăteau răsfirate pe coastele lui, sau felul în care braţul lui mă lipea de el. Dar mult mai sigur că schimbarea se găsea în partea inferioară a trupurilor. Coapsa mea zăcea peste a lui, peste o erecţie pe cît de impresionantă pe atît de surprinzătoare. Mi-am tras piciorul, m-am ridicat şi m-am uitat în jos la el. Ochii îi erau larg deschişi, limpezi ca lumina zilei deşi luna se ascunse din nou după nori Nu vorbi, iar eu m-am abţinut să fac vreun comentariu. Nici unul din noi nu se mişcă. Şocul, mi-am zis eu. Jena. Dar era şi curiozitate pentru că îmi plăcea felul cum mă ţinuse în braţe. Doream mai mult.

Şi atunci am înţeles c-am dat de necazuri.

Capitolul 8

Marți dimineață am sunat acasă. Dennis ridică după primul apel, îmi spuse că pregătea micul dejun, mă întrebă dacă mai aveam pe undeva sirop de căpşuni, şi mă anunță că va trebui să vorbesc cu copiii mai tîrziu. Cînd l-am întrebat dacă mai sînt supărați mi-a spus că nu şi a închis. M-am gîndit să sun din nou, apoi m-am răzgîndit. Eram furioasă că-mi trîntise telefonul în nas şi mă temeam că voi spune ceva ce-aş putea regreta. Mi-a venit o idee mai bună şi m-am gîndit să-i cer lui Carmen să discute problema telefoanelor cu Art Heuber.

Apoi am sunat-o pe mama. Părea mai slăbită şi descurajată. Nu, nu îi era foame. Nu, nu voia să urmărească emisiunea *Today*. Nu, nu voia să fie dusă pe terasă. Îşi mai reveni puțin doar cînd i-am propus să discutăm cu altă ocazie cînd se va simți ceva mai întremată, mă întrebă cum mă descurcam cu firma mea. I-am făcut o prezentare a întrunirii pe care urma să o prezidez în

acea după-amiază la magazinul nostru din Essex, i-am povestit despre noua linie de produse pe care voiam s-o introduc în toate magazinele. Am stat mai tot timpul cu ochii la ceas nu atît pentru şedinţele din acea zi cît din cauza celui de-al treilea telefon pe care mă pregăteam să-l dau.

Am sunat la şcoală şi am nimerit exact în momentul potrivit. Am reuşit să le prind pe ambele învăţătoare cît încă se mai găseau în cancelarie. Cele două femei îmi vedeau copiii zi de zi şi aveam încredere în ele. Am crezut c-ar fi bine să fie puse la curent cu schimbările de acasă. N-am intrat în amănunte, le-am spus doar atît cît să fiu sigură că vor acorda mai multă atenţie copiilor mei.

Apoi am sunat la biroul lui Carmen şi a lăsat vorbă pe unde puteam fi găsită şi cam pe la ce ore. Înaintase moţiunea de respingere în după-amiaza trecută şi aştepta să fie informată de asistenta lui Selwey cînd va avea loc noua înfăţişare. Nu se va întîmpla înainte de miercuri. Dennis şi avocatul lui trebuiau anunţaţi şi aveau nevoie de timp ca să se pregătească.

Am terminat convorbirile, m-am îmbrăcat şi am coborît în magazin avînd la dispoziţie încă zece minute. Întrunirile pentru analizarea vînzărilor erau un ritual săptămînal al magazinelor noastre. Durau între treizeci şi patruzeci şi cinci de minute şi acordau fiecărui manager şansa de a transmite informaţii referitoare la produse, să insiste asupra unor modele noi şi să discute noi posibilităţi de reorganizare, toate dintr-o singură lovitură. Prezidam şedinţele din Essex ori de cîte ori puteam. Îmi plăcea să lucrez cu angajaţii mei, îmi plăcea să împart cu ei entuziasmul general datorat muncii de calitate. Dacă entuziasmul meu a fost ceva mai forţat n-au fost

mulți cei care să-şi fi dat seama. Am vorbit zece minute despre o nouă linie de produse care urma să sosească la începutul anului viitor, le-am arătat mostre ale cîtorva produse finite şi materialele care ni se ofereau pentru ele, apoi am trecut la analiza încasărilor rezultate dintr-o nouă linie pe care o pusem de curînd în circulație. Cînd am terminat venise deja momentul să deschidem magazinul.

Dispărînd din magazin fără nici o explicație, cum n-o putea face decît preşedintele unei companii, am traversat oraşul ca s-o întîlnesc pe Cynthia Harris. Cynthia era agentul de vînzări- cumpărări care ne ajutase să găsim casa. Munca cu ea era o mare economie de timp: înțelegea imediat ce căuta clientul şi arăta numai case care se încadrau în buget.

Cu zece ani în urmă eram însărcinată cu Johnny, petreceam şase ore pe zi la primul magazin *WickerWise* şi făceam pe soția ascultătoare a lui Dennis. Nu-mi putusem permite să caut singură o casă potrivită.

Nici acum nu aveam timp la dispoziție, deşi motivul era diferit, iar comanda mea era şi mai urgentă. Voiam să închiriez o locuință care să fie la distanță egală de copii, birou şi magazin. Nu era nevoie să fie mare, dar trebuia să aibă personalitate. Trebuia să se preteze la mobilierul din răchită. Şi să aibă o curte spațioasă, primitoare.

Am urmărit-o pe Cynthia frunzărind paginile mapei. Respinse casele una după alta cu cîte o strîmbătură, sau o clătinare a capului.

– Prea departe, spuse ea, sau. Nu e destul spațiu. Se tot întorcea la prima pagină, se încrunta, apoi căuta mai departe, revenea din nou. N-am mai răbdat şi am întrebat-o despre ce era vorba.

– Nu poate fi închiriată, spuse ea, dar de data asta nu întoarse pagina, lăsă mapa deschisă pe masă şi rămase pe gînduri. La un moment dat se ridică de pe scaun, se aplecă spre dulapul cu dosare, se opri şi se aşeză la loc.

– Nu poate fi decît cumpărată? am întrebat eu.

– Îhm.

– Proprietarii încă mai stau acolo?

Cynthia îşi clătină capul.

– S-au mutat în sud. Locul a fost pus în vînzare mai de mult. E ceva deosebit şi are nevoie de un cumpărător deosebit. N-au existat prea multe oferte.

Dar ceva îi trezise interesul. Se vedea foarte clar.

– Spune-mi despre ce e vorba. Aşa, de amorul artei.

Iar atunci se duse la dulapul cu dosare. Cîteva secunde mai tîrziu după ce deschise pliantul şi am zărit fotografia color dinăuntru am ştiut ce anume o făcuse să tot revină la această casă.

Reaper Head era o insulă mică în formă de ou legată de țărm printr-un dig rutier. La capătul lat se afla un far nou automat, iar în mijlocul ei, printre pini erau împrăştiate mai multe case. La capătul îngust se înălța un al doilea far. Acesta fusese construit după 1800 şi scos din funcție cu un secol mai tîrziu cînd fusese cumpărat de un cuplu de tineri dotați cu spirit de aventură, care acum că nu mai erau tineri şi se mutaseră în sud.

Construit din piatră, avea înălțimea unei case cu două etaje şi era mai lat decît majoritatea farurilor, avînd mai degrabă forma unui degetar decît a unui ac. Se intra prin căsuța paznicului, o clădire fără etaj, tot din piatră dotată cu o bucătărie, o sufragerie mare şi o baie. Se pătrundea în turn printr-o galerie acoperită.

Parterul oferea o sală rotundă în centrul ei domnind o scară în spirală. Etajul era împărțit în trei camere cu tavanul în formă de boltă şi o a doua baie. Etajul superior, încăperea în care se aflase farul propriu-zis era mai îngust decît celelate, dar era înconjurat de jur împrejur de ferestre, iar afară, printr-o uşă la fel de bine izolată ca ferestrele dacă sunetul înăbuşit al valurilor era un indiciu demn de luat în seamă, de un parapet.

În toată casa nu exista nici o piesă de mobilier. Pereții trebuiau tencuiți şi zugrăviți, podeaua raşchetată şi lustruită, ferestrele spălate. Bănuiam că cuptorul din căsuța paznicului trebuia înlocuit. Dar bucătăria era modernă, bine dotată, la fel şi băile. Nu se simțea miros de mucegai, doar de piatră, de afară pătrunzînd mireasma oceanului şi a pinilor. Înăuntru era cald, nu se simțea curent. Mi-am pus mîna la ferestre ca să verific. Iar camera de sus, ce să mai zic?

– Evrica. Un zîmbet nevinovat, o scînteie de speranță.

Cynthia zîmbi la rîndul ei.

– Mda.

– Nu poate fi închiriată?

– Aşa spun proprietarii. Le-aş putea da un telefon şi le-aş putea oferi o sumă exorbitantă ca să stai aici o lună, dar nu cred că vor fi de acord. Înafara pereților şi podelei clădirea e într-o stare excelentă. Nu vor avea încredere într-un chiriaş care ar putea distruge tot ce e frumos aici.

– Nu sînt orice fel de chiriaş.

– Poate, dar iubesc locul ăsta. Dacă n-ar suferi de artrită ar mai locui şi acum aici. Vor s-o vîndă cuiva care o va iubi, şi sînt pregătiți să aştepte. Banii nu sînt o problemă. Nu duc lipsă de ei.

Asta era clar. Prețul era rezonabil. Mi-l puteam permite.

Am mai făcut un tur al casei imagindu-mi-o umplută cu piese din răchită, lemn şi trestie, unele noi, altele vechi luate din casa mare, imaginîndu-mi tablouri pe pereți şi draperii la ferestre, şi nimic, dar absolut nimic care să blocheze priveliştea superbă din vîrf. Johnny şi Kikit vor îndrăgi camera aceea, dar nu le-aş lăsa-o lor. Dormitoarele vor fi la primul etaj. Camera farului va fi a mea.

Chiar dacă ordinul de evacuare ar fi anulat chiar astăzi. Nu se va întîmpla aşa ceva fireşte, mai aveam de aşteptat pînă la sfîrşitul săptămînii. Totuşi, îmi doream camera cu ferestre.

– Probabil c-am înnebunit, am zis eu după ce m-am alăturat Cynthiei în bucătărie, dar mi se părea lucrul cel mai frumos care mi se întîmplase de la întoarcerea din Clevaland de acum cinci zile. Farul ăsta părea potrivit din toate punctele de vedere, de la poziția lui, la numai zece minute de copii, birou şi magazin, la faptul că avea exact spațiul necesar şi că era liber, nemobilat şi nu-i trebuiau decît cîteva mici retuşuri. În plus întrega casă emana un farmec aparte. Reprezenta însă ceva mai mult. O ocupație extrem de tentantă într-un moment cînd aveam o nevoie disperată de o preocupare.

– Şi la sfîrşitul lunii? mă preveni Cynthia. Va fi pus din nou în vînzare? Să ştii că simt o obligație față de proprietari. Vor ca cineva să locuiască în permanență aici. Ce vei face cu locul ăsta odată ce lucrurile se vor lămuri acasă?

– Îl păstrez, am răspuns eu, probabil fără prea mult simț practic, dar nu-mi păsa. Mi-am petrecut întreaga viața fiind practică şi rațională şi uite unde am ajuns. Dacă la sfîrşitul săptămînii mă voi întoarce acasă voi

folosi locul ăsta ca refugiu. L-aş putea folosi ca birou sau atelier. Ca şi casă de vacanță. Era o investiție. Iar dacă lucrurile vor merge prost îl puteam închiria.

Instinctul îmi spunea că nu voi regreta. Că mă voi simți bine aici.

Singura condiție pe care am pus-o la cumpărarea farului vechi din Reaper Head a fost să mă mut imediat. Voiam să mă apuc de tencuit, reaşchetat şi curățat, voiam să-mi petrec noaptea în noua mea casă. Norocul a făcut ca avocatul proprietarilor să fie un bărbat din oraş care îmi cunoştea firma. Garantă cu dragă inimă pentru caracterul meu, ce mai balsam pe suflet după toate criticile aduse, încă un semn că achiziționarea farului era un lucru bun, iar proprietarii odată contactați telefonic fură imediat de acord. Mi-am petrecut restul zilei, finalizînd contractul de cumpărare, alergînd între biroul Cynthiei, al meu, bancă, dînd telefoane după telefoane, punînd lucrurile în mişcare.

Multe din telefoane au fost pentru Carmen pentru că oricît de distractiv ar fi fost să cumpăr un far nu puteam uita de ce o făceam. Oricît de prinsă aş fi fost de pregătiri copiii nu-mi ieşiră nici o clipă din minte, gîndindu-mă mereu la ce făceau. La prînz Carmen nu primise încă nici o veste de la asistenta lui Selwey, şi nici la ora două. Promise să discute cu Art ca să mi se acorde acces nelimitat la convorbirile telefonice cu copiii. Vorbise deja cu Dean Jenovitz şi mă îndemnă să-l sun. Am făcut-o, dar am dat de robot aşa că mi-am lăsat numele, numărul telefonului celular şi propunerea de a mă întîlni cu el oricînd şi oriunde i-ar fi convenit mai mult.

Am sunat la compania de telefoane să-mi instalez o linie telefonică la far. Am chemat un raşchetar, un zugrav şi un spălător de geamuri.

L-am sunat pe Dennis ca să-i amintesc să cumpere prăjituri pentru lecția de balet a lui Kikit și am discutat cît mai la obiect. Eram încă furioasă, nu aveam nici un chef să stau la taclale cu el. Nu i-am spus că mi-am cumpărat o casă nouă. Şi nici nu m-am oferit să pregătesc prăjiturile. Dacă trebuia să mă descurc singură, atuci s-o facă şi el.

Mi-ar fi plăcut să discut cu Brody despre casa cea nouă, dar plecase din nou spre Vineyard. Starea uşoară de încordare din acea dimineață ne împiedică să fim prea vorbăreți. La micul dejun am preferat să analizăm problemele legate de firmă. Bănuiam că era la fel de tulburat ca mine de ce se întîmplase pe canapeaua din magazie şi dornic să evite consecințele. Era motivul pentru care aveam de gînd ca noaptea următoare să o petrec la far.

Cu puțin înainte de patru Carmen mă sună ca să mă anunțe că Selwey refuzase moțiunea de respingere fără să ceară o nouă înfățişare.

– Are voie să facă aşa ceva? am întrebat eu revoltată. Nu era acelaşi lucru să te aperi şi să pierzi sau să ți se refuze şansa de a-ți pleda cauza.

– Are. Nu mă miră. E ceva tipic pentru el. Voi pregăti moțiunea de recuzare. Vom cere să fie înlocuit pentru că se face vinovat de favoritism. Dar întocmirea unei astfel de moțiuni cere mai mult timp. Voi avea nevoie de tot ce a spus la înfățişarea de ieri, va trebui chiar să studiez alte cazuri pe care le-a prezidat. Dar intenționez să termin pînă joi.

– Te pot ajuta cu ceva?

– Nu te lăsa descurajată. Doar atît.

Farul îmi fu de mare ajutor. Mutarea în noua mea locuință aşa încît să-mi pot petrece noaptea acolo mă

ținu ocupată pînă după apusul soarelui. Apoi, stînd pe un scăunel și mîncînd o pizza, am sunat copiii. Răspunse Kikit.

– Am așteptat telefonul tău, mami. Unde ai fost?

Sunetul încîntător al vocii ei fu un adevărat balsam, o mare diferență față de țipetele care îmi răsunau în cap din după-amiaza trecută. Acum nu mai striga. Nu mai scîncea și nu era supărată. Își revenise la normal, optimistă cum erau mai toți copiii. Capacitatea lor de adaptare nu înceta niciodată să mă uimească. Mă simțeam mult mai ușurată.

– În noua mea casă, am spus eu.

– Care casă „nouă". Unde e? E lîngă noi? Vino să mă iei, mami. Vreau s-o văd.

– Nu se poate s-o vezi acum. E prea tîrziu. Mîine.

– Unde e? Cum arată? O să am camera mea?

– Da, am spus eu punînd felia de pizza înapoi în carton, și o să-ți spun mai multe imediat ce o să-l faci pe fratele tău să ridice telefonul. Unde e?

– Sus. Vrei să auzi ceva de groază? Știi ce fel de prăjituri a cumpărat tati? Din alea cu gem!

Luasem felia de pizza ca să mușc din ea. Am pus-o la loc.

– Îgh!

– Așa am zis și eu cînd le-a scos din pungă, dar erau moi și dulci și tuturor le-au plăcut. Mă bucur pentru tati. Cred că s-a simțit cam caraghios, era singurul tată și în rest numai mame. Mami, vreau să-mi spui despre casă!

– Roagă-l pe fratele tău să ridice telefonul de sus și atunci o să vă pot spune la amîndoi. Prăjituri cu gem? Dennis avuse curajul să desfacă pachet după pachet de față cu celelalte femei? Gestul lui mă contraria.

– „Johnny"! zbieră Kikit cît o duse gura, cît pe ce

să-mi spargă timpanul. Am ținut receptorul ceva mai departe de ureche în timp ce-şi continua zbieretele. „La telefon, e mami", apoi urmă un răspuns plin de nerăbdare. „Trebuie, vrea să vorbească cu tine", apoi mi se adresă din nou. Zice că e ocupat E aşa de mofturos. Nu vrea să vorbească nici cu tăticu. Aşa că spune, mami. „Eu" sînt aici şi „vreau" să aud.

Mă durea inima gîndindu-mă la Johnny cum stătuse singur la fereastră şi mă urmărise plecînd.

Dar să o refuz pe Kikit n-ar fi făcut decît să înrăutăţească situaţia. Aşa că i-am povestit despre far, despre camera care va fi a ei, despre priveliştea din turn. Entuziasmul ei era adorabil. Eram sigură că Johnny l-ar fi simţit şi el, dar cînd am rugat-o din nou să-l cheme a refuzat din nou să vorbească cu mine.

Cîteva minute mai tîrziu am primit un telefon de la Dennis. Fără măcar un alo, sau salut, trecu imediat la atac.

– Ai cumpărat un far? Farurile sînt umede şi răcoroase. Şi dacă nu sînt înconjurate de apă sînt foarte aproape de ea.

Nu mă aşteptam ca locul să-i placă, dar brutalitatea cenzurii lui mă luă prin surprindere. Era într-o contradicţie inimaginabilă cu entuziasmul de care dăduse dovadă cînd cumpărasem casa. În ziua cînd semnasem documentele mă îmbrăţişase în biroul avocatului, apoi mă dusese să iau dejunul într-un restaurant elegant, iar în ziua cînd ne mutasem mă purtase în braţe peste prag. Un gest atît de romantic. Îmi plăcuse la nebunie.

Acum nemulţumirea lui se revărsa în şiroaie de apă rece înecînd amintirile plăcute.

– Ce vrea să fie asta? Un plan aiuristic să cîştigi copiii de partea ta? Le oferi ceva amuzant, ieşit din co-

mun şi „periculos"? Exact lîngă apă acum că se apropie iana, bolborosi el furios. Excelent, Claire. Aşteptă numai pînă o să afle judecătorul.

Eram în bucătărie încercînd să termin prima cină în casa nouă şi mă deranja că-şi băga nasul. Mi-am spus să mă port cît mai frumos. Carmen mă avertizase să nu-mi ies din fire. „Lasă nervii pe seama lui" îmi spuse ea. „Trebuie să te afli în relații cît mai bine cu bărbatul care deține tutela copiiilor tăi". Dar nu m-am putut abține.

– De data asta o să aduc eu fotografii judecătorului, am replicat eu. E un loc grozav. Mi-am vîrît în gură ultima felie de pizza şi am vorbit mai departe cu gura plină. Nu-i voi permite lui Dennis să-mi strice pofta de mîncare. E cald şi are foarte multă lumină. E mai departe de apă decît biroul. Şi nu te-ai plîns niciodată de faptul că Johnny şi Kikit îşi petrecu timpul la locul meu de muncă.

– Ce te-a apucat să închiriezi un far?

– Nu l-am închirat, am spus eu încîntată să mă simt din nou stăpînă pe situație. L-am cumpărat.

– L-ai „cumpărat"? Şi mai zici că eu sînt cel care cheltuie banii...

– Oho, l-am întrerupt eu, nonşalanța dispărînd brusc. Ție trebuie să-ți mulțumesc că am nevoie de un loc unde să trăiesc, am fost dată afară din cealaltă casă pe care am cumpărat-o. Aşa că am găsit un loc care îmi place, şi da, o să le placă şi copiilor. Un lucru care are prioritate pentru că vreau să le fac o bucurie. Vreau să-i înveselesc pentru că, mulțumită ție, au de înfruntat o schimbare majoră în viețile lor. Aş face orice ca să le fie mai uşor. Iar dacă găsirea unei case le va abate atenția de la necazurile lor, atunci e bine.

– Sînt sigur că nu e decît începutul. Kikit zice c-o vei lăsa să-şi aranjeze singură camera. Parcă văd, păpuşi scumpe, mobilă scumpă, absolut ce-i doreşte sufleţelul, încerci să-i cumperi iubirea, e ceva obişnuit cînd părinţii se despart.

Am fost cît pe ce să izbucnesc în rîs, învinuirile erau atît de absurde.

– N-am nevoie să-i cumpăr iubirea.

– Şi mai vorbeşti despre răul pe care îl fac eu copiilor. În locul tău aş fi foarte atentă, Claire. Dacă îi laşi de capul lor vor vrea şi luna de pe cer. Vor ajunge nişte rîzgîiaţi. Le-ai cumpărat un far? Incredibil.

M-am înfuriat.

– Mi-am cumpărat „mie" un far. L-am cumpărat pentru că îmi place. Este pentru mine. Pentru nimeni altcineva.

– Nu şi pentru Brody?

Am respirat adînc ca să mă calmez.

– Brody e plecat din oraş. Brody nici nu ştie că l-am cumpărat. Nu Brody este problema. N-a fost niciodată. Încercam să mă stăpînesc, dar de joia trecută petrecusem deja prea multe ore puîndu-mi întrebări la care nu puteam răspunde. Ridicînd piciorul pe scăunel şi apucîndu-mi genunchiul, am întrebat: Aşa, din pură curiozitate, cînd crezi c-a început această presupusă aventură amoroasă?

– După cîte ştiu eu durează de mai mulţi ani. A început probabil încă de cînd v-aţi cuplat să lucraţi împreună. Brody se ocupa de marketing. A făcut pe dracu' în patru ca să împiedice clienţii să dea bir cu fugiţii, dar n-a putut face prea multe cînd afacerile tale s-au dus pe apa sîmbetei. A rămas alături de tine mai mult decît ar fi făcut-o oricare alt om de afaceri cu scaun la cap.

– Se simțea vinovat. Cînd a renunțat ştia foarte bine încotro se îndreaptă.

– Bineînțeles. Am dat drumul piciorului. Lucra pentru mine ca să aibă din ce să trăiască, practic a avut două slujbe.

– Şi aştepta de cîteva luni să mă lase baltă.

– Nu era greu să-şi dea seama că barca ta se scufundă, am spus eu oprindu-mă lîngă fereastră. Priveliştea era splendidă, oceanul întins cu bubuitul înfundat al valurilor, un pic sălbatic aşa cum mă simțeam şi eu. Şi-a petrecut lunile alea încercînd să te convingă să renunți, dar tu n-ai vrut, ai refuzat orice sfaturi.

– Pentru că firma era creația mea. Am fost un as.

– Te rog, Dennis, am strigat eu. Lui Carmen îi era uşor să-mi dea sfaturi, dar nu ea era cea care trebuia să asculte absurdități. Nu furia ei era pe cale să explodeze. Brody a fost cel care a pus bazele firmei tale. El a aranjat biroul, numele, sloganul. El a obținut capitalul pentru achizițiile tale, iar cînd astea au dat greş, ce-ai fi vrut să facă? Dacă ar fi fost mînat de orgoliu şi-ar fi cerut partea din bunurile voastre comune, iar dacă ar fi făcut-o n-ai mai fi fost în stare să o iei singur de la început.

– Aşa că eu mi-am continuat afacerile de unul singur, iar el mi-a furat nevasta.

– De ce tot repeți chestia asta? Dacă ai crezut-o cu adevărat cum de ai putut trăi alături de mine toți anii ăşti?

– Pentru că *n-am ştiut*.

– Şi cum de ai aflat?

El se opri, apoi bombăni.

– A devenit prea evident.

– Ruj pe guler? Scrisori de dragoste în poşeta mea?

Mesaje amoroase pe robotul telefonului? Sau persoana care te reprezintă la tribunal? Nu Art Heuber. Ci Phoebe Lowe. Ea ți-a băgat în cap ideea c-ar exista ceva între mine şi Brody?

– A mai avut de-a face cu cazuri ca acesta, replică el abordînd un ton cam prea defenisv. A văzut de toate.

Aşa deci. Pusesem degetul pe rană. Satisfacția simțită îmi dădu aripi, plus faptul că mă aflam în casa mea.

– În cîți ani de experiență? Şapte? O adevărată veterană, nu glumă. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Ea a fost cea care a copt ideea că eu şi Brody sîntem împreună? Şi, apropo, cum ai cunoscut-o? Şi cînd? Vara trecută? Primăvara trecută? Sau relația dintre voi durează de mai mult? Un an? Poate doi? Şi de fapt, ce e între voi? O relație de lucru, sau ceva mai mult?

– Nu este treaba ta. Sîntem despărțiți. Pot face ce vreau.

– E atrăgătoare, Dennis. Formați un cuplu trăsnet. Ăsta să fie motivul? Ai o mîncărime de mascul ajuns la andopauză pe care numai Phoebe Lowe o poate scărpina?

– Eşti o scorpie, spuse el şi trînti telefonul.

Cînd aparatul începu să sune din nou peste cinci minute mi-am zis că nu putea fi decît Dennis revenind cu a doua repriză şi aproape că n-am răspuns. Apoi m-am gîndit la ceilalți oameni care m-ar putea căuta, poate unul din copiii mei, şi m-am hotărît să ridic receptorul.

– Alo?

– Salut.

Brody. Am respirat uşurată din obişnuință, sigură că mă pot relaxa, apoi am tras brusc aer în piept pentru că nu mă simțeam deloc relaxată. Undeva în mine vibra

ceva ilicit. Mă întrebam dacă el simțea acelaşi lucru. Un simplu „salut" nu spunea prea multe.

– Unde eşti?

– Acasă. Am rezolvat problema de la Vineyard. Unde eşti tu? Vocea era cea dintotdeauna, naturală, degajată. Ori nu simțea freamătul, ori se hotărîse să-l ignore.

I-am urmat exemplul.

– La farul vechi din Reaper Head.

Se făcu linişte, apoi am auzit un chicotit amuzat.

– N-ai vrea să fi ceva mai explicită?

Ba voiam, şi am făcut-o vreo zece minute descriindu-i încăperile, trecînd prin ele în timp ce vorbeam, bănuiesc c-am aşteptat toată ziua s-o fac, poate mai mult chiar decît am vrut să le spun copiilor. Reacția lui era cea a unui om matur. Aprobarea venea dintr-o sursă cu totul diferită.

Cînd a terminat cu descrierea eram în turn, stînd în întuneric şi privind afară. Priveliştea pe timpul nopții era fantastică, un pic înspăimîntătoare, un pic singuratică, inspirînd respect pentru imensitatea oceanului. Eram fericită să vorbesc cu el la telefon.

Poate că mă simțeam singuratică tocmai pentru că era la telefon.

Speram că nu.

Cînd mi l-am imaginat stînd în fața mea am simțit din nou acel fremăt interior.

Brody? Brody şi cu mine?

O idee neliniştitoare. Destul de ciudată după toți anii ăştia. Destul de ridicolă. Puțin jenantă. Totuşi, neliniştitoare.

– O.K., am spus eu revenind la cumpărarea farului, s-ar putea să mă pot muta înapoi în casă pe la sfîrşitul

săptămînii viitoare, dar, şi e un mare dar, s-ar putea să nu mai vreau. E casa în care am trăit cu Dennis. O parte a vieții căreia el i-a pus capăt. N-are decît să locuiască el acolo şi să plătească întreținerea. N-o să-i convină.

– Tot mai eşti furioasă?

Oh, da. Ceva surprinzător pentru că nu eram genul care să poarte ranchiună sau să se plîngă. Iată că ieşea la iveală o trăsătură de care nu fusesem conştientă pînă în prezent. Nu eram sigură dacă îmi plăcea această nouă latură a personalității mele, deşi era probabil o atitudine normală, date fiind circumstanțele.

– E ca şi cum furia din toți anii ăştia a fost depozitată undeva iar acum pur şi simplu se revarsă. Mă face să mă întreb dacă l-am iubit cu adevărat.

– L-ai iubit. Altfel n-ai fi rămas cu el.

Dar eu nu eram convinsă. Puteam să mă amăgesc cît voiam cu clipele fericite petrecute alături de Dennis, dar adevărul era că în ultimii ani deveniseră tot mai rare şi la intervale tot mai lungi. În anul cînd ne-am cunoscut, cînd grupul nostru de corişti şi-a petrecut vacanța de primăvară cîştigîndu-ne existența cîntînd prin hoteluri de lux din Bermuda, Dennis şi cu mine formase un duet, susținut vocal de restul grupului. Interpretam un şlagăr la modă, o melodie plină de speranță şi promisiuni, formasem cuplul perfect, eram atrăgători şi atraşi unul de altul.

Trecuse foarte mult timp de cînd nu mai cîntasem împreună, numai noi doi.

– Brody, am impresia că nu e ceva în regulă cu mine. Viața mi-a devenit un coşmar. Am fost dată afară din casă, împroşcată cu tot felul de acuzații, mama e pe moarte şi îmi e teamă s-o sun pentru că ultimele eveni-

mente n-o vor încînta. Sora mea va profita de ocazie ca să-mi spună cît sînt de îngrozitoare, fiul meu nu vrea să-mi vorbească, soțul abia aşteaptă să fac o greşeală, şi în ciuda tuturor necazurilor, în după-amiaza asta m-am simțit minunat. M-am plimbat prin depozit arătînd cu degetul piesele pe care le vreau aici. Bill şi Tommy le-au încărcat în camion, apoi le-au descărcat aici. E adevărat că n-am luat decît strictul necesar, mobilă de dormitor, de bucătărie, o canapea, două scaune, şi probabil că şi asta a fost o prostie din partea mea pentru că mîine se va raşcheta, iar zugravii vor apărea abia după aceea, dar am făcut-o oricum.

– N-ai nimic, spuse Brody. Aveai nevoie de o mică diversiune ca să poți înfrunta obstacolele apărute în viața ta. Ai simțit că trebuie să transformi casa şi să-ți laşi amprenta asupra ei. Te-ai instalat deja?

– Cum să nu. E călduroasă, n-are nici urmă de mucegai. În mare parte e încă goală, dar e a mea. Priveliştea, cum să ți-o descriu? Mă aflu în turn într-un spațiu circular cu un diametru de aproape şapte metri, iar de jur împrejur numai sticlă. Mă uit în direcția ta. Aşa cred. Fă-mi cu mîna. Nu. Vii să mă vezi?

Era propoziția cea mai normală pe care aş fi putut-o spune. Dar imediat ce cuvintele îmi ieşiră pe gură am simțit din nou acel freamăt interior. Cu o claritate ieşită din comun, o amintire doar, dar atît de reală, i-am simțit pieptul sub degete şi erecția sub coapsă. I-am simțit căldura, mirosul şi mi-au plăcut amîndouă, le-am dorit pe amîndouă.

O mare greşeală.

Nu, nu era o greşeală. Era ceva interzis.

– Claire. În legătură cu noaptea trecută.

– Nu-mi aminti de ea. Nu s-a întîmplat nimic.

– Ceva s-a întîmplat.

O... da, mi-am zis eu, amintindu-mi totul şi mai detailat.

– Cred totuşi c-ar fi mai bine să uităm noaptea trecută. Lucruri de genul ăsta pot distruge prietenii solide. Ca să nu mai punem la socoteală problema cu tutela copiilor.

Un timp îndelungat Brody rămase tăcut.

– Brody?

– Nu vreau să uit ce s-a întîmplat.

Mi-am pus un braţ în jurul taliei şi mi-am strîns-o tare.

– Şi nu trebuie să distrugă prietenia dintre noi, spuse el. Nu şi dacă e ceea ce dorim amîndoi.

Întrebarea era prezentă implorîndu-mi refuzul. Dar cum să spun nu freamătului din minte? Vibra cu o forţă tot mai mare provocîndu- mi o senzaţie de gol în stomac aşa cum nu mi se mai întîmplase cu Dennis.

– Cum rămîne cu Ellen McKenzie?

– Ce e cu ea?

– Ce e între voi?

– Sîntem prieteni. N-am fost niciodată amanţi.

– Mi-e greu să cred.

– E îndrăgostită de o femeie din Paris.

O clipă n-am reuşit să articulez nici un cuvînt. Apoi am tras o înjurătură.

– Momentul e al naibii de prost ales.

– Îhm. Dar nu mai putem da înapoi.

– De ce acum?

Brody tăcu cîteva secune. Apoi spuse:

– Pentru că acum ai nevoie.

– N-am nevoie de sex.

– Ai nevoie de cineva care să te țină în brațe. E preludiul magnetismului irezistibil.

Am simțit o durere copleşitoare.

– Nu-mi spune chestii de genul ăsta.

– E adevărat. Şi dacă nu s-ar fi întîmplat noaptea trecută s- ar fi întîmplat în seara asta, sau mîine. Atracția există, Claire. A existat de mult timp.

– Nu-i adevărat.

– Oh, ba da.

– N-am mai simțit niciodată ce-am simțit aseară.

El izbucni în rîs.

– Ei, în privința asta ai dreptate. Dar nici nu te-ai mai culcat niciodată cu mine.

– Nu m-am culcat cu tine, am insistat eu şi prin cap îmi trecu o idee îngrozitoare. Dacă telefonul ăsta este interceptat?

– Nu e, fii liniştită.

– La telefoanele celulare se aud o mulțime de lucruri. Nu trebuie decît să tragi un pic cu urechea. Fii atent. Indiferent ce spui poate fi folosit împotriva mea.

– A fost deja, izbucni el umorul dispărînd din voce. Oricum eşti pedepsită, aşa că ce ai de pierdut?

– Copiii!

– N-o să pierzi copiii. Nu şi după ce va fi ascultată versiunea ta. Nu şi după ce se va discuta cu copiii.

Realitatea mă izbi în plin ca valurile care se spărgeau de stîncile de sub mine, iar euforia zile se diminuă rapid. M-am uitat în jurul meu la camera cu pereți din sticlă, la patul mare cu rama din răchită, la cele două fotolii confortabile din răchită, la masa de toaletă, şi scăunelele din răchită, toate într-o nuanță de caramel

care să se asorteze cu lemnul care fixa ferestrele. Valizele erau pe podea care va fi raşchetată şi acoperită de o mochetă de culoarea prunii care să se potrivească cu cuvertura în nuanțe verzui şi albăstrui pe care am adus-o pentru pat. Tot ce era aici îmi aparținea. Totul era frumos, nou şi fermecător.

Cu toate astea mă întreabm dacă Kikit era în pat şi care din copilaşi dormeau cu ea şi dacă îi culca cîntîndu-le cu glăsciorul ei de soprană, fetița mea dulce cîntînd *Yesterday* pretinzînd că o ascult şi radiind de mîndrie. Mă întrebam dacă Johnny stă în pat şi se uită la stelele strălucitoare pe care le lipisem împreună pe tavan dorindu-şi să le smulgă pe fiecare sau să se urce pe una din ele şi să vină la mine ca să-l strîng în brațe. Simțeam un gol îngrozitor de dureros.

Voiam să împărtăşesc cuiva grijile mele, aşa că i-am povestit lui Brody.

– Judecătorul a refuzat categoric moțiunea de respingere. Carmen va trimite o moțiune de recuzare, dar s-ar putea ca nici asta să nu dea rezultate. Fiecare pas făcut cere timp. Îmi doresc cu disperare să se întîmple ceva, dar iată că mă aflu tot acolo de unde am plecat. Am sunat la psihologul care va întocmi raportul pentru judecător, dar n-am primit încă nici un răspuns.

– Va lua el legătura cu tine, spuse Brody.

– Cînd? Cu cît începem mai repede cu atît se va termina mai repede.

– Probabil mai are şi alți pacienți. Te va suna mai tîrziu, sau mîine.

– Şi dacă o să mă urască imediat ce o să dea cu ochii de mine?

– Cum ar putea?

– Lui Selwey i-a reuşit de minune.

– Selwey e un bou.

– Şi de unde ştim noi că Jenovitz nu e un altul?

Brody nu avu ce să-mi răspundă şi nici măcar nu încercă, încă unul din lucrurile pe care le iubeam la el. Nu vorbea în plus, iar cînd spunea ceva te puteai baza pe el.

– Of, Brody, am şoptit eu şi mai că l-am invitat la mine. Am vrut să-l aud repetînd tot ce-mi spuse despre cum se vor rezolva problemele cu copii, şi mai voiam ca în timp ce vorbea să mă strîngă în braţe. Îmi puteam controla acel mic freamăt. Nu trebuia să-i dau curs. Brody era cel mai bun prieten al meu, şi aveam nevoie de sprijinul lui. Nu era drept să fiu privată şi de aşa ceva.

Calm, cu o înţelegere care îmi aduse lacrimi în ochi, Brody spuse:

– Voi veni mîine, la lumina zilei. Bine?

Cum Dean Jenovitz îmi era proaspăt în minte, cînd telefonul sună din nou m-am gîndit că nu putea fi decît el. Dar era Rona. Auzindu-i vocea mi-am adunat întreg curajul.

– De ce n-ai sunat, Claire? Mama întreabă mereu de tine. Nu te vrea decît pe tine, şi eu sînt cea care trebuie să inventeze scuzele. E chiar atît de greu să iei telefonul în mînă?

– Am vorbit cu ea în dimineaţa asta.

– Mie mi-a spus altceva. Îşi imaginează tot felul de catastrofe. Nu se simte bine, Claire. Nu ştiu cît va mai rezista.

Uitîndu-mă pe fereastră am simţit întunericul pătrunzîndu-mi în suflet.

– Ce spun doctorii?

Rona pufni disprețuitoare.

– Îmi petrec jumătate de zi alergînd după ei. Cred că mă evită şi vrei să ştii de ce? Pentru că nu au nici un fel de răspuns. Cînd reuşesc în cele din urmă să dau de ei, se încruntă, lovesc cu pixul îi fişa medicală şi arată cufundați în gînduri de parcă ar lua în considerare alte posibilități de tratament. Numai că nu mai există nici una. Mama o ştie foarte bine. A ajuns atît de morbită că e imposibil să mai stai în preajma ei. Mi-a spus ce vrea să fie scris în necrolog. Fii atentă. Vrea să fie amintită ca gospodină.

A trebuit să zîmbesc.

– O pot înțelege.

– N-a fost niciodată gospodină. A fost contabilă. Făcea curățenie foarte rar şi n-a gătit niciodată. Dacă a existat vreo gospodină în copilărie atunci aceea ai fost tu.

– Dar a vrut să fie o gospodină. Nu asta contează?

– Vezi? Tu ai avut întotdeauna aceleaşi păreri ca şi ea. Şi de asta ar trebui să fi tu aici, nu eu.

– Vreau să fiu, am parat eu, crede-mă, aş prefera să fiu acolo.

– Nu, nu-i adevărat. Habar n-ai de ce înseamnă să fii aici, zi de zi. Cînd stau lîngă ea mă acuză că mă pregătesc de priveghi, cînd nu sînt acolo mă acuză c-am părăsit-o. Dar pe tine nu te acuză niciodată de nimic, deşi eşti o dezertoare mai mare ca mine. De ce n-ai sunat?

– Am sunat. Dar lucrurile nu merg chiar pe roze nici aici.

– De ce nu?

M-am lăsat să alunec la podea cu spatele la fereastră şi faţa îndreptată spre toate lucrurile noi care nu însemnau nimic cînd aveai de înfruntat moartea. Nu ştiam ce mă răscolea mai mult, vinovăţia sau durerea. Voiam să-i spun Ronei adevărul. Dar nu puteam.

– Am avut de rezolvat o mulţime de treburi, am spus eu realizînd abia după aceea că răspunsul meu nu va face decît să genereze alte întrebări.

Poate de la cineva mai puţin preocupat de propria persoană. Rona nu replică decît:

– Am nevoie de tine aici. Am mare nevoie. Cînd poţi veni?

– Nu ştiu.

– Ei bine, nici eu nu ştiu cît timp voi mai rezista. N-am fost făcută pentru chestii de genul ăsta, Claire. O ştii foarte bine.

– Te descurci de minune.

– Nu mă descurc deloc. Nu reuşesc să-i fiu de nici un folos. Încerc, dar nu merge. Nu mă vrea pe mine, te vrea pe tine. Am mare nevoie de tine, Claire.

– Ştiu, Rona, ştiu, dar nu-mi mai văd capul de atîtea probleme. Vreau să-ţi spun că...

– O... trebuie să închid. Aştept un telefon important. Vorbim mîine. Vezi ce poţi face la sfîrşit de săptămînă. Vin să te iau de la aeroport. Şi sun-o pe mama. Te rog.

– Bună, mami, am spus eu veselă. Cum te mai simţi?

– Pe moarte, veni răspunsul ei slab.

Mă înfioră. Nu avea nici un drept să renunţe la luptă după tot timpul ăsta, renunţarea ei mă înfurie.

– Toţi sîntem pe moarte, încă din ziua în care ne

naştem. În rest cum te mai simţi?

– De ce nu m-ai sunat? Durerea e teribilă, iar sora ta nu mi-e de nici un folos.

– Le-ai spus doctorilor de durere?

– Şi ce-ai vrea să facă? Nu există miracole.

– Doctorii nu renunţă niciodată.

– Nu le pică nimic. Sînt bătrînă. Odată moartă nu vor vedea nici un sfanţ de la mine.

– Aparţii majorităţii. Se întîmplă foarte rar ca un pacient să facă o donaţie mare.

– Le-ai putea promite ceva. Poate aşa o să fie mai atenţi cu mine. Vrei să le promiţi ceva, Claire?

– Fireşte. Mi se pare o idee bună.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu. De ce mă întrebi?

– Vocea ţi-e schimbată.

Connie ştiuse întotdeauna despre toate bucuriile şi necazurile vieţii mele. Voiam să-i povestesc despre această ultimă încercare. Voiam s-o aud spunîndu-mi că era înţelept din partea mea să nu mă împotrivesc hotărîrii tribunalului, chiar dacă era complet eronată. Voiam s-o aud spunîndu-mi că eram cea mai bună mamă din lume.

Dar dezamăgirea ar fi distrus-o. Şi era deja mult prea bolnavă. Nu putea risca să ducă cu ea în mormînt durerea asta, sau poate chiar mai rău, s-o trimtă acolo înainte de vreme.

– Am avut nişte probleme cu firma, am spus eu în cele din urmă. Nimic care să nu poată fi rezolvat cu un pic de timp şi atenţie.

– Cînd te voi vedea din nou?

– Curînd, mamă. Mă voi întoarce cît de curînd.

– Doctorii te ascultă. Mă simt mai bine cînd eşti aici.

– Voi încerca. Dar s-ar putea să mai dureze cîteva săptămîni.

– Mi-e dor de tine.

– Să văd ce pot face. Te sun mîine din nou. Pînă atunci te odihneşti. Te vreau cît mai puternică pentru Ziua Recunoştinţei. Bine?

Cînd telefonul sună din nou aproape că n-am mai răspuns. Era nouă treizeci. Eram extenuată, aveam senzaţia că trăisem trei vieţi într-o singură zi şi încă mai aveam de despachetat ultima valiză şi de agăţat hainele în dulap dacă voiam să le port fără să fiu nevoită să le calc. Dar dată era Johnny voiam să vorbesc cu el. Sau cu Kikit. Sau cu Dean Jenovitz.

Era ultimul. Moleşeala dispăru imediat.

– Am fost informat că trebuie să ne întîlnim, doamnă Rapahel. Auzeam foşnetul paginilor. Luni la două vă convine?

– Da, dar speram să fie mai repede. Vocea îmi suna un pic prea disperată, dar cu atît mai bine. Bănuiam că era obişnuit să trateze cu oameni disperaţi.

Se auzi un nou foşnet al paginilor, apoi un plescăit din limbă.

– Am o oră liberă vineri la zece, deşi nu cred că e o variantă cu mult mai bună.

– Dacă vin vineri la zece soţul meu va putea veni luni. Aţi discutat cu el?

– Nu.

– Aţi primit vreo veste de la avocatul său?

– Nu. Din moment ce ora de luni este sigură vă programez pentru atunci. Aranjamentele cu soţul dumneavoastră le voi face după ce va lua legătura cu mine.

– Cînd veți dori să vorbiți cu copiii?

– După ce voi fi petrecut timp suficient cu părinții lor.

– Ce înseamnă „timp suficient“?

– Depinde.

– Aha.

– O anchetă socială cere timp, doamnă Raphael.

– Înțeleg, am spus şi mi-am muşcat limba, dar am continuat imediat. Despărțirea de copiii mei e o stare anormală, atît pentru mine cît şi pentru ei.

– Sînt cu tatăl lor. Nu vor păți nimic.

De unde ştia el? Cum de era sigur că Dennis nu-şi maltrata copiii? De unde ştia cîtă suferință le porovoca copiilor mei faptul că părinții lor se despărțeau pe neaşteptate? Cum de era atît de sigur că nu vor păți nimic? Nu-mi păsa nici dacă avea zece dimplome. Nu-l făceau expert în ce simțeau copiii mei.

– Luni la două? întrebă el.

– Da. Domnule Jenovitz, sînt foarte îngrijorată pentru copiii mei.

– Le fel e şi autoritatea tutelară, motiv pentru care au fost lăsați la tatăl lor. Mai bine discutăm luni. Ştiți unde e cabinetul meu?

– Da.

– Bine. La revedere.

N-am trecut prin viață făcîndu-mi procese de conştiință. Mi-am îndeplinit sarcinile, apoi m-am ocupat de etapa următoare. Poate dacă aş fi fost acasă cu copiii aş fi făcut din nou ce trebuia făcut, trecînd mai departe. Mă țineau ocupată. Cu ei prin preajmă nu prea aveam timp să-mi analizez existența.

Dar acum nu erau lîngă mine. Nu aveam nimic de

făcut pentru ei sau Dennis. Aveam destul timp să mă ocup de *WickerWise,* dar nu aici şi nu acum. Acum şi aici era noua mea casă cu acte şi lucruri, dar încă nu-mi aparţinea pe deplin. Noaptea, casa părea diferită, întunecată, tăcută, iar în aceea linişte învăluită în beznă mi-am analizat discuţia telefonică cu Jenovitz. Mă întrebam dacă nu părusem prea agresivă sau prea sigură de mine, mă întrebam dacă fusesem destul de umilă, destul de înţelegătoare. Primele impresii erau foarte importante. Mă tortura gîndul c-aş fi putut face o impresie proastă.

Despachetîndu-mi şi ultima valiză, am încercat să-mi ridic moralul gîndindu-mă la evenimentele acestei seri, dar discuţa cu Connie nu-mi aducea nici o consolare. Nici cea cu Rona. Mă considerau tare, o stîncă. Aşa fusese mereu, iar eu nu avusem nimic împotrivă, acum însă lucrurile stăteau un pic altfel. Aveam şi eu nevoie de o stîncă.

Exista o singură persoană care mă înţelegea, numai că nu aveam voie să fiu în preajma ei.

Dornică de un pic de răsfăţ, am făcut o baie fierbinte în cada noii mele case, m-am şters cu un prosop enorm, m-am înfăşurat în altul şi am desfăcut sticla de Chardonnay lăsată de Cynthia pe masa din bucătărie. Nu aveam încă pahare pentru vin, dar nu eram pretenţioasă, mă mulţumeam şi cu o simplă ceaşcă de plastic.

Cu vinul în mînă am urcat treptele în spirală spre camera din vîrful turnului meu, mi-am aranjat pernele pe tăblia nou-nouţă din răchită şi m-am întins în patul meu nou-nouţ.

Apoi am început să fredonez. N-am ales un cîntec anume, le-am cîntat pe cele care îmi veneau în minte,

dar nu apărură decît melodii triste, pline de melancolie pe care eu şi Dennis nu le-am interpretat niciodată. Am trecut la următoarea rămînînd mai departe cu ochii închişi, sorbind din vin, gemuindu-mă mai bine între perne. Murmurul se transformă în voce, blîndă şi duioasă, cuvintele devenind strigăte ale inimii.

Am cîntat ca să mă liniştesc, să-mi ridic moralul, muzica reuşise întotdeauna să fie o consolare.

De data asta a fost altfel. N-am terminat vinul, n-am terminat nici ultimul cîntec pentru că emoţiile şi singurătatea cu totul surprinzătoare îmi puseră un nod în gît. Mai întîi am plîns, apoi am gemut, iar în primele ore ale dimineţii zbuciumul oceanului reuşi ceea ce oboseala refuzase să-mi ofere, legăîndu-mă în sunetul său pînă am adormit.

Capitolul 9

Nu sînt sigură dacă un părinte căruia nu i s-a acordat „dreptul de vizitare“ a copiilor m-ar putea înțelege. Vizitarea e lucrul cel mai puțin important, iar în ce priveşte drepturile, mai bine nu mai vorbim. A trebuit să-i spun lui Dennis la ce oră vin să iau copiii, unde vor merge şi la ce oră îi voi aduce acasă, dar nu asta a fost partea cea mai cumplită. Partea cea mai cumplită a fost să fiu cu ei, să-i iubesc la nebunie şi să prețuiesc fiecare secundă petrecută împreună, dar să mă simt teribil de stînjenită, încercînd să pretind că lucrurile stăteau la fel cînd de fapt ştiam cu toții că nu era aşa. Partea cea mai cumplită era să mă simt ca o mamă de mîna a doua pentru că aşa decretase tribunalul şi să mă întreb dacă copiii o credeau la rîndul lor. Partea cea mai cumplită era să las pe mîinile altcuiva îngrijirea lor de zi cu zi. Iar culmea durerii era să-i duc înapoi la Dennis şi să mă întorc acasă singură, un loc înspăimîntător de gol după ple-

carea copiilor.

În mod previzibil, farul le plăcu enorm. Pînă şi Johnny se arătă fascinat, deşi începu să se uite tot mai neliniştit la ceas pe măsură ce timpul acordat întîlnirii se apropia de sfîrşit. Cînd am încercat să discut cu el despre ce simte n-am primit decît răspunsuri în doi peri, apoi Kikit mă trase de mînă ca să vorbesc şi cu ea. Aveam nevoie de puţin timp cu el singur, dar Kikit nu voia să se despartă de mine. Ţinînd seama de numărul mic de ore acordat nici nu i-o puteam cere.

Ducînd copiii înapoi acasă l-am implorat pe Dennis să mă lase să-l iau a doua zi pe Johnny de la şcoală şi să-l duc pentru o oră într-un loc unde puteam sta de vorbă. Mi-a spus că trebuia să ne conformăm programului.

Joi după-amiază Carmen înaintă moţiunea de recuzare. Şi aşa începu o nouă perioadă de aşteptare.

Farul arăta din ce în ce mai bine. Podelele fură raşchetate, iar la sfîrşitul săptămînii pereţii erau deja zugrăviţi iar ferestrele spălate. Copiii îşi aleseseră deja piesele de mobilier din magazie, Kikit un set drăguţ din răchită, Johnny unul din lemn pe care îl decoram cu împletituri, plus lenjeria de pat, dar restul l-am făcut eu. Am ales singură mochetele, veiozele, draperiile, posterele înrămate. Camerele lor odată terminate arătau ca-n basme.

– Cînd o să pot dormi acolo? mă întrebă Kikit după ce-am pus-o la curent telefonic cu ultimele noutăţi privind camera ei.

– Curînd, am spus eu. La sfîrşitul săptămînii viitoare aşteptam o modificare a hotărîrii instanţei şi dacă nu, atunci săptămîna care îi urma. În cel mai rău caz, va trebui să aşteptăm pînă la terminarea anchetei sociale, pînă la Ziua Recunoştinţei. Refuzam să cred că la data

aceea copiii nu vor fi cu mine.

Pînă atunci însă voiam ca Johnny şi Kikit să considere farul căminul lor. Iar pentru atingerea acestui scop am simțit că e de datoria mea să neglijez oricare alte probleme în afara aranjării lui.

Firma mea era destul de solidă şi bine organizată ca să suporte lipsa mea. Am răspuns numai la telefoanele cele mai urgente şi am rezolvat numai treburile care nu sufereau amînare.

Cînd întreprinderea ale cărei materiale erau folosite în mod prioritar de fabrica noastră pentru confecționarea pernelor a dat faliment, am ales o alta şi am trimis comanda. Cînd linia de produse din răchită care înregistrase un mare succes în magazinele din vest se epuiză din stoc am ales o alta cu care să o înlocuiesc. Purtam peste tot după mine revista *Mobila astăzi* şi citeam ori de cîte ori aveam puțin timp liber. Restul problemelor le-am lăsat pe seama lui Brody.

Mă întîlneam cu el în fiecare zi cînd veneam la birou, discutam despre ce făcuse, apoi plecam. Săptămîna viitoare urma să facă o vizită de afaceri pe Coasta de Vest, iar în lipsa lui voi reveni la munca mea. Era mai bine aşa, mi-am spus eu. Mai puține tentații.

Dar îmi era dor de el. Treceam prin momentele cele mai dificile ale vieții mele şi era singura persoană care m-ar fi putut ajuta. Ştia foarte bine ce înseamnă calvarul cu vizitele săptămîale ale copiilor. Ştia cum e să fi singur. Mă cunoştea foarte bine şi ştia de ce aveam nevoie. Instanța afirmase că între noi exista o legătură amoroasă. Nu era adevărat. Dar ceva se schimbase. Nu-mi dădeam seama dacă se datora autosugestiei sau faptului că acum eram o femeie despărțită şi deci disponibilă sau dacă atracția dintre noi existase de mult timp. Nu

ştiam decît că prietenia noastră nu mai era la fel de nevinovată ca pe vremuri. O simţeam foarte clar, priviri aruncate pe furiş, gînduri care apăreau şi dispăreau cu repeziciune, o atingere inocentă, inofensivă declaşînd şocul simţămintelor înăbuşite.

Avea dreptate. Ceva exista cu siguranţă. Dar nu-mi puteam permite să aflu.

Asta nu însemna că nu mă gîndeam deseori la el. Voisem să-l sun joi seara ca să-i povestesc cît de trist fusese acest Halloween. Dennis optase pentru mama lui punînd-o să ofere bomboane copiilor veniţi să bată la uşă, iar el o duse pe Kikit prin vecini şi cu toate că eram sigură că va verifica cu atenţie toate dulciurile pe care urma să le primească şi va arunca tot ce conţinea alune aş fi preferat să fiu acolo decît să stau singură în turnul meu cu o pungă de bomboane fără ca vreun copil care să-mi bată la uşă.

Am vrut să-i dau telefon vineri seara după discuţii descurajante cu mama şi sora mea. Mă voiau în Cleveland şi, cu toate că nu puteam merge, nu le puteam spune de ce. M-am simţit vexată cînd au insistat, apoi supărată, apoi, la fel ca întotdeauna, chinuită de remuşcări.

Am vrut să-i dau un telefon sîmbătă seară cînd m-am simţit mai tristă ca niciodată, suferind ca un cîine după o zi petrecută cu copiii. După meciul lui Johnny i-am dus la prînz şi la un film, apoi i-am luat cu mine la far şi am stat cu ei în camera din turn privind valurile. Kikit pusese stăpînire pe poala mea, nu că n-aş fi vrut-o acolo, dar Johnny avea şi el nevoie de un pic e alintare. Am întins mîna spre el, dar s-a retras.

– Vorbeşte cu mine, l-am implorat eu, şi mi-a vorbit, dar nu despre ceea ce voiam să aud. Cînd am abordat

direct subiectul despărţirii mi-a răspuns doar cu scurte înclinări din cap şi ridicări din umeri. Singura dată cînd a intervenit cu o idee a lui a fost cînd Kikit m-a rugat să cînt, iar el a propus *No Man is a Land*.

No Man is a Land fusese piesa principală din repertoriul grupului în care cîntasem cu Dennis. Fusese cîntecul cel mai reuşit al spectacolului nostru interpretat în momentul cînd cei din public aveau ochii înceţoşaţi, şi se simţeau bine dispuşi, prinşi în valul armoniei şi comuniunii de spirit tipice acelor vremuri, legănîndu-se şi cîntînd cu noi. Melodia era ritmată, semăna cu un imn. Dennis şi cu mine o cîntam întotdeauna cu nostalgie, cerusem să fie interpretată şi la nunta noastră. Era într-un fel tema muzicală a căsătoriei noastre.

Reprezenta de fapt ceva mai mult. Mi-am dat eu seama numai sîmbătă seara după plecarea copiilor. Crescusem într-o casă lipsită de bucurii. Cîntatul fusese o eliberare, un mod de a evada. Imediat ce-mi dădeam drumul vocii nu mai simţeam nici un fel de constrîngere. Cînd băteam ritmul cu piciorul simţeam că nimic nu mă mai trăgea în jos. L-am cunoscut pe Dennis cîntînd şi am transferat asupra lui toate acele simţăminte de plăcere.

Privind în urmă, am realizat că Dennis îşi pierduse interesul pentru cîntat la fel ca şi cel pentru fotografii. Două surse de plăceri comune secaseră pe nesimţite. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme. Acum totul îmi era clar.

Aş fi vrut să-i spun toate astea lui Brody şi multe altele. Dar nu îndrăzneam să-l sun. Nu aveam o încredere atît de mare în mine.

Duminică dimineaţă mă scăpă de griji şi luă problema în mîinile lui. Mă trezisem în zori simţindu-mă cu

totul pierdută, aşa c-am plecat de la birou, m-am dus în atelier şi am continuat să scot nuiele rupte din balansoarul la care începusem să lucrez cu o săptămînă în urmă. Numărul tot mai mare al găurilor nu era o imagine plăcută aşa c-am lucrat repede. Mă aflam acolo de vreo oră cînd Brody apăru cu micul dejun.

L-am întîmpinat cu un salut cam forțat, am spus ceva despre faptul c-am parcat maşina departe de casă într-un loc unde n-ar fi trebuit să o observe şi mi-am văzut mai departe de treabă. Încercam să mă conving că se afla acolo ca să verifice cine ştie ce contracte, am încercat chiar să-mi stimulez furia sau indiferența, dar nu apăru nici una. În plus, venise cu clătite calde, umplute cu brînză dulce şi acoperite de smîntînă, aranjate frumos la capătul unei mese de lucru, iar eu nu m-am mai putut abține. M-am autoconvins că-mi era foame.

Şi încă cum.

Cum aş fi putut rezista clătitelor cu brînză, una din slăbiciunile mele, cît de isteț era Brody, şi cafelei tari şi negre, o altă preferință a mea. Iar cînd cel mai bun prieten îmi spune „Ai avut o săptămînă infernală şi nu mi-ai povestit nici un cuvînt, aşa că, vreau să aud tot", cum să nu-i fi răspuns?

Mi-am vărsat sufletul, toată nemulțumirea, durerea, şi da, bucuria de a-mi vedea copiii, dar astea le ştia deja. Ultima parte era ceva nou şi aveam nevoie de ajutorul lui. Hotărîrea de a mă întîlni cu copiii numai de două ori pe săptămînă îmi frîngea inima.

– Pentru tine cum a fost cu Joy?

Ne aşezasem pe scaune, avînd între noi un colț al mesei de lucru. Stăteam picior peste picior, iar Brody şi le întinse pe ale lui. Era la a treia clătită deşi habar nu aveam unde dispăruseră celelalte două.

– Da, a fost greu, îmi răspunse el, dar într-un mod cu totul diferit. Cînd am divorțat, fusesem căsătorit de numai patru ani, iar Joy nu împlinise nici doi ani, aşa că nu se compară nici pe departe cu durata căsătoriei tale sau cu cît timp ai fost tu părinte. A fi căsătorită şi mamă e un mod de viață pentru tine, aşa că schimbarea doare mai mult. Se opri ca să se încrunte, apoi continuă pe un ton lipsit de mîndrie: Sincer să fiu nu prea m-am dat în vînt după aşa ceva. Căsătoria mea se clătina încă de la început. Joy ar fi trebuit s-o consolideze. Rîse zgomotos. Ce idee strălucită, nu? Doamne, cît eram de proşti!

– Doar tineri.

– Mda, şi asta. Am acceptat bucuros toate deplasările pentru că mă înțelegeam mai bine cu Mary Ann cînd nu eram prea mult timp unul în apropierea celuilalt. Aşa că atunci cînd ne-am despărțit n-a fost ca şi cum aş fi văzut-o pe Joy în fiecare zi.

Am cunoscut-o pe Mary Ann pe vremea cînd se întîlnea cu Brody, ea studiind dreptul, iar el management. Am fost cu Dennis la nunta lor şi i-am văzut de mai multe ori în primul an al căsătoriei. Am bănuit încă de atunci că lucrurile nu mergeau pe roze, şi n-am fost nici surprinşi, nici teribil de dezamăgiți cînd am aflat de divorț. Mary Ann se considera o intelectuală. Se lăsase atrasă de filozofia ezoterică şi se înconjurase de oameni care gîndeau ca ea. Aveau un aer de superioritate, evitînd contactul cu cei mai puțini dotați de natură. Mie mi s-au părut întotdeauna teribil de plictisitori. Mary Ann a început să predea imediat după naşterea lui Joy şi lucra la aceeaşi şcoală. Trecuseră mulți ani de cînd nu mai vorbisem cu ea.

Şi nu vorbisem nici despre ea. În primii ani după divorț mi se păruse deplasat să întreb, iar mai tîrziu

devenise irelevant. Am presupus mereu că Brody simţea la fel, sau că din loialitate pentru Mary Ann prefera să păstreze tăcerea. M-am întrebat deodată care era motivul adevărat.

– Continuă, l-am îndemnat eu.

Luă o înghiţitură de cafea, mai mult frişcă şi zahăr, nu-mi dădeam seama unde dispar atîtea calorii, apoi îşi şterse buzele, puse ceaşca jos şi spuse:

– Ca tată n-am fost bun de nimic.

– Eşti un tată, grozav.

– Acum, poate. Dar nu şi atunci. S-a stabilit la divorţ cînd anume o putea vedea pe Joy, aşa că o luam la mine. Altfel nu cred c-aş fi făcut-o. Mă speria de moarte.

Am zîmbit uluită.

– Joy?

– Avea numai doi ani, mărturisi el stingherit. Scutece, biberoane, hăinuţe, pur şi simplu nu ştiam de unde să o apuc. Pînă nu m-am despărţit de Mary Ann n-am făcut nimic din lucrurile astea. Apoi am devenit tată peste noapte. Eram agitat în prezenţa ei, iar biata de ea simţea probabil pentru că se apuca cu mînuţele de gîtul lui Mary Ann ori de cîte ori veneam să o iau şi alerga în braţele ei cînd o duceam acasă. Mă simţeam la fel de binevenit ca un balaur. Nu voia să se apropie de mine. Aşa că mi-am zis bine, în regulă, o s-o scutesc de suferinţa asta. Am început să anulez ba o vizită, ba alta, prea multe.

Încercam să fac legătura între Brody pe care îl descria şi Brody pe care îl ştiam eu.

– Cînd te-ai schimbat?

El nu-mi răspunse, rămase tăcut mestecînd o bucată din a treia clătită.

– Brody?

– Cînd s-a născut Johnny.

N-am făcut legătura.

– Da?

Termină de mîncat clătita, îşi şterse mîinile de blugi, mă privi în ochi şi spuse:

– Eram gelos. Erați atît de fericiți că aveți bebeluşul. Un timp am fost îmbufnat...

– Nu-i adevărat.

– Ba da. Mă duceam acasă după ce-l țineam în brațe pe Johnny şi îmi plîngeam de milă că nu aveam şi eu aşa ceva. Apoi mi-am dat seama că aveam.

– Joy trebuie să fi avut vreo şapte ani pe atunci.

– Îhm. Trecuse de faza scutecelor şi biberoanelor. Se putea duce singură în baie şi îşi putea împleti părul. Nu mă mai speria atît de mult.

Şi am înțeles imediat.

– Atunci ai dus-o la *Disney World.*

– A trebuit să fac ceva super ca s-o recîştig. Abia dacă mă cunoştea. Îți mai aminteşti ce-am făcut? Mai întîi am dus-o la *Disney World,* apoi la Harsey Park, au urmat Grand Canyon şi Yellowstone. Ne era mai uşor să fim împreună dacă eram ocupați cu ceva. Avea deja nouă ani, cît are Johnny acum, cînd mi-am adunat destul curaj ca s-o iau la mine pentru o perioadă mai lungă de o zi.

– Cine şi-ar fi închipuit, am spus eu. Cu copiii mei ai fost grozav încă de la început. Îmi amintesc c-ai schimbat şi scutece, ba le-ai făcut şi baie.

– Cu copiii tăi era altceva. Nu se aştepta nimic de la mine. Nimeni nu mi-a cerut să fac ceva. N-a existat niciodată acel joc al voințelor prezent mereu în relația mea cu Mary Ann. Cu copiii tăi dacă nu-mi băgam nasul eram lăsat pe dinafară. Coborî vocea şi ochii îi sclipiră.

Mă săturasem să fiu lăsat pe dinafară. Mă consolam cu copiii tăi pentru că nu te puteam avea pe tine.

M-am înecat cu cafeaua. A trecut un minut întreg pînă am terminat cu tusea şi am reuşit să respir normal şi încă unul pînă mi-am şters bărbia. Apoi m-am plîns cu voce tare.

– N-ar trebui să-mi spui aşa ceva.

El ridică din umeri, dar sclipirea din ochi nu-şi pierdu din intensitate.

I-am coborît pe ai mei spre ceaşca de cafea, am luat o înghițitură, apoi încă una. M-am uitat la clătitele de pe farfurie, la ibric, la masa de lucru, oriunde numai la Brody nu.

– Crezi că Dennis şi-a dat seama? întrebă el.

– N-ai făcut niciodată nimic indecent.

– Nu mă pot împiedica să mă gîndesc că eu sînt motivul pentru toate astea.

Mi-am îndreptat brusc ochii spre fața lui.

– Nu eşti. Nemulțumirea lui Dennis datează de mult.

– Şi tu?

N-am replicat la fel de repede. Călătoria spre străfundurile sufletului meu se afla abia la început. Gîndind cu voce tare am spus:

– Nu în mod conştient. Am vrut ca mariajul nostru să meargă, aşa că m-am agățat de părțile frumoase şi le-am poleit pe cele urîte. Presupun c-ar fi trebuit să fiu mai sinceră cu mine însămi. Mai realistă. Dar nici o căsătorie nu e perfectă. Şi atunci unde să fie punctul de oprire? De unde ştii cînd e mai mult rău decît bine? Care e momentul în care spui *destul?* E clar că Dennis l-a atins înaintea mea.

– Foarte clar, spuse Brody. Se mişcă puțin pe scaun, vîrî mîna în buzunarul din spate al blugilor, trase afară o

bucată dintr-un ziar şi mi-o întinse. Era împăturită în două.

Am desfăcut-o şi am citit titlul de deasupra fotografiei. „*Dennis Raphael şi Phoebe Lowe dansînd vineri seara la petrecerea dată de asociația avocaților*". Se distrau de minune, dacă era să mă iau după zîmbetele lor.

Dennis avea un zîmbet grozav. Făcea ca o femeie să se simtă lumina vieții lui. Existase o vreme cînd îmi zîmbise mie aşa cum îi zîmbea în fotografie lui Phoebe. Am studiat tăietura din ziar mai mult decît ar fi fost necesar.

– De ce nu sînt surprinsă? Nu surprinsă, ci îndurerată. Foarte îndurerată.

Am împăturit bucata de ziar. Suferința era mai puțin acută.

– Cred că există ceva între ei. Ceva serios. Cînd i-am aruncat-o în față, voiam să-l iau peste picior, n-a negat nimic.

– Şi te acuză pe tine?

– Zice că regulile s-au schimbat odată ce ne-am despărțit.

– Da, are dreptate, spuse Brody pe un ton plin de subînțelesuri care ne duse înapoi de unde pornisem.

Uitîndu-mă la el, mi-am scormonit conştiința după germenii infidelității. Trăsurile îmi erau atît de familiare, ochii căprui în spatele unor ochelari cu ramă metalică, cîțiva pistrui pe nas vizibili numai la lumină, o bărbie uşor pătrată şi ceva mai închisă la culoare decît restul feței, buze senzuale. N-am atins niciodată acele trăsături ca o iubită, nici cu degetele, nici cu gura. Dar existau mai multe moduri de a iubi.

L-am iubit pe Dennis pentru că era soțul meu. Îl iubeam pe Brody pentru că era prietenul meu. L-am iubit

pe Dennis pentru că fusese cîndva, şi îl iubeam pe Brody pentru cine era.

Îl respectam pe Brody, tînjeam după compania lui, mă bazam pe părerea lui. Să fie dragostea mea pentru el mai profundă decît cea pentru Dennis? Eram mai atrasă de el decît fusesem vreodată de Dennis?

De ce nu văzusem nimic pînă acum?

– Am nevoie de timp, Brody. Dacă voi păşi strîmb, oricît de mic ar fi pasul, îmi voi pierde copiii.

– Acelaşi lucru ar trebui să fie valabil şi pentru Dennis, nu?

Mi-am fluturat mîna prin aer.

– Nu-mi spui nimic nou. Femeile ştiu foarte bine că trăiesc într-o lume a bărbaţilor. Am plecat de lîngă masa unde mîncasem şi m-am dus la celălalt capăt, lîngă balansoar. Am studiat bucata de ziar, fotografia soţului meu cu iubita lui, cu „presupusa“ lui iubită. Nu eram pregătită să admit c-ar fi ceva real, nu eram pregătită să mă gîndesc că Dennis s-ar putea descotorosi de mine atît de repede şi cu atît mai puţin pentru o femeie mai tînără, pentru o femeie blondă. Nu era decît o fotografie. Aşa cum îmbărţişarea dintre mine şi Brody nu fusese decît o fotografie.

Cît de nedreaptă era viaţa.

– Cînd o femeie intră în competiţie într-o lume a bărbaţilor înfruntînd standardele impuse de bărbaţi, am spus eu, trebuie să fie de două ori mai deşteaptă, de două ori mai bună. Oh, da situaţia s-a mai îmbunătăţit. S-ar putea să-i deschidă uşa, dar odată intrată se va trezi pe un coridor cu lipici. Eu ofer conducerea magazinelor în primul rînd femeilor. „Favorizez“ femeile. Aşa că au păşit pe uşă, dar ca să obţină un împrumut şi să pună afacerea pe roate? Nici nu-ţi poţi imagina cîte au

de îndurat, cîte bețe li se pun în roate. Nu pot obține împrumutul pentru că nu au cont, şi fără împrumut nu au dreptul la cont. „Veți absenta dacă rămîneți însărcinată?“ te întreabă funcționarul de la bancă. Sau „Veți pleca cu soțul dacă va obține un post în altă parte?“ Sau „După şase luni veți hotărî că nu mai doriți magazinul şi nu veți onora împrumutul?“ Bărbații nu sînt niciodată întrebați aşa ceva.

Am pus fotografia lui Dennis şi Phoebe în buzunarul pantalonilor. Odată dispărută din fața ochilor provoca mai puțină durere.

– Şi atunci ce facem? Dacă vrem să reuşim în cadrul sistemului trebuie să ne conformăm regulilor. Iar eu încerc, Brody. Îmi dau toată silința.

El se ridică şi veni spre mine.

– Poate mai mult decît ar trebui.

Nu ştiam exact la ce se referea, eram conştinetă doar de faptul că apropierea lui mă tulbura. Se opri la o distanță de un braț şi îşi vîrî degetele în găicile de la blugi.

– Nu sacrifica prietenia noastră. Nu-i da lui Dennis satisfacția asta. Bine, nu trebuie să fim împreună, dar putem totuşi să ne petrecem timpul împreună, nu-i aşa? Nu vreau să mă simt vinovat cînd mă uit la tine sau cînd îți dau telefon. Nu vreau să mă gîndesc de două ori înainte de a te îmbrățişa. Nu-mi place să-mi măsor fiecare cuvînt.

– Tu? Să-ți măsori cuvintele? am încercat eu să rîd, dar sunetul sună înăbuşit.

Iar atunci îmi atinse obrazul cu o mînă neaşteptat de caldă. Degetul mare îmi trasă linia bărbiei, celelalte se răsfirară pe pomenți alunecînd încet în păr, un gest simplu şi tandru. Cînd n-am mai putut rezista mi-am lăsat

obrazul în plama lui, dar n-aş putea spune dacă am făcut-o ca să-l opresc sau să-l simt mai bine.

– Te-ai întrebat vreodată cum ar fi dacă ne-am săruta? mă întrebă el pe un tòn gutural.

– Nu.

– Sau să dormim împreună? Să facem dragoste?

– Nu. Nu pot, Brody. Acum în nici un caz.

– Dar există şanse?

– Poate. Nu ştiu. Pînă acum două săptămîni era sigură că Dennis va fi singurul bărbat din viața mea.

– Ai fost plecată două săptămîni înainte să te dea afară din casă, aşa că se face o lună. Cît a trecut de cînd n-ai mai făcut dragoste?

Mi-am strîns buzele şi mi-am clătinat capul ca să-l avertizez să înceteze. Nu eram pregătită să dezvălui nimic.

– În regulă, spuse el de parcă mi-ar fi auzit gîndurile, dar te vei gîndi la mine, bine?

Am încercat din nou să rîd. De data asta sunetul aducea a isterie.

– Cum aş putea să n-o fac?

El zîmbi fericit, apoi îşi puse brațele în jurul meu şi mă strînse mai aproape de el, înainte să· fi apucat să-l împiedic. Iar odată ghemuită la pieptullui nici n-am mai vrut să protestez. În brațele lui Brody mă simțeam mai în siguranță ca oriunde altundeva. Aş fi putut sta aşa la infinit, dacă nu m-ar fi sărutat pe frunte şi nu mi-ar fi dat el drumul.

Zîmbind, se depărtă încet, pas cu pas ținîndu-mă de mînă de parcă ar fi vrut să mă încetinească, de parcă eu aş fi fost cea care voia să grăbească lucrurile dintre noi. Apoi, dispăru la fel de tăcut pe cît venise.

Am curățat de pe masă resturile micului dejun bleste-

mîndu-l în gînd, dar fără prea multă convingere. Trecuse foarte mult timp de cînd nu mă mai simțisem sexy, iar Brody mă făcea să mă simt atrăgătoare. Ca simplă distracție, nu era tocmai rău.

Carmen avuse dreptate. Jenovitz era cu siguranță o fosilă. Bănuiam că trebuie să-şi fi petrecut ultimii treizeci de ani în acelaşi cabinet, în spatele aceluiaşi birou. Odată instalat pe scaun, se contopi perfect cu decorul din jur, un pic cam vechi, un pic cam mucezit, un pic cam dezolant.

Întinse mîna după o pipă, o scutură în scrumieră, o umplu cu tutun, îl apăsă în jos. Se opri numai cînd îşi aprinse un chibrit şi era cu el în aer:

– Nu eşti alergică, nu-i aşa?

– Nu, nu. Puteți fuma. Fumul de pipă, orice fel de fum, îmi făcea rău. Dar puteam trăi cu el mai uşor decît fără copii. Nu aveam de gînd să pornesc pe picior greşit cu Dean Jenovitz. Prea multe depindeau de bunăvoința lui.

Duse chibritul la pipă, trase adînc, suflă un nor de fum gros şi alb, apoi se instală mai comod pe scaun.

– Deci. Cum te mai simți?

Cum nu prea ştiam ce sau cît de multe să spun, am îndrăznit să replic calmă şi încet.

– Bine, mulțumesc. Puțin cam speriată. Ce mi s-a întîmplat m-a luat cu totul prin surprindere.

– Hotărîrile instanțelor nu sînt lucruri prea plăcute. Dar trebuie să fi avut o bănuială cît de mică că nu era ceva în regulă.

– Nu. Soțul meu m-a expediat în această călătorie fără să facă nici cea mai vagă aluzie la intențiile lui.

– Te-a expediat? Din cîte am înțeles dumneata ai

inițiat această călătorie. N-ai făcut-o pentru afaceri?

– M-am referit la faptul c-a fost mereu lîngă mine, am replicat eu cu un surîs spăşit. M-a văzut făcîndu-mi bagajele, a sărutat copiii, m-a sărutat şi pe mine, a rămas pe verandă şi ne-a făcut cu mîna. S-a purtat normal. N-am avut habar de ce punea la cale.

– Din cîte îmi dau eu seama nu punea nimic la cale. Cel puțin nu atunci. A înțeles situația cu mama bolnavă în spital şi ți-a acordat mai multă libertate de mişcare. Apoi a intervenit încurcătura cu avionul copiilor şi medicamentul fetiței. Ținînd seama de lucrurile care s-au petrecut înainte şi-a dat seama de pericol şi s-a simțit îndreptățit să acționeze.

Citise deci declarația lui Dennis. Mă întrebam dacă o citise şi pe a mea.

– Cred c-a plănuit totul cu mult mai devreme, am spus eu încet.

– Ai vreo dovadă?

– Notele de plată ale telefonului. Dennis a vorbit cu avocatul încă din ianuarie trecut.

Jenovitz se încruntă, îşi vîrî pipa în gură şi mută nişte hîrtii dintr-un loc în altul.

– În declarația ta nu scrie aşa ceva.

– Nu. Am verificat telefoanele abia noaptea trecută. M-a surprins cît de calm s-a comportat Dennis. Eu nu ştiam că urma să ne despărțim, dar el a trecut peste acest obstacol fără un efort deosebit. Singura explicație e că a avut timp să se obişnuiască cu ideea.

– Din cîte am înțeles, a menționat divorțul şi cu alte ocazii.

– Nu divorțul. Separarea, dar am hotărît să nu-i dăm curs.

– Tu ai hotărît, aşa spune soțul tău. A ridicat pro-

blema, te-ai împotrivit, iar el s-a lăsat convins.

Era şi ăsta un mod de a prezenta situaţia. Jenovitz întrebă:

– De ce te-ai împotrivit dacă părea atît de nefericit?

– Nu părea. Cel puţin nu din cauza căsătoriei. Era nemulţumit de munca sa. Iar nemulţumirea s-a reflectat şi asupra situaţiei de acasă. Îmi spunea că nu-l înţeleg, sau că nu are destulă „libertate". Nu mi-a spus niciodată că nu mă iubeşte, sau că iubeşte pe altcineva, sau că va intenta acţiunea de divorţ fie că-mi plăcea fie că nu.

– Ai fost deci luată prin surprindere. Acum te-ai obişnuit cu ideea divorţului?

– Cred că da.

Mă studie un minut înainte de a spune:

– O schimbare foarte rapidă. Cît timp a trecut de la pronunţarea hotărîrii judecătoreşti?

Discuţia nu înainta aşa cum voiam eu. Calmă şi umilă, dorind să-l aduc la sentimente mai bune pentru mine, am replicat:

– Zece zile, şi n-am vrut s-o accept, dar Dennis a rămas de neclintit. I-am propus să stăm de vorbă. Am propus să stăm împreună în casă, să încercăm să lămurim situaţia dintre noi. Dennis nici n-a vrut să audă de aşa ceva, iar instanţa a fost de acord cu el. Judecătorul a refuzat pînă şi moţiunea de respingere. Acum am ajuns la dumneavoastră. M-am încruntat. Nu înţeleg. Îmi propuneţi reconcilierea?

– Nu. Treaba mea e să fac o recomandare autorităţii tutelare privind domiciliul stabil al copiilor. Se prespune că acest caz se va termina prin divorţ.

– Cine anume presupune?

– Instanţa, şi cu siguranţă soţul dumitale, din moment ce el a intentat divorţul.

– Exact, am rostit eu ceva mai răspicat. El a cerut divorțul, nu eu, iar instanța e de partea lui. Divorțul n-a fost ideea mea, dar toate celelalte uşi mi-au fost trîntite în nas. N-am de ales. Soțul meu nu mă vrea. Mi-a demonstrat-o foarte clar. Atunci ce-ar trebui să fac?

– Cele mai multe femei ar plînge.

– De unde ştiți că nu plîng? Noaptea stau întinsă în pat şi viața mi se pare lipsită de sens. Mă trezesc dimineața şi simt o durere cumplită. Mă gîndesc la ce a fost bun în căsătoria mea. Avea toate şansele să reziste. Dar acum nimic nu mai pare adevărat. Simt o tristețe imensă. Şi regrete. N-am ştiut ce altceva să mai spun, aşa că n-am mai spus nimic. Dar n-o făcu nici el. Se mulțumi să se uite la mine studiindu-mă pînă n-am mai rezistat. Am continuat rîzînd forțat şi trecîndu-mi o mînă prin păr. Îmi pare rău, domnule Jenovitz, dar cred că voi pica la examenul ăsta. Încerc să fiu cît mai onestă cu dumneavoastră, dar e clar că nu sînteți deloc impresionat. Nu ştiu ce ați vrea să auziți.

El rămase tăcut pe mai departe. Aşa că am spus:

– Poate c-ar trebui să mă simt distrusă. E reacția firească a multor femei. O ştiu foarte bine.

Sprîncenele lui se ridicară. Nu mă întrebă cum de ştiam, dar aceea tăcere deja enervantă conținea şi întrebarea. M-am resemnat să-i explic.

– Mama s-a simțit distrusă. Tatăl meu a murit pe neaşteptate fără să fi fost bolnav o singură zi în viața lui. Aveam opt ani, iar sora mea şase. Mama a intrat în panică. Nu mai ştia ce să facă. Şi n-a făcut nimic. Săptămîni la rînd.

– Trebuie să fi fost foarte greu pentru dumneata.

– Am făcut ce-am putut.

– Aveai numai opt ani. Ce-ai fi putut face?

– Mi-am ajutat sora. Am antrenat-o în diferite activități. Am ajutat prin casă.

– Ce te-a împiedicat să intri şi tu în panică?

– Probabil ignoranța. Am zîmbit melancolică gîndindu-mă la cît de mare fusese ignoranța mea. Nu ştiam ce înseamnă că tata a plecat dintre noi. Oh, da, îmi era tare dor de el. Dar nu vedeam imaginea de ansamblu.

– Acum o vezi?

– Imaginea de ansamblu a morții lui?

– A divorțului. Nu despre asta discutăm acum?

Nu mă simpatiza deloc. Fusesem sigură că va fi aşa, şi iată că avusesem dreptate. Vrea imaginea de ansamblu? Oh, da, cu fiecare secundă tot mai mult, şi mă speria de moarte.

– Da, discutăm despre divorț şi da, văd imaginea de ansamblu.

– Descrie-mi-o.

Mi-am atins gura vrînd să protestez. Îmi cerea să dau glas unor gînduri şi temeri care erau încă prea noi pentru mine ca să nu fie dureroase. Ori voia să-şi dea seama cît sînt de perspicace, ori era pur şi simplu un masochist. Pe moment l-am urît din tot sufletul, dar n-am îndrăznit să-l refuz.

– Imaginea de ansamblu a divorțului, am spus eu punîndu-mi cu mare grijă o mînă în poală, înseamnă că familia unită pe care mi-am dorit-o întotdeauna a încetat să mai existe. Că unul din părinți va lipsi de la o parte din eventimentele importante din viețile copiilor. Vacanțele şi sărbătorile vor fi împărțite. La fel se va întîmpla cu zilele de naştere. Copiii vor avea de suferit. Vor fi traşi în două direcții în acelaşi timp.

– Nu s-a întîmplat aşa de Halloween.

– Da. A fost bine, dar poate se datorează doar si-

tuației noi. Ca atunci cînd mi-a murit tatăl. E posibil ca în clipa de față copiii mei să treacă prin aceeaşi stare psihică. Ce se va întîmpla cînd vor creşte şi vor înțelege mai multe?

– S-ar putea să se descurce foarte bine.

– Sper.

– Oare? mă întrebă el.

O clipă n-am fost în stare să-i răspund. Apoi am întrebat pe un ton tăios:

– De ce n-aş spera?

– Păi, dumneata eşti cea care se împotriveşte divorțului. Unele mame aflate în situația ta ar face ca toți cei implicați să se simtă cît mai prost.

– Îmi iubesc copiii, am protestat eu. Nimeni n-o poate pune la îndoială, nici măcar soțul meu. Teama mea cea mai mare e c-ar putea suferi. Aş fi făcut aproape orice ca să-i scutesc de tulburarea, supărarea, *durerea* unui divorț, dar acum cînd pare inevitabil aş face aproape orice ca să-i ajut să treacă de acest moment.

– Întrebarea este, doamnă Raphael, spuse Jenovitz înainte ca eu să fi apucat să trag aer în piept, dacă eşti destul de stabilă psihic s-o poți face. Poate că nu-ți plac întrebările mele, dar instanța se aşteaptă de la mine să ți le pun. Îmi fac meseria cum mă pricep mai bine.

Mi-am muşcat limba, n-am scos nici un cuvînt şi l-am lăsat pe el să fiarbă în suc propriu. Dar pe el nu părea să-l deranjeze la fel de mult ca pe mine. N-a trecut decît un minut pînă am deschis din nou gura rostind calmă, cu o voce destul de amabilă:

– Îmi cer scuze. Întrebați-mă tot ce doriți. Promit să vă răspund cu toată sinceritatea.

El trase din pipă şi dădu drumul unui nor de fum.

– Chiar că-ți ieşi foarte repede din fire.

– În mod normal nu. Pe cuvînt. În casă eu am fost întotdeauna cea calmă. Trebuia să aplanez toanele lui Dennis.

Speram să înghită nada şi să mă întrebe mai multe, dar n-o făcu.

– Soțul tău afirmă că treci printr-o perioadă foarte încordată.

– Numai din cauza divorțului. Înainte toate mergeau bine. N-am avut nici un fel de probleme.

– Starea mamei trebuie să fie un motiv de suferință.

– Da, mă gîndesc la ea în fiecare zi. Mă îngrijorează. Suferința se datorează dorinței de a merge să o văd dar mă tem că plecarea se va întoarce împotriva mea, că cineva îmi va considera absența drept neglijență. Mi se pare normal ca soția sau soțul să lase copiii în grija celuilat ca să petreacă mai mult timp cu un părinte aflat pe moarte.

Jenovitz ridică din umeri.

– Eşti liberă să pleci

– Ultima oară cînd am auzit cuvintele astea m-am întors acasă şi am dat de haos.

– Dar haosul nu e o consecință a actelor dumitale? Ți-ai asumat o mare răspundere, doamnă Raphael. Problema e dacă îi poți face față. Soțul dumitale crede că nu.

– Haosul n-are nici o legătură cu vizita la mama mea. Am arătat cu degetul spre dosarul lui. Exemplele date de soțul meu ca dovadă a incompetenței mele ca părinte sînt lucruri care se întîmplă mai tuturor oamenilor. Dumnezeule, m-aş fi putut adresa eu instanței pentru că soțul meu a încurcat ora de sosire a copiilor şi a pierdut medicamentul fetiței, sau ceva şi mai îngrozitor, a lăsat-o să mănînce ceva ce n-ar fi trebuit. În cazul ăsta tribunalul

mi-ar fi dat mie copiii?

Jenovitz oftă pufăind din nou.

– Ştii că asta ar însemna o simplificare a situaţiei. Plîngerea lui conţine şi alte elemente. În plus, viaţa soţului tău e mult mai simplă. Tu eşti cea care alergi în toate direcţiile încercînd să le faci pe toate.

Stomacul începea să mi se răzvrătească. Cabinetul nu era prea mare, iar aerul devenise sufocant. Cu fiecare minut mă simţeam tot mai descurajată. Jenovitz mă privea bănuitor. Am replicat cu calm:

– Nu alerg în toate direcţiile. Sora mea are grijă de mama, soţul se ocupă de copii cît sînt plecată, iar partenerul mă ajută la rezolvarea problemelor de afaceri.

Dădu din cap. Ochii parcurseră pagina din faţa lui, apoi se opriră. Îşi vîrî pipa în gură.

– Povesteşte-mi despre partenerul de afaceri.

– Se numeşte Brody Parth, am spus eu. A fost partenerul soţului meu cu mult înainte de a deveni al meu. E naşul ambilor copii.

– Ai o relaţie sexuală cu el?

– Nu.

Scoase pipa din gură.

– Un nu categoric?

– Un nu categoric.

Pipa reveni la loc.

– Atunci cum de soţul tău afirmă altceva?

– Va trebui să-l întrebaţi pe el.

– Am făcut-o. Mi-a arătat fotografii.

– Fotografia a fost făcută de la fereastra bucătăriei lui Brody în seara cînd Dennis m-a scos din casă. Eram foarte necăjită. Brody m-a îmbrăţişat. Un prieten mi-a oferit o consolare de moment. Nimic mai mult.

– Există note telefonice. Camerele de la hotel. Ex-

trem de sugestive.

– Ca şi cele dintre Dennis şi avocata lui. Lucrează mai mult cu Phoebe Lowe decît cu Art Heuber.

– Schimbi subiectul?

– Nu. Pun punctul pe i.

– Pui punctul pe i sau încerci să justifici relația cu Brody Parth?

– Pun punctul pe i. Există tot atîtea dovezi c-aş avea o relație cu Brody pe cît există că Dennis are una cu avocata lui. Nu înțeleg de ce aş fi acuzată numai eu şi el nu.,

Jenovtiz rămase ca o bucată de lemn privindu-mă fix.

– Uite, am spus eu vexată. Brody e partenerul meu. Asta explică telefoanele şi camerele de la hotel. E de asemenea un prieten vechi, ceea ce explică îmbrățişarea şi timpul petrecut în casa noastră. Brody a fost ca un membru al familiei. O relație sexuală cu el ar fi semănat cu incestul. Dar iată că Jenovitz pretindea că văzuse *fotografii*, la plural. Din cîte ştiam eu în fața instanței fusese prezentată numai una. V-ați întîlnit deja cu Dennis?

– Da, am discutat cu el vinerea trecută.

Aha. La ora cînd ar fi trebuit să vin eu. Mă întrebam cum de se întîmplase, cînd voi ajunge să am eu prioritate?

– Te deranjează? mă întrebă psihologul.

– Nu. Am încercat să fiu optimistă. Sînt bucuroasă c-a venit. Îmi făceam griji c-ar putea întîrzia lucrurile. Mai e doar o lună pînă la Ziua Recunoştinței. Sper ca pînă atunci situația să se rezolve.

Jenovitz se lăsă pe spate, trase din pipă şi studie tavanul.

– Nu se va rezolva? am întrebat neliniştită. Simţeam nevoia să cred că există o limită a suferinţei la care instanţa avea dreptul să mă supună. În afara moţiunilor pe care Carmen se jura că le va înainta pînă vom cîştiga, îmi spusese că autoritatea tutelară are la dispoziţie treizeci de zile pentru întocmirea raportului. Iar eu le număram.

– Nu pot face nimic ca treaba să meargă mai repede? am întrebat cînd el nu spuse nimic. Apoi, rîzînd tulburată, am adăugat: Situaţia e foarte chinuitoare pentru mine.

– Normal. Nu deţi controlul asupra ei.

O afirmaţie bombă. Dură şi sentenţioasă. Nu ştiam dacă e generată de observaţiile lui sau de atitudinea lui Dennis. Oricare ar fi fost motivul nu eram de acord.

– Nu e vorba de control. E vorba de faptul că trăiesc fără copiii mei. Că mi se supraveghează fiecare mişcare. Că nu ştiu ce mă aşteaptă în viitor.

– E vorba de control.

M-am străduit să-l consider bine intenţionat.

– Poate, am cedat eu, dar nu în sens negativ. Nu e vorba de control asupra oamenilor. E vorba de control asupra mea, despre a hotărî ce voi face mai departe, ce curs vor lua acţiunile mele şi cum le voi duce la împlinire. Da, înseamnă să deţin controlul asupra situaţiei. O fac de la opt ani. Am făcut-o atunci pentru că nimeni nu se arăta interesat de cum va decurge viaţa noastră. Am făcut-o în timpul căsătoriei mele pentru că lui Dennis nu-i păsa, şi cineva trebuia să aibă grijă ca lucrurile să meargă bine, să pună ordine în existenţa noastră. E ceva atît de rău?

– Numai dacă îi îngrădeşte pe alţii.

– N-am îngrădit pe nimeni. Cel puţin nu cred s-o fi

făcut. Nu, cum ar fi fost posibil? Sînt o entuziastă. Îi ridicam moralul lui Dennis, lăudîndu-l ori de cîte ori aveam prilejul. Mi-am sprijinit copiii în tot ce-au făcut. I-am învățat că pot deveni tot ce vor, nu depinde decît de ei. Cum aş fi putut să-i îngrădesc, să le tai aripile?

– O astfel de atitudine poate avea şi consecințe negative. Dacă le spui copiilor că pot obține tot ce vor iar fiul tău nu ajunge în echipa de baschet sau fiica nu joacă rolul pe care îl doreşte în piesa de teatru, se vor simți dezamăgiți.

Îmi clătinam capul încă înainte ca el să fi terminat.

– Nu se vor simți dezamăgiți. Nu le-aş permite. Discutăm despre multe lucruri. Şi mai ales despre sentimentele noastre. Vorbeam pe un ton foarte categoric. Era unul din lucrurile care îmi lipsiseră în copilărie şi îmi jurasem ca Johnny şi Kikit să fie siguri că vor fi ascultați, indiferent ce vor spune, că se vor bucura de sprijin necondiționat. Nu voiam ca vreunul din ei să sufere ca Rona.

– Fiul dumitale nu vorbeşte.

– Încă nu. În primul rînd pentru că nu sînt acolo. E obişnuit să vorbească cu mine, dar e foarte greu să apeşi pe un buton şi să ai o discuție sinceră cu un copil cînd instanța te limitează la două vizite pe săptămînă. Dennis e cu el mai mult ca mine. Ar avea mai multe şanse să stea de vorbă cu el. Nu ştiu dacă o face sau nu. Discuțiile de la om la om nu sînt punctul lui forte.

– Zice că băiatul e încordat şi nu vrea să-şi deschidă sufletul.

– Băiatul e furios. Şi eu eram furioasă. Nici în cele mai cumplite coşmaruri nu-mi imaginasem ceva de genul ăsta pentru Johnny. Crede că l-am abandonat. Iată ce rezultat a avut hotărîrea instanței.

Jenovitz puse pipa pe scrumieră.

– Un mic sfat, doamnă Raphael. O atitudine de genul acesta poate fi foarte dăunătoare pentru copil. Va sesiza imediat resentimentele dumitale.

– Numai dacă i le arăt. N-am spus nici un cuvînt împotriva tribunalului sau a soțului meu. Sînt foarte atentă.

– Dar hotărîrea instanței nu ți se pare justă, da?

– Ce fel de părinte aş fi dacă mi s-a părea normal, just să fiu despărțită de copiii mei? Locul meu e lîngă ei, nu exilată din propria casă.

– După spusele soțului dumitale eşti fericită în noua locuință.

– Fericită? Sînt momente cînd îmi place să fiu acolo. Dar fericită? Nu. Mă descurc cum pot mai bine. Am făcut-o toată viața mea.

El dădu din cap.

– E un mod de a te simți stăpîn pe situație.

Bine, să zicem că-mi plăcea să fiu stăpînă pe situație.

– Şi e ceva atît de îngrozitor? Scuzați-mă, domnule Jenovitz, dar mă tem că nu înțeleg. Nu tocmai presupusa mea lipsă de control m-a băgat în toate necazurile astea?

Se auzi o sonerie. Pacientul următor al psihologului îşi anunța vizita, aşa cum o făcusem şi eu cu o oră în urmă. Sperasem să am la dispoziție ceva mai mult timp, cu cît discutam mai mult, cu atît raportul va fi întocmit mai repede. Dar Jenovitz îşi scutură cu o mînă pipa în scrumieră iar cu cealaltă frunzări agenda.

– Cînd sînteți liberă?

– Oricînd.

– Săptămîna viitoare la aceeaşi oră?

– Dacă doriți mai pot veni o dată săptămîna asta.

– Nu. Îmi convine mai mult săptămîna viitoare. Îşi notă în agendă.

M-am aplecat în scaun, dar nu m-am ridicat.

– De cîte ori credeți că va fi necesar să ne întîlnim?

– De trei, patru ori, depinde cum vor progresa lucrurile. Se ridică în picioare. Data viitoare adu o listă cu profesorii copiilor, antrenori, doctori, oricare adulți care îi cunosc bine. Numele şi numerele de telefon.

– Vă veți întîlni şi cu ei?

– Un telefon e de obicei suficient. Porni spre uşă. S-ar putea să am nevoie de o declarație din partea şcolii. Mai vedem noi.

– Cînd veți sta de vorbă cu Johnny şi Kikit?

– Cînd voi şti mai multe despre dumneata şi domnul Raphael. Deschise uşa şi rămase în dreptul ei.

Mi-am luat paltonul şi m-am apropiat de el. Nu era uşa pe care intrasem, dar dădea direct în coridor, probabil ca să scutească pacientul întors pe dos de imaginea celuilalt care intra plin de încredere. Nu era nimeni în jur care să mă fi putut auzi. Cu toate astea mi-am coborît vocea.

– Ei nu ştiu nimic despre dumneavoastră. Ce ar trebui să le spun?

– Deocamdată nimic.

– Nu ştiu că e vorba de un concurs.

– Atunci e bine.

– Nu vreau să creadă că trebuie să fie de partea cuiva.

– Iar dumneata te temi că-i voi face să aleagă între cei doi părinți? Nu, doamnă Raphael. Nu voi face aşa ceva. Acordă-mi un pic de încredere. Da?

Aş fi vrut, pe cuvînt, dar întorcîndu-mă cu maşina din Boston mă luptam cu lipsa totală a încrederii în capacităţile lui de psiholog. Nu văzusem nici un semn de înţelegere sau sensibilitate. Nu se arătase deloc prietenos sau preocupat de copiii mei. Nu mă încurajase cu nimic. Trebuie să-şi fi dat seama cît eram de agitată, dar nu făcuse nimic ca să mă liniştească. Şi nu încercase să-şi ascundă părerea despre mine.

– Nu te lăsa descurajată, îmi spuse Carmen cînd am sunat-o din maşină. Dacă a auzit tot ce putea fi mai rău din partea lui Dennis, cu atît mai bine. Va asculta numai cuvinte de laudă din partea oamenilor pe care îi va suna. Te cunosc mult mai bine decît pe Dennis şi te simpatizează. Informaţiile pe care le va primi de acum încolo îl vor pune pe gînduri.

– Nu s-a arătat prea surprins de ce mi-a făcut instanţa. Şi nu pare să ţină prea mult să se facă dreptate.

– Obiectivul lui principal sînt copiii.

– Pot avea încredere în el că se va purta frumos cu ei?

– Da. Se pricepe mai bine la copii decît la adulţi. Bunicul din el iese la suprafaţă. Ai avut o idee excelentă să-l întrebi ce să le spui lui Johnny şi Kikit. Îţi va da sfaturile necesare şi va aprecia grija ta.

N-am făcut-o de dragul aprecierii lui şi îmi era un pic greaţă deşi nu ştiu cît din felul în care mă simţeam se datora pipei lui Jenovitz.

– Carmen, nu-ţi pot spune cît de revoltătoare e toată situaţia asta pentru mine. E ca un meci, sincronizare, strategie, mişcări calculate din timp, numai că miza e viaţa mea.

– Ştiu. Şi îmi cer scuze dacă vorbesc ca şi cum ar fi

ceva lipist de importanță. Făcu o scurtă pauză. Deci Jenovitz n-a muşcat din nada cu Dennis şi Phoebe?

– Nu. A întors-o împotriva mea acuzîndu-mă că încerc să justific legătura mea cu Brody. Am nevoie de dovezi. Cum le-aş putea obține?

– Le vom obține. Îl angajăm pe Morhan Houser. E un detectiv particular, unul foarte bun. Va afla el dacă la ora acutală între cei doi există ceva. Va fi uşor. Mai greu va fi de dovedit că relația exista înainte de despărțire, deşi o astfel de dovadă ne-ar fi de cel mai mare folos.

Şi ar fi înclinat balanța în favoarea mea. Nu eram sigură că moralul mi-ar fi fost mai ridicat. Mă treceau fiori gîndindu-mă la Dennis în pat cu o altă femeie. Acum sau înainte, nu conta. Tăcerea mea trebuie s-o fi avertizat pe Carmen asupra sentimentelor mele. Îmi vorbi cu calm şi blîndețe.

– Dacă există vreo dovadă atunci avem nevoie de ea. Selwey a fost de acord să-mi asculte moțiunea de recuzare, dar asistenta m-a avertizat că nu e deloc încîntat. Nici unui judecător nu-i place să fie acuzat de părtinire. Am o bănuială că audierea va fi doar una simbolică.

Era totuşi o audiere. Curajul îmi reveni.

– Cînd?

– Joi dimineață la zece.

– Voi fi prezentă.

– Am programată o întîlnire cu Art Heuber ceva mai tîrziu în aceeaşi zi ca să discutăm pretențiile lui Dennis la împărțirea bunurilor. N-ar strica să avem un atu de partea noastră. Iar dovada infidelității lui Denis e exact ce ne lipseşte.

O dovadă de genul ăsta mirosea a şantaj. Da, Den-

nis se folosise de acelaşi lucru împotriva mea, detestam însă faptul că trebuia să mă cobor la nivelul lui. O nouă ocazie în care mă vedeam silită să fac ce cum nu-mi plăcea.

– Ia legătura cu Morgan, i-am spus lui Carmen. Să vedem ce va găsi.

Dacă era vorba de copiii mei aş fi făcut aproape orice fără măcar să clipesc.

Un gînd profetic. De parcă aş fi presimțit ceva. Numai ce-au făcut baie culcîndu-mă stoarsă de vlagă după două convorbiri telefonice cu Rona şi Connie supărate una pe cealaltă cînd telefonul sună pe neaşteptate. Era Dennis care mă anunța că Johnny nu se simțea bine, că nu voia s-o deranjeze pe Elizabeth atît de tîrziu. Dar nu ştia ce să facă.

Eu ştiam ce să fac. Am îmbrăcat un trening pe mine, m-am urcat la volan şi am parcurs distanța într-un timp record.

Capitolul 10

Am reuşit să deschid uşa cu propria cheie. Dennis nu schimbase încă yalele. Am intrat în casă şi mi-am aruncat paltonul pe balustrada scărilor pline de cărţi de şcoală, tenişi şi haine murdare, urcînd treptele în fugă. Cînd am ajuns sus Dennis ieşea din camera lui Johnny.

– A început să vomite imediat după cină. Nu cred să-i mai fi rămas ceva în stomac.

Am simţit mirosul imediat ce am păşit înăuntru. Johnny stătea ghemuit sub pătură pe salteaua goală. Cearceaful, perna şi plapuma erau aruncate la podea.

– Bună, dragul meu, am spus. M-am aşezat pe pat lîngă el. Era primul meu născut, venise pe lume fără dureri prea mari, iar vreme de doi ani fusese singurul meu copil. Formasem o pereche care se admirase reciproc, trăisem într-un fel de simbioză. Timpul şi circumstanţele schimbaseră această simbioză, dorinţele lui Dennis, apariţia lui Kikit, nevoia lui Johnny de indepen-

dență, dar acum ne întoarcem la acele prime momente petrecute împreună.

Rugîndu-mă în gînd să nu mă îndepărteze de el aşa cum făcuse ultima oară cînd fusese în casă, i-am mîngîiat fața. Avea obrajii roşii, fierbinți.

– Nu te simți bine?

Îşi clătină capul şi se ghemui şi mai strîns.

– N-am ajuns la timp în baie.

– Nu-i nimic, dragul meu. Am căutat sub pernă după una din mîinile lui. Avea pe el numai nişte chiloți. Bănuiam că pijamaua era în grămada de la podea. Te doare ceva?

– N-am ştiut c-o să vărs, strigă el. M-am trezit şi m-am simțit rău, apoi a ieşit afară. Am încercat să mă abțin.

Părul îi era umed. L-am dat la o parte de pe frunte.

– Şşşt, nu sînt supărată.

– Dar a trebuit să faci tot drumul ăsta pînă aici. În vocea lui nu se mai simțea nimic din bărbatul care pretindea a fi uneori. Nu era decît un băiețel bolnav, foarte speriat.

M-am simțit şi eu înspăimîntată gîndindu-mă că fiul meu de nouă ani îşi imagina că-mi era greu să am grijă de el. Ştiam ce înseamnă să fii o povară. În copilărie mama se întoarcea de la lucru dorindu-şi doar poate şi linişte. Îmi amintesc că voiam să-i pun o mulțime de întrebări, să-i arăt desenele de la şcoală, dar nu îndrăzneam. Teama de respingere fusese mult prea mare. Am jurat ca Johnny şi Kikit să nu treacă niciodată prin aşa ceva, am făcut pe dracu'n patru ca să le dau de înțeles că se află pe primul plan. Că sînt tot ce poate fi mai important pentru mine. Şi vor fi întotdeauna.

Am apucat ceva mai strîns mîna lui Johnny, mi-am

apăsat degetul mare de gura lui.

– Nu a trebuit să vin pînă aici, am vrut să vin. N-am făcut-o din obligație ci pentru că aşa am vrut. Am venit imediat ce m-a sunat tati. Mi-am luat degetul ca să-l las să vorbească. Spune-mi unde te doare.

– Peste tot.

– Nici un loc anume ci tot corpul?

– Îhm.

– S-au îmbolnăvit mai mulți la şcoală?

– Îhm.

– Mai simți şi acum că ți-e greață?

– Îhm.

Dennis stătea în pragul uşii. Avea părul răvăşit şi cămaşa ieşită din pantaloni, înfățişarea lui sugerînd că-şi făcea griji pentru copilul lui dacă n-ar fi avut mîinile puse în şolduri şi expresia iritată de pe chip. Nu eram sigură ce-l deranja cel mai mult, gripa lui Johnny sau faptul că eram acolo, dar atitudinea lui mă lăsa rece. În clipa de față era lucrul care mă preocupa cel mai puțin.

– I-ai dat ceva să bea, aspirină, apă? am întrebat.

– Nu. I-am adus aspirina, dar n-a vrut s-o înghită.

– A mai rămas ceva în stomac?

– N-aş prea crede. A vărsat atît de mult.

– N-am vrut, protestă Johnny.

L-am frecat pe ceafă.

– Tata o ştie. Nu e supărat, doar necăjit că eşti aşa de bolnav. Poate chiar speriat. Nu se prea pricepe la aşa ceva. Trebuie să avem răbdare cu el. Ştii ce cred eu că ți-ar prinde bine? O baie fierbinte. Şi cît timp vei sta acolo o să-ți schimb patul. Ce zici?

– Bine.

În timp ce Dennis dădea drumul la apă am stat cu Johnny şi i-am şters fața cu un prosop umed fredonînd

un cîntec de leagăn. După ce cada se umplu l-am ajutat să intre în ea, apoi l-am lăsat cu Dennis ca să mă ocup de restul.

În primul rînd, pentru că nu mai puteam aştepta nici o secundă în plus m-am dus în camera lui Kikit. Am simţit un junghi în inimă uitîndu-mă la ea cum dormea înconjurată de păpuşi şi animale din pluş, întreg grupul fiind luminat de strălucirea estompată a veiozei *Pocahontas*. Imaginea ei era ca o perlă minunată pe şiragul vieţii mele, considerată mult timp ca de la sine înţeles, dar iată că mă înşelasem. Abia m-am abţinut să nu intru şi să o ating, dar n-am vrut s-o trezesc.

Ca să nu sufăr şi mai mult. Era ciudat cum mă mişcam prin casă de parcă n-aş fi plecat niciodată şi uitasem circumstanţele în care mă găseam. Lucrurile arătau la fel, organizate aşa cum le lăsasem eu. Cearceafurile curate împăturite frumos în dulapul cu lenjerie şi detergentul gata pregătit în maşina de spălat de la demisol. E adevărat că maşina de spălat avea înăuntru haine care nu erau spălate, uscătorul conţinea alte haine care aşteptau să fie scoase şi puse în dulapuri. E adevărat că, întorcîndu-mă prin bucătărie am găsit în frigider alimente pe care nu le cumpărasem, mai ales cutii cu sucuri şi lapte, bucăţi de pîine, felii de brînză, mai multe decît ar fi putut mînca şi bea copiii într-o lună. Cu toate astea pe panou erau prinse încă bileţele lăsate de mine, lumînările se aflau tot pe masă de o parte şi alta a coşului cu mere, iar beculeţul roşu al telefonului era aprins indicînd că înregistrase un mesaj.

Dennis nu ştergea niciodată mesajele, mă lăsa pe mine s-o fac. Am apăsat pe buton.

„Bună", se auzi o voce piţigăiată. „Selwey a acceptat o audiere pentru moţiunea de recuzare. Numai de dragul

ochilor. Nu e genul care să reunuțe de bună voie la un caz. Dar joi la zece va trebui să fim prezenți la tribunal. Vino mai repede la birou să luăm micul dejun împreună. Am revizuit pretențiile noastre pentru întrunirea privind împărțirea bunurilor de mai tîrziu. Din moment ce ne aflăm în avantaj nu văd de ce n-am putea cere mai mult. Îi voi da o listă lui Art. Va vorbi el. Altceva? Nu. Ciao".

Mi-am trîntit degetul pe butonul de ştergere, apoi mi-am vărsat furia fărîmițînd geața într-un vas. Revenind în dormitor am închis fereastra pe care o deschisem la plecare.

Cînd am terminat cu schimbarea lenjeriei, Johnny ieşea din baie cu ochii împăienjeniți de somn în pijamaua pe care i-o dădusem lui Dennis. L-am ajutat să urce în pat şi i-am dat să sugă din bucățile de gheață. Fața îi mai era şi acum de o paloare cadaverică, dar ceva mai rece. L-am frecat pe spate şi i-am cîntat încetişor. *Let it be* era unul din cîntecele lui preferate, aşa c-am început cu el, apoi am trecut la altele care ştiam că-i plac. Ațipi, se trezi brusc, ațipi din nou, apoi se trezi încă o dată. Era atît de clar că se lupta să rămînă treaz că a trebuit să-l îndemn.

– Poți dormi.

– Dacă mi se face iar rău?

– Ți-e încă greață?

– Nu, dar dacă o să-mi fie din nou?

– Ți-am pus un lighean lîngă pat, i-am arătat eu. Iar eu te voi ajuta.

– Rămîi aici? întrebă el deodată că mi-am dat seama, simțind o durere surdă în piept, că acesta era motivul pentru care voia să rămînă treaz. Nu voia să adoarmă şi să se trezească cînd nu voi mai fi lîngă el.

– O să stau un timp. Şi o să mă uit la tine cum dormi.

Păru destul de mulțumit ca să se lase cuprins de somn. Şi n-am ieşit din cameră decît după ce am constatat că doarme adînc.

Dennis apăru în prag pe cînd eram în mica spălătorie de la demisol trecînd lenjeria de pat din spălător în uscător.

– Ce mizerie!

Primul impuls, puterea obişnuinței, a fost să-l consolez „bietul Dennis înecat în vomă" apoi m-am înfuriat.

– N-a făcut-o în mod intenționat.

– Ştiu. Dar n-o puteam ruga pe mama să vină. Are şaptezeci şi cinci de ani.

Mîinile mele încremeniră cîteva secunde, apoi traseră un alt cearceaf din spălător.

– Te-ai fi putut descurca singur. N-ai nevoie de diplomă de studii superioare ca să faci curățenie după un copil bolnav. Am înghesuit cearceaful în uscător.

– Ei, asta a reuşit bine.

N-am spus nimic pentru că nu mă puteam gîndi la o replică care să nu fie batjocoritoare. Trist, dar nu cu mult timp în urmă batjocura nici măcar n-ar fi intrat în discuție. Fără măcar să stau pe gînduri l-aş fi rugat pe Dennis să facă ce era mai simplu, lăsîndu-mi mie treburile mai grele. Eram mamă. Curățirea lucrurilor murdare făcea parte din treburile mele.

Acum treaba îi aparținea lui Dennis. Atunci ce dracu' căutam eu în spălătorie?

Am lăsat cearceafurile la locul lor.

– Ce-ai fi făcut dacă nu eram acasă? l-am întrebat.

– Aş fi sunat la Brody, spuse el.

Nu m-am învrednicit să protestez, n-ar fi avut nici un sens.

– Şi dacă n-aş fi fost acolo?

– M-aş fi descurcat singur. Nu sînt handicapat. Poate că ți-e greu să crezi, dar ne descurcăm foarte bine fără tine.

Am aruncat o privire plină de subînțeles la lenjeria de pat pe care o spălasem şi o împăturisem cu mîinile mele. Dennis spuse:

– Nu te-a rugat nimeni s-o faci. Nu te-a rugat nimeni să speli. Ai făcut atîta trăboi că nu te-am anunțat cînd Kikit a avut criza încît m-am gîndit să fiu corect şi să-ți spun că Johnny nu se simte bine.

Am rămas cu gura căscată.

– Te-ai gîndit să fi „corect"? Termină cu tîmpeniile, Dennis. N-ai ştiut ce să faci! Ai intrat în panică.

– Îți va fi foarte greu s-o dovedeşti. Iar dacă vei încerca oamenii vor crede că nu-ți place să fi deranjată în timpul nopții, iar asta nu te va pune într-o lumină prea bună ca mamă. Nu poți cîştiga.

– Voi cîştiga, am spus şi m-am simțit deodată epuizată. M-am sprijinit de spălător apucîndu-mă cu degetele de margine şi l-am studiat pe Dennis. Era acelaşi bărbat cu care mă căsătorisem, aceeaşi înfățişare, aceeaşi limbă ascuțită, acelaşi orgoliu, dar totuşi diferit. Un străin. Mă gîndisem la asta şi înainte. Acum mă întrebam cînd anume se produsese transformarea.

– Cînd l-am pierdut Dennis?

– Ce să fi pierdut?

– Acel ceva ce exista între noi. Baza căsătoriei noastre.

– Căsătoria noastră n-a mers niciodată aşa cum ar fi trebuit.

– Ba da. La început.

– Era ceva nou. Eram tineri.

– Eu am avut douăzeci şi cinci, iar tu douăzeci şi opt de ani, am comentat eu. N-am fost chiar atît de tineri şi ca să fim siguri am trăit împreună trei ani. Am fost fericiți. Doar nu te-ai prefăcut tot timpul? Dacă stăteam bine să mă gîndesc nici nu era chiar atît de imposibil. Îl vedeam în stare de aşa ceva. Dar dacă n-ai fost fericit atunci de ce te-ai căsătorit? Gesturile romantice n-au fost decît nişte minciuni gogonate?

– Nu.

– Ce-ai văzut în mine atunci şi nu mai vezi acum? Eram zveltă şi atrăgătoare. Iar din reacția lui Brody, capabilă încă să excit bărbații.

– Modestia, spuse Dennis. Pe atunci erai mai uşor de abordat.

– Sînt uşor de abordat şi acum.

– Acum te ții cu nasul pe sus. Nu erai aşa.

Eu arogantă? Nu eram arogantă.

– Acum am mai multă încredere în mine, dar e ceva foarte diferit de aroganță. Ce altceva ai mai văzut atunci în mine?

– Erai mereu alături de mine. Erai încîntată să le faci pe toate. Situația s-a schimbat după naşterea copiilor şi după ce ți- ai lansat firma. Erai mai mult cu alții decît cu mine. Devotamentul tău a luat o turnură cu totul nouă.

– Nu-i adevărat. S-a lărgit. Mi-am îndreptat atenția şi asupra altor lucruri.

– Te-ai schimbat.

– *Tu* eşti cel care s-a schimbat, l-am contrazis. Mă săturasem pînă peste cap să tot fiu acuzată pe nedrept. M-ai dat pe mîna unei avocate, Dennis. Te-ai dus la o avocată, apoi la un judecător cu nişte chestii care nu sînt adevărate. Dumnezeule, cîte aş fi putut povesti despre

tine. Dacă se pune problema caracterului atunci faptul că te-ai culcat cu soția șefului explică multe, nu crezi? Dar eu prețuiesc devotamentul. N-am povestit nimănui despre ce s-a întîmplat atunci.

– Brody știe.

– Pentru că i-ai spus tu. Și chiar dacă acum nu mai contează a tăcut mîlc la fel cu mine.

– Cine se aseamănă se adună, replică Dennis pe un ton suficient de malițios ca să-mi ies din fire.

– Exact, cine se aseamănă se adună. Nici măcar n-am discutat despre aventura ta. Dacă Brody a considerat cumva că povestea are implicații mai adînci n-a suflat nici un cuvînt. Poate n-a vrut să știe. Poate n-am vrut nici eu. Ca să vezi cine vorbește de devotament! Gîndește-te bine, Dennis. Am trînti scîrbită capacul uscătorului și am apăsat pe botonul de pornire.

– I-ai spus avocatei tale?

– Despre Adrienne? Nu. Am pornit spre ușă. Prefer să cred că te-ai schimbat, iar în cazul ăsta nu mai are nici o importanță. M-am oprit. Numai dacă nu mi-ai povestit tot. A mai fost și altceva?

– Nu-mi vine să cred că mă întrebi acum după toți anii ăștia, după toate prin cîte am trecut împreună.

M-am holbat la el.

Am scos o exclamație de exasperare și am dat să urc treptele, apoi îmboldită de un acces de îndrăzneală m-am răsucit spre el și l-am întrebat:

– E vorba de Phoebe?

El se uită la mine.

– Ce e cu Phoebe?

– Motivul pentru care lucurile nu mai merg între noi.

– Despre ce vorbești?

– E tînără şi atrăgătoare.

– E frumoasă. Foarte frumoasă.

Ia te uită unde stătea aroganța. Tonul lui o indica cu prisosință. Am simțit lovitura în plin. Oricum suferearn deja. Ce mai conta o rană în plus?

– Eşti îndrăgostit de ea.

– E avocata mea.

– De chestia asta şi-ar da seama oricine ar intra în casă. Fă- mi o favoare. Şterge mesajele. Şi spune-i să aibă grijă ce vorbeşte la telefon. Copiii au obiceiul să asculte mesajele înregistrate pe robot.

– Mesajele ei nu fac rău nimănui.

– Dar dau de înțeles multe. Se pare că ea conduce ostilitățile. Îți spune cum şi ce să faci?

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă mai crede un prost. N-am nevoie să mi se spună ce să fac. Sînt ani de zile de cînd îmi conduc singur afacerile.

I-aş fi putut atrage atenția în ce hal erau afacerile lui. Dar mă săturasem de ceartă, mă săturasem să fim împroşcată cu injurii veninoase. Aşa c-am făcut stînga împrejur şi am urcat treptele.

– Cum rămîne cu cearceafurile de aici? strigă el.

– Din moment ce eşti atît de capabil să le faci pe toate, am strigat eu, n-ai decît să te duscurci singur.

– Unde mergi?

– Să văd ce face fiul meu?

– E bine. Poți pleca.

N-aveam de gîndi să plec pînă nu voi fi șigură că Johnny se simțea într-adevăr mai bine. Dennis nu avea decît să cheme poliția. Jack Mulroy era bine venit să miroase cearceafurile murdare din camera lui Johnny şi să mă oblige să plec. Phoebe Lowe sau Art Heuber sau

cine naiba i-o fi avocatul puteau explica cît voiau judecătorului de ce mă chemase Dennis pe mine şi nu pe altcineva.

Dorința de a-l sfida îmi purtă paşii pînă spre camera lui Johnny, dar fu înlocuită de ceva mai tandru în clipa cînd am intrat. Obrajii îi erau din nou roşii, dar nu se mişcase de cînd plecasem de lîngă el. Respira regulat. Bazîndu-mă pe experiența mea în domeniu eram sigură că va dormi fără probleme pînă a doua zi dimineață.

Am rămas un timp cu el, mai mult pentru că nu eram pregătită să plec. Am ajuns apoi la un punct cînd somnul îi deveni atît de adînc c-am ştiut că se simte bine, iar groaza că trebuia să plec făcu să dispară bucuria de a sta. Aşa că i-am scris un bilețel şi l-am lăsat pe pernă. După care am plecat în căutarea lui Dennis. Era aproape două dimineața. Cum nu-l auzisem bănuiam că adormise. Avea acest obicei adorabil, în special cînd lucrurile se complicau.

Da, o făcea fără jenă. Iar eu i-o permisesem, ba mai rău, îl încurajasem, eram la fel de vinovată ca şi el.

Ferm hotărîtă să pun capăt acestei nedreptăți trezindu-l pe Dennis, am pornit spre dormitor. La jumătatea drumului m-am oprit. Uşa era întredeschisă. M-am trezit uitîndu-mă la ea, incapabilă să mă mişc.

Mai exact nu voiam să intru în dormitor. Nu voiam să văd patul, nu voiam să-l văd pe Dennis. Nu voiam să-mi amintesc cum dormeam acolo, şi cu atît mai puțin cum ne jucam cu copiii, cîntînd şi rîzînd. Nu voiam să mă gîndesc că o altă femeie ar putea sta acolo.

Din fericire am fost scutită de această durere. După o scurtă căutare, l-am găsit pe Dennis dormind. Cum altfel? Pe canapeaua din sufragerie. L-am strigat din

uşă, apoi cînd nu mi-a răspuns, am făcut-o încă o dată cu o voce mai tare.

Cînd îşi înălţă capul i-am spus că plec. Apoi am ieşit în aerul rece al nopţii de noiembrie.

Mă încerca o senzaţie stranie. Ar fi trebui să fiu mai supărată. Oh, nu eram deloc încîntată că trebuia să las copiii, mai ales acum că Johnny fusese bolnav. Dar nu mă mai întrista faptul că părăseam casa.

Acolo se afla Dennis ş toată tensiunea generată de el. Am simţit-o dispărînd din clipa în care am pornit motorul maşinii.

Să fi existat dintotdeauna? Posibil să fi fost conştientă de eu? Nu.

Farul meu, de pe altă parte, era cu totul lipsit de tensiuni interioare. Acolo nimeni nu putea avea pretenţii de la mine, nici Dennis, nici copiii, nici mama şi nici Rona. Era ceva nou şi pentru mine. Nu mai trebuia să fac nimănui pe plac. Hotăram singură ce vreau să fac cînd, unde şi cum.

Şi am hotărît să-l sun pe Brody. În Seattle, unde plecase într-o călătorie de afaceri, era miezul nopţii, iar el dormea. Dar salutul lui somnoros şi ameţit îmi încălzi inima, iar după ce-mi auzi vocea şi îmi răspunse amuzat am fost bucuroasă că l-am sunat. Discutasem ceva mai devreme. Mi-a povestit despre întrunirea cu managerul magazinului din Seattle, iar eu i-am povestit despre întîlnirea cu Jenovitz. Acum i-am spus despre Johnny, dar numai în mare. N-am intrat în amănunte. Nu i-am spus despre cearta cu Dennis din spălătorie, n-am vrut ca numele lui să-şi facă loc în această conversaţie. Nu voiam decît să mă consult cu Brody.

Am închis telefonul imaginîndu-mi-l întins pe burtă în

pat, fără nimic pe el, sub o pătură care îi acoperea doar şoldurile. Am adormit întrebîndu-mă dacă îl văzusem vreodată aşa, sau nu era decît fantezia mea.

Telefonul mă trezi cu numai patru ore mai tîrziu.

– Ai fost aici, mami, şi nu mi-ai spus! Era cît se poate de supărată. De ce nu m-ai trezit?

M-am lăsat înapoi pe perne.

– Kikit, îngeraş, dormeai.

– Dar am vrut să te văd. Ţi-aş fi arătat testul la dictare. Am lucrat mult cu tati după cină. Johnny zice că tata i-a dat voie să stea acasă. Poate să rămînă?

– Ar fi mai bine. I-a fost foarte rău noaptea trecută. Cum se simte acum?

– Nu mă lasă să pun mîna pe telecomandă. N-ar fi drept să o ţin eu acum că plec mai devreme? Nu-i cinstit. El le face pe toate. Scînci. Am vrut să te văd, mami.

– Nu m-ai văzut? am luat-o eu cu binişorul. Noul peisaj al vieţii mele mă învăţa rapid să improvizez. Am stat mult lîngă patul tău şi am vorbit cu tine în vis. Sînt sigură că m-ai auzit. S-ar putea chiar să mă fi auzit, dar cînd dormi aşa de adînc nu-ţi mai aminteşti. Gîndeşte-te bine. M-ai auzit cum ţi-am vorbit noaptea trecută?

Urmă o scurtă tăcere, apoi o voce tare dulce:

– Îmi vorbeai despre cum o să mă duci la schi? Nu cred c-am auzit partea asta. Îmi spuneai că anul ăsta am voie să urc cu telescaunul. Nu mai vreau să stau iar cu începătorii.

– N-am spus aşa ceva, am certat-o eu, dar în joacă ignorînd faptul că anul ăsta s-ar putea să nu existe nici un fel de schi, şi mai ales nu cu mine şi Dennis. Spuneam, am prelungit eu cuvîntul încercînd să mă gîndesc

cît mai repede la ceva care să-i facă plăcere, că arăți ca un îngeraş, dar ceva îți lipsea.

– Aureola?

– Lacul de unghii. Dacă i-aş fi promis o jachetă nouă, o păpuşă sau căşti Dennis m-ar fi acuzat că încerc s-o cumpăr. Nu era adevărat. Voiam doar să fie fericită.

– Îngerii nu poartă lac de ungii, veni replica ei promptă.

– Numai cei foarte frumoşi. Vrei să te dau mîine?

Kikit scoase o mică exclamație de încîntare.

– Chiar o să mă dai cu lac de unghii? Nu se întîmpla des să-i dau cu ojă unghiuțele, numai cîteodată, ca un fel de răsplată deosebită. Vreau roşu sidefiu.

– Cred că pot aranja, dar numai dacă îl răsfeți un pic pe Johnny. A fost bolnav.

– N-are decît să țină telecomanda. Tot trebuie să plec la şcoală. Te chem mai tîrziu. Pa, mami.

L-am sunat pe Johnny de mai multe ori în cursul zilei ca să văd cum se simte. Cu una din aceste ocazii mi-a spus că e singur. Nu părea să-l deranjeze, pe mine însă da. Mi-a spus că Dennis a plecat la cumpărături. Iar eu am zis, chiar dacă numai în gînd, că dacă Dennis voia să plece de acasă, care mamă nu înțelege ce înseamnă să stai blocată în casă cu un copil bolnav? ar fi trebuit să cheme pe cineva. Părinții lui ar fi venit oricînd. La fel ca mine. Deşi nu s-ar putea spune că Dennis ştia ce înseamnă să stai în casă cu un copil bolnav. Cît timp trecuse? Cincisprezece ore?

Plănuiam să-i dau lui Dean Jenovitz numele şi numerele de telefon a şase persoane de la care să primească

informații referitoare la starea de spirit şi educația copiilor mei, învățătoarea fiecăruia, pediatrul, antrenorul de baschet al lui Johnny, specialistul în alergii care o trata pe Kikit şi preotul. Cum petreceam mai mult timp cu copiii decît Dennis aceşti şase oameni mă cunoşteau bine. Eram sigură că aveau o părere bună despre mine, dar nu strica să le aduc aminte cine sînt.

Aşa că mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei de marți vorbind cu fiecare la telefon, făcînd chiar cîte o vizită la pediatru, specialistul în alergii şi preot explicîndu-le situația. I-am întrebat dacă pot da numele lor inspectorului autorității tutelare. Au fost de acord, normal. Să-i întreb a fost o simplă formalitate. Dar mi-a dat posibilitatea să le mulțumesc dinainte, să-mi exprim neliniştea şi să le cer ajutorul. Mi-a dat de asemenea şansa de a continua discuții începute cu mai mult timp în urmă. Oamenilor le plăcea să vorbească despre ei înşişi. Iar eu ştiam să ascult.

Şi ce dacă am profitat de relațiile mele cu fiecare din ei? Dacă în discuțiile noastre se amintea în treacăt de servicii pe care le făcusem în trecut?

Nu-mi plăcea să pun condiții. Dar ițele sistemului legal erau atît de încurcate că mă simțeam complet neajutorată, iar acțiunile mele erau rezultatul disperării. Oricît mi-ar fi fost de greu să cer ajutor m-am simțit ceva mai uşurată reuşind în sfîrşit să fac ceva în folosul meu.

Kikit m-a sunat spre seară ca să-mi spună c-o durea burta. Normal că m-am speriat imediat. Nu ştiam nici acum ce anume declanşase ultima criză. Dar de data asta simptomele erau diferite. Nu avea dificultăți cu respirația şi gîtul nu i se umflase. M-am gîndit că probabil

luase gripa de la Johnny, pînă se întrerupse ca să-mi spună că s-ar putea să vomite numai pentru că Johnny pusese mai multă frişcă pe prăjitura lui decît pe a ei.

Am cerut să-l cheme pe Dennis.

– Vorbeşte de la telefonul din sufragerie. Probleme de serviciu. Aşa-i că vii aici, mami?

Cum ar fi putut să refuz? Kikit nu părea bolnavă, dar voiam să fiu sigură. Şi voiam să văd cu ochii mei dacă Johnny e mai bine sau nu.

Zece minute mai tîrziu m-am liniştit. Nu aveam motive de îngrijorare. Johnny încă mai era palid la faţă, dar febra scăzuse şi mînca din nou. Iar în ce o priveşte pe Kikit era atît de antrenată în povestirea basmului pe care învăţătoarea îl citise la şcoală că uită complet c-ar fi trebuit să fie bolnavă.

Cînd am sosit, Dennis era încă la telefon. Incredibil, dar nu ştia că vin, dacă aş fi fost un psihopat? decît după ce intră în bucătărie cu cincisprezece minute mai tîrziu. Cel puţin dădu dovadă de tact. Lăsă copiii să mă îmbrăţişeze şi îi trimise sus să-şi facă temele de casă întrebîndu-mă abia după aceea de ce venisem. Era clar că-şi imagina că fusese ideea mea.

– M-a sunat Kikit, l-am lămurit eu, îmbrăcîndu-mi paltonul. Trebuie să-şi fi închipuit că dacă boala funcţionează pentru Johnny atunci va merge şi pentru ea.

– Să funcţioneze în ce fel? întrebă el. Ce-a vrut?

– Pe mine, am spus eu în drum spre uşă.

– Dar se întîlneşte mîine cu tine.

Am oftat şi m-am întors spre el.

– Nu înţelegi, nu-i aşa? Sînt obişnuiţi cu mine. Sînt obişnuiţi să mă vadă în fiecare zi, nu doar miercurea şi sîmbăta. Poate c-ai reuşit să convingi un judecător tare

de cap că sînt prea împrăştiată ca să mă ocup de copiii mei, dar îți va fi foarte greu să-i convingi şi pe ei. Sînt mama lor. Iar adevărul ăsta nu va putea fi schimbat de nici un tribunal din lume. Le e dor de mine. Îmi simt lipsa.

– Nu încerca să-mi spui că Johnny s-a îmbolnăvit în mod intenționat numai ca să vii aici.

– Bineînțeles că nu. Ştim amîndoi că i s-a făcut rău. Dar nu înseamnă că nu s-a simțit mai bine cînd am venit, uşurat să ştie că voi fi alături de el ori de cîte ori va avea nevoie. Am oftat şi am ridicat o mînă. Hai să nu ne certăm. Cred c-ar trebui să fim mai conştienți de lucrurile pe care le fac copiii în astfel de situații.

– Se vor obişnui cu ideea că locuieşti în altă parte.

– Nu asta-i problema. Problema e că sînt prea cruzi la minte ca să înțeleagă ce fac.

– Lucrurile sînt sub control.

– Nu te contrazic. Apropo, cu cine ai discutat la telefon? am spus eu întrebîndu-mă dacă fusese într-adevăr vorba de afaceri.

– Nu-l cunoşti.

Nu-l cunoşteam. O clipă n-am spus nimic. Apoi, cum hotărîrea instanței rupsese legătura dintre noi, iar acea legătură ruptă îmi dezlegase limba, am trecut la atac.

– Am auzit chestia asta de cel puțin o mie de ori „nu-l cunoşti". M-ai exclus, Dennis. Ani la rînd m-ai dat la o parte. Şi mai îndrăzneşti să afirmi că eu sînt cea inabordabilă. Ai ştiut mereu mai multe despre afacerile mele decît am ştiut eu despre ale tale.

Arăta plictisit. Nimic nou. Era atitudinea lui preferată atunci cînd ştia că am dreptate. Apoi, ca şi cum mutra lui acră n-ar fi fost îndeajuns, spuse:

– Nu vei cîştiga nimic cu moţiunea de recuzare. Judecătorii nu le bagă niciodată în seamă. Avocaţii noştri urmează să se întîlnească joi. Avem nevoie de rapoartele trimestriale ale firmei *WickerWise.*

– Iar noi aveam nevoie de profiturile de la DGR. Erau iniţialele firmei lui Dennis. O prescurtare care includea şi cuvîntul grup, numele oficial al companiei. Nu conta că nu era vorba de nici un fel de grup, ci de o singură persoană. Suna bine. Grup. Şic şi cu rezonanţe de succes.

– Nici să nu te gîndeşti că profiturile se vor compensa între ele, mă preveni el. Va fi o luptă sîngeroasă, Claire.

Dacă voia bani îi putea avea oricînd. I-am explicat treaba asta foarte clar lui Carmen încă de la început. Pentru mine definiţia expresiei „o luptă sîngeroasă“ însemna cu totul altceva.

Întrebîndu-mă dacă vom mai reuşi vreodată să fim de aceeaşi părere, sau dacă mai conta acum că ne despărţeam, am ieşit murmurînd încet:

– Lupta a început deja. Şi ai reuşit să mă faci să sîngerez.

Dennis avusese dreptate în legătură cu moţiunea de recuzare. Selwey se prefăcu că ascultă argumentele lui Carmen prin care i se cerea să renunţe la prezidarea cazului, apoi le respinse.

Faptul că fusesem prevenită nu însemna şi că venisem înarmată pentru a pierde din nou. Mă simţeam teribil de frustrată.

– Iată încă un motiv ca să se retragă de la rezolvarea acestui caz, am strigat eu. Se ambiţionează prosteşte să

ţină seamă numai de un principiu. Respingerea moţiunii nu are nici o legătură cu motivele prezentate de tine.

– Se întîmplă rar în stadiul ăsta, dar face parte din procedura standard, mă consolă Carmen conducîndu-mă printre grupurile de avocaţi aflaţi pe treptele tribunalului. Acum vom înainta un apel interlocutoriu.

– Asta ce mai vrea să fie?

– Voi redacta o petiţie în care voi prezenta faptele, cerînd ca Selwey să fie îndepărtat de la prezidarea acestui caz. O voi înainta Curţii de Apel. Un funcţionar de acolo o va studia ca să se asigure c-am înregistrat-o la timp şi că se limitează la hotărîrea emisă de Selwey şi la nimic altceva. Va face un rezumat la petiţiei pentru judecător, care o va citi, apoi va fi destul de interesat ca să ia cunoştinţă de întreg cazul şi ne va acorda o audiere.

– Cînd? am întrebat.

– Petiţia va fi înaintată pînă luni, apoi i se va trimite o copie lui Heuber. Ar trebui să primim un răspuns cam pe la sfîrşitul săptămînii.

– Şi copiii?

– Nici o schimbare, chiar dacă judecătorul va accepta să ne asculte plîngerile.

Atît de multe etape. Paşi care înaintau agonizant de încet.

– Şi cînd anume ne va asculta plîngerile, dacă va fi dispus într-adevăr să o facă?

– Cîteva zile mai tîrziu. Asta numai dacă nu-i acordă timp lui Heuber să redacteze o declaraţie care să ne contrazică argumentele, iar în cazul ăsta audierea va avea loc la cîteva zile după aceea.

Ne-am oprit pe trotuar. Mi-am încheiat tremurînd

nasturii paltonului şi mi-am vîrît mîinile în buzunare.

– Iar atunci voi obţine copiii?

– Sper. Apelurile interlocutorii sînt greu de cîştigat, dar măcar vom avea de-a face cu un alt judecător. Oricare altul va da dovadă de mai multă înţelegere ca Selwey.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi am studiat asfaltul. Vîntul sufla frunzele căzute la pămînt trimiţîndu-le prin aer în toate direcţiile. Simţeam pînă şi suferinţa lor.

– Pînă atunci, spuse Carmen, mă întîlnesc cu Heuber după-amiază la trei.

– Dacă pretenţiile sale sînt uşor de îndeplinit? Dacă documentul privind împărţirea bunurilor va fi semnat în această săptămînă?

– Atunci îl anunţăm pe Selwey. Dar este destul de căpos ca să insiste că divorţul nu are nici o legătură cu stabilirea domiciliului minorilor, şi că coreşte ca Jenovitz să-şi termine raportul.

– După cum stau lucrurile, s-ar putea să fie calea cea mai rapidă, am replicat eu cu un oftat descurajat.

De la tribunal m-am dus la magazinul din Essex unde am petrecut cîteva ore lucrînd cu clienţii. O făceam deseori atît ca să fiu la curent cu preferinţele celor care cumpărau de la noi cît şi pentru plăcerea muncii în sine. Iar acea zi era deosebită. În magazinul principal se aflau angajaţii din St. Louis, veninţi pentru cele două săptămîni de pregătire obligatorie. Instruirea lor era cel mai bun mijloc de a-mi abate atenţia de la problemele personale.

Revenind la birou, am revizuit ultimele comenzi ale fabricii din Pennsylvania. Brody fusese cel care se ocu-

pase de punerea în funcție a fabricii care își deschise porțile cu trei ani în urmă având ca scop principal controlul asupra produselor și prețurilor. Găsise o fabrică mică din Filipine care folosa trestie de cea mai bună calitate și era dispusă să construiască rame după modelele trimise de noi.

Eu trimiteam modelele și aprobam prototipurile; ei fabricau produsele în cantitățile comandate. Odată ce ramele ajungeau în California și erau trimise în est lucrătorii din Pennsylvania completau munca împletind nuielele.

Brody sunase de la boutique-ul din Palm Springs. Magazinul tocmai schimbase proprietarii și, cu toate că o cunoşteam pe noua manageră, își făcuse ucenicia aici, era prima inspecție. Văzusem deja cifra vînzărilor. Ținînd seamă de numărul mare al pensionarilor de acolo era normal ca obiectele, scaune în primul rînd, să aibă speteze mai înalte și stabile.

Acum Brody îmi povestea despre o reconfigurare extrem de atrăgătoare a salonului de prezentare, despre noile vînzătoare, despre legăturile noilor proprietari cu reprezentații comunității. Numai vești bune.

M-am lăsat consolată atît de sunetul vocii lui Brody cît și de ce-mi spunea. Îi iubeam entuziasmul și optimismul. Îmi plăcea enorm felul în care mă puteam relaxa ascultîndu-l vorbind, îmi plăcea că-l puteam lăsa să lucreze în locul meu. Nu trebuia să supraveghez tot ce face. Eram singură că va lua deciziile juste și va face lucrurile așa cum trebuie.

Se purta atît de degajat. Era atît de natural. Și sexy. Iar vocea! L-am ținut la aparat cît de mult am putut. Era un leac inegalabil.

Se făcu ora trei. Cum mă îndoiam că m-aş putea concentra în timp ce întîlnirea dintre Carmen şi avocatul lui Dennis era în plină desfăşurare m-am refugiat în atelier. Am îndepărtat şi ultimele bucăţi de nuiele rupte din balansoar şi mă gîndeam să trec la curăţat şi împlit. Era nerăbdătoare să pun la loc, nu să scot, nerăbdătoare să construiesc. Dar nu voiam să reiau procesul de la început după ce voi fi terminat, aşa că am pus masa pe locul unde se aflase balansoarul şi am început să îndepărtez şi de aici firele rupte.

Erau mai puţine. Aproape că le scosesem pe toate cînd Angela îşi vîrî capul pe uşă anunţîndu-mă că ea şi Vicki plecau. Eram semnalul că venise momentul să mă opresc din lucru. La şase mă întîlneam cu Carmen în biroul ei. M-am spălat, am îmbrăcat taiorul în care venisem şi am pornit spre Boston. Mă aflam abia de cîteva minute în sala ei de aşteptare şi nu apucasem decît să mă uit fără prea mult interes la conţinutul revistei *Forbes* cînd Carmen apăru pe coridor mergînd cu paşi apăsaţi. I-am scrutat faţa în căutarea unui indiciu oricît de mic al modului cum decursese întrevederea, dar n-am văzut nimic.

– Cu stau lucrurile? am întrebat eu.

Îmi arătă cu bărbia biroul ei şi aşteptă pînă am intrat înăuntru. Apoi se aşeză pe marginea mesei şi oftă.

– Nu va fi deloc uşor.

– Spune-mi.

– Vrea jumătate din bunuri.

– Le poate avea.

– Inclusiv jumătate din companie.

– Dă-i-o toată. E a lui. N-o vreau.

– Jumătatea din a ta.

– Jumătate din a mea? Din compania mea? Adică jumătate din valoarea ei?

– Nu. Vrea să fie coproprietar al firmei *WickerWise*.

– Glumeşti. Dar vedeam foarte bine că nu-i arde de glume. Pentru ce? am întrebat, apoi mi-am dat seama că nu conta. Mi-am clătinat capul. Nu. Răspunsul e nu.

– Asta i-am spus şi eu lui Art.

– Mai întîi copiii, acum compania. Mi-am clătinat capul încă o dată. *WickerWise* e a mea. N-a contribuit cu nimic la crearea ei. N-a contribuit cu nimic la dezvoltarea ei. N-are nici un drept asupra ei. Dar în ultimul timp se întîmplau prea multe lucruri care mi se păreau imposibile. Am întrebat ceva mai puţin sigură de mine: Îmi poate lua jumătate?

– Depinde de cît de convingătoare vor fi motivele lui.

– Dar n-are nici un motiv.

– Ba da, mă preveni Carmen. Acelaşi motiv pe care îl invocă de obicei femeile la divorţ. A fost alături de tine. A fost căsătorit cu tine pe perioada cît ţi-ai consolidat compania. Cum în acei ani de început familia a trăit din cîştigul lui, ţi-a dat posibilitatea să-ţi dedici timpul afacerilor şi companiei. Nu trebuia să te preocupi de plata cheltuielilor de întreţinere. Se opri din litanie ca să întrebe. A contribuit cu bani la *WickerWise?*

– Nu. Nu mi-a dat nici un ban. Am economisit bani din munca de restaurator şi am făcut un împrumut la bancă. Nu s-a oferit să mă ajute. Nu cu bani. Şi nici cu idei. A crezut că *WickerWise* e doar un moft. Iar acum vrea jumătate? Nici vorbă. Eram furioasă. Şi asta nu e tot. Munca mea de restaurator? Cea care mi-a permis să pun bazele companiei? Am muncit în timpul meu liber cînd nu trebuia să fac pe gazda zîmbitoare, pe menajera

eficientă şi pe mama competentă. O altă femeie ar fi luat prînzul cu o prietenă sau şi-ar fi făcut manichiura. Eu însă nu. Mi-am petrecut fiecare clipă liberă restaurînd obiecte din răchită.

Furioasă nu era cuvîntul potrivit. Îmi venea să-l strîng de gît pe Dennis.

– Dennis vrea să ajungă coproprietar la *WickerWise?* Ce banc bun! Nu ştie nimic despre mobila din răchită, nici măcar cît copiii. N-a vrut niciodată să aibă de-a face cu mica mea firmă, nu mi-a pus niciodată întrebări, nu mi-a dat nici un sfat, în afară de a o pune în vînzare şi a lua cît mai mult pe ea. A crezut că se va termina cu un eşec. A crezut că răchita e o modă trecătoare. Şi-a bătut joc de ideea c-aş putea reuşi ceva. Ascultă ce-ţi spun. Dacă vrea *WickerWise* o face numai pentru că e a mea. Ca şi copiii care jur că-s mai mult ai mei decît ai lui. E un băieţel care vrea jucăria altuia. Ce dracu' ar face ca partener la *WickerWise?* Şi să lucreze cu mine şi cu Brody? După toate acuzaţiile aduse? Nu, Carmen. Vrea să obţină bani, te asigur.

– El zice că nu. Zice că vrea să facă parte din compania ta. Se pare că şi-o dizolvă pe a lui. Nu merge prea bine.

– Nu mă mir, am rostit dispreţuitoare, dar dacă nu înăbuşeam în faşă ideea asta aiuristică lucrurile se puteau întoarce împotriva mea. Îşi lichidează compania de dragul acestor negocieri? Cum rămîne cu banii care îi va lua?

Expresia de pe chipul lui Carmen ar fi trebuit să fie un avertisment. Se întoarse, luă o hîrtie din dosar şi mi-o întinse. Am studiat-o. Cifrele erau incredibile.

– Nu valorează nimic! Dar celelalte profituri? Cînd

face cîte o investiție pentru un client are obiceiul să pună la o parte ceva pentru el. Sumele astea trebuie să fie pe undeva.

Carmen îmi întinse o altă hîrtie. Era aproape goală.

– Asta este tot? am întrebat eu îngrozită. Valoarea totală a afacerilor lui din toți anii ăştia? Dar asigurarea? Contul de pensionare? Acțiunile de la bursă. Are acțiuni. O ştiu sigur.

– Le-a vîndut. Iar în ce priveşte celelalte a făcut împrumuturi dîndu-le ca garanție. Nu prea valorează mult.

Eram uluită.

– Îmi tot vorbea despre bani puşi deoparte pentru zile negre. De fiecare dată cînd făcea o investiție spunea că e pentru viitorul nostru. Şi în toți anii ăşti m-am simțit în siguranță gîndindu-mă că valorează ceva. Furia reveni. N-a lăsat nimic nici măcar pentru copii, ticălosul naibii. Am scuturat hîrtia din mînă. O parte din ei ar fi trebuit să fie pentru studiile copiilor. Acum totul a dispărut. Şi ăsta e bărbatul care vrea să conducă compania mea? Nu vreau nici măcar să se apropie de ea. O va duce la sapă de lemn! M-am lăsat cu spatele pe scaun. Am dat să trag aer în piept apoi înțelegînd brusc adevărul m-am aplecat din nou înainte. Ştiu ce pune la cale. Vrea să pună piciorul în *WickerWise* ca să găsească un cumpărător şi să mă silească s-o vînd. Jigodia naibii! Sînt ani de cînd mă bate la cap cu posibilitatea asta, îmi tot spune să vînd şi să nu mă mai gîndesc la pagube. Nu se gîndeşte la pagubele lui pentru că nu există. Nu se gîndeşte decît la cîştigurile lui! M-am speriat. Îmi poate face aşa ceva, Carmen? Va trebui să-l accept?

– Negociem încă împărțirea bunurilor. Nu trebuie să fim de acord cu absolut nimic. Dar te poate obliga in-

stanța să-l accepți în companie dacă se va ajunge pînă acolo? Nu-mi răspunse imediat, rămase pierdută în gînduri, părînd să analizeze şi să cîntărească fiecare variantă în parte. Dacă instanța va ajunge la concluzia că tot ce s-a construit în timpul căsătoriei reprezintă proprietate comună atunci şansele sînt de partea lui Dennis. Dacă reuşim să dovedim lipsa lui de responsabilitate, dacă puteam demonstra că pe parcursul căsătoriei a neglijat răspunderile financiare, avantajul va fi de partea noastră. Din nefericire, în ambele cazuri, se va ajunge la proces. Iar un proces poate dura pînă la şase luni.

– Nu-mi pasă. Pot aştepta. El e cel care se grăbeşte, nu eu. Atîta vreme cît problema tutelei copiilor se va decide mai devreme. Mă bazam pe ea. Îmi voiam copiii înapoi. Problema tutelei se hotărăşte separat, nu?

– În teorie. Heuber n-a amintit de ea. Bănuiesc că va încerca s-o folosească ca argument decisiv după ce ne vom opune propunerii făcute astăzi. În ce priveşte acțiunile noastre de la tribunal.

– Deşi, care va fi pasul următor? Cum îi răspundem lui Dennis?

– Pentru început tragem de timp. Lasă-l pe Dennis să creadă că te gîndeşti serios la pretențiile lui. Dacă te întrebă care îți sînt intențiile nu-i răspunde. Spune că nu ştii încă sau că habar n-ai ce idee îi va mai trece prin cap avocatei tale. Fă-l să se simtă în siguranță şi va vorbi mai frumos despre tine la întîlnirile cu Jenovitz. Iar în timpul ăsta Morgan va încerca să obțină dovezi împotriva lui. Atunci vom avea şi noi un punct în favoarea noastră.

– Un pic de împroşcare cu noroi.

– Oho! Lasă mustrările de conştiință. Şi el a făcut

acelaşi lucru. N-ai de ce să te ruşinezi.

În clipa aceea l-am urît pe Dennis şi mai mult. Mă silea să mă cobor atît de jos.

Unii susțin că iubirea şi ura sînt două extreme ale aceleiaşi emoții. Nu ştiu dacă e adevărat. Ştiu doar că tot ce simțeam pentru Dennis în furia mea era mai puternic decît aproape orice simțisem vreodată pentru el. Dacă însemna ce cred că însemna atunci căsătoria mea se aflase într-o stare jalnică, iar dacă „asta" era adevărat partea cea mai tristă era felul în care acceptasem orbeşte o situație nedemnă de mine.

Aş fi petrecut probabil ore în şir rumegînd ideea dacă Rona nu m-ar fi sunat imediat ce-am ajuns la far anunțîndu-mă că mama făcuse infarct.

Capitolul 11

Panica care puse stăpînire pe Rona se auzea clar şi limpede. Inima lui Connie cedase, se afla la salonul de urgenţe, următoarele cîteva ore vor fi critice. I-am telefonat lui Carmen, lui Dennis, lui Brody. Apoi am luat primul avion spre Clevaland.

Zborul mi se păru chinuitor de lent. Am crezut orbeşte imaginea apocaliptită prezentată de Rona şi mi-am închipuit c-o voi găsi pe Connie inconştientă, ţinută în viaţă numai de aparate. Mi-am închipuit doctorii clătinîndu-şi capetele cu disperare, mi-am închipuit că vom avea de luat decizii dureroase. Mi-am închipuit totala nemişcare din salonul spitalului, golul din apartamentul mamei. Mi-am închipuit înmormîntarea şi cum îmi voi lua rămas bun de la mama mea.

Dar, odată ajunsă la spital, am constatat că mama nu era chiar atît de aproape de moarte. În comparaţie cu alte infarcturi ale ei, acesta fusese destul de slab, obser-

vat rapid şi tratat eficient. Da, următoarele cîteva ore vor fi cruciale, îmi spuse doctorul, şi era destul de slăbită ca să se afle într-un pericol mai mare decît alte persoane care făceau infarcturi, dar era conştientă, stăpînă pe capacităţile ei mintale, iar în clipa de faţă se odihnea.

– Să nu-mi mai faci niciodată, *niciodată* aşa ceva, am implorat-o eu pe Rona stînd pe coridorul salonului de urgenţe la distanţă mică de camera în care zăcea Connie. Am crezut c-a murit.

– Şi eu, comentă Rona arătînd teribil de îndurerată. E groaznic s-o vezi conectată la un milion de aparate. După cum alergau doctorii în jurul ei ai fi zis că o aduseră înapoi de pe lumea cealaltă şi aşteptau să o facă din nou. Nu te supăra pe mine, Claire. Eu sînt cea care stă aici cu ea încercînd să fac ca totul să meargă cît mai bine.

Am tras adînc aer în piept. Prima oară după multe ore.

– Ştiu. Numai c-am suferit atît de mult în timpul zborului.

– Şi eu am suferit aici. Acum că starea ei s-a ameliorat e uşor să priveşti în urmă şi să spui că n-a fost chiar atît de grav. Dar e cu totul altceva să fii aici şi să nu ştii ce va fi. Îmi pare foarte rău dacă te-am tîrît pînă aici sub motive false, dar e şi mama ta. Am crezut că vrei să ştii ce se întîmplă cu ea. M-am înşelat?

– Nu. Am oftat. Nu te-ai înşelat. Mi-am trecut prin păr mîna obosită şi m-am sprijinit cu umărul de perete. Fireşte că vreau să ştiu ce se întîmplă cu ea. Aş fi venit oricum. Un infarct rămîne un infarct, chiar şi fără el e destul de bolnavă. Rona, crede-mă c-aş vrea să fiu mai mult aici. Dar acasă situaţia e destul de încordată.

– Încordată? Cum adică? întrebă ea, dar pe un ton

de parcă ar fi spus „Acum ce scuză o să mai găseşti?"

Bănuiam că venise momentul să cunoască adevărul. Ţinînd seama de toate cîte le făcea pentru mine, avea dreptul să ştie.

– Dennis şi cu mine ne-am despărţit.

Un minut sora mea rămase absolut nemişcată. Apoi se auzi un „Nu" prelung. Poate că tonul vocii indica surpriză, ba chiar tristeţe, dar expresia feţei lăsa să se înţeleagă cu totul altceva. Era curioasă, contrariată.

– Cînd?

– Cu două săptămîni în urmă. Imediat după ce am plecat ultima oară de aici.

– Tu şi Dennis? *Tu şi Dennis.*

Am privit-o supărată, nu m-am putut abţine. Nu-mi era uşor să mă simt îndatorată surorii mele, dar protejarea rănilor era cu totul altceva.

– Da, Rona. Eu şi Dennis.

Veni mai aproape de mine nerăbdătoare să afle mai multe amănunte.

– Ce s-a întîmplat?

– E o poveste lungă. Acum n-am chef s-o spun. Partea importantă e că mi-am cumpărat o casă nouă.

– Tu ai plecat? Aha, deci aşa se explică numărul de telefon. De ce ai plecat? Tu eşti femeia. Tu eşti cea cu copiii. Ar fi trebuit să se mute el.

Mi-am frecat ceafa.

– Mda, păi aşa ar fi normal, dar nu este o situaţie obişnuită.

– De ce nu? întreabă ea indignată.

– Pentru că eu sînt cea cu banii şi el cu copiii.

– Dennis a rămas cu copiii? Claire. Îmi rosti numele ca pe un protest scandat pe trei note.

– Uite, n-am vrut-o eu, dar n-am avut de ales.

Călătoresc mai mult, munca mea e mai complicată ca a lui, apoi mai e şi mama, erau argumentele lui Dennis şi nu puteam decît să le explic. N-aş fi putut ajunge aici atît de repede dacă ar fi trebuit să găsesc pe cineva care să stea cu copiii. Ştiu că după părerea ta ar trebui să stau mai mult pe aici, dar vreau să fiu şi cu copiii mei, iar sfîrşiturile de săptămînă sînt momentele cele mai potrivite. Aşa că unde ar trebui să fiu, acolo sau aici? Spune-mi tu.

Nu era tot adevărul, iar omisiunile lui mă făceau să mă simt şi mai vinovată. Dar nu eram încă pregătită să-i dezvălui toate maşinaţiile lui Dennis. Suferream prea mult ca să-mi deschid sufletul şi să suport bucuria răutăcioasă a Ronei.

– Mama ştie de chestia asta? întrebă ea.

– Nu, nu-i pot spune încă. Mi-am imaginat-o pe Rona aşteptînd momentul propice ca să pomenească în treacăt, cu viclenie, despre despărţirea mea de Dennis. Te rog să nu-i aminteşti despre asta. Va fi prea necăjită.

– Vrei să spui deziluzionată. Te credea perfectă.

– Ştia că nu sînt perfectă. Ştia că nu aveam o căsătorie perfectă.

– Ciudat, mie nu mi-a spus-o niciodată. Nu mi-a spus decît că n-am reuşit să rămînă căsătorită cu nici unul din cei doi soţi ai mei în vreme ce tu şi Dennis aveţi o căsătorie capabilă să înfrunte orice furtună. De parcă moartea lui Harold ar fi fost din vina mea. Mda, păi, problema cu el a fost vîrsta lui.

– Rona.

– Nu te mai zburli aşa. E îndărătincă şi foarte dură. Nu-ţi dai seama pentru că între voi două există ceva deosebit. Eşti singura care se bucură aprecierea ei. Nu crezi că l-a băgat în groapă şi pe tati?

– Rona. Vorbeşti tîmpenii. Cît a trăit tata mama n-a fost deloc o dură. Dimpotrivă. A luat siguranța zilei de mîine ca pe ceva de la sine înțeles. Apoi el a murit şi s-a văzut silită să lupte pentru supraviețuire. N-ai decît s-o consderi îndărătnică şi dură, dar a fost aşa numai pentru că a vrut ca noi să avem, să fim şi să facem tot ce ea n-a avut, n-a fost şi n-a putut face. A vrut să ducem o viață mai uşoară ca a ei.

– Păi, am reuşit, în anumite privințe. Măcar nu sîntem sărace. Mă privea ciudat, bănuitoare. Deci te întîlneşti cu copiii numai la sfîrşit de săptămînă. Incredibil. Claire, nu te-aş fi crezut niciodată în stare de aşa ceva. Dacă ar fi să mă iau după mami, copiii sînt toată viața ta. După părerea ei e bine că eu n-am copii pentru că n-aş fi fost niciodată o mamă la fel de bună ca tine. Numai la sfîrşit de săptămînă?

– Ceva mai des, a rostit eu încercînd să fac ca lucrurile să pară fireşti. Nu voiam să afle despre ordinul de evacuare, nu voiam să ştie că un judecător mă considerase necorespunzătoare ca mamă. O.K. Aveam şi eu mîndria mea. Ei şi? Mă întîlnesc cu copiii ori de cîte ori apare ceva neaşteptat. Am fost cu ei luni, apoi ieri din nou. Vorbim de mai multe ori pe zi la telefon.

– Totuşi, au rămas în grija lui Dennis, nu? Ca să vezi. Ce întorsătură! O lovitură teribilă imaginii perfecte.

– Imaginea perfectă, am spus eu cu o privire calmă, nu e decît rodul imaginației tale.

– Şi a mamei.

– Tot ce se poate. O.K. Nu avea nici un drept să te judece pe baza unui standard învechit. Dar poate că m-a judecat şi pe mine în funcție de el, nu? Pînă acum nu mă gîndisem la aşa ceva, dar era logic. Poate c-am simțit şi eu presiunile exercitate asupra mea.

Rona nu-mi răspunse, rămase pe loc arătînd superb, mai superb decît voi arăta eu vreodată, deşi mama îi dăduse peste nas şi cu asta, sprijindu-se de peretele la distanţă de un braţ de mine. Era trist că nu ne atingeam. Iată că într-un moment crucial al vieţii noastre cînd contactul fizic ne-ar fi putut oferi consolare nu eram în stare să ne apropiem una de cealaltă. Legătura dintre noi nu se baza pe aşa ceva. Nu eram sigură de ce.

– E o despărţire provizorie? întrebă Rona.

Mi-am înfrînt fanteziile. Despărţire provizorie? Am încercat să mă gîndesc cum ar fi să mă împac cu Dennis, dar n-am putut.

Iar Brody îmi veni din nou în mine.

Iar odată cu el o idee neaşteptată. Căsătoria mea se aflase pe un butoi cu praf de puşcă. Nu lipsise decît scînteia. Cum altfel să-mi explic sentimentele care se treziseră la viaţă în ultimele două săptămîni? Sentimente de ură împotriva lui Dennis. De afecţiune pentru Brody. Să fi fost o legătură amoroasă care aşteptase doar momentul potrivit să se declaşeze?

– Nu, i-am spus Ronei. Nu e o despărţire provizorie. Se va lăsa cu divorţ.

– Chiar atît de rău? Îmi zîmbi. Sînt stupefiată.

M-am împins de la perete.

– Dacă tot vrei să te bucuri atunci află c-am trecut printr-o experienţă foarte dureroasă. Am crezut că m-ai putea înţelege din moment ce ai trecut şi tu prin aşa ceva. Dacă între noi ar fi existat cît de cît posibilitatea comunicării i-aş fi putut dezvălui mai multe, i-aş fi putut împărtăşi gîndurile şi temerile mele. Dar nu exista. Iar vina am dat-o întotdeauna pe spiritul competitiv al surorii mele. Mi-am dat seama brusc că şi pe mine mă chinuia

acelaşi spirit competitiv. Căsătoria mea eşuase, iar mie îmi era greu s-o mărturisesc. Dorisem atît de mult ca mie să-mi reuşească mai bine ca altora.

Dar iată că eram umilită, aşa cum se simţise Rona în toţi aceşti ani. Am vrut din nou să întind mîna spre ea. Dar ceva m-a reţinut. Cum nu voiam să mă cert şi nu eram în stare de altceva, am pornit pe coridor.

– Mă duc să stau cu mama.

Arăta bătrînă, mai degrabă de optzeci de ani decît de şaizeci şi trei. De parcă boala ar fi comprimat trecerea timpului luînd cei douăzeci de ani pe care i-ar mai fi putut trăi, şi, cu fiecare săptămînă, reducîndu-i la zece, cinci, doi. Am încercat să-mi amintesc faţa cu zîmbetul cald, pielea netedă şi strălucirea sănătoasă, dar cea de acum era dominantă. Şi nici nu puteam să întorc capul. Ar fi însemnat dezertare. Era mama mea şi avea nevoie de iubire în ultimele zile ale vieţii.

Cu toate că a dormit cea mai mare parte a week-end-ului a ştiut că sînt lîngă ea. Din cînd în cînd deschidea ochii, se uita la mine, îmi strîngea mîna, îmi şoptea numele. Spre deosebire de ultima oară cînd fusesem aici, n-am mai vorbit verzi şi uscate. Mă împiedica în primul rînd usturimea din gît. Şi apoi despre ce să-i fi vorbit? În nici un caz despre situaţia de acasă. Nu despre relaţia dintre mine şi Rona. Mi-ar fi plăcut să-i povestesc despre Brody. Dar ce?

Aşa că am stat împreună în tăcere şi m-am simţit surprinzător de liniştită. Părea suficient de consolată de prezenţa mea fără să fie necesar să dau din gură. Inima reveni cît de cît la normal. N-au urmat alte infarcturi şi nici traume cardiace. Sîmbătă după-amiază fu scoasă

de la salonul de urgențe şi trimisă înapoi în camera ei.

Rona îi aduse flori proaspete. Îi aduse parfumul preferat, un casetofon şi atît de multe romane înregistrate pe casetă că mama nu ar fi avut timp să le asculte nici într-o lună. Îi aduse o cămaşă de noapte şi un halat asortat, la fel de frumoase ca acelea făcute cadou ultima oară cînd venisem în vizită. Aduse cremă de zahăr ars de la restaurantul ei preferat.

Îi era mama recunoscătoare? Greu de spus. Am văzut zîmbete, înclinări din cap şi aceeaşi privire tristă pe care o cunoşteam atît de bine. Pînă şi în starea confuză în care se găsea, Rona nu era pentru ea decît o găgăuță incurabilă.

Era la fel şi pentru mine? Nu. Dar nu ştiam cum să i-o spun fără să confirm ce simțea mama, iar asta ar fi făcut mai mult rău decît bine. Aşa c-am lăudat cadourile şi i-am mulțumit că stătea cu mama, iar partea din mine care ura spiritul de competiție dintre noi şi lua umilința ca pedeapsă justă nu avu nimic împotrivă că aflase de eşecul căsătoriei mele. Bănuiam că nu găsea satisfacție în mai nimic altceva.

Am avut întotdeauna probleme cu despărțirile. Cum pierdusem un părinte ştiam ce înseamnă moartea. Cum îl pierdusem în copilărie şi fără să fi fost prevenită în vreun fel, ştiam ce înseamnă moartea prematură. Oricît de optimistă aş fi fost în alte privințe cînd venea vorba de viață şi moarte nu eram deloc o inocentă. În copilărie, chiar dacă Connie fusese perfect sănătoasă simțeam un junghi de spaimă ori de cîte ori plecam de lîngă ea temîndu-mă că la întoarcere n-o voi mai găsi.

După ce m-am măritat cu Dennis am reuşit să pun

capăt acestor emoții probabil pentru că erau prea multe de făcut, mai ales după naşterea copiilor, şi nu aveam timp de gînduri morbide. Părăsirea unei mame bolnave mi le readuse în minte. Cu cît starea mamei se înrăutățea cu atît deveneau mai puternice. De data asta fu un coşmar. I-am promis s-o sun seara şi să mă întorc peste o săptămînă sau două, dar am văzut din nou aceea privire tristă, înțelegătoare, mustrîndu-mă cu blîndețe. Promisiunile mele se puteau dovedi vorbe goale dacă la vremea cînd m-aş fi întors ea n-ar mai fi fost printre noi. O ştiam amîndouă.

Îmi fu atît de greu să plec din spital în acea duminică dimineață că dacă lucrurile ar fi stat altfel mi-aş fi spus „la naiba, copiii vor înțelege" şi aş fi mai rămas cîteva zile. Dar Dennis n-ar fi înțeles. Şi nici avocatul lui, sau judecătorul, sau Dean Jenovitz care mă aştepta luni pentru o nouă discuție. Dacă aş fi ales-o pe mama în locul copiilor aş fi fost considerată o mamă groaznică. Aşa că am preferat să fiu o fiică groaznică.

Viața este o listă lungă de compromisuri, se plînsese Connie cîndva. Îmi doream doar să-i pot explica de ce am făcut acest compromis. Mi-ar fi fost de mare ajutor să ştiu că era de acord cu mine.

Imediat după decolarea avionului gîndurile mi se îndreptară spre problemele pe care le ignorasem şi care trebuiau rezolvate într-un fel sau altul. Mai întîi copiii. Cum pierdusem duminica cu ei l-am întrebat pe Dennis dacă îi puteam lua acasă venind de la aeroport. La început nu se arătă încîntat de idee. Apoi cedă cu o viteză surprinzătoare.

Voiam să cred că-l mişcase boala mamei şi înțelegea motivele rugăminții mele. Cinica din mine, o ființă nouă,

apărută de numai două săptămîni, se întrebă dacă nu găsise doar o alternativă simplă la ziua de duminică. Dar nu mă deranja. Ani la rînd îşi văzuse de treburile lui la fiecare sfîrşit de săptămînă, incluzîndu-ne unde şi cînd îi convenea. Era mai simplu, şi mult mai uşor decît să explic copiilor absenţa lui inventînd tot felul de scuze.

În plus, ajunsese să nu-mi mai pese dacă făcea dragoste cu Phoebe pe balconul primăriei în ochii întregii lumi atîta vreme cît Johnny şi Kikit erau cu mine. Aveam nevoie să ştiu că erau bine îngrijiţi. Cum mă întorceam de la spital unde mama zăcea bolnavă, iar Rona fusese mai sarcastică ca niciodată aveam nevoie de căldura şi voioşia lor.

Aveam nevoie şi de căldura altcuiva, ca să nu mai vorbesc de sfatul lui, dar întorcîndu-se de pe Coasta de Vest, Brody se oprise în New York să-i facă o vizită fiicei lui şi nu se întorcea decît seara tîrziu, iar el nu era decît o fantezie, o idee băgată în cap, culmea ironiei, de nimeni altcineva decît de scumpul meu soţ. O fantezie. Visuri de care aveam nevoie. Nimic mai mult.

Avionul ateriză la timp. Mi-am luat poşeta şi sacul de voiaj apoi am coborît treptele traversînd sala de aşteptare şi coridorul care duce spre locul unde mă aştepta de obicei şoferul. În locul lui, deosebindu-se de toţi ceilalţi care aşteptau ieşirea pasagerilor, departe de a fi în New York şi imposibil de trecut cu vederea, era fantezia mea în carne şi oase.

M-am oprit brusc şi am rămas pe loc incapabilă să mă mişc. În clipa următoare m-am uitat în jur aşteptîndu-mă parcă ca toată lumea să se holbeze la el. Ieşea atît de mult în evidenţă. Ochi mari, picioare lungi în pantaloni strîmţi din doc, un tricou, o cămaşă descheiată la

gît şi o vestă, imaginea lui îmi trimise un fior de căldură din cap pînă în picioare, iar cînd zîmbi, un zîmbet discret, pieziş, un pic neajutorat, ba chiar timid. I-am simţit pînă în adîncul inimii.

Se sprijinea de un perete cu degetele în buzunarele blugilor, cu un picior îndoit şi talpa cizmei lipită de perete. Aveam senzaţia că nu ştia dacă făcuse bine venind mai ales după avertismentele date de Carmen, dar nu se putuse abţine. Poate nu era decît imaginaţia mea.

Însă se afla aici, că făcuse bine sau nu. Şi, bine sau nu, eram încîntată să-l văd.

Picioarele mă purtară spre locul unde stătea cu o graţie atît de nonşalantă. Ochii lui nu se dezlipiră nici o secundă de ai mei iar zîmbetul îi rămase întipărit pe faţă. Ochii mei îl fixau cu aceeaşi intensitate iar zîmbetul îmi era la fel de dezarmant. Ar fi trebuit să ştiu că Brody va fi alături de mine.

Am oftat uşurată, şi am dat din cap fericită. Apoi am simţit un junghi în piept. Am strîns tare buzele străduindu-mă să nu plîng. Probabil că şi-a dat seama de reacţia mea pentru că zîmbetul i se şterse de pe faţă. Îmi luă poşeta şi sacul de voiaj, le puse jos, apoi, înainte să apuc să-mi fac griji că cineva ne-ar putea vedea, mă cuprinse în braţe.

Am oftat din nou, de data asta a fost mai mult un geamăt, ascuţit şi tremurat. Gînduri trecătoare, de ce era aici şi nu la New York, cum de ştiuse cînd va sosi avionul, veniră şi dispărură, lipsite de importanţă în această ordine firească a lucrurilor, cu totul irelevante. Tremurul mă străbătu din cap pînă în picioare, efectul întîrziat al unui weekend copleşitor, şi, cu toate că n-am plîns, mi-am strecuat braţele pe sub cămaşă şi l-am strîns

tare. Era o ancoră de care mă agățam într-un moment al vieții mele cînd totul în jurul meu se aflau într-un proces de transformare. Mă speria nevoia mea de el.

Mîinile lui se mişcară pe spatele meu uşoare dar fără să şovăie. La fel şi buzele pe părul meu, apoi pe frunte. Iar prezența lui îmi dădea un sentiment de siguranță, atît datortă locului din care veneam cît şi a celui în care ne aflam. Aeroporturile sînt unice. Sînt locuri de tranziție, răscrucile erei moderne. Cupole adăpostind emoții contradictorii, martore atît de indiferenței călătorului versat, cît şi ale bucuriei întîlnirii sau ale tristeții despărțirilor.

În aeroporturi oamenii se sărutau tot timpul, nu numai amanții ci şi prietenii, membrii familiei, ba chiar colegii.

Aşa că n-am protestat cînd Brody m-a sărutat. N-am protestat? Dacă este să spun adevărul mi-am înălțat capul la buzele lui presimțind ce urma, simțindu-i gura pe ochiul drept, pe obraz, pe colțul gurii. Şi deodată sărutul mi se păru lucrul cel mai normal şi natural din lume, iar în ce priveşte motivul, aeroportul era o scuză acceptabilă. Nimeni nu trebuia să ştie că era un sărut adevărat, că acele atingeri uşoare, de încercare vor însemna depăşirea unui prag. Nimeni nu trebuia să ştie cînd anume gurile noastre deveniră mai ferme, se deschiseră, apoi dorința crescu iar limbile se atinseră.

Ştiam toate astea. La fel cum le ştia şi Brody, se simțea în freamătul trupului lui, în respirația sacadată. Nici eu nu eram mai stăpînă pe mine. Tremuram toată cînd îşi depărtă în sfîrşit buzele de ale mele şi, cu un gest larg al mîinii, îmi apăsă fața de gîtul lui.

Cît de bine mirosea! A curat, săpun şi puțin a transpirație.

– Hai să plecăm, spune el cu o voce răguşită şi la început am crezut că era furios. A durat numai pînă s-a aplecat să-mi ia bagajul şi i-am văzut fața. Nu furia îi dăduse acea culoare ruginie în obraji, şi nu furia îl făcea să meargă cu sacul de voiaj lipit de şlițul pantalonilor.

Oh, cîtă plăcere mi-a făcut gestul lui şi cît m-am simți de puternică. Plăcerea, putere, aproape la fel de ametițitoare ca mirosul lui.

Era interzis? Da. N-ar fi trebuit să facem nimic care să fi dat apă la moară acuzațiilor lui Dennis. Dar acuzațiile fusese deja făcute şi erau crezute, eram despărțită de Dennis, şi numai Dumnezeu ştia ce făcea cu Phoebe sau cu altă tinerică. Pe deasupra îmi petrecusem toată viața asumîndu-mi riscuri calculate, cîntărind cu atenție toate problemele, analizîndu-le pe ambele fețe înainte de a lua o hotărîre, şi uite unde ajunsem. Pe de altă parte îmi cumpărasem farul sub impulsul momentului şi îmi plăcea la nebunie. Aşa că dacă sărutul lui Brody îmi făcea plăcere cu atît mai bine.

– Trăieşte periculos, Claire, m-am îndemnat eu fără să realizez că vorbesc cu voce tare pînă nu l-am auzit pe Brody chicotind lîngă mine. Ochii îmi zburară spre el mirați, apoi sfidători.

Mi-a aruncat o expresie de genul „aşa da" dîndu-mi de înțeles că era întru totul de acord, iar acțiunile lui o demonstrară. Imediat ce mă conduse în *Range Rover,* îmi aruncă sacul de voiaj pe bancheta din spate, îmi luă fața în mîini şi începu să mă sărute din nou.

De data asta nu mai exista nimic şovăielnic în atingerile lui, doar un sărut posesiv, fără oprelişti, înfometat. Da, îmi imaginasem cum ar fi să-l sărut pe Brody dar ce se întîmpla acum depăşea şi cele mai îndrăznețe în-

chipuiri ale mele. Era genul de sărut care golea mintea de orice gînduri. N-o mai jeleam pe Connie, nu mai tînjeam după copiii, nu mă enervam din cauza lui Dennis şi nu-mi mai făceam griji pentru *WickerWise*. Nu m-am mai gîndit la dezaporbarea nimănui, nici a lui Carmen, nici a tribunalului sau a lui Dennis. Şi nici nu mi-a mai păsat dacă ne vede cineva şi ne pîrăşte. Ce-mi făcea Brody cu mîinile, gura, trupul aşa cum stăteam lipiți de partea laterală a *Range Rover*-ului merita orice risc. Mirosea bine, avea un gust plăcut şi doream să-l ating. Mă adusese în stadiul în care mi-am încolăcit brațele în jurul gîtului lui, îl ciupeam de buze, respiram în gura lui dorind şi mai mult.

N-am ştiut că eram atît de înfometată. N-am ştiut că o patimă atît de mare putea fi reală.

Dacă ar fi depins numai de mine nu ştiu unde am fi ajuns. Îmi pierdusem controlul şi eram fascinată. Brody a fost cel care s-a retras, deşi o făcu încet, fără nici un chef, revenind în repetate ori după cîte un ultim sărut.

Trase adînc aer în piept, îl dădu afară zgomotos, apoi îşi lăsă capul pe spate. Cînd se uită la mine în ochi îi sclipea o luminiță jucăuşă.

– Ai văzut? spuse el. Nici n-a fost atît de rău.

A fost rîndul meu să chicotesc şi am făcut-o cît mai tare. Mi-am lăsat fruntea pe pieptul lui. I-am simțit imediat bătăile inimii. Ar fi fost greu să-mi scape, erau atît de puternice şi rapide.

– Ia gîndeşte-te numai cum ar fi să ne giugiulim, spuse el.

– Acum ce-am făcut?

– Ne-am sărutat. Punct.

– Mie mi s-a părut mai mult.

– Curînd, puiule. Curînd.

M-am gîndit să-i spun să nu mai fie aşa de arogant, să presupună anumite lucruri sau să-i spună „pui“ unei femei a anilor '90. Dar, Dumnezeu să mă ierte, după aşa un sărut aroganța îi era meritată, presupunerile aveau o şansă de împlinire de cincizeci la sută, iar cît priveşte cuvîntul de alint, femeie modernă sau nu, îmi făcuse bine să-l aud.

Dennis nu-mi spusese niciodată cuvinte de alint. Îmi cîntase, îmi făcuse fotografii, iar de fiecare dată avusesem impresia că însemn ceva deosebit pentru el, dar nu mă răsfățase niciodată, nu mă tratase de parcă aş fi avut nevoie de protecție, şi poate că nici nu aveam. Dar, vai cît era de bine să te poți baza pe cineva. Cît era de bine să aibă cineva grijă de tine. Femeile de afaceri, independente aveau şi ele nevoie de dezmierdări, aşa, din cînd în cînd.

La scurt timp după ce-am intrat în cabinet, Deam Jenovitz îmi prezentă un fel de joc. N-am îndrăznit să refuz.

– Consecvență, spuse el.

Am studiat evaluările posibile. Dacă îmi dădeam note prea mici de dragul modestiei s-ar putea să se lase convins de rezultat. Modestia avea un rol limitat cînd trebuia să convingi pe cineva, şi după cîte se părea acesta era obiectivul anchetei lui. Nu justiția.

Mi-am dat un nouă.

– Inventivitate.

– Nouă.

– Competență.

– Opt.

– De ce nu nouă?

– Competența e relativă. Ce fac, fac bine, dar există lucruri pe care nu le fac deloc bine. Lucrurile acelea le las pe seama altora. Ştiu pe cine pot conta. E unul din motivele pentru care sînt atît de bună în ceea ce fac.

Jenovitz stătea şi se uita fix la mine. M-am gîndit să spun mai multe. Dar nu voiam să spun mai multe. Am spus ce-am simțit. Aşa c-a stat acolo şi l-am fixat cu aceeaşi căutătură stăruitoare. L-am auzit zicînd în final:

– Eşti supărată?

Am clipit.

– Nu. De ce mă întrebați?

– Prima dată cînd ai fost aici erai mai agitată. Astăzi eşti altfel.

Am fost agitată? La naiba, cum să nu. De opinia acestui bărbat depindea întreg viitorul meu. Astăzi eram altfel? Era de mirare după ultimele douăzeci şi patru de ore? După ultimele nouăzeci şi şase?

– Poate, am spus eu.

– Poate ce?

– Sînt altfel. M-am uitat în jos, m-am încruntat, am studiat mărgelele negre de la capătul cordonului şi am spus calmă: Supărată.

– N-ai vrea să-mi spui de ce?

Am ridicat capul.

– Pentru că mă aflu în mijlocul unei situații pe care nu mi-am dorit-o şi care nu-mi place. Mi-am petrecut după-amiaza de ieri cu copiii. Fiecare cuvînt care le iese pe gură e un nou mod de a mă întreba cînd mă voi întoarce acasă, cel mare e abătut, şi amîndoi devin tot mai nervoşi, la naiba, şi eu, pe măsură ce se apropie momentul cînd trebuie să ne despărțim. Nu ştiu ce simt

cînd îi duc înapoi la tatăl lor, dar ştiu ce simt eu, şi nu e ceva plăcut, încîntător. Mă simt singură. Mă tem. Sînt îngrijorată. Mă tot gîndesc că n-ar trebui să fie aşa, c-ar fi putut fi mai uşor pentru ei, dar nu e, mulțumită soțului meu şi instanței. Domnule Jenovitz, îmi este foarte, foarte greu. Fiecare părticică din instinctul meu matern îmi spune că Johnny şi Kikit suferă. Aşa că da, sînt supărată. Am dreptul să fiu, nu-i aşa?

– Nu şi dacă acuzațiile care ți se aduc sînt adevărate.

– Nu sînt, am spus eu pe un ton insistent, apoi m-am lăsat înapoi pe scaun. Existau momente cînd mi se părea zadarnică orice tentativă de a-mi dovedi inocența. O.K. Pînă acum nu petrecusem decît o oră cu domnul Jenovitz. Dumnezeule, mi se părea că trecuseră cel puțin zece.

– Asta încerc să determin, spuse el. Supărarea şi furia mă împiedică.

– Ultima oară ați spus c-ar trebui să-mi plîngă căsătoria ratată. Furia nu e un pas logic?

– Ba da. Dar nu la fel de eficientă.

– Eliberează emoțiile. Am o mulțime, chiar dacă judecătorul mă crede o femeie de afaceri fără inimă.

– Fiindcă veni vorba de afaceri, spuse el şi se aplecă într-o parte, deschise un sertar şi căută ceva înăuntru. Am auzit foşnetul staniolului. Cînd îşi îndreptă umeri iscodea o bomboană din învelişul ei auriu. Peste cîteva secunde şi-o vîrî în gură. Fiindcă veni vorba de afaceri, vorbi el cu bomboana în gură, discutam despre competență. Şi împărțirea sarcinilor de serviciu. Crezi că a împărți sarcini este ceva necesar pentru o mamă care lucrează?

– Nu, am replicat eu ceva mai calmă. Izbucnirea de mai înainte îmi limpezise mintea. Aş zice că e necesară pentru oricare om de afaceri de succes.

– Dar o mamă care lucrează nu se poate lipsi de aşa ceva, nu?

Am discutat deseori problema cu femeile cu care lucram, secretare, managera magazinului local, angajatele celorlalte magazine din ţară. Cele mai multe erau mame. Cunoşteam toate nenumărate poveşti despre războiul zilnic între casă şi slujbă.

– O mamă care lucrează are nevoie de ajutor. Trebuie să facem faţă prea multor lucruri ca să le putem face pe toate singure.

– Găsirea ajutorului potrivit e o slujbă în sine. E nevoie de organizare. Dă-ţi o notă.

– La cît sînt de organizată? Nu era greu. Nouă.

Îşi trecu bomboana în gură dintr-o parte în alta.

– Creativitate?

Ce naiba? Dacă voia să mă considere încrezută o va face oricum.

– Nouă.

– Severitate.

– Trei.

Mă privi surprins. Stătea pe scaun cu sprîncele stufoase ridicate sugînd din bomboană.

– Nu te consideri severă?

– Nu. Aşa mă vede soţul meu?

Muşcă din bomboană. A trebuit să aştept răspunsul pînă zdrobi bomboana între dinţi. Apoi cuvintele i se revărsară pe gură vrînd parcă să compenseze întîrzierea.

– A amintit de ea. Te consideră severă în ce priveşte

realizările. Se teme că eşti prea rigidă cînd vine vorba de programele copiilor. Se teme că ai prea mari pretenții de la ei.

– Am spus deja că el e cel cu ştacheta prea ridicată. El e cel care se supără cînd notele lui Johnny nu sînt destul de mari, sau cînd Kikit revine la sîsîit. Nu eu sînt cea cu pretenții. Programele copiilor nu sînt stricte deloc. Îi fac să meargă la şcoală, e o treabă obligatorie, dar şi-au ales singuri activitățile extraşcolare. Au amîndoi ureche muzicală, dar n-au vrut să ia lecții de canto sau să cînte la vreun instrument, iar eu n-am insistat. Aşa că Kikit face balet şi gimnastică, iar Johnny este sportiv. Singurul lucru pe care îl cer de la ei e dacă se apucă de ceva să dea tot ce au mai bun.

– Soțul tău afirmă că au activițăi extraşcolare aproape în fiecare zi. Nu te îngrijorează faptul că n-au timp liber?

– Dar au timp liber, la cină, serile, zilele cînd nu merg nicăieri, la sfîrşit de săptămînă. Îmi fac programul în funcție de activitățile lor.

– Trebuie să fie foarte greu.

– De cele mai multe ori e foarte simplu. Cum eu sînt şeful lucrez numai cînd îmi convine. Şi ne întoarcem la problema ajutorului. Mă pot baza pe angajații mei. E unul din lucrurile pe care le-am stabilit încă de cînd compania a început să se dezvolte. Copiii mei se află întotdeauna pe primul paln. Angajații o ştiu foarte bine.

– Sună excelent. Dar ce voia să spună, ce implica tonul lui era că sînt bună de gură.

– Întrebați oamenii cu care lucrez, i-am propus eu. Vă rog. Numele lor sînt pe listă. Pe lîngă cele şase persoane care îi cunoşteau pe copiii mei, am trecut pe listă managerii magazinelor din Essex şi Vineyard, plus,

fireşte, pe cel a lui Brody.

– Ai vrut vreodată să fii altceva?

– În ce priveşte meseria? Cînd a dat din cap, i-am răspuns. Am vrut să mă fac doctor, am avut visul acela de a salva vieţi omeneşti pe care îl au probabil toţi copiii. S-a întîmplat înainte de orele de biologie.

– Şi de aceea n-ai continuat în această direcţie?

– În parte. Restul a depins de bani. Nu-i aveam. Apoi l-am întîlnit pe Dennis care avea ceva, dar cînd am început să mă interesez de decoraţiuni interioare am uitat deja de visul de a deveni doctor. Şi bine am făcut. Dennis voia o soţie cu normă întreagă.

– Atunci cum ai ajuns la decoraţiuni interioare? întrebă Jenovitz şi deschise din nou sertarul.

– Cumpăram mobilă rustică pentru o firmă cu mai multe magazine. După ce m-am căsătorit mi-am dat demisia şi am început să mă ocup de restaurarea mobilelor din răchită.

Era aplecat spre sertar, uitîndu-se la mine în timp ce scotocea înăuntru.

– Şi care a fost reacţia lui Dennis?

– Inexistentă. Nici nu ştia că lucrez. Cînd am completat formularele pentru faze a fost uluit să descopere cît de mult cîştigasem. Deşi nu era o sună fabuloasă. Dar era mai mult decît se aşteptase. Şi lucrurile au mers mult timp aşa, munca mea a trecut neobservată.

– Acum nu mai trece neobservată, spuse Jenovitz. Îşi înălţă capul avînd în mîini o altă bomboană pe care o scoase din staniol şi o vîrî în gură.

– Poate, dar pe atunci nu trăiam din veniturile mele. Acum da.

– Dumneata în orice caz. Sugînd din bomboană se

aplecă înainte şi întoarse nişte pagini. Casa valorează, văzu cifra şi ridică sprîncenele, destul de mult.

– Dennis s-a îndrăgostit de casă.

– Dumneata nu?

– Nu de casa în care locuiam acum. Am preferat alta. Era mai veche şi cu o formă ceva mai puţin obişnuită. Mai ieftină, dar avea nevoie de reparaţii.

– Dennis n-a văzut acelaşi lucru?

– Nu. I-a plăcut mai mult stilul colonial. Aşa c-am cumpărat-o.

– Însă dumitale îţi plac lucrurile fine?

– Nu ne plac tuturor?

– Vorbim despre dumneata, doamnă Raphael. Materialism. Dă-ţi o notă.

– Cinci, am spus eu fără să stau pe gînduri. Cheltuiesc bani pe lucruri pe care mi le pot permite, şi mă bucur de ele, dar pot foarte bine trăi şi fără ele. Am făcut-o mult timp.

– Ah, da. Felul cum ai crescut. Iar copiii dumitale au mai mult decît ai avut dumneata. Nu crezi că-i răsfeţi?

– Puţin. Poate. Părinţilor le place să le ofere copiilor lucruri pe care ei nu le-au avut. Nu sînt o excepţie.

Împinse bomboana în celălalt obraz.

– Consideri că aceşti copii sînt fericiţi?

– Acum nu. Sînt dezorientaţi de ce se întîmplă între mine şi Dennis. Dar în general, da, sînt fericiţi.

– Cum de îţi dai seama?

– Zîmbesc. Se împrietenesc repede. Nu se comportă violent. Se descurcă bine la şcoală.

– Au crescut într-un cămin cu doi părinţi, observă el. Cît de important crezi că e un cămin?

Dintre toate lucrurile care mă întrebase acesta era

cel mai relevant pentru viitorul copiilor mei. Am spus uşor stingherită.

– Mi-am dorit întotdeauna un cămin pentru copiii mei. Mi-am imaginat că-l vor avea mereu. E unul din motivele pentru care n-am vrut să discut cu Dennis despre despărţire.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Nu, n-am făcut-o. Răspunsul era dureros. Înfruntarea problemelor zilnice ale existenţei mele mă ferea de cruda realitate şi anume că aceşti copii nu vor mai trăi niciodată împreună cu amîndoi părinţii. Iar în circumstanţele date nici n-ar trebui. Nu era o ambianţă sănătoasă.

Dennis îmi purta pică, şi, cu fiecare zi care trecea sentimentul devenea reciproc. Nu era o atmosferă propice pentru adulţi, darămite pentru copii.

– Doamnă Raphael?

– Un cămin cu doi părinţi e ideal, am spus eu, dar nu înseamnă totul. Nu e o garanţie că un copil va fi fericit. Mulţi copii fericiţi, echilibraţi provin dintr-o familie cu un singur părinte.

– Dumneata, spre exemplu.

Fusesem o persoană echilibrată. Fericită era cu totul altceva. I-am răspuns cît mai simplu.

– Da. Eu. Depinde de cum se descurcă părintele rămas singur. Depinde de copil, şi de felul cum se înţeleg între ei. Eu şi mama ne asemănăm foarte mult. Ne ajutăm una pe cealaltă.

Se lăsă pe spate. Sugea din bomboană şi aştepta. Am întrerupt tăcerea continuînd:

– Cu sora mea e altfel. Între Rona şi mama există o relaţie foarte diferită.

– În ce fel?

– Aş vrea să ştiu, am replicat eu rîzînd uşor ruşinată. De fapt ştiu cum anume e diferită. Dar nu ştiu de ce.

Psihologul se încruntă, îşi puse cotul pe brațul scaunului şi îşi sprijini bărbia în pumn.

– Se calcă pe nervi una pe cealaltă, am început eu să explic acel *cum*. Ce vrea una cealaltă nu-i poate da. Ce are una, cealaltă consideră lipsit de importanță.

– Care din voi e mai în vîrstă?

– Eu.

– Trebuie să fi fost un exemplu greu de urmat.

– Nu e vorba de asta. Mama şi cu mine avem mai multe în comun, sîntem mai apropiate. Rona s-a simțit întotdeauna lăsată pe dinafară. Aşa că s-a străduit mai mult. Dar cu cît se străduia mai mult cu atît o dădea mai mult în bară.

Jenovitz arăta contrariat. Mi-a trecut prin minte că fiind un psiholog cu experiență mi-ar putea sugera cum să mă port cu Rona.

– Mama a fost mereu obsedată de siguranța zilei de mîine. N-a vrut să ne simțim vreodată neputincioase aşa cum se simțise ea. Eu i-am înțeles mesajul în sensul general şi am devenit independentă. Rona s-a mărginit la un sens anume şi s-a măritat cu cel mai bogat bărbat pe care l-a putut găsi. Căsătoria a eşuat, aşa că s-a măritat din nou, dar a ratat şi a doua căsătorie. Acum are bani, acțiuni, conturi în bancă, şi nu înțelege de ce mama nu e încîntată.

– De ce nu e mama încîntată?

– Pentru că Rona nu are pe nimeni, copii, prieteni de încredere. N-are o diplomă, nu e învățată să facă nimic, nu are nici o ambiție, trăieşte doar de pe o zi pe alta. Mama o crede superficială.

– Şi dumneata?

– Nu. Cred, am încercat să mă hotărăsc. Cred că s-a împotmolit. A petrecut atît de mult timp încercînd să-i facă mamei pe plac că nu ştie ce vrea, nu se poate mişca în nici o direcţie. Şi mai cred că treaba asta o îngrozeşte. Din moment ce nu poate face nimic pe placul mamei, se teme că nu poate face nimic aşa cum trebuie.

– Biata fată, pare complet demoralizată. Îşi închipuie probabil că mama ei n-o iubeşte. Problema asta n-o îngrijorează pe mama dumitale?

– Sînt sigură că da. M-am încruntat. Generaţia ei nu s-a priceput niciodată prea bine să-i exprime sentimentele.

– Generaţia aceea e generaţia mea. Iar eu exprim tot ce vreau să exprim.

– Ei bine, mama n-o face. Nu poate sau nu vrea.

– Care din ele?

– Nu ştiu. Dar ştiu că mă iubeşte. Poate că nu se pricepe la cuvinte mari, nu-mi strînge mîna şi nu mă îmbrăţişează, dar ştiu că mă iubeşte. Îi stă scris pe faţă.

– Acolo se vede şi dragostea dumitale pentru Johnny şi Kikit?

– Da, dar nu e nevoie să-mi studieze faţa. Le-o spun în cuvinte şi mă folosesc şi de corpul meu. Îi strîng de multe ori în braţe. N-am vrut să-mi pună vreodată dragostea la îndoială. În privinţa asta sînt foarte diferită de mama mea, dacă la asta vreţi să ajungeţi. Copiii mei ştiu că-i iubesc. Întrebaţi-i. Vă vor spune. Să fi vorbit pe un ton prea răspicat? Nu. Era imposibil că vorbeşti prea răspicat cînd era vorba de copiii tăi.

– Aşa deci. Mama dumitale muncea pînă tîrziu. Bă-

nuiesc că nu ți-a plăcut.

– Am înțeles necesitatea. Ştiam că nu are de ales.

– Dar nu ți-a plăcut, aşa-i?

Nu voiam să recunosc nimic. Connie se chinuise atît de mult să ne facă viața mai uşoară. Să o critic acum mi se părea un gest lipsit de bun-simț. Cu toate astea existaseră momente în copilărie cînd mă speriam şi mi-aş fi dorit să mă ia în brațe, numai că mama nu fusese prin preajmă.

– Uneori. Eram singură.

– Nu te îngrijorează faptul că Johnny şi Kikit s-ar putea simți la fel?

– Nu. Situația e cu totul alta. În primul rînd, eu n-am avut-o decît pe mama. Cînd era la slujbă sora mea şi cu mine rămîneam singure. În al doilea, nu aveam lucruri care să ţină ocupate după şcoală. Iar în al treilea, nu-i puteam da telefon.

– Nu puteați?

– Şefului ei nu-i plăcea. Copiii mei mă sună tot timpul. Îi încurajez s-o facă. În timpul vacanțelor le place să vină la lucru cu mine.

– Nu te încurcă?

– Nu.

Îmi aruncă o privire încărcată de scepticism. Buzele i se arcuiră într-un zîmbet puțin sardonic, apoi mă întrebă:

– N-au existat momente, cînd ar fi vrut să-i dai înapoi?

– Să-i dau înapoi?

Zîmbetul se lărgi.

– Un fel de a spune. Ştii la ce mă refer. Nu te-ai săturat pînă peste cap de biberoane, scutece şi plînsete?

– Fireşte c-au existat şi astfel de momente, dar....

– Răbdare. Ce notă ți-ai da?

– În relația cu copiii mei. Nouă cincizeci.

– Cu o răbdare ca asta e uluitor că nu te-ai gîndit niciodată să devii profesoară.

I-am întors zîmbetul sardonic.

– Numai pentru că am răbdare cu copiii mei nu înseamnă că am răbdare şi cu copiii altora.

– Ai ştiut întotdeauna că vrei numai doi?

– Da.

– De ce?

– Mi se părea potrivit. Ca să se poată bucura de atenția mea. De iubirea mea. Pe deasupra, copiii costă bani. Pe atunci nu ştiam că o vom duce atît de bine financiar.

– De aceea ai amînat? Cînd m-am încruntat, spuse: Nu erai tînără cînd l-ai avut pe primul.

– Aveam treizeci şi doi de ani. Asta nu înseamnă că eram bătrînă.

– Dar te-ai căsătorit la douăzeci şi cinci. Mi-ai spus că ai renunțat la slujbă şi ai început să lucrezi pe cont propriu. Ai avut destul timp la dispoziție. De ce copiii n-au venit imediat?

Nu ştiam încotro bate, dar ceva nu era în regulă.

– A fost de acord?

– Nu s-a împotrivit defel. Era ocupat să pună bazele propriei companii.

– Dacă era atît de ocupat nu aveați cum să petreceți prea mult timp împreună.

– Aveam ce ne trebuia. Întrebările astea au vreun scop, domnule Jenovitz? Nu văd ce legătură ar putea avea cu mama sau copiii mei.

– Are legătură cu atituindea față de mama dumitale.

– În ce sens? am întrebat.

– Unele femei doresc copii, dar nu le suportă prezența.

– Nu sînt una din acele femei.

– Atunci explică-mi avortul.

„Avortul“ am repetat eu în gînd. „Care avort“ am vrut să întreb.

Dar ştiam la care avort se referea. Putea fi ascuns undeva adînc sub familia pe care o formasem de atunci, dar o femeie nu uită niciodată un avort. Poate încerca să pretindă că nu s-a întîmplat niciodată, poate păstra secretul fără să-l dezvăluie mamei, surorii sau chiar prietenilor celor mai buni, dar rămîne întotdeauna prezent.

Dar nu înțelegeam de ce după ani de tăcere soțul meu se hotărîse să amintească de el exact acum.

Capitolul 12

Tăcerea mea nu avea nici o legătură cu sfidarea. La început am fost prea uluită ca să pot vorbi, apoi, cînd gîndurile s-au pornit de-a valma în toate direcțiile, prea consternată.

Pînă la urmă Dean Jenovitz mă întrebă:

– Am atins un punct sensibil?

– Punct sensibil? Mda. Cred că l-ați putea numi şi aşa. Cum ați aflat?

– De avort? Păru să accentueze cuvîntul, dar este posibil să fi fost doar imaginația mea. Un punct sensibil cu siguranță, atît cuvîntul cît şi amintirea. Nu contează, spuse el. Vreau să-mi povesteşti ce s-a întîmplat atunci.

– Cum ați aflat? am întrebat din nou.

– Nu contează, repetă el şi se lăsă pe spate aşteptînd să explic.

Dar nu voiam să-i dau nici o explicație pînă nu auzeam una din gura lui, pentru că odată ce-mi revenise

din stupoare aveam o bănuială cumplită.

– Avortul s-a întîmplat cu mult timp în urmă. Dennis ştie foarte bine cît a fost de dureros pentru mine. N-am vorbit despre el, nici măcar n-am amintit despre el. Printr-un fel de înțelegere tacită. Sînt uimită c-a ales tocmai acest moment să aducă vorba despre el.

– El nu mi-a spus nimic. E scris în dosarul pe care l-am primit cînd am preluat acest caz.

– Atunci ştia şi judecătorul? Puțin probabil. Dacă Selwey ar fi fost la curent cu avortul meu ar fi fost încîntat să-l menționeze în procesul verbal.

– Habar n-am ce ştie şi ce nu ştie judecătorul, spuse Jenovitz. Nu e treaba mea. Ştiu doar că fişele astea medicale au sosit odată cu dosarul.

Fişele medicale.

– Fişe medicale?

– Există, să ştii, spuse Jenovitz.

– Nu ştiam. Adică bănuiam că trebuie să fie pe undeva un document vechi, dar nu există o lege care să interzică prezentarea actelor confidențiale? Nu eram la curent cu faptul că cineva şi-a dat silința să le caute, şi cu atît mai puțin c-a făcut cópii pentru dumnevoastră.

– Să înțeleg c-ai fi preferat ca problema să nu ajungă la lumina zilei?

Am rîs de absurditatea întrebării.

– Normal c-aş fi preferat. Avortul n-a fost o distracție. Nu mi-a făcut plăcere, nici fizic şi nici psihic. Aş fi preferat să nu-l fac...

– Scuză-mă, doamnă Raphael, dar ai ales să-l faci. Îşi puse mîna pe dosar. Conform datelor de aici avortul n-a fost o necesitate. Ai hotărît pur şi simplu să pui capăt sarcinii.

– Pur şi simplu? am spus eu ridicînd vocea. N-a

existat nimic simplu. A fost o hotărîre foarte dificilă, dureroasă.

– Dar pe care ai luat-o.

– Pe care eu şi *soţul meu* am luat-o.

– El nu e de aceeaşi părere.

– Poftim?

– Afirmă că şi-a dorit copilul, dar dumneata te-ai împotrivit vehement ideii de mamă.

Eram complet năucită, lividă, mă durea carnea pe mine. Cu umerii drepţi şi corpul rigid, am spus:

– Să lămurim ceva. Nu s-a pus problema că n-aş fi dorit copilul. Se întîmplă foarte rar ca femeia să nu-şi dorească un copil. Îl doream, dar circumstanţele vieţii erau de aşa natură că aducerea lui pe lume ar fi însemnat o mulţime de complicaţii.

– Ce complicaţie a existat în cazul dumitale? Soţul cîştiga bine.

– N-a fost vorba de bani. Între noi au apărut probleme, neînţelegeri. Nu eram sigură că vom rămîne căsătoriţi. Mi-am închipuit că va trebui să cresc singură copilul.

– Şi ar fi fost atît de greu?

– Psihic, da. Doream cu înverşunare să-mi cresc copiii într-un mediu diferit de al meu.

– Într-o familie cu doi părinţi.

– În condiţii mai bune.

– Căsătoria se afla într-un impas atît de mare?

– La vremea aceea aşa mi s-a părut. Eram căsătoriţi de foarte puţin timp, apăruseră probleme. Îmi concentram întrega energie pentru salvarea relaţiei dintre noi. Nu era momentul potrivit să facem un copil. Dennis a fost de acord cu mine.

– Atunci avortul a fost ideea dumitale?

– De fapt a fost a lui Dennis.

– Nu e ce spune el.

– Nu, aşa se pare. A preferat să scotocească prin fişele medicale ca să demonstreze că sînt o mamă infectă. S-a lepădat de orice vină, bietul inocent. Dar lucrurile nu stau aşa. Dennis n-a fost nici pe departe nevinovat. Problemele pe care le-am avut în căsătorie se datorau unei greşeli făcute de el. V-a povestit despre ea?

– Nu.

Am şovăit doar o secundă. Dennis ridicase problema avortului, o puteam aborda şi eu pe a lui. Dinte pentru dinte. Îmi voiam copiii înapoi.

– Cu cîţiva ani înainte de căsătorie. Dennis a avut o legătură cu o femeie măritată. Era soţia şefului său. Cînd legătura s-a terminat l-a şantajat ameninţîndu-l că va spune ce-a făcut, iar dacă nu va plăti va aranja să fie dat afară din firmă şi boicotat în toate tranzacţiile pe care ar încerca să le încheie. Aşa că-i trimitea un cec în fiecare lună. Am aflat despre povestea asta la un an după căsătorie. N-ar fi fost atît de cumplit dacă ar fi fost cinstit cu mine de la bun început, dar chiar şi după ce i-am arătat chitanţele cecurilor încasate mi-a servit cîteva minciuni înainte să-mi spună întreg adevărul. Adulter şi şantaj. Mi-a fost greu să accept o astfel de situaţie.

Jenovitz mă privea răbdător.

– Pînă atunci îl crezusem perfect.

Jenovitz dădu din cap.

– Aşa că m-am simţit brusc deziluzionată. Mă gîndeam că există şi alte lucruri pe care nu le ştiam. Dennis a negat, dar am învăţat pe pielea mea că mă putea duce de nas.

Jenovitz ridică o sprînceană.

– Lucrurile nu mergeau bine între noi. Situația era foarte încordată. Vedeam o latură a lui despre a cărei existență nu ştiusem nimic. Ne certam foarte mult, chiar şi în seara cînd s-a întors de la lucru şi i-am spus că sînt însărcinată. Acum că uşa fusese deschisă îmi aminteam scena cu o mare precizie. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să mă acuze c-am rămas însărcinată, de parcă ar fi fost numai vina mea. Apoi mi-a spus că totul e în regulă în relația dintre noi, exceptînd anumite probleme pe care am tendința să le exagerez. Apoi mi-a sugerat că dacă nu vreau copilul ar trebui să fac un avort. Deci, dacă vreți să cunoaşteți amănuntele, el s-a gîndit primul la avort, nu eu.

– Dar dumneata ai făcut programarea la ginecolog.

– Da. După o lună de chinuri, de nopți nedormite în care am întors problema pe toate fețele, am ajuns la concluzia că e soluția cea mai logică. Am făcut programarea la ginecolog, dar Dennis m-a însoțit. Îmi organizam rapid gîndurile. Dacă vă închipuiți că un avort de acum cincisprezece ani spune ceva despre ce fel de mamă sînt acum trebuie să vă atrag atenția că Dennis poartă o răspundere la fel de mare. Dacă avortul demonstrează ceva despre mine, acelaşi lucru e valabil şi pentru Dennis. Ba mai mult. După naşterea lui Kikit şi-a făcut o vasectomie. Ce spune asta despre dorința de a fi părinte?

– Vasectomia şi avortul sînt două lucruri diferite. Vasectomia previne concepția, avortul ucide ce-a fost deja conceput.

Regretam că adusem subiectul în discuție şi am ridicat mîna.

– Să lăsăm problema asta la o parte. Discuția se

referă la competenţa noastră ca părinţi. Nici vasectomia şi nici avortul nu au nici o legătură cu capacitatea noastră de a ne creşte copiii.

– Atunci de ce ai pomenit de vasectomie?

– Pentru că dumneavoastră aţi pomenit de avort! *Şi*, am adăugat eu, pentru că Dennis a luat hotărîrea de unul singur. Am aflat cu două zile înainte de operaţie, după ce a fost la doctor, şi-a făcut programarea, s-a împăcat cu gîndul că nu va mai avea copii. Cum l-aţi caracteriza pe Dennis? Şi cum rămîne cu aventura noastră? Dacă a fost atît de serioasă încît să provocace şantajul trebuie să fi însemnat ceva mai mult. În ce măsură vă influnețează opinia despre Dennis ca părinte?

– Dumnezeule, cît eşti de agresivă!

– Am fost obligată să devin agresivă. N-aş fi amintit niciodată de aventura aceea din proprie iniţiativă. S-a terminat definitiv cu mulţi ani în urmă. La fel ca avortul. N-aş fi crezut că avortul are vreo importanţă pentru ce se întîmplă acum, dar după cîte văd sînteţi de altă părere, altfel nu mi-aţi fi cerut să vorbesc despre el. Şi atunci ce vreţi de la mine? Să stau liniştită pe fund şi să tac mîlc? Nimic nu e alb sau negru. Vă aşteptaţi să trec cu vederea ce e negru? Vă aşteptaţi să nu spun nimic în timp ce dumneavoastră trageţi concluzii care nu sînt adevărate? Vă aşteptaţi să rămîn cu mîinile în sîn cînd soţul meu vine aici şi minte de îngheaţă apele? N-am vrut aşa ceva. N-am vrut să ajung aici. Agresivă? La naiba, şi încă cum. Mă bat pentru copiii mei, domnule Jenovitz. Cum altfel să fiu?

Mi-au trebuit trei încercări ca să dau de Dennis şi nu l-am găsit acasă, sau la birou ci în maşină.

Eram prea furioasă ca să-l salut, i-am repezit imediat

ce i-am auzit vocea.

– Acum m-am întors de la întrevederea cu domnul Jenotivz. Ce te-a apucat să scormoneşti după fişa aia medicală?

– Care fişă? întrebă Dennis dar întrebarea abia fu rostită c- am auzit-o pe Kikit zbierînd spre telefon de pe bancheta din spate.

– Mami? Tu eşti? Bună, mami. Ia ghiceşte? Voi cînta la serbarea de Ziua Recunoştinţei. Singură. Vii, nu-i aşa? E în marţea de dinaintea sărbătorii, sau poate luni, nu ştiu, dar trebui să fii acolo.

Am auzit un pocnet, apoi vocea lui Dennis mai clară după ce luase telefonul în mînă.

– Care fişe medicale?

– Cele legate de avort...

– Stai cuminte, Clara Kate, spuse Dennis. Vorbeşti cu ea după ce am terminat.

– Am făcut avortul cu mulţi ani în urmă, am spus eu. Eram în maşină, încă în parcarea de lîngă cabinetul lui Jenovitz. Nu are nici o legătură cu ce fel de mamă sînt astăzi sau cu ce fel de tată eşti tu. Avortul a fost o decizie comună. O.K., la început n-ai vrut, dar nici eu.

– Taci din gură, Kikit! strigă Dennis. Nu aud nici un cuvînt din ce spune mama!

– N-am vrut deloc să-mi fac avort, dar căsătoria era nesigură şi dacă am fi divorţat copilul ar fi avut de suferit. Ai ştiut-o la fel de bine ca mine. Ca să nu mai vorbesc de tupeul ca-i pomenit de avort fără să-i fi spus lui Jenovitz şi cauza care a generat problemele dintre noi. Frumos din partea ta. Să mă prezinţi în postură de păcătoasă şi pe tine în cea de sfînt. Tu ai vrut-o, Dennis. I-am povestit despre Adrienne.

– Ai spus că e lipsit de importanţă.

– Ca şi avortul! Dacă avortul este o dovadă a caracterului meu, atunci aventura cu Adrienne îl explică pe al tău. Eşti cam tare de cap, Dennis, n-ai înţeles nici acum. Vreau copiii. Iar ca să-i obţin sînt în stare de lucruri pe care nu-mi le-aş fi imaginat niciodată.

– Dacă vrei să ştii, replică Dennis pe un ton surprinzător de calm, nu eu am trimis fişele alea.

– Atunci cine? Art Heuber? Sau Phoebe? Cum să fi ştiut unde să le caute dacă nu le-ai spus nimic? Le-ai spus şi despre Adrienne?

– S-a întîmplat cu mult timp în urmă.

– Ca şi avortul!

– Kikit! Poftim, Claire. Nu se mai poate. Vorbeşte cu fiica ta.

– Mami, mergeam sîmbătă la circ? Ai spus că trebuie să-l întrebi pe tati? Urmă o pauză, apoi. De ce nu, tati? Nu, nu voi mînca nimic din ce n-ar trebui să mănînc. Nu, n-am fost bolnavă în fiecare noapte din această săptămînă. O spun numai. Merg toţi din clasa mea, şi din a lui Johnny. Se poate? Dar trebuie să hotărîm *acum,* nu mai tîrziu. Apoi mi se adresă sfidătoare. Eu mă duc, mami. Nu-mi pasă de ce spune tati. O respiraţie scurtă, apoi: Mami, cînd te văd? Am atîtea lucruri să-ţi arăt.

Ne întîlnisem după-amiaza trecută, dar mi se părea că trecuseră ani. Despărţirea asta trebuia să se termine odată pentru totdeauna, un gînd care mă trezi brusc la realitate pentru că mă temeam că izbucnirea mea din cabinetul lui Dean Jenovitz nu făcuse decît s-o prelungească.

Nu aveam programată o întîlnire cu Carmen, dar eram foarte supărată, aşa că m-am prezentat la biroul ei fără să mă fi anunţat. Am fost condusă într-o sală de

şedințe şi mi s-a cerut să aştept. Pînă a venit eram furioasă şi pe mine însămi nu numai pe Dennis.

– Am dat-o în bară, am spus eu după ce i-am povestit ce s-a întîmplat. Ar fi trebuit să fiu cît mai umilă, spăşită, să fi discutat despre părerile de rău, regrete. Dar m-am înfuriat, şi nu mi-a trecut nici acum, pe Jenovitz pentru că vrea să mă judece în funcție de ce s-a întîmplat cu mult timp în urmă, şi pe Dennis pentru c-a mințit. Îmi pare rău, Carmen. Am încurcat şi mai mult lucrurile. Dar n-am putut să stau acolo ca o bucată de piatră fără să mă apăr. Deci, mi-am pus mîinile în şolduri, s-a terminat? Voi pierde copiii?

– Nu, spuse Carmen. Aveam şi alte variante. În dimineața asta am înaintat apelul interlocutoriu. Pe la sfîrşitul săptămînii ar trebui să ni se acorde o audiere. Arăta însă preocupată.

– Ştiu. Apelurile interlocutorii sînt rare. Dar mai sînt speranțe cu procesul federal, nu?

– Da, dar va lua mai mult timp. Jenovitz ar putea fi încă şansa cea mai rapidă. Se încruntă. Ai dreptate. Un avort făcut cu atît de mulți ani în urmă nu are nimic de-a face cu ce fel de mamă eşti acum. Nu ştiu de ce Jenovitz a pomenit de treaba asta.

– Nu mă place. Am pornit-o cu stîngul şi de atunci merge tot mai prost. Temerile mele ieşiră la iveală. Ce va scrie în raportul ăla nu va fi deloc în avantajul meu. O simt. Cînd se va hotărî odată să-l scrie. De fiecare dată cînd îi cer o dată pentru discuția cu copiii îmi spune că nu e încă pregătit. Am crezut că după ziua de astăzi a terminat cu mine dar mi-a făcut o nouă programare, şi încă una peste două săptămîni pentru că va lipsi toată săptămîna viitoare. De astăzi în două săptămîni înseamnă trei zile înainte de Ziua Recunoştinței. Dacă nu

a stabilit încă o întîlnire cu copiii şi afirmă că mai vrea să discute cu mine şi Dennis, cum poate vorbi cu ei şi întocmi raportul pînă la sfîrşitul lunii? Într-un fel sau altul am crezut că toate astea se vor încheia înainte de sărbători. Simţeam cum panica şi isteria începeau să spună stăpînire pe mine. Iar ce-mi spuse Carmen nu-mi fu de nici un ajutor.

– S-ar putea să dureze mai mult. Instanţa are dreptul să-i acorde mai mult timp lui Jenovitz, dacă el consideră că e necesar.

– Cît de mult?

– Încă două luni? izbucni Brody după ce i-am povestit ce-mi spusese Carmen. Era la fel de contrariat ca mine, la fel de furios. Nouăzeci de zile pentru a hotărî dacă eşti sau nu o mamă potrivită pentru copiii tăi? E cea mai mare tîmpenie pe care am auzit-o vreodată. O persoană întreagă la minte n-ar avea nevoie de nouăzeci de zile. Ce mama dracului face omul ăla?

Eram în atelier. După plecarea din Boston venisem direct aici. Cum Brody îşi făcea porţia zilnică de alergat, m-am gîndit să mă ocup de balansoar şi masă, dar eram prea necăjită ca să fac ceva. Nu-mi găseam consolare nici în izul lemnului cald şi vechi şi nici în împletitura de nuiele de sub mîinile mele. Cele două obiecte stăteau în faţa mea pline de găuri în locurile de unde îndepărtasem bucăţile rupte. M-am dus la fereastră şi am privit în noapte. Simţindu-mă teribil de mică şi neînsemnată am spus:

– Nu înţeleg. Hotărîrea eliberată de instanţă a fost complet eronată, dar iată că n-o putem schimba nicicum. Carmen face tot ce poate, la fel şi eu, se pare însă că nimic nu dă rezultate.

Mîna lui îmi mîngîie tîmpla dîndu-mi la o parte o şuviţă de păr.

– N-o să pierzi copiii. Pînă la urmă vor fi ai tăi.

Degetele mele se apucară strîns de şipca ferestrei.

– Vreau să cred că va fi aşa, dar mă împiedică toate lucrurile astea care mi se întîmplă şi pe deasupra am mîinile legate. Trebuie să fac ceva. M-am gîndit la o discuţie avută mai demult cu Jenovitz. Poate că-mi place să-i manevrez pe alţii. M-am uitat la Brody. Tu ce zici?

– Pe mine nu m-ai manevrat niciodată. Nu în sensul negativ al cuvîntului.

– Tu eşti puternic. Nu m-ai lăsat. Dar Dennis nu e puternic. Poate că l-am manevrat. Mă tot gîndesc la momentele cînd a pomenit de despărţire. Îmi revin în minte discuţiile de atunci. L-am convins că în căsătoria noastră există multe lucruri bune, că-l iubesc, că trebuie să ne gîndim la copii. Iar el îmi spunea mereu chestii de genul „Lucrurile bune au dispărut demult“, iar eu replicam „Dar pot reveni“, şi pentru o perioadă reveneau. Ne înţelegeam mai bine. Ne dădeam silinţa. Mai mult eu, pentru că nu doream divorţul. Să însemne asta că l-am manevrat?

– Nu. Dennis s-ar fi putut opune. Şi-ar fi putut menţine punctul de vedere. S-ar fi putut muta în altă parte. Nu l-ai legat de scaun.

– Mda, am oftat eu în noaptea liniştită, dar cînd a acţionat în cele din urmă, a acţionat nu glumă.

– În mai multe privinţe, spuse Brody.

Pivirea mi se îndreptă imediat spre faţa lui. Vocea îi era joasă, probabil pentru a atenua lovitura, probabil din cauza furiei.

– În legătură cu dorinţa lui Dennis de a deveni coproprietar la *WickerWise*. Ai avut dreptate. Vrea să intre în

firmă ca să întoarcă lucrurile împotriva ta şi să-şi vîndă partea. A negociat deja cumpărarea unei alte companii.

Am rămas cu gura căscată.

– *Pittney Communications.* O companie de telecomunicații din Springfield, mică dar în plină dezvoltare. Unul din acționarii principali a murit în iulie anul trecut. Văduva vrea să-şi vîndă acțiunile. Dacă putem demonstra că Dennis a înaintat acțiunea de divorț numai de dragul banilor momentul e perfect. S-a întîlnit cu ceilalți parteneri la sfîrşitul lui august.

– În august am fost în vizită la mama. El s-a întors mai repede ca să meargă la pescuit.

– Pescuia, nici vorbă, dar nu păstrăvi.

Am crezut că trecusem de punctul în care ceva mă mai putea jigni, dar mă înşelam. Brody trebuie să-şi fi dat seama.

– Ascultă, se apără Brody, poate că nu s-a dus acolo cu gîndul de a cumpăra acțiunile văduvei, ci numai ca să reorganizeze firma. Companiile de telecomunicații au mare căutare pe piață. S-au înmulțit precum ciupercile după ploaie.

Dar ştiam amîndoi adevărul. Iar eu voiam să discutăm pe față, voiam să-l înfrunt, chiar dacă mă durea sau nu. În trecut îmi privisem de prea multe ori viața printr-un tunel îngust. Am fost o pradă prea uşoră pentru maşinațiile lui Denis. Dar acum s-a terminat.

– *Pittney* e pentru el, am spus eu. A ales momentul potrivit. La vremea aceea luase deja legătura cu avocații. Trăgea de timp aşteptînd şansa unei afaceri fără riscuri prea mari. Dacă n-ar fi fost în august ar fi fost mai tîrziu, iar dacă nu în Springfield atunci altundeva. Dennis plănuise totul în cele mai mici amănunte, iar eu nu observasem nimic. „Unde îmi fusese capul?“

Dar regretele nu aveau nici un sens. Nu mă vor ajuta cu nimic.

– Îşi face iluzii, am spus eu răspicat. *WickerWise* nu e de vînzare.

– Dacă îţi propune un schimb? Jumătate din *WickerWise* pentru tutela copiilor?

Kikit şi Johnny erau toată viaţa mea. *WickerWise* însemna mult pentru mine, dar nu chiar atît de mult.

– Dacă vrea numai bani, am spus, o să-i dau.

– Jumătate din valoarea companiei tale? Cam de atît are nevoie ca să scumpere acţiunile la *Pittney*. Va trebui să împrumuţi o sumă uriaşă.

– O să reuşesc.

– În plus, adăugă Brody pe un ton care sugera clar că era furios, s-ar putea ca banii să nu fie deajuns. Vrea şi satisfacţia de a te vedea vînzînd *WickerWise*.

– Nu vînd. Începeam să mă simt încolţită. Carmen va negocia. Propunerea lui Heuber n-a fost decît un punct de pornire. Dar cînd venea vorba de copii nu prea aveam de ales. Dennis mă luase pe nepregătite.

Trebuia să fac ceva.

Brody îmi atinse din nou părul, apoi se depărtă. M-am întors şi l-am urmărit cu privirea. Se duse pe treptele care urcau la etaj, se aşeză pe una din ele şi îşi întinse picioarele.

– Vorbeşte-mi, Brody, l-am implorat eu.

– Ai avut îndoieli. În trecut. N-ai fost niciodată sigură că şantajul lui Adrienne s-a rezumat numai la infidelitate. Ai bănuit mereu că era vorba de ceva mai mult.

– Dar tu?

Ridică din umeri.

– Am auzit diferite lucruri. Nu prea multe. Şi niciodată direct. Oamenii erau destul de surprinşi. Dennis a reuşit

să se afirme mai repede decît alții. Afacerile încheiate la începutul carierei au fost grozave, dar de atunci mai nimic. Nici una din afacerile lui nu justifică priceperea de atunci.

Gînduri vechi. Temeri îngropate cu mult timp în urmă. Suspiciuni ignorate de dragul căsătoriei. Am tras brusc aer în piept, străbătută fără voia mea de un fior rece.

– Poate greşesc amintindu-ți de toate astea, spuse Brody, dar profită fără jenă de tine, Claire. Nu cred c-o să-l pot ierta vreodată.

– Dacă Phoebe e cea pusă pe intrigi? am întrebat eu. În ciuda a tot ce se întîmplase, nu voiam ca Dennis să fie țapul ispăşitor. Dacă nu e singurul vinovat?

– E băiat mare. Dacă îi cîntă în strună lui Phoebe atunci ar trebui să-i fie şi mai mare ruşine. Ai fost soția lui vreme de cincisprezece ani. Unde e respectul pe care ți-l datorează? Loialitatea? Dacă Phoebe e cea care îi propune chestiile astea ar fi trebuit să se împotrivească. Şi cum n-o face, poartă acelaşi grad de responsabilitate.

Instinctul îmi spunea că Brody are dreptate. Mai ştiam că dacă Dennis era de acord cu Phoebe n-ar fi fost ceva neobişnuit pentru el. Ani la rînd fusese de acord cu mine, nu deschisese gura, nu preluase conducerea. Nu era genul care să ia taurul de coarne, prefera să se țină de coadă.

Ciudat, dar spusesem acelaşi lucru şi în trecut. Adrienne Hadley condusese, iar el o urmase; ea fusese păianjenul, iar el musca. Sperasem ca de atunci să fi devenit un bărbat cu mai multă tărie de caracter. Ori mă înşelam şi se supunea şi acum presiunilor altcuiva ori reaua voință îi aparținea numai lui.

Problema era că lucrurile stăteau altfel acum decît

atunci. Acum trebuia să mă gîndesc la copii. A umbla cu tertipuri nu era unul din mijloacele de luptă preferate de mine. Dar aveam de ales?

M-am apropiat de Brody. Cum stătea pe una din treptele de sus ale scării ochii îi erau la acelaşi nivel cu al meu. Nici măcar nu-i vedeam întrebarea din ochi. Dacă voia să afle ce hotărîsem, expresia lui nu trăda nimic. Nimic în afară de îngrijorare. M-am lipit de el.

– Strînge-mă tare, am şoptit eu. Am nevoie de forţe noi. Cînd mă cuprinse cu braţele l-am sărutat o dată, apoi din nou. Mi-am închis ochii pentru al treilea sărut şi m-am concentrat asupra gustului gurii. Era probabil gestul cel mai necontrolat pe care îl făcusem de la sărutul din aeroport. Aşa că mi-a dat drumul. Am înţeles brusc că gesturile necontrolate şi plăcute din viaţa mea fuseseră rare şi la intervale mari de timp.

Nu eram nemulţumită. Nici vorbă. Avusesem parte de multe plăceri şi bucurii, dar nici una nu se compara cu cea de acum. Tandră şi mîngîietoare. Dulce. Tainică. Deosebită.

Dennis îmi spusese că sînt o iubită jalnică. Brody îmi spunea că sînt grozavă. Nu prin cuvinte. Doar prin simple reacţii. Felul în care respira. În care mă atingea, felul în care tot ce era în el cerşea mai mult. Cu toate astea nu se grăbea să-şi potolească foamea, iar eu ştiam că se bucura la fel de mult ca mine de aceste clipe de intimitate.

Aşa că am lăsat dezmierdările să continue, le-am prelungit pînă am ajuns să fiu eu cea care tînjea după mai mult. Am simţit dezlănţuirea furtunii. Dorinţa era atît de puternică că mă înspăimînta.

Dar şi consecinţele.

Am respirat adînc de cîteva ori şi am aşteptat ca

tremurul să înceteze. Apoi mi-am pus bărbia pe umărul lui şi l-am lăsat să mă țină în brațe pentru că era tot un gest de o plăcere necondiționată. Fără reguli. Fără constrîngeri. Doar atingerea trupului lui Brody şi siguranța dată de iubirea lui.

Era uluitor că trăisem atîția ani alături de el fără să fi simțit nimic din toate astea.

– Trebuie să fi fost oarbă, am şoptit eu.

– Nu, murmură el, înțelegînd imediat, aşa ca întotdeauna. Doar căsătorită.

Şi încă mai eram, iar cercul se încheia, eu revenind la dilema pe care o aveam de înfruntat. Mi-am permis încă cîteva clipe să mă bucur de Brody, apoi m-am dezlipit din brațele lui.

– Trebuie să plec. Trebuie să gîndesc.

El zîmbi, dar eu mă depărtam deja.

– O să mănînc acasă.

– Ce?

– Fulgi de porumb.

– Vino la mine. Îți pregătesc o cină adevărată.

– Ce replică răsuflată!

– Vorbesc serios.

– Ştiu. Tocmai ăsta-i necazul. În toți anii cît fusesem împreună, Dennis nu-mi pregătise nici un fel de cină. Răsfățul nu era inclus în programul lui încărcat.

Dar, Doamne, cît de bine suna. Am traversat camera în fugă spre locul unde era Brody, i-am dat un ultim sărut, apoi am plecat în grabă înainte să uit ce aveam de făcut.

Întoarsă la farul meu m-am aşezat pe covor în dormitorul întunecat cu fața îndreptată spre mare şi m-am gîndit la prima mare dramă a căsătoriei noastre. Cît suferisem atunci! Nu voisem să am încredere în Dennis,

mă temeam că nu-mi spusese tot adevărul, dar luptase pentru căsătoria noastră. Atunci el fusese apărătorul ei, aşa cum devenisem eu în ultimii ani. Îmi jurase că mă iubeşte. Îmi jurase că ştiam totul.

Poate da. Poate nu.

Am coborît în sufragerie şi am scos o cutie de carton dintr-o debara. Am deschis-o şi am început să caut printre dosarele de acolo. Erau cele luate în ziua cînd instanța prelungise ordinul de evacuare, documente care se refereau la începuturile firmei mele.

Dar dosarul pe care îl căutam nu avea nici o legătură cu *WickerWise*. Conținea cecuri anulate, o scrisoare şi un anunț mortuar decupat dintr-un ziar. Am găsit dosarul şi l-am tras afară. În clipa cînd se dezlipi de celelalte, mi-am dat seama că nu era ceva în regulă. Dosarul era mult prea subțire. Să-l deschid devenise o pură formalitate. Ştiam deja că era gol.

Dacă mai aveam rețineri privind lupta fără scrupule acestea îmi fură înăbuşite în dimineața următoare. Înainte să fi apucat s-o sun, Carmen îmi telefonă anunțîndu-mă că Morgan dăduse peste o mină de aur.

– În agenda de lucru a lui Denis scrie că în iulie trecut a luat parte la un seminar de afaceri în Vermont. Morgan a verificat acele zile controlînd registrele hotelurilor şi recipisele cărților de credit. Dennis a fost într-adevăr în Vermont, dar nu exista nici un fel de seminar pe o rază de o sută de kilometri de locul unde se afla şi a stat nu vorbă, n-a ieşit din cameră mai mult decît pentru o oră sau două. Şi nu într-un hotel ci de un motel, unul destul de amărît. Proprietarul şi recepționerul au recunoscut amîndoi fotografiile lui Phoebe. Morgan nici n-a trebuit să insiste prea mult. Tipii au remarcat şi invidiat

atît maşina lui Phoebe cît şi a lui Dennis.

Era o veste bună pentru procesul meu, deşi nu putea alunga durerea. Mi se făcea rău numai gîndindu-mă la ce se petrecuse în acea cameră de motel. Şi eram furioasă. Îi povestisem deja lui Carmen despre Adrienne. Acum i-am spulberat şi celelalte bănuieli.

Peste două zile m-am întîlnit cu ea şi cu Morgan Houser într-o cafenea retrasă din Charlestown, un fel de birou al detectivului. Am luat loc în separeul dintr-un colț fiind serviți din belşug cu cafea fierbinte şi plăcinte cu brînză. Morgan, un suedez înalt, blond şi cu un ten foarte alb, era ordonat, curat şi un bun observator. În cea mai mare parte a timpului cînd am vorbit s-a mulțumit să-şi facă însemnări într-un carnețel.

– După ce Dennis a absolvit facultatea de management şi-a găsit o slujbă la o firmă din Greenwich. Un post bun care i-a fi permis să avanseze treptat, dacă îşi va fi dovedit valoarea. Era hotărît s-o facă. Voia să ajungă milionar înainte de a împlini patruzeci de ani. La puțin timp după angajarea la firmă s-a întîlnit cu soția unuia din acționari. Era mult mai în vîrstă ca el, dar atrăgătoare şi isteață.

– Căsătoria ei era pe terminate? întrebă Carmen.

– Asta i-a spus lui Dennis, dar a aflat că nu era aşa. Trăia cu soțul ei, nu avea de gînd să divorțeze. Îi plăcea doar să aibă cîte o mică aventură. Dennis, fiind tînăr şi cam încrezut, s-a simțit flatat. Nu-i venea să creadă că această femeie superbă, superbă şi cu multă experiență, îl alesese tocmai pe el. Ştiuse de la bun început că tot ce făcea era lipsit de etică, dar şi-a zis că dacă ea accepta situația cu ochii deschişi, iar el la fel, nu avea de ce să-şi facă probleme de conştiință.

– La vremea aceea te întîlneai deja cu Dennis? mă întrebă Carmen din nou. Morgan doar asculta.

– Nu prea. Eram în al doilea an de colegiu. Vorbeam mult, dar nu ne vedeam decît o dată pe lună. Nu ne implicasem într-o relație prea serioasă.

– Nici sexual? întrebă ea încet.

Am răsucit între degete ceaşca de cafea.

– Ba da. Inocenta de mine! Habar nu aveam de ce se întîmplă în acele săptămîni de lucru între vizitele lui.

– Cînd ai aflat?

– La un an după căsătorie.

– S-a căsătorit cu tine şi în tot timpul ăsta a avut o relație cu o femeie măritată?

– Oh, nu. Aventura s-a încheiat înainte să fi ajuns la altar. Ciudat, dar am aşteptat. Ne-am fi putut căsători mai devreme, dar ceva ne-a reținut. Am crezut mereu că Dennis avea nevoie de timp ca să-şi consolideze poziția la firmă, iar eu ca să obțin diploma care îmi va da o mai mare siguranță. Înțeleg abia acum c-a fost vorba de Adrienne.

– Adrienne şi mai cum? întrebă Morgan.

– Hadley. L-am urmărit scriind numele. Am aflat despre ea din pură întîmplare, sau aşa am crezut atunci. Mi-am dat seama abia după aceea că n-a fost din întîmplare. Dennis voia să aflu. Altfel n-ar fi lăsat o scrisoare de-a ei alături de celelalte note de plată. Se părea c-o plătea în secret, sumele ajungînd pînă la o mie de dolari lunar. Adrienne voia mai mult. Şi probabil de aceea Dennis a vrut ca eu să ştiu. Se simțea strîns cu uşa.

– Dar pentru ce o plătea? întrebă Carmen.

– Ca să nu vorbească nimănui despre legătura lor. Se pare că soțul ei o lăsa să-şi facă de cap atîta vreme cît nu era vorba de cineva din firmă. Soțul ei se numea

Lee, i-am spus eu lui Morgan. Locuiau în Greenwich. Dacă Lee ar fi aflat de Dennis l-ar fi dat afară. Iar Adrienne amenința că-i va dezvălui adevărul dacă Dennis nu-i plătea.

– O mie pe lună, spuse Morgan. Trebuie să-l fi atins serios la buzunar. Ca proaspăt angajat al firmei nu se poate să fi cîştigat prea mult. De ce nu şi-a dat demisia şi să-şi fi căutat un post în altă parte?

– L-am întrebat şi eu. De mai multe ori. Mi se părea mai logic decît să te laşi şantajat, dar mi-a spus că dezvăluirile lui Adrienne i-ar putea periclita cariera, iar la vremea cînd începuse s-o plătească îi mergea prea bine la *Hadley and Grey,* aşa se numea firma, ca să tulbure apele. Şi se descurca extraordinar. Ştia exact în ce direcție să-şi îndrepte clienții. Cîştigau o mulțime de bani. Ca şi el de altfel. A avansat rapid. Conducerea firmei îl considera un element strălucit. Apoi lucrurile s-au liniştit. Cînd am aflat eu despre aventura lui, la un an după căsătorie, cariera lui ajunsese într-un punct mort. Oh, îi mergea încă foarte bine, dar nu mai era acel element strălucit. I-am spus că nu înțelegeam de ce trebuia s-o plătească în continuare pe Adrienne. Dacă *Hadley and Grey* nu mai era firma care să-i permită să-şi pună în valoare talentul atunci putea foarte bine s-o trimită la dracu' pe Adrienne şi să-şi deschidă propriul birou de investiții.

– Şi a putut? mă întrebă Carmen.

Am tăcut pînă chelnerița ne-a umplut din nou ceştile cu cafea, apoi am continuat:

– Era normal să mă fi aşteptat la aşa ceva din partea lui. A făcut-o oricum cîțiva ani mai tîrziu. La vremea aceea însă a comentat că Adrienne amenința să răspîndească zvonuri c-ar fi fost implicat în investiții ilegale.

Am citit cu ochii mei scrisoarea pe care i-a trimis-o. Scria acolo, şi cred că citez pentru că am citit-o de atîtea ori c-o ştiu aproape pe de rost, că-i va fi greu să găsească clienţi dacă se afla că urma să fie pus sub acuzaţie. Scria că avea nevoie de mai mulţi bani şi era disperată. Nu-şi mai văzuze soţul de un an şi era bolnavă de scleroză difuză. Era scris acolo negru pe alb. A şi murit peste vreo patru luni. Dar nu de scleroză difuză. De cancer la plămîni. Am aflat din anunţul mortuar care ar fi trebuit să se găsească în dosar alături de scrisoare şi cîteva cecuri anulate.

Morgan îmi ceru date, cînd se angajase Dennis la firmă, cînd avusese loc aventura cu Adrienne, cînd murise. Apoi mă întrebă:

– De ce aţi păstrat dosarul?

– M-am întrebat şi eu acelaşi lucru de nu ştiu cîte ori. Nu prea ştiu. M-am gîndit că e un fel de asigurare, ca şi cum atîta timp cît voi avea dovada a ce făcuse n-o va face din nou. Treaba m-a zguduit profund. Eram tînără şi naivă. Îl crezusem aproape perfect, iar el avusese o aventură cu soţia şefului încă de la începutul legăturii noastre. Îmi pierdusem încrederea în el. Mă gîndeam foarte serios să divorţez. Dennis m-a convins să-i mai dau o şansă. A reuşit să-mi recîştige încrederea, dar a trecut ceva timp şi nu mi-a fost uşor.

M-am întors spre Carmen.

– Am rămas însărcinată imediat după ce am aflat despre scrisoarea lui Adrienne. Eram foarte deprimată, cu moralul la pămînt. Dacă m-aş fi simţit mai bine nu mi-aş fi făcut niciodată un avort.

Carmen i se adresă lui Morgan.

– Fişele medicale referitoare la avort au ajuns pe mîinile lui Jenovitz. Soţul lui Claire pretinde că n-a fost

vina lui. Putem afla cine le-a trimis?

Zîmbetul spontan al lui Morgan nu lăsă nici o îndoială.

Am răspuns fără probleme la întrebările lui. Numele şi datele îmi erau întipărite în minte pentru totdeauna. Carmen mă făcu să revin la dosarul Hadley.

– Dennis are cumva cheia de la far? mă întrebă ea.

– Nu. Nu o are nimeni. Probabil că documentele au fost scoase din dosar înainte să-l iau din casă. Atunci n-am controlat. Se afla într-o cutie de carton împreună cu alte dosare. N-am făcut decît să o iau şi să o pun în maşină.

– Ştia de existenţa dosarului?

– Credeam că nu, dar văd că m-am înşelat. Nimeni altcineva n-ar fi avut posibilitatea sau vreun motiv să ia documentele acelea.

– Ai vreo idee cînd a făcut-o?

– Nu. N-am deschis dosarul de cîţiva ani. E posibil ca documentele să fi fost sustrase cu mai mult timp în urmă. Probabil l-a găsit într-o zi, s-a simţit jignit c-am păstrat acele acte incriminatorii şi a aruncat totul la gunoi. Sau poate a făcut-o luna trecută, ca măsură de prevedere.

– Împotriva a ce? întrebă Carmen.

– Exact, am răspuns eu aruncîndu-i lui Morgan o privire plină de subînţeles. Vreau să ştiu dacă mi-a spus tot adevărul.

Am plecat de la cafeneaua din Charlestown ştiind că acţinile mele sînt justificate, dar simţindu-mă totuşi vinovată. E greu să te schimbi peste noapte. O parte din mine încă îl mai considera pe Dennis soţul meu. Iar partea aceea simţea că-l trădează.

Revenind la birou, sentimentul de vinovăție deveni şi mai puternic.

Mai întîi mă sună Kikit ca să-mi spună c-o durea stomacul. Abia am apucat s-o întreb ce mîncase că Dennis i-a luat telefonul şi mi-a spus că se simte bine. Kikit a revenit la aparat, mi-a spus că n-o mai iubesc, apoi a închis. Cînd am sunat, fetița mea dulce înhăță imediat receptorul. Îmi ascultă protestele, promisiunile, dar încă plînga cu mici sughițuri care îmi sfîşiau inima. Apoi Dennis îi luă din nou telefonul. Cu toate că l-am auzit consolînd- o, se purtă cu o blîndețe surprinzătoare, m-am simțit groaznic.

Apoi mă sună Rona şi îmi descrise o imagine cumplită a lui Connie implorîndu-mă să merg la spital. Cum vorbisem cu mama în acea dimineață nu credeam că lucrurile stau chiar atît de prost. Şi din moment ce nu era la curent cu situația mea reală, nu înțelese cînd i-am spus că nu pot pleca.

Aşa că mă simțeam vinovată că-l trădam pe Dennis, că o părăseam pe Kikit, că-i spuneam Ronei numai o parte din adevăr, că nu plecam să-mi văd mama bolnavă.

Apoi mai era şi Brody. De ce mă făceam vinovată în cazul lui.

De privit.

Îi priveam mîna cu degetele răsfirate pe masă. Brațul care se îndoi cînd duse telefonul la ureche, pieptul lat. Picioarele lungi în blugi, dar îi văzusem de multe ori şi nu-mi păsase de culoarea părului de dedesupt.

Am ridicat privirea şi am dat de ochii lui studiindu-mă uşor amuzați şi de buzele arcuite într-un zîmbet malițios. Am întors capul.

Vineri după-amiază un funcționar de la curtea de apeluri o sună pe Carmen informînd-o că termenul înfățișării era miercurea viitoare, dată la care Art Heuber trebuia să prezinte un răspuns la petiția noastră.

Ştiam că era cu o mică victorie, dar judecătorul putea refuza anularea hotărîrii lui Selwey, iar calea îmi va fi din nou blocată. Decizia luată însemna că timp de cîteva zile nu se va întîmpla nimic.

O nouă amînare. Pînă acum?

Capitolul 13

– Cum te simți, mamă?
– Bine.
– Cum te-ai simțit noaptea trecută?
– Destul de bine.
– Ai dormit?
– Mai important e că m-am trezit. Deşi uneori mă întreb de ce?
– Ce te întrebi?
– De ce mai sînt aici. Există vreun motiv?
– Da. Noi. Ne faci să fim mai puternice. Înseamnă foarte mult să te avem printre noi.
– Eşti fericită, Claire? Aşa, deodată.
– Fericită? am întrebat gîndind repede.
– În viață. Vreau să ştiu. Îmi lipseşte zîmbetul tău.
– Dar zîmbesc acum, mamă. Într-o oră plecăm la circ. Copiii sînt încîntați.
– Atunci e bine. Amintirile, ştii. Eu n-am suportat niciodată mirosul animalelor.

Am rîs. Era o glumă veche, scuza obişnuită.

– Ar fi trebuit să te duc la circ, spuse ea tristă. Am dat vina pe bani, dar aveam destui. Îmi era teamă să-i cheltuiesc. Acum îmi pare rău.

– Nu are de ce să-ți pară rău. Rona şi cu mine ne-am descurcat şi fără circ.

– Eu nu. Stau aici întinsă şi mă gîndesc că poate aş fi suportat mirosul animalelor. Dar nu voi afla niciodată.

– Atunci va trebui să-ți aduc cît mai multe lucruri de la circ.

– Cînd? Mi-e dor de tine.

– Şi mine, mamă. Sper să ajung acolo săptămîna viitoare.

– Luni? Marți?

– Joi. Cu prima cursă. Să-ți aduc micul dejun?

– Oh, da, mi-ar plăcea, spuse ea şi i-am simțit bucuria din voce. Şi ultimul catalog, bine? Cel cu moda de iarnă. A apărut deja?

Spusese singurul lucru care mi-ar fi putut ridica moralul. Ziua în care mama nu va mai visa la lenjerie de dantelă va fi ziua în care sfîrşitul va fi într-adevăr aproape.

– Dacă a apărut la chioşcuri ți-l aduc cu siguranță, am liniştit-o eu. Mamă, s-ar putea să mă întorc prea tîrziu ca să te mai sun. Vorbim dimineață, da?

– Dacă mai sînt aici.

– O să fi. Cine altcineva ar putea critica mirosul elefanților?

Am oprit maşina pe alee şi am lăsat motorul să meargă aşteptîndu-i pe Johnny şi pe Kikit. De obicei ieşeau în curte înainte să fi intrat pe alee. Am stat cinci minute, apoi îngrijorată, am coborît din maşină.

– Oh, tu erai, Claire! mă strigă Malcom Addis de după gardul care îi despărțea casa de a noastră. N-am recunoscut maşina. E cea nouă?

I-am făcut cu mîna şi am strigat:

– Da. Mi-am continuat drumul.

– N-ai mai avut una roşie?

– Nu.

Cum nu era pentru prima oară că luam copii mă întrebam ce cred oare vecinii. În ciuda ocaziilor cînd lucram pînă tîrziu sau călătoream, mă vedeau destul de des prin curte. Probabil că-şi dăduseră deja seama că ceva se schimbase.

Hotărîtă să nu arăt ruşinată, mi-am ridicat capul. Ajungînd la uşă, m-am prefăcut că-mi caut cheile apoi am bătut pe furiş.

Îmi deschise Dennis pe chipul lui citindu-se enervarea. Felul în care îmi făcu semn să intru indică că eram ultima persoană a cărei prezență o dorea în casă.

– Nu e o dimineață bună, bombăni el şi se întoarse să strige spre scări. „Grăbiți-vă!“ Îmi aruncă o căutătură de animal încolțit, îşi trecu o mînă prin păr, apoi se duse la capătul scărilor. „Clara Kare! John! A venit mama!“.

Kikit apăru prima. Arăta aproape la fel de îmbufnată ca Dennis. Coborî treptele bărbia tremurîndu-i.

– Am vrut să port pantalonii verzi. Tati spune că sînt curați, dar nu sînt.

– Nu i-ai purtat decît joi, comentă Dennis.

– Nu-i adevărat. L-am purtat „marț“. Şi nu e singurul lucru care nu e curat, îmi spuse ea. Tricourile cele mai frumoase. Sînt încă în maşina de spălat.

– Ce nu merge la cel care îl ai pe tine? întrebă Dennis.

Fetița mea se uită în jos şi se strîmbă.

– E şifonat!

– Trebuie să calc şi tricourile? mă întrebă Dennis.

– Nu. Trebuie să le întinzi cînd le pui la uscat.

– Bine, replică el pe un ton neaşteptat de amabil. Altă dată voi şti. Apoi i se adresă lui Kikit: Unde e fratele tău? „John! Vino aici!"

– Mami, arăt groaznic.

– Arăţi minunat.

– Am vrut să mă îmbrac frumos pentru Joy. E în maşină?

– A rămas acasă la Brody. Ne oprim să-i luăm. I-am scos jacheta din debara. Du-te şi aşteaptă-mă în maşină. Eu şi Johnny vom veni imediat.

– Nu cred. Îmbrăcă jacheta în drum spre uşă. Nu vine.

Dennis se uită în sus spre scări.

– John! De ce.. iată-l. Se opri la mijlocul treptelor cînd Johnny ieşi din camera lui.

M-am dus lîngă Dennis.

– Ce se întîmplă?

Johnny înălţă umerii.

– Nimic. Nu vreau să merg.

– Dar îţi place circul.

– Am fost de multe ori. Aş vrea să rămîn aici cu tati.

Înţepătura respingerii fu rapidă şi dureroasă. Am încercat s-o parez spunîndu-mi că nu are nici un sens să mă simt jignită, că Johnny se simţea prins între noi. Dennis oftă.

– Nu aveam de gînd să stau acasă, Johnny. După plecarea voastră voi porni şi eu spre Boston.

– Pot să vin cu tine?

– Nu.

Umerii lui Johnny se lăsară în jos.

– Nu te pot aştepta aici pînă te întorci?

– Nu, spuse Dennis din nou, dar cu blîndețe. Am multe lucruri de aranjat. Îmi vor lua o mare parte din zi. O să te plictiseşti de moarte. Du-te la circ cu mama şi cu Kikit, iar într-o altă zi vom merge la Boston.

Johnny nu arăta prea convins. Dennis mai urcă cîteva trepte pînă ochii îi ajunseră la acelaşi nivel cu ai lui Johnny. Îl apucă de umeri şi spuse:

– Promit. Numai noi doi. Acum du-te şi încalță-te.

Ori era un tată mai sensibil decît crezusem ori era atît de disperat să ajungă în Boston c-ar fi fost în stare să-i promită fiului său şi luna de pe cer. Îmi păsa prea puțin de motivul adevărat. Nu-mi doream decît ca Johnny să-i urmeze îndemnul. Fiul meu se duse înapoi în camera lui. Am stat lîngă Dennis pe trepte aşteptîndu-l în tăcere. Apoi am întrebat:

– Ştiai că nu voia să vină?

– Nu l-am montat împotriva ta, dacă la asta te referi.

– Ai ştiut că nu vrea să vină?

– Nu. Nu mi-a spus nimic. Nu prea vorbeşte multe.

– Dar tu întrebi? Aşa, în general. Dacă îl vezi închis în sine întrebi ce s-a întîmplat?

– Da. Dar asta nu înseamnă că-mi şi răspunde.

– Crezi că e ceva legat de psihic?

– Dumnezeule, nu!

– Atunci îl supără ceva. Poate n-ar strica să stăm amîndoi de vorbă cu el, să vedem ce nu merge.

– Nu are nimic, Claire. Se simte bine, ca şi Kikit. Nu mă descurc încă cu toate prin casă, dar copiii nu au de suferit.

Trebuia să recunosc că în casă era curățenie. Păstrase probabil aceeaşi femeie de serviciu.

– M-am gîndit că vei dori să angajezi pe cineva să

gătească şi să spele. Sau să ducă copii la şcoală. O bonă pe care ți-ai dorit-o atît de mult.

– Mă descurc. Duc copiii la şcoală, spăl. Bănuiesc că ți-au spus-o deja, nu?

– Cum să nu, am replicat eu, dar fără sarcasm. Ți-a spus cumva Jenovitz cînd vrea să vorbească cu ei?

– Imediat ce se întoarce.

– Înainte de Ziua Recunoştinței? Nu voiam ca Johnny şi Kikit să fie sîcîiți de sărbători, dar de fapt nici nu ştiam ce vom face de Ziua Recunoştinței. Speram în continuare ca pînă atunci problema domiciliului copiilor să se fi rezolvat, dar cum nu era ceva sigur preferam să nu mă gîndesc. Iar starea mea de spirit nu se amelioră deloc cînd Dennis adăugă:

– Înainte sau după.

După era şi mai rău. Mă rugam ca apelul interlocutoriu să fie pronunțat în favoarea noastră, dar dacă nu va fi, nu-mi rămînea altceva de făcut decît să aştept raportul lui Jenovitz.

– Aş vrea ca problema să se rezolve odată, am spus eu. Nu te deranjează?

– Ce să mă deranjeze?

– Haosul în care trăim.

– N-au trecut decît trei săptămîni.

– Mi se pare o eternitate. Am abordat o altă tactică: Nu te temi că dacă treaba asta se va prelungi prea mult acțiunile la *Pittney* vor fi cumpărate de altcineva?

Mă privi consternat.

– De unde ştii de *Pittney?*

Am surprins o mişcare cu colțul ochiului. Am întors capul şi l-am văzut pe Johnny ieşind din camera lui.

– Eşti gata? i-am zîmbit şi i-am întins jacheta.

El o luă şi porni spre uşă. M-am dus după el.

– Johnny? Se opri. L-am ajuns din urmă şi mi-am pus un braţ în jurul umerilor. Te simţi bine?

El ridică din umeri.

– Există un motiv anume pentru care ai vrut să rămîi aici?

Fiul meu clătină din cap, se desprinse de mine şi alergă la maşină. Cînd am urcat la volan era deja în spate cu Kikit, iar clipa de intimitate se pierdu.

Joy Parth era o fată deosebită. Gîndindu-mă în urmă îmi aminteam de o vreme cînd fusese cam timidă şi ruşinoasă în prezenţa noastră, deşi am atribuit purtarea ei mai mult vîrstei decît stînjenelii faţă de un tată pe care abia îl cunoştea. În orice caz la zece ani timiditatea trecuse. Îşi petrecea vizitele fie urmîndu-l pe Brody peste tot, fie jucîndu-se cu copiii mei de parcă ar fi fost nişte păpuşi. Cînd a ajuns adolescentă am devenit prietene foarte bune. Eram cea căreia i se plîngea cînd avea ceva împotriva părinţilor sau prietenilor, sau a lumii în general. Ne plăcea să luăm prînzul împreună. Era o fină observatoare a lumii din jur, bună la suflet şi remarcabil de matură. Avea multe din calităţile pe care le iubeam la Brody şi niciodată nu s-au dovedit mai demne de admirat ca în acea sîmbătă. Nu eram sigură de ce-i povestise Brody despre situaţia dintre mine şi Dennis, dar se descurcă ca o expertă. Crescînd cu părinţi despărţiţi, fiind pe deasupra inteligentă şi sensibilă răspunse fără şovăială întrebărilor lui Kikit.

Deşi eu n-ar fi trebuit să le aud. Kikit se ghemui lîngă Joy, ba uneori îi vorbea cu mîna la ureche. Dar ochii ei se opriră destul de des asupra mea, iar vocea îi era destul de tare ca să se audă pînă în partea din faţă a maşinii.

– Care e diferența între a fi despărțit și divorțat? întrebă ea la un moment dat, apoi peste cîteva clipe: Cine hotărăşte cînd îl vezi pe Brody? Multe întrebări atingeau puncte nevralgice. Dacă părinții nu se mai iubesc între ei nu-şi mai iubesc nici copiii? sau O să mă despart de Johnny dacă mama şi tata divorțează? sau Ce se întîmplă dacă unul din ei se căsătoreşte cu altcineva?

Johnny asculta atent de cealaltă parte a lui Joy, unde şi rămase în cea mai mare parte a zilei. Am încercat să-l ademenesc în față ca să-i pot vorbi, am încercat să discut cu el despre lucruri inofensive cum ar fi campionatul de fotbal, şi din cînd în cînd îmi răspundea, deşi în propoziții scurte, fără să se simtă în largul lui. Apoi se uita din nou la Joy.

De fiecare dată muream cîte puțin. De fiecare dată Brody îmi arunca o privire care spunea „Trece prin momente dificile. Dă-i timp."

Nu prea aveam de ales. Indiferent cît de mult aş fi lovit cu picioarele în pămînt sau aş fi strigat, copiii mei nu s-ar fi simțit brusc în largul lor acceptînd cu nonşalanță faptul că părinții lor se despărțeau. Şi nici nu voiam să le provoc alte necazuri. Adevărul era că Dennis venise rareori la circ, aşa că nu era ceva nou să fim numai cinci în loc de şase. Am pretins c-ar fi una din acele ocazii.

Odată cu trecerea orelor, situația s-a înbunătățit vizibil. La terminarea spectacolului, pînă şi Johnny păru să fi uitat că nu era ceva în regulă. Îi reveni brusc în minte cînd am intrat într-o braserie la care Dennis dusese copiii la scurt timp după despărțirea noastră. Am aflat de la Kikit dar numai după ce luasem loc la o masă, iar Johnny se închisese din nou în el însuşi.

Am făcut tot posibilul să-l înveselim, dar simţeam toţi atmosfera încordată. Starea noastră de spirit s-a mai îmbunătăţit cînd am plecat spre far. Cum Joy nu-mi văzuse încă casa cea nouă, Kikit şi Johnny o plimbară prin toate încăperile. În secunda în care sunetul paşilor dispărù undeva la etaj Brody întoarse capul spre mine.

– Mai rezişti? mă întrebă el.

M-am chinuit să rîd.

– Rezist, cum să nu. Mă mişc pe loc. Aş vrea ca situaţia asta să se lămurească odată. Toate lucrurile legate de viaţa mea, copiii, Dennis, mama, *WickerWise*, plutesc undeva în aer.

Veni mai aproape.

– Şi eu?

– Şi tu.

Mă sărută scurt. Era ceva nou, ceva încă puţin şocant, dar foarte incitant. Înainte să mă topesc mă luă în braţe şi începu să se legene de parcă am fi dansat.

– Unde e muzica? am întrebat cu gura lipită de gîtul lui. Mirosea cu mult mai bine decît elefanţii. Mi-ar fi plăcut să i-o pot spune lui Connie.

– Fără muzică.

– Trebuie să fie. Ne mişcăm în ritmul ei.

– Nu. Sînt afon. Auzul meu muzical nu prea face deosebiri între ritmuri.

Am făcut un pas înapoi şi l-am privit mirată.

– Nu. Serios?

– Ştiai doar.

– Nu. Pe cuvînt. Dacă aş fi ştiut nu te-aş fi sărutat niciodată. Nu mă încurc cu bărbaţi care nu ştiu să cînte. M-am oprit perplexă. Uite unde am ajuns combinîndu-mă cu unul care ştie să cînte. S-ar putea să nu fii un risc chiar atît de mare.

El începu să se legene din nou de data asta cu mîinile împreunate la spatele meu. Trupurile ne erau lipite. Avea pe chip o expresie dulce, un fel de combinație năstruşnică de amuzament şi sfidare pe care nu voiam s-o critic. Bănuiam că pe fața mea se vedea acelaşi lucru. Mi-am prins degetele la ceafa lui şi mi-am mişcat din cînd în cînd degetul mare pe pielea sau părul lui. Continuam să ne fixăm cu privirea.

Înainte să-mi dau seama prea bine de ce fac, am început să fredoenz, un sunet slab, fără asemănare cu vreun cîntec cunoscut. Am potrivit melodia cu mişcările lui. După cîteva note am început să rostesc şi cuvintele.

Brody nu mă dezamăgi. Recunoscu *Anticipation* şi rîse. Am simțit vibrarea în locul unde trupurile noastre se uneau, iar de data asta nu m-am retras. Erecția lui nu mă surprindea mai mult decît faptul că-mi plăcea atît de mult. Revenind la fredonat, m-am lipit şi mai mult de el. Erecția crescu.

– Te joci cu mine? mă întrebă el.

– Cred că da.

– Te simți în siguranță, nu-i aşa?

– Îhm. Cît timp copiii erau la etaj nu se putea întîmpla nimic. Da, mă simțeam în siguranță, aşa c-am întrebat: Dacă n-a fost nimic între tine şi Ellen MacKenzie, ce-ai făcut în privința sexului?

Se făcu roşu în obraji.

– M-am descurcat.

– Cu cine?

El dădu să ridice ochii în tavan, se opri şi mîrîi.

– Chiar vrei să-mi cunoşti trecutul?

– Tu îl cunoşti pe al meu. În timp ce ne legănam degetele lui coborîră mai jos şi mă lipiră mai strîns de el. Am icnit de plăcere, apoi am spus:

– Sînt curioasă doar. Mi-am imaginat că sexul cu Ellen trebuie să fie grozav. Acum îmi spui că nici n-a existat. Trebuie să fi fost grozav cu altcineva.

După o clipă de tăcere în care păru să fi cîntărit ce răspuns să-mi dea, mi-o trînti:

– Gail Jensen.

– Două săptămîni acum trei ani. Atît te-ai întîlnit cu Gail.

– Nu. Atît a crezut Hillary Howard că mă întîlnesc cu Gail. Am fost împreună mai bine de doi ani.

– Glumeşti?

– Nu glumesc.

Gail lucrase ca prezentatoare la un post local de televiziune, apoi fusese chemată la un canal particular din New York. Nu numai că era stereotip de superbă dar şi cu zece ani mai tînără. Regretam că abordasem subiectul. Dar răul era deja făcut.

– Cum a fost? m-am silit să întreb, altfel n-aş mai fi avut linişte niciodată.

Brody începea să arate amuzat.

– Păi, plină de imaginație.

– Asta ce vrea să însemne?

– Îi plăcea să exploreze.

M-am oprit din legănat.

– Nu ştiu dacă voi fi în stare de aşa ceva. Am patruzeci de ani.

El rîse.

– Vîrsta n-are nici o legătură.

– Dar eu n-am fost decît cu Dennis. Practic, abia dacă am scăpat de virginitate.

– Acum te simți ca o virgină?

– Într-un fel. Cuvintele abia îmi ieşiră pe gură cînd îşi lipi palmele de fesele mele şi mă apăsă de el. Nu, m-am

corectat eu pierzîndu-mi brusc respirația. Nu mă simt ca o virgină.

– Atunci cum?

– Nu ştiu. Mi-am lăsat bărbia în jos şi mi-am sprijinit capul de pieptul lui. Atlcumva. Să zicem curioasă.

– Te doare?

– Îhm.

– Unde?

– Ştii tu unde.

– Spune-o.

– Nu pot.

Îşi coborî buzele la urechea mea, şi îmi şopti.

– O să poți, apoi îmi dădu încet drumul. Cînd am ridicat privirea ochii îi sclipeau malițioşi, plini de promisiuni şi dorință.

Apoi i se îndreptară spre tavan şi am auzit ceea ce auzise şi el Abia ne-am dezlipit unul din brațele celuilalt că Joy se aplecă peste balustrada coridorului de sus.

– Tată, am nevoie de ajutor. Stăm în întuneric şi încerc să spun o poveste cu pirați, numai că a mea nu-i bună de nimic. Ale tale sînt cele mai grozave. Nu vrei să vii sus?

L-am privit contrariată.

– I le poveste cu pirați?

– Le spuneam lui Joy pe cînd era mică.

– Ne instalam de obicei pe stînca de lîngă casă, mă lămuri Joy, într-o beznă totală, ba uneori se mai apropia şi furtuna. Camera ta e şi mai bună. Parcă am fi în mijlocul oceanului.

Stăteam în întunericul din dormitorul meu. Kikit era ghemuită la mine în poală. Joy se sprijinea de umărul lui Brody. Johnny era între Brody şi mine, cu coatele pe

genunchii lui şi nasul lipit de sticla ferestrei, aşa ca să nu fie aproape de nici unul din noi.

Brody arătă cu degetul spre dreapta.

– Vezi pata aceea negricioasă de acolo? De pe coastă. O vezi?

– Da! strigă Kikit.

– O vezi, Johnny?

– Cea de lîngă cercul de lumini? întrebă Johnny fără prea mult interes.

– Exact, spuse Brody. Vă uitaţi la nişte stînci, numai că nu sînt nişte stînci obişnuite. Sînt stîncile unde corabia *Marianna* s-a izbit de ţărm şi a eşuat. Vai, m-a luat gura pe dinainte. Ai auzit vreodată de căpitanul Roy Stiggens?

– Nu, spuse Kikit.

– Piraţii nu vin atît de departe spre nord, anunţă Johnny.

– De obicei nu, îi dădu dreptate Brody, dar cum nimeni nu se aştepta să fie aici era locul cel mai sigur. Bine, nu existau palmieri sau cocotieri, iar băştinaşii purtau redingote încheiate pînă la ultimul nasture, iar iernile erau atît de friguroase că un pirat care făcuse greşeala să se lase pe aici la căderea zăpezii nu mai putea pleca decît la primăvară. Totuşi, existau taverne, hanuri cu camere confortabile şi cel mai bun capucino...

Mi-am dres glasul. Capucino era pacă o invenţie a lumii moderne.

– Mda, replică Brody. Ei bine, căpitanul Roy Stiggens a fost unul dintre bărbaţii cei mai înfricoşători puşi vreodată la cîrma unei corăbii. Căminul lui era în Plymouth, Anglia, unde îşi petrecuse primii ani din viaţă şterpelind din buzunarele tîrgoveţilor. Pe cînd nu avea mai mult ca tine, Johnny băiete, s-a angajat ca mus pe corăbii tra-

versînd oceanele lumii în lung şi lat. Dacă nu aducea zahăr din India, atunci căra făină din Havana sau vin şi rom din Bermude. Şi-a făcut ucenicia la bordul velierului *Marley* sub comanda căpitanului Malcom Dreehurst, şi nu împlinise decît optsprezece ani cînd i se încredință comanda propriei corăbii. Se numea *Marianna* şi a fost lansată la apă în 1710, o corabie pe cinste. Totuşi, traversarea Atlanticului n-a fost niciodată o treabă uşoară. Indiferent de anotimp bîntuiau vînturi puternice, furtuni şi valuri uriaşe cum rareori se mai văd astăzi. Dar dacă cineva le putea face față atunci acel cineva era cu siguranță Roy Stiggens. Era un bărbat care iubea primejdiile. Nimic nu-i plăcea mai mult decît să stea la provă şi să îndemne valurile să-l înghită. Să nu uităm că odată ajuns bărbat în toată firea natura îl înzestră cu o înfățişare gata să bage groaza în oricine. Era înalt, lat în umeri, cu păr negru şi lung fluturînd în bătaia vîntului şi o voce tunătoare care se auzea de la provă la pupă chiar şi pe cele mai cumplite furtuni, aşa că bănuiala mea e că apele nu erau prea dornice să-l înghită. Pe scurt, la douăzeci şi cinci de ani traversase Atlanticul de atîtea ori că era în căutarea unor noi aventuri. Vocea abordă un ton sumbru. Voia de asemenea să răzbune moartea părinților ucişi din porunca contelui de Walthrop.

– Aşa că a devenit pirat? întrebă Kikit.

– Aşa că a devenit pirat, răspunse Brody şi îşi pocni degetele. Meseria de pirat l-a atras mai mult ca orice altceva şi a fost floare la ureche pentru el să se apropie de o corabie apoi să urce la brod. *Marianna* era o corabie cu un aspect atît de nevinovat că toată lumea presupunea că Roy Stiggens şi echipajul lui erau doar simpli marinari. Însă cînd dădeau cu ochii de englezul fioros era deja prea tîrziu ca să scape. Corăbiile care se

predau imediat se alegeau doar cu o mare sperietură. Cele care i se împotriveau sufereau pierderi mari. Dar vaselor din flota contelui de Walthrop nu li se arăta nici un pic de milă. Le dădeau foc şi prădau. Le lăsau marinarii pe insule pustii. Luau mătăsuri, porțelanuri fine, leacuri, şi arme. Şi lingouri de aur. Multe, foarte multe lingouri de aur. Vedeți voi, căpitanul Roy avea un vis al lui. Fusese de foarte multe ori în Colonii. Se gîndise, şi pe bună dreptate, că odată Războiul de Independență încheiat, va putea trăi în linişte pe aceste meleaguri.

Îmi trecu prin cap că dacă totuşi căpitanul Roy Stiggens începuse să navigheze cu *Marianna* în 1710 trebuia să fi fost mort şi îngropat încă înainte de Războiul de Independență, dar n-am scos nici un cuvînt. Copiii erau vrăjiți, şi sinceră să fiu, la fel eram şi eu. Îmbătată de ce se întîmplase la parter, abia aşteptam să mă pierd în lumea fanteziei creată de Brody cu o măiestrie ieşită din comun. Vocea învăluitoare, mai groasă cînd făcea pe căpitanul Roy, vibrantă şi ademenitoare ca narator, răspîndea un farmec anume care lipsise de mult din viețile noastre. Nu-i rezistă nici Johnny. Pînă Brody stabili existența unei anume Prudence Cooper şi termină cu partea în care această tînără inocentă fură inima căpitanului, apoi muri de scarlatină, după care piratul crîncen nu mai suportă gîndul să trăiască unde trăise ea, aşa că se întoarse să scoată comoara ascunsă în peştera de sub stîncile care formau pata negricioasă de pe tărîmul situat în dreapta ferestrei dormitorului meu, Johnny stătea cu un cot sprijinit de genunchiul lui Brody şii asculta la fel de atent ca şi Kikit.

Brody le răspunse la întrebări, da, căpitanul păstrase comoara pentru tînăra inocentă, nu, peştera de sub stînci nu fusese descoperită niciodată, da, fantoma ti-

nerei inocente fusese văzută plimbîndu-se pe stînci în acea noapte fatală şi nu, căpitanul Roy nu ascultase buletinul meteo.

Cînd Brody îşi încheie povestea era deja tîrziu. Îi spusesem lui Dennis că mă voi întoarce la nouă, iar acum era trecut de zece.

Aş fi vrut să-l sun pe Dennis şi să-l întreb dacă copiii nu vor putea petrece noaptea aici. Am văzut însă cît de agitat devenise Johnny şi m-am hotărît să-i duc acasă cît mai repede posibil.

Dennis ne întîmpină cu o privire turbată. L-am potolit ridicînd mîna, apoi am trecut cu copiii pe lîngă el, dar cînd am vrut să urc treptele îmi blocă drumul.

– Duce-ți-vă sus, le-am spus eu. Vin imediat să vă spun noapte bună.

În clipa în care dispărură din vedere Dennis se răsti:

– Ar fi trebuit să fii aici la nouă. Aşa ne-a fost înțelegerea. Ai încălcat-o.

– Îmi pare rău. Am pierdut noțiunea timpului.

Dennis pufni exasperat.

– Ştii, ăsta e motivul pentru tot ce se întîmplă. Ai pierdut noțiunea timpului. Ai pierdut noțiunea de copii. Ai pierdut medicamentele lui Kikit. La naiba, am avut alte planuri.

– Ce fel de planuri?

– Ce să fac cu copiii?

– La ora nouă seara? Voiai să-i duci în oraş?

– Voiam să fac ceva cu ei aici.

– Ce? am întrebat observînd abia atunci mirosul. Aruncîndu-i lui Dennis o privire încărcată de curiozitate am traversat holul şi am intrat în bucătărie. Mă întîmpină o dezordine monumentală. Se părea că Dennis încercase să facă prăjituri. Bucățile de pe tavă erau cam arse

pe la margini dar erau fără îndoială cele preferate de copii. La capătul mesei era caseta cu filmul la care Dennis promisese să ducă copiii cu atît de mult timp în urmă că fusese scos din cinematografe înainte ca ei să fi apucat să-l vadă.

Eram uluită, impresionată fără voia mea.

– Îmi pare rău. Dacă aş fi ştiut că pregăteşti aşa ceva aş fi fost mai atentă la ceas. Ar fi trebuit să-mi spui.

– Nu trebuie să-ți spun nimic. Copiii mi-au fost încredințați mie. Tu eşti cea aflată într-o situație delicată. Să-i aduci acasă cu o întîrziere de o oră şi jumătate e un exemplu perfect pentru lipsa ta de responsabilitate.

Bunele mele intenții dispărură ca prin farmc. Am pornit înapoi spre hol.

– E sîmbătă seara. Copiii pot rămîne pînă mai tîrziu. Dă-le prăjiturile acum.

Mă urmă imediat.

– Îți scapă lucrul cel mai important.

– Nu, ți-e îți scapă, l-am repezit eu. Copiii erau cu mine. Se simțeau bine, erau în siguranță şi fericiți. Dacă ți-ai făcut griji nu trebuie decît să ne telefonezi. M-am sprijinit cu o mînă de balustrada scărilor şi m-am întors să-l înfrunt. Am întîrziat. Mi- am cerut deja scuze. Dar toată treaba asta e foarte dificilă, Dennis. Am nevoie de mai mult timp cu ei. Vizitele astea rare sînt o nedreptate, iar tu o ştii foarte bine. Chiar crezi că sînt o mamă iresponsabilă? Chiar crezi c-aş fi în stare să le fac vreun rău copiilor?

– Cum de ai aflat de *Pittney?*

– Schimbi subiectul.

– Nu, nici vorbă. Informația era strict confidențială. Dacă ai aflat de ea n-ai putut-o face decît prin mijloace necinstite. Iar asta e ceva tipic pentru tine.

Am rămas cu gura căscată. Apoi am închis-o urgent.

– Necinstite? Şi tu ce-ai făcut cînd m-ai împroşcat numai cu minciuni? Cum rămîne cu fişele medicale apărute pe neaşteptate în dosarul lui Jenovitz? Cum rămîne cu Adrienne, pentru numele lui Dumnezeu?

Îmi luă braţul şi încercă să mă tragă spre uşă. M-am smuls din strînsoarea lui şi am rămas pe poziţie.

– Dacă nu mi-ai spus totul despre întîmplarea de atunci adevărul va ieşi la lumină. La proces, dacă vom ajunge pînă acolo. Voi vorbi despre Adrienne, şi despre multe altele, Dennis. Voi face totul ca să-mi iau copiii înapoi.

– Eşti o scorpie răzbunătoare.

Felul în care o spuse mă lăsă fără respiraţie. Dar mi-am revenit cît de repede am putut.

– Se numeşte autoapărare. Nu eu am început nebunia asta. Nu eu am reînviat trecutul. Tu ai făcut lucrurile astea şi să mor dacă înţeleg de ce. Ce-a fost atît de oribil în căsătoria noastră de-a trebuit să-i pui capăt în felul ăsta?

Am auzit un zgomot deasupra. Ochii îmi zburară spre pasajul de sus şi l-am văzut pe Johnny intrînd în camera lui. Am pornit-o în sus pe trepte. Dennis îmi strigă numele, dar l-am ignorat. Cînd am auzit paşi în spatele meu am început să fug. Am dat buzna în camera lui Johnny tocmai cînd încerca disperat să caute un loc unde să se ascundă. L-am prins şi mi-am pus strîns braţele în jurul lui. Aveam inima cît un purice. Mi-am lăsat emoţiile la o parte, încercînd să-l îndemn cu blîndeţe.

– Vorbeşte-mi, Johnny. Spune-mi ce te supără cel mai mult.

Fiul meu se luptă să scape, dar nu i-am dat drumul.

l-am îndurat zvîrcolirile cu obrazul lipit de părul lui.

– Ştiu că e greu pentru tine, am spus. E greu şi pentru mine.

– Lasă-mă, se auzi răspunsul lui înăbuşit.

– Nu-ţi dau drumul pînă nu vorbim. N-am prea reuşit să stăm de vorbă. Ori e cineva prin preajmă, ori ai de făcut temele de casă, dar vreau să vorbesc cu tine, Johnny, trebuie să vorbesc cu tine. Aveam atît de multe să ne spunem.

– Atunci locuiai aici, spuse el, cu o voce tot înăbuşită, dar acum şi furioasă.

– Atunci multe lucruri au fost diferite. Sînt momente cînd aş face orice ca să pot da timpul înapoi.

– De ce n-o faci?

– Nu pot.

– De ce nu poţi?

– Pentru că e vorba de probleme juridice. E unul din motivele pentru care totul e atît de greu.

Mi-am strîns instinctiv braţele în jurul lui cînd l-am auzit ţipînd:

– Dacă e atît de greu de ce se întîmplă?

„Bună întrebare" am vrut eu să spun. Apoi am înţeles. Puteam da din mîini cît voiam, adevărul era că făcusem nişte greşeli foarte mari. Hotărîsem de ce avea nevoie familia mea fără să-i cer părerea lui Dennis. Şi greşisem.

– Se întîmplă, am spus eu, pentru că tata are nevoie de nişte lucruri pe care eu nu i le pot da.

– Are nevoie de noi. Tu n-ai?

– Ba da, am oftat eu cu buzele lipite de părul lui. Of, şi încă cît de mult. Mă doare că nu sînt aici cînd vă întoarceţi de la şcoală. Mă doare că nu pot să iau cu voi cina sau micul dejun. Vreau să fiu tot timpul cu voi, iar

tata vrea acelaşi lucru.

Încetă să se mai zbată suficient cà să nu-l mai strîng aşa tare în brațe şi să-l mîngîi fără să mă tem că va încerca să scape.

– Mi-ai spus mereu că dacă vreau ceva să nu mă dau bătut niciodată, replică el. Furia cedase locul nedumeririi. Atunci tu de ce te-ai dat bătută?

– Nu m-am dat bătută. Numai că nu mă vezi luptînd. Îmi petrec o bună parte din timpul cînd nu sînt cu voi încercînd să găsesc o soluție la problema asta.

– De ce nu te lasă judecătorul să stai cu noi? Ai făcut ceva rău?

Mîna mea rămase pentru o clipă încremenită pe spatele lui, apoi îşi reluă mîngîierile line.

– Nu. Nimic ilegal sau imoral.

– A făcut ceva tata?

Am întors capul spre Dennis. Dar chiar dacă n-ar fi ascultat tot nu l-aş fi bîrfit de față cu Johnny.

– Tata te iubeşte la fel de mult ca mine. Ce încercăm noi să facem e să stabilim cum noi doi vă putem iubi fără să locuim în aceeaşi casă.

– Dar sîntem o familie. Familiile îşi rezolvă singure problemele. Tu şi cu tata de ce nu puteți?

M-am uitat din nou la Dennis. Arăta obosit şi, spre meritul lui, tulburat, dar de data asta n-am mai simțit nevoia să-l consolez. Mă depărtasem de el. Şi mi-am dat seama brusc că o făcusem din proprie voință. Voința mea. Pentru că fiecare problemă are două aspecte. Aşa cum nu reuşisem eu să satisfac nevoile lui Dennis nu reuşise nici el să le satisfacă pe ale mele. Puteam ajunge la un compromis?

– Nu cred că putem.

– Atunci nu mai sîntem o familie?

– Ba da. O familie diferită. De fapt două. Două familii.

– Tu şi tata o să vă certați mereu de acum încolo?

– Nu. Certurile se vor termina cît de curînd.

– Şi după aceea?

– După aceea ne obişnuim cu noua situație.

– Vreau ca lucrurile să fie ca pe vremuri.

– Ştiu, am spus şi l-am sărutat pe creştet. Existaseră momente în copilăria mea cînd îmi dorisem cu disperare ca lucrurile să fie ca pe vremea cînd trăia tatăl meu. Îmi aminteam de durerea de atunci.

– Tu nu? mă întrebă aducîndu-mă în prezent. Trebui să fi întîrziat prea mult cu răspunsul pentru că vocea lui se ridică brusc. Nu vom mai locui niciodată în aceeaşi casă?

I-am răspuns tristă, cu multă blîndețe:

– Probabil că nu.

– Ce porcărie, strigă el şi începu din nou să se zbată. L-am strîns în brațe cînd încercă să se tragă de lîngă mine, luptîndu-mă să-l fac să stea pe loc. Pînă la urmă abandonă lupta şi începu să hohotească.

Cu toate că mi se rupea inima să-l văd aşa, l-am strîns la fel de tare ca şi pînă acum. M-am mişcat cu el aşa cum făcusem şi pe vremea cînd nu fusese decît un bebeluş deşi atunci cauzele fuseseră mai simple, foame, scutec ud, sau frică. Nu numai că viața devenise mai complexă, dar Johnny reuşea acum să se stăpînească mai bine. Cine îl învățase să nu plîngă? Eu? Dennis? Colegii lui?

– Dă drumul la tot ce ai în tine, Johnny, am şoptit eu. Poți plînge cît vrei. Te voi iubi la fel de mult.

Cred c-ar fi plîns şi fără permisiunea mea. Se adunaseră prea multe emoții în el. Zidul fusese oricum pe cale să se prăbuşească. Văzînd primele lacrimi revăr-

sîndu-i-se pe obraji, am spus:

– E în regulă dacă uneori nu eşti fericit. E în regulă să fii furios, nedumerit şi speriat. E normal să te simţi astfel.

– Tata o să se supere, spuse el cu o voce frîntă.

– Tata nu o să se supere. Simte aceleaşi lucruri ca şi tine. Poate că nu vorbeşte despre ele, dar le simte. Însă lucrurile vor merge mai bine, Johnny.

– De unde ştii?

– Ştiu.

– De unde ştii?

Johnny se mai calmă după răspunsul meu ferm.

Pînă am ajuns la far mă gîndeam la toate lucrurile care puteau merge prost şi aveam şi eu nevoie de un pic de consolare. Cînd am ridicat telefonul să-l sun pe Brody am descoperit că nu aveam ton. Am apăsat pe bunton. Alo? Am apăsat din nou. Alo?

– Claire?

Credeam că auzisem toată gama tonurilor tulburate ale vocii surorii mele, dar cel de acum era nou.

– Trebuie să vii, Claire. A intrat în comă. Nu se ştie cît va mai rezista.

Capitolul 14

De data asta Rona nu exagerase. Am ajuns la spital duminică dimineață şi am aflat că doctorii îi împărtăşesc pesimismul. Starea mamei nu era rezultatul unei schimbări bruşte. Connie intrase pur şi simplu în comă. Şi nu avea puterea să iasă din ea.

Rona arăta distrusă. Primise telefonul seara trecută după ce se culcase, îmbrăcase un trening, îşi prinsese părul într-o coadă de cal şi venise în grabă la spital unde îşi petrecuse noaptea. Cînd am sosit stătea în picioare lîngă patul lui Connie strîngînd rama de fier.

– Slavă Domnului, respiră ea uşurată. Eram sigură c-o să moară cît voi fi eu cu ea numai ca să mă facă să mă simt vinovată pentru tot restul vieții. Parcă n-ar fi destul de rău că nu vrea să spună nimic. Crezi că ştie c-am fost aici toată noaptea?

Am rămas în prag încercînd să găsesc tăria de a intra. Moartea plutea în aer. În vremuri normale aş fi

suportat mai uşor povara pierderii mamei, dar ce se întîmplase acasă mă lăsase fără vlagă. Mă simţeam lipsită de puteri şi înspăimîntată. Nu eram sigură că voiam să-mi văd mama murind.

În patul mare corpul ei era aproape invizibil. Pielea de pe faţă avea aceeaşi culoare cu cearceaful, rigidă, fără viaţă. Ne părăsea, o ştiam, şi am simţit aceeaşi panică ca în copilărie cînd pleca dimineaţa de acasă urmînd să se întoarcă numai seara. Orice asemănare cu situaţia de atunci se oprea însă aici. Nu mai eram un copil, iar mama mă părăsea pentru totdeauna.

– Claire?

Făcînd un efort mi-am dezlipit ochii de la Connie şi m-am uitat la Rona.

– Te simţi bine? întrebă ea părînd speriată.

M-am oprit, am înghiţit în sec, apoi am dat din cap.

– Picioarele îmi tremură puţin. M-am silit să trec pragul uşii, m-am dus la pat şi m-am aplecat deasupra. Bună, mamă. Sînt aici. Vezi, am venit chiar mai devreme decît am spus. Vocea mi se frînse. Faţa îi era palidă. Nu-mi păsa că era aproape de moarte, că nu mai fusese ea însăşi de multe săptămîni, îi voiam faţa cea veche. Mamă? am chemat-o încet. Mîna mea coborî peste a ei, ezită o clipă nesigură, apoi o atinse. Am simţit piele şi oase, răceală, moliciune, ireal. Am scuturat-o uşor. Mamă? Nu-mi răspunse. Am încercat din nou. Mamă?

– Doctorii spun c-ar trebui să vorbim cu ea, murmură Rona în şoaptă la cîţiva centimetri de urechea mea. Se strecurase lîngă mine, lucru care mi s-ar fi părut stînjenitor dacă n-aş fi simţit dorinţa să mă sprijin de cineva. E adevărat că nu-mi trecuse niciodată prin cap să caut sprijin în Rona. Dar nu m-am mai simţit vreodată atît de ameţită şi slăbită.

– S-ar putea să ne audă, continuă Rona tot în şoaptă, aşa că i-am povestit toate lucrurile pe care le-am făcut în viața mea ca să-i intru în grații, dar nu vrea să dea din cap, să zîmbească, sau măcar să deschidă ochii şi să mă fixeze cu privirea. Se pricepea atît de bine să mă țintuiască cu privirea. Un semn sigur că nu era de acord cu acțiunile mele. I se adresă mamei pe un ton mai hotărît. Haide, mamă! Fixează-mă cu privirea aia severă. Pun pariu că nu mai ştii.

Am strîns încheietura Ronei. Apoi degetele mi se încleştară pe bara de fier.

– Am vorbit cu ea ieri dimineață. La sfîrşitul conversației părea să fie ceva mai bine. Cum s-a simțit în timpul zilei?

– N-am venit dimineața. Poate asta a supărat-o, dar mi-am petrecut aici cea mai mare parte a după-amiezei. I-am citit jumătate din *Bîlciul deşertăciunilor*. Nu sînt o fiică atît de îngrozitoare.

– Nimeni n-a spus că eşti.

– Poate nu în cuvinte.

Am tăcut amîndouă. Nu-mi puteam lua ochii de la fața lui Connie. Era suptă, rigidă. Singurul zgomot era sunetul slab al aparatului care arăta că încă mai era în viață.

Sora intră şi ieşi de două ori. Noi nu ne-am mişcat.

– Arată atît de palidă, am şoptit în cele din urmă. Aş vrea să ştiu dacă mă aude.

– Ce-ai spune dacă te-ar putea auzi?

– I-aş povesti despre circ.

Am tăcut cîteva clipe apoi am început să-i povestesc despre lei, cai şi elefanți. I-am spus cît m-au speriat acrobații şi cît de caraghioşi au fost claunii. I-am povestit

despre vata de zahăr şi aligatorul purpuriu cumpărat de curînd de Kikit. La sfîrşit m-am adresat Ronei.

– A fost un circ grozav. Sînt sigură că i-ar fi plăcut.

– Ura mirosurile.

– N-a simțit niciodată mirosurile.

– Poftim.

– N-a fost niciodată la circ.

– Niciodată? Cînd mi-am clătinat capul Rona spuse: Ciudat, am crezut c-a fost şi nu i-a plăcut.

Un timp am vegheat-o amîndouă în tăcere, apoi Rona s-a dus după cafea şi am rămas singură. Am vorbit încet, pronunțîndu-i numele cu tandrețe, atingîndu-i mîna. Mă aşteptasem ca Rona să profite de faptul că eram acolo şi să lipsească mai mult, dar se întoarse în numai zece minute aducînd cafea pentru amîndouă.

Am băut-o fără să vorbim, am aruncat paharele de plastic la gunoi, am rămas aproape de pat. Stînjeneala dintre noi cedase locul nevoii de înțelegere. Eram o familie, iar Connie, pregătindu-se să plece nu mai rămăsesem decît noi două.

– Cum merg lucrurile pe acasă? şopti Rona.

– Ca naiba, am şoptit şi eu.

– Vrei să-i povesteşti?

– Vreau, dar nu pot.

– Poate aşa o să-şi revină. Şocul o va trezi din comă. Mamă? Mă auzi, mamă? Claire e aici. A făcut tot drumul ăsta ca să te vadă. Trezeşte-te şi vorbeşte cu ea. Nu mă supăr.

Connie nu dădu nici un semn că s-ar trezi. Rona se lăsă înapoi pe scaun lîngă mine.

– Mă respinge. Nu vrea să mă vadă. Îşi ține ochii închişi numai ca să-mi facă în ciudă.

– Poate folosim o tactică greşită, am îngăimat eu. Doctorul mi-a recomadat să-i dăm de înțeles că nu e nevoie să se agațe de viață.

Rona mă privi îngrozită.

– Mi-a explicat şi mie, dar nu-i pot spune să moară.

– Fireşte că nu. I-am spune doar că dacă e prea obosită nu mai trebuie să se chinuie. Ar putea fi mai bine pentru ea.

– Dar am nevoie de mama. Vreau să se trezească. Am atîtea lucruri să-i spun.

Mi-am pus brațul pe umerii Ronei. Eram foarte diferite, dar îi înțelegeam durerea. Îi înțelegeam disperarea că sunetul aparatului se va opri, iar mama va înceta lupta.

„Nu poți fi mai bună decît eşti" obişnuia să spună mama; ultima oară o făcuse cu numai două săptămîni în urmă. Deci cuvintele ei dăduseră roade.

– Mă crede superficială, dar l-am iubit foarte mult pe Jerry şi l-am iubit cu adevărat pe Harold, iar un timp cel puțin m-au iubit şi ei, şi a fost grozav. Iar în timpul acela scurt am simțit că pentru ei sînt cea mai importantă persoană de pe lume. A fost bine. Eram în siguranță. O.K., n-am lucrat ca ea sau ca tine, dar asta nu mă face neapărat rea, nu?

Siguranță. Şi eu avusesem nevoie de siguranță. Iar ca s-o obțin m-am măritat cu Dennis. Însă Brody era cel care mi-o oferea. Să fi fost rea din cauza asta?

– Nu.

– Atunci de ce m-a făcut să mă simt rea?

Trebuia să mă străduiesc să mă concentrez asupra Ronei.

– Poate era invidioasă.

– Invidioasă?

– Trăiai într-un lux pe care şi-l dorise dintotdeauna. Nu l-a putut avea. S-a simţit ca o laşă. Tu aveai tupeu. Te-a invidiat pentru îndrăzneala ta.

– Eşti sigură?

Aşa credeam.

Dimineaţa se făcu după-amiază. Doctorii şi surorile trecură prin cameră dar în afară de a consulta fişa medicală, a bîjbîi pe la butoanele aparatelor, nu făcură mai nimic. Preotul de la biserica la care mergea Connie se opri la patul ei cîteva minute. Connie nici măcar nu clipi.

Rona se ghemui pe banchetă şi dormi puţin, apoi se trezi şi reveni la postul ei de lîngă pat. Mă tot aşteptam s-o văd că pleacă acasă să facă un duş şi să se schimbe aranjîndu-se aşa cum îi era obiceiul, dar nu părăsea camera decît pentru a merge după cafea sau mîncare. O dată sau de două ori îşi spălă faţa la chiuvetă şi îşi pieptănă părul, dar în rest nimic. N-o mai văzusem de mulţi ani atît de nepăsătoare la înfăţişarea ei. Mi se părea mai apropiată aşa, deşi poate că nu era decît nevoia mea de a nu fi singură. Nefardată arăta şi mai drăguţă şi i-am spus-o.

Rona oftă.

– Mama mi-a spus acelaşi lucru. Închise ochii, îşi masă gîtul, apoi oftă din nou. Iată că şi în aceste ultime ore tot mai încerc să-i fac pe plac. Deschise ochii şi rămase cu privirea pierdută. Te gîndeşti vreodată la moarte?

– Încerc să nu.

– Nu mă mir. Viaţa ta e plină. Dar eu mă gîndesc. Mă gîndesc la lucrurile pe care aş vrea să le fi făcut şi nu le-am făcut.

Am simţit cum mă cuprinde furia. Connie spusese

aproape acelaşi lucru, dar, la naiba, nu trebuia să fie aşa. Ar fi putut face mai mult. În loc să joace rolul martirei s-ar fi putut bucura de viață. S-ar fi putut bucura mai mult de noi.

Am tras adînc aer în piept. Furia se risipi.

– Ce-ai vrea să fi făcut? am întrebat-o pe Rona.

– Să am copii. Îmi aruncă o privire sfidătoare.

– Nu mă surprinde. Te porți grozav cu ai mei. Nu e prea tîrziu. Mamei i-ar fi plăcut.

Rona se aplecă spre mine lăsîndu-se cu brațele pe rama patului.

– Mă crede prea zvăpăiată.

M-am aplecat şi eu punîndu-mi brațele lîngă ale ei.

– Tu ce crezi?

Ridică din umeri.

– Dacă ți se repetă prea des acelaşi lucru începi şi tu să crezi că e adevărat, deşi nu-mi dau seama nici acum de ce am stat să ascult.

– N-ai fost singura. Şi eu am ascultat. Connie a fost ancora mea.

Rona mă privi mirată.

– Tu ai fost ancora ei. Ai fost întotdeauna cea puternică, Claire. Mă poți contrazice cît vrei, dar ăsta e adevărul.

– M-am putut baza întotdeauna pe sprijinul ei necondiționat.

– Exact. Pe sprijin. Dar tu ai fost omul soluțiilor. Vocea rațiunii. O persoană activă. Mai mult decît mama sau decît mine.

Nu mă simțeam deloc ca un om al soluțiilor, vocea rațiunii, sau activă. Mă simțeam complet neajutorată. Stăteam în picioare lîngă pat şi aşteptam ca mama să

facă ultima mişcare. Viață sau moarte, era la alegerea ei. Dar poate nu depindea de ea, un lucru teribil de înspăimîntător. Îmi confirma propria neputință. Îmi plăcea să cred că am mai mult control asupra vieții mele.

Deci, îmi plăcea sau nu să dețin controlul asupra celor din jur?

În acea noapte de duminică am silit-o pe Rona să plece acasă pentru cîteva ore de somn. Am rămas în camera lui Connie moțăind pe scaunul de lîngă ea. Rona se întoarse cu mult înainte de răsărit. Făcuse un duş şi se schimbase în blugi şi pulover, dar nu se machiase, iar părul îi era prins tot într-o coadă de cal. Nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani.

Am pus cele două fotolii unul lîngă celălalt, am mîncat cornuri proaspete, am băut cafea şi am discutat, în şoaptă, aşa cum nu mai făcusem din adolescență, nedumerite pe atunci de comportamentul băieților. Acum, în loc de băieți, am discutat despre bărbați, Rona despre soții ei, eu despre Dennis. Nu-mi dau seama dacă toate confesiunile au fost generate de atmosfera religioasă. Dar, în lumina albăstruie a zorilor, cu lumea spitalului începîndu-şi alene activitatea zilnică, Rona îmi mărturisi lipsa totală a vieții sexuale cu Harold, iar eu i-am confesat că fusesem scoasă din casă de Dennis.

– Ți-e dor de el? mă întrebă ea după ce mi-am terminat povestea.

M-am întrebat şi eu, nu de puține ori. În mod normal, dată fiind despărțirea bruscă, ar trebui să-mi fie dor de el, ar trebui să sufăr, să plîng, aşa cum se aştepta Dean Jenovitz. Cînd o persoană face parte din existența ta zilnică vreme de cincisprezece ani e logic să simți un gol. Nu?

– În primele zile am fost atît de furioasă că nu mi-a fost dor decît de copii, am spus eu. Acum? Îmi lipseşte faptul că mă ştiam căsătorită. Îmi lipseşte siguranța dată de căsătorie. Îmi lipseşte ordinea din existența mea. Şi asta reprezenta un fel de siguranță. Îmi lipseşte sentimentul de anonimat cînd mă plimbam prin oraş. Acum oamenii au întrebări pe pus. Uneori se uită doar la mine şi ştiu că se întreabă. Mi-e un dor teribil de copii. Mă gîndesc tot timpul la ei. Dar Dennis? Omul în sine? Am stat încă un minut pe gînduri ca să fiu sigură că nu dau un răspuns pripit. Dar, din toate emoțiile simțite în aceste săptămîni, dorul de Dennis nu fusese deloc una din ele. Părțile bune ale căsătoriei mele erau amintiri. Perle. Nu le voi pierde niciodată. Însă nu va mai exista nici una care să-l includă pe Dennis.

– Nu, nu mi-e dor de el. Sentimental nu mai însemnăm nimic unul pentru celălalt. Acum totul îmi era atît de clar. Nu mai sîntem aceiaşi oameni ca atunci cînd ne-am căsătorit. Ne-am transformat. Ce ironie a soartei, nu-i aşa? Şi ce situație patetică dacă Dennis a trebuit să ia nişte măsuri atît de drastice ca să-mi dau seama de adevăr. Dumnezeule, cît am fost de oarbă! Credeam că fiecare căsătorie îşi are obstacolele ei, că nici una nu e perfectă.

– Dennis te-a înşelat?

– Nu. M-am gîndit la Phoebe. Păi, abia la sfîrşit. Cel puțin aşa bănuiam. Să fi greşit din nou?

– Tu l-ai înşelat?

– Nu.

– Nici cu Brody?

– Încă nu.

Rona nu spuse nimic, îmi aruncă doar un zîmbet amuzat. Am replicat repede:

– Nu ştiu ce m-aş face fără Brody. De cînd a început toată nebunia asta a condus firma de unul singur. M-a ajutat enorm.

– Dennis ştie că eşti aici?

– L-am sunat ieri. Ochii mi se îndreptară spre Connie. Vorbeam încet, aproape în şoaptă. M-am gîndit că e mai bine să ştie. Să fie pregătit. Mi-a spus că va veni cu copiii... dacă va fi necesar.

Connie rămase în comă şi luni. Frînte de oboseală, Rona şi cu mine am plecat de la spital, am luat nişte pizza în drum spre casa ei, am mîncat-o în bucătărie şi am dormit pînă a doua zi dimineață. Apoi ne-am întors la spital.

În marțea aceea am vorbit despre copilăria noastră, povestindu-ne amintiri lîngă patul lui Connie. Uneori o includeam şi pe ea în conversație. Alteori discutam uitînd de ea. O dată am rîs şi am rîs tare. Instinctul de supraviețuire.

Marți seara pacea interioară se întrerupse odată cu respirația sacadată a lui Connie. Doctorii au spus că făcuse pneumonie şi au prescris un tratament antibiotic. Rona şi cu mine ne priveam peste patul lui Connie, alarmate de respirația ei şuierătoare.

Zgomotul încetă brusc cu puțin înainte de miezul nopții. Doctorul intră şi pronunță decesul, urmat de surori care opriță aparatele. Rona şi cu mine am stat ținîndu-se de mînă în timp ce ele făceau ce trebuiau să facă, dar cînd au vrut s-o scoată pe Connie din cameră am protestat.

– Încă cîteva minute, vă rog, le-am implorat eu. Rona plîngea încetişor lîngă mine.

Au ieşit şi au închis uşa în urma lor, lăsîndu-ne pe

toate trei singure pentru ultima oară. Am tras-o pe Rona mai aproape de pat. La prima vedere Connie arăta la fel ca înainte. Diferențele erau puțin vizibile.

– Cît de netedă îi e pielea, şopti Rona. Au dispărut toate ridurile.

– Au dispărut odată cu încordarea, am spus eu. Dar plecarea fusese treptată. Nuanța de ceară observată mai devreme fusese un indiciu. Pare împăcată cu ea însăşi. Sper să fie.

– Şi eu o sper. N-a fost o mamă chiar atît de rea. Suspină şi spuse obosită: Trebuie să existe o explicație pentru c-am rămas atît de mult în preajma ei.

– Ai iubit-o. Iar ea te-a iubit la rîndul ei. Ce alt motiv ar fi avut să reziste atît de mult?

– Vinovăție? Un sentiment al responsabilității înțeles greşit?

– Nu. Mamele sînt mereu alături de copiii lor. Nu renunță niciodată la iubirea pentru ei. Nu pot. Face parte din constituția lor.

– Iar acum a plecat, spuse Rona şi începu să plîngă din nou.

Ochii mei se umplură şi ei de lacrimi. Am întins mîna şi am atins părul lui Connie, mi-am trecut degetele peste fruntea ei, apoi peste obraz. Nu-mi aminteam s-o fi făcut vreodată. Mi-am dat seama că ne lipsise şi altceva, şi mi-am dorit brusc să o trezesc la viață ca să poată face toate acele lucruri pe care şi le dorise, iar regretul să dispară.

Dar nu puteam.

Am îngropat-o pe Connie joi dimineață după o scurtă ceremonie religioasă sub un cer rece şi plumburiu. Mi-a făcut bine să constat că pierderea ei îl îndurerase nu numai pe preot ci şi pe o mulțime de prieteni ai mamei

pe care nu-i cunoscusem.

În timpul slujbei am îmbrăţişat-o pe Kikit dîndu-i-o din cînd în cînd Ronei. Dennis îl ţinu pe Johnny lîngă el.

Brody veni şi el la înmormîntare. Cu toate să prezenţa lui însemna atît tortură cît şi consolare, îmi plăcea să-l ştiu aproape. Dar aş fi vrut să mă ia în braţe şi trebuia să mă abţin.

Brody pleacă acasă joi seară, Dennis şi copiii mai rămaseră o zi. Eu am stat cu Rona pînă duminică seara.

Scopul rămînerii mele era să petrecem ziua în apartamentul mamei hotărînd ce să facem cu lucrurile ei, dar atenţia ne fu abătută mai întîi de amintiri, apoi de durere. În drum spre aeroport hotărîsem doar ca eu să iau pisica. Am urcat în avion cu sacul de voiaj pe umăr şi Valentino în cuşca lui.

La Boston mă aştepta Brody. De data asta întîlnirea fusese planificată. Îmi luă din mîini sacul de voiaj şi pe Valentino, îşi puse un braţ în jurul meu, apoi mă conduse la maşină. Îmi amintesc traversînd podul dar cînd ne-am oprit la un magazin să cumpărăm de mîncare pentru pisică dormeam deja. Ajungînd la far, Brody mă trezi, cără totul în casă, îl instală pe Valentino în noua locuinţă. Eu m-am mulţumit să privesc valurile oceanului. Apoi Brody îmi turnă un pahar cu vin şi mă ţinu pe genunchi pe scaunul mare de răchită în întunericul din sufragerie.

Îmi acordase întreg sprijinul său în timpul calvarului cu Dennis, iar de data asta se arăta la fel de bun şi înţelegător. Mă făcu să mă simt destul de mult în siguranţă ca să renunţ la controlul asupra vieţii mele şi să-mi dau drumul. Aşa că am plîns. Am plîns pentru mama şi pentru Rona, pentru vise neîmplinite şi regrete care n-ar fi trebuit să existe niciodată.

Cînd mi s-au terminat lacrimile îmi era din nou somn, dar nu voiam să-l las pe Brody să plece. Am adormit amîndoi pe scaunul ăla, eu ghemuită în brațele lui, el lipindu-mă de trupul lui. Eram atît de supralicitată de emoții că singurul lucru care mai avea sens era iubirea mea pentru el.

Nu ştiu cît de mult am dormit. O oră, poate două. M-am trezit tulburată, mişcîndu-mă neliniştă în brațele lui. Cînd mi-am dat seama că era şi el treaz, aproape lungit pe scaun şi excitat, îl doream atît de mult că nimic nu m-ar fi putut depărta de el, poate numai dacă farul ar fi căzut în ocean.

Ne-am sărutat şi încă cu patimă, dar jocul limbilor şi buzelor nu ne-au potolit foamea. Ne-am atins, mîinile mele sub puloverul lui Brody frecîndu-se de părul de pe piept, ale lui sub bluza mea frămîntîndu-mi sînii. Ne-am pipăit, ne-am arcuit corpurile, ne-am schimbat poziția aruncînd hainele de pe noi, căutînd cu disperare pielea goală, iar dacă gesturile noastre erau lipsite de înțelepciune nu-mi mai păsa. Îl iubeam. Îmi umplea golul din inimă şi suflet, îmi dădea o senzație de calm chiar în mijlocul furtunii iscate de simțurile noastre. Voiam să-i fiu mai aproape, cît mai aproape. Şi dacă m-aş fi putut îngropa în el aş fi făcut-o fără să ezit.

Nu cred că voi uita vreodată ce-am simțit cînd Brody intră în mine pentru prima oară. Glumisem despre virginitatea mea, dar, Dumnezeu să mă ierte, nu mai cunoscusem niciodată senzația asta de împlinire. Nu era numai penisul lui care era atît de umflat că-i simțeam fiecare tremur şi împingere. Era restul trupului lui, pieptul lat încordîndu-se pe măsură ce emoția creştea, abdomenul tare, muşchii contractîndu-se la fiecare aplecare, coapsele lungi mişcîndu-se ritmic sub palmele mele. Era

fierbințeala lui şi mirosul dezlănțuirii mele. Îmi penetră întreaga ființă făcîndu-mă să strig de fericire.

Am strigat de mai multe ori, la sfîrşit aproape de teamă pentru că senzația era atît de amețitoare iar trupul atît de scăpat de sub control încît culmea atinsă mă năuci complet. Am atins aceea culme cu o forță explozivă, una dintre cele mai superbe şi divine plăceri imaginabile.

Brody o simți şi el. Mi-o spuneau sunetele răguşite răzbătîndu-i pe gură, tremurul brațelor. Am savurat pulsația îndelungată şi tare din mine. Aş fi putut termina din nou, bucuria plăcerii lui fu atît de puternică şi prelungă, dar nu aveam chef de constatări moralizatoare, nu-mi păsa unde se termina trupul şi începea mintea. Mă încînta să ştiu că plăcerea exista şi era pe deplin justificată.

Ne-am ghemuit unul în brațele celuilalt şi am adormit. Cînd m-am trezit Valentino stătea la cîțiva centimetri de fața mea, fixîndu-mă cu ochi mari, oblici. Purta numele unui bărbat după care femeile se dăduseră în vînt, dar nu al bărbatului pe care îl doream eu.

– Brody? am strigat, apoi am ascultat. Speriată m-am ridicat în capul oaselor şi mi-am strîns genunchii la piept. Brody?

N-am primit nici un răspuns, dar am auzit apa curgînd pe țevi. Am alergat în baia de la parter, m-am lipit cu spatele de uşă. Trupul lui era ascuns de aburii duşului, dar i-am văzut brațele întinse spre zid şi capul aplecat sub jetul apei.

Mintea mi se limpezi brusc. Mi-am scos cele cîteva articole de îmbrăcăminte, am intrat la duş şi m-am sprijinit cu spatele de uşa din plastic. Brody se uită la mine peste umăr. Mişcarea uşoară fu suficientă ca să îm-

prăştie spre mine stropii de apă. Am ţipat.

– E rece ca gheaţa!

– Aşa şi trebuie.

– Dă drumul la apa caldă, Brody.

– Nu e o idee bună.

M-am lipit de spatele lui, înconjurîndu-l cu braţele, mi-am prins degetele pe după pieptul lui şi am spus cît mai repede:

– Te cunosc, Brody Parth. Ştiu ce-ţi trece prin cap. Îţi spui c-ai profitat de mine, de slăbiciunea mea. Te acuzi că mi-ai spulberat orice şansă de a-mi recupera copiii, dar nu e aşa. Nu regret ce-am făcut. Nici măcar o secundă! Mi-am accentuat ultimele cuvinte strîngîndu-l tare de coaste şi am aşteptat răspunsul.

Reacţia fu un hohot de rîs şi o uşoară clătinare din cap.

– De ce rîzi? l-am întrebat eu supărată tremurînd de frig.

Îmi desfăcu degetele şi îmi împinse mîinile în jos spre trupul lui pînă se izbiră de o erecţie impresionantă. Abia am avut timp s- o mîngîi cînd se răsuci spre mine, abia am avut timp să respir, sau să-mi dau seama că apa se încălzise, că-mi posedă gura cu o pasiune care ar fi trebit să-mi dea de gîndit, dacă aş fi fost în stare să gîndesc. Dar se întîmplă ca înainte. Capacitatea de a gîndi dădu bir cu fugiţii. Teama dispăru şi ea. Nu mai rămase decît dorinţa de a face parte din el şi el din mine.

Preludiul se anulă de la sine. Cînd mă ridică penetrîndu-mă în forţă eram deja gata pregătită. Braţele mele se agăţau de gîtul lui, ale lui se aflau sub fundul meu. Mi-am prins călcîiele la şalele lui şi m-am lăsat în voia mişcărilor lui, dorind să-l simt, să-l gust. Plăcerea deveni copleşitoare. Atinse apogeul cu o serie de gemete şi

strigăte, apoi, în mod cu totul incredibil, reveni. Am ajuns la al doilea orgasm cînd Brody îl atingea pe primul. Am fost încîntată că a lui a ținut mai mult. N-aş fi vrut să pierd pentru nimic în lume tremurul sau gîfîielile de mulțumire. Mă ținu un timp lipită de perete. Din cînd în cînd se împingea în mine scoțînd sunete care arătau că încă mai savura clipele dulci ale extazului. În cele din urmă mă ridică mai sus şi se întoarse în aşa fel ca apa duşului să se reverse peste amîndoi. Nu scoase nici un cuvînt. Ochii spuneau tot ce era necesar „a fost minunat, mai grozav decît în visele mele, te doresc de ani de zile, te iubesc".

Mă puse cu picioarele pe podeaua duşului, mă săpuni şi mă spălă. După toți anii în care fusesem atît de apropiați, era pentru prima oară că mă vedea goală la lumina zilei şi păru să nu se mai sature atingîndu-mă în toate acele locuri ascunse pînă acum. Nici eu nu mi-am ținut ochii închişi. Brody era înzestrat superb de natură. Nu-mi puteam dezlipi ochii de la trupul lui, iar asta mă simt şi mă stînjenită. Iar cînd îmi surprinse privirile am roşit ca o şcolăriță.

– Nu mă pot abține, am murmurat eu, enervată de propria-mi naivitate.

Brody zîmbi amuzat şi îşi continuă treaba, spălîndu-mă mai departe. Am îmbrăcat un halat de baie, iar Brody îşi trase blugii. Îmi pregăti o cafea capucino la aparatul pe care mi-l făcuse cadou, nu agream fîsîielile ibricului sau gustul nedefinit al nesului, nu puteam bea decît o cafea adevărată. Am băut-o stînd pe scaunele de la masa în formă de bar din bucătărie, zîmbindu-ne prosteşte printre înghițituri. Îmi duse mîna la gură, o sărută, îmi apăsă palma de pieptul lui.

– Nu regret nimic, spuse el. Absolut nimic.

– Bine.

– Te doresc de atîta timp. De foarte mult timp.

– Nu mi-ai dezvăluit nimic.

– Cum aş fi putut? Erai căsătorită cu cel mai bun prieten al meu.

Mi-am mişcat palma peste pieptul lui netezindu-i părul.

– Ai crezut vreodată că se va ajunge aici?

– Nu.

– N-ai crezut c-ar fi trebuit?

– E greu să fac o deosebire între ce ar trebui să fie şi ce-mi doream eu. Erau lucrurile care mă deranjau cel mai mult. După părerea mea Dennis nu se achita de îndatoririle lui. Nu credeam că-ţi oferă sprijin moral sau financiar. N-am ştiut ce să cred despre sex.

Mi-am coborît mîna pe pieptul lui şi mi-am vîrît degetele în blugi.

– A fost O.K. Dar nu se poate compara, mi-am ridicat bărbia spre sufrageria cu scaunul proaspătă botezat, apoi mi-am îndreptat ochii spre baie, am ridicat din umeri, am tremurat uşor, am zîmbit. Dennis mă considera neapetisantă.

– Eu te cred minunată.

– După toată aşteptarea asta, n-ai fost dezamăgit, nici măcar un pic?

– Aşa ţi s-a părut acolo la duş?

Nu. Nu mi s-a părut dezamăgit. Fusese tare, uriaş, iar după ce se terminase, satisfăcut. Totuşi, trebuia să întreb. Îmi aminteam mult prea clar ce-mi spusese Dennis în ziua cînd mă alungase din casă. Pe el nu-l satisfăcusem, de asta eram sigură.

– Dennis m-a înşelat cu alte femei? Înainte de Phoebe?

– Nu ştiu.

– N-ai bănuit niciodată nimic, nici măcar o singură dată?

– Nu. Tu?

– Nu. Dar soția e întotdeauna ultima care află. Apoi a mai fost şi treaba cu Adrienne.

– Pe atunci nu era însurat.

– Dar ea era măritată. Iar el o ştia. Relația cu ea m-a sîcîit mult timp. Am reuşit s-o uit pentru că altfel n-aş fi putut rămîne cu el. Dar aventura lui cu Phoebe îmi readuce totul în minte.

– Din cîte am aflat despre Phoebe, legătura cu Dennis nu va dura mult. Sînt surprins că asociația avocaților n-a primit încă plîngeri împotriva ei. Ar fi existat cu siguranță dacă lucrurile ar fi stat invers. Însă unui bărbat nu-i stă bine să se plîngă c-a fost sedus şi abandonat. Îi distruge orgoliul. Dennis va spune că i-a dat el papucii.

Eu rămăsesem pe gînduri.

– Poate trimit eu o plîngere asociației avocaților. Cînd Brody îşi clătină capul am întrebat. De ce nu? Dacă e întocmit dosarul ăla împotriva mea...

– În documentele oficiale Dennis e reprezentat de Heuber, iar el e un plin de energie. Ar fi foarte greu de dovedit că Phoebe e cea care conduce ostilitățile împotriva ta. Şi nu e nimic ilegal în faptul că Dennis se culcă cu partenera avocatului său.

– Poate nu ilegal, dar cu siguranță imoral. Începeam să am păreri diferite în privința anumitor lucruri. Voi cîştiga procesul ăsta, am rostit eu cu convingere, şi mi-am accentuat hotărîrea trăgînd de blugii lui Brody. Voi face tot ce va fi necesar. Nu vreau să mă trezesc peste cinci sau zece ani dîndu-mă cu capul de pereți pentru că n-am îndrăznit să fac mai multe. Mama a murit gîndindu-se

la toate lucrurile pe care nu le-a făcut. Nu vrea să trăiesc la fel.

Am tăcut amintindu-mi de Connie. Brody mă lăsă să meditez în linişte. Apoi îşi duse degetul la buzele mele.

– Ăsta e motivul pentru care am făcut dragoste?

Am coborît de pe scaun, m-am urcat pe genunchii lui şi i-am luat faţa în palme şoptindu-i cu blîndeţe:

– Faptul c-am făcut dragoste cu tine e lucrul cel mai minunat care mi s-a întîmplat în aceste ultime zile. Şi cel mai sincer. Cel mai real. De vreo lună stau cu mîinile în sîn simţindu-mă neputincioasă, dar, gata, m-am săturat. Simt nevoia să acţionez, nu doar să reacţionez. I-am ridicat ochelarii şi i-am sărutat pleoapele, apoi i-am pus la loc. Cît să fie ora?

Brody se uită la ceasul din spatele meu.

– Două.

– Dormi aici?

Făcu o mică strîmbătură.

– Nu asta am făcut?

– Nu. Să „dormi". În patul meu. Pînă dimineaţă. Simt nevoia să te am lîngă mine. Vreau să mă trezesc şi să te văd acolo. Am trecut printr-o săptămînă de infern.

Mi-am dat seama imediat că ideea îl încînta. Conştiinţa îl îndemnă însă să spună:

– Şi dacă ne pîndeşte cineva de pe un iaht cu un aparat de fotografiat în mînă?

– Sînt o femeie despărţită, am spus eu şi am simţit pentru prima oară libertatea deplină a acestui nou statut. Pot să fac ce vreau.

Am păstrat gîndul ăsta şi a doua zi dimineaţă cînd Dennis îmi sună la uşa scandalos de matinal. Pomeni despre maşina lui Brody parcată afară şi l-aş fi putut

minți. I-aş fi putut explica că Brody venise să luăm micul dejun, dar varianta asta ridica două probleme. Unu, cu părul răvăşit, ochii lipiți de somn şi nici un fel de halat peste cămaşa de noapte era clar că numai ce mă sculasem din pat, şi doi, mă săturasem să mă mai simt vinovată.

Exista de fapt şi un al treilea motiv. Eram mîndră că devenisem amanta lui Brody. Brody era cu mult mai viril ca Dennis, un lucru pe care ar fi trebuit să-l observ mai devreme, dacă n-aş fi fost atît de preocupată să fac pe soția model. Şi la naiba, fusesem o soție model. Am fost pînă în ziua cînd mă alungase din casă. Aşa că atunci cînd mă întrebă dacă Brody mai era încă în pat, am spus:

– Da. Ne-am culcat tîrziu.

Păru trist, apoi curios.

– Nu-mi dai şi alte amănunte?

Valentino apăru de nicăieri şi mi se frecă de picior. L-am ridicat în brațe şi am replicat:

– N-am negat niciodată adevărul. Brody şi cu mine n-am avut nimic de-a face unul cu altul pînă noi doi nu ne-am despărțit. Tu mi-ai băgat ideea în cap. Amuzant, nu?

– Nu-ți faci probleme că va complica obținerea tutelei?

– Nu. Pînă săptămîna asta n-a existat între noi nimic sexual. Tu şi Phoebe o făceați încă din iulie. Am documente care dovedesc zbenguiala voastră în motelul din Vermont. Cînd clipi luat prin surprindere, am continuat fără milă: Ai crezut că nu voi afla? Dar fireşte că nu-i trecuse prin cap aşa ceva. Fusesem o soție cuminte, o soție prostuță, dar se terminase. Voi prezenta documentele la proces, Dennis. Aventura cu Phoebe, plus orice

altceva, dacă există altceva legat de Adrienne.

– Ce altceva ar putea exista?

– Tu ştii. Te-a ameninţat că te va implica în negocieri ilegale. Cel puţin aşa mi-ai spus atunci, sau a fost numai încercarea ta de a juca rolul victimei?

El nu-mi confirmă bănuielile, dar nici nu le negă.

– Nu vei putea dovedi nimic.

– E nevoie? Acţiunile tale s-au bazat pe simple insinuări, iar instanţa le-a dat ascultare. N-ar fi trebuit să goleşti dosarul ăla. M-ai făcut să intru la bănuieli.

Dennis arboră o mină sumbră.

– Insinuările nu-mi pot aduce nici un prejudiciu. Legătura cu Adrienne s-a terminat cu mult timp în urmă. Chiar dacă ar fi existat ceva, termenul de dare în judecată a expirat. Tribunalul nu se poate atinge de mine.

– Poate. Dar acţionarii de la *Pittney* nu vor fi încîntaţi să afle cum ţi-ai condus afacerile.

Asta îl zgudui profund.

– Te-ai duce la *Pittney?*

– Dacă trebuie, cum să nu. Îmi vreau copiii înapoi.

– Dumnezeule, cît te-ai făcut de dură!

– Tu m-ai făcut dură. Tu eşti cel care m-ai adus în faţa instanţei, m-ai îndepărtat de casă şi copii. Tu eşti cel care a pus pe tapet avortul.

– Ţi-am spus deja. N-am trimis eu fişele alea. Şi nu le-am spus avocaţilor mei să le caute.

– Nu le-ai spus că n-ai vrut avortul? Asta i-ai declarat lui Jenovitz. Şi a fost o minciună, Dennis. O altă minciună. Gîndeam foarte clar, simţindu-mă puternică aşa cum nu mă simţisem de mult. În ultima lună te-ai folosit de toate tertipurile imaginabile ca să-mi faci rău. Ei bine, nu-mi va fi greu să te imit. N-o vreau, dar dacă nu am de ales o voi face. Iar divorţul se va rezolva doar prin pro-

ces, gata cu înțelegerile şi negocierile. Ți-ai risipit toți bani pe care i-ai cîştigat. Aşa că, ține-te bine, l-am prevenit eu pregătindu-mă să-i trîntesc uşa în nas, apoi m-am încruntat. Ne-am înțeles că voi veni să iau copiii la amiază. De ce eşti aici?

– Au petrecut noaptea la părinții mei, spuse el, la fel de sumbru. Mă pregăteam să-i aduc acasă, dar m-am gîndit c-ar fi bine ca mai întîi să discut cu tine. Văd că nu e momentul potrivit.

Dacă ar fi fost să descriu înfățişarea lui de atunci aş zice că arăta dezumflat. Nu-l mai văzusem niciodată aşa. Am replicat ceva mai calmă:

– Cînd este vorba de copii nu există momente nepotrivite. Ce s-a întîmplat?

– Trebuie să le spunem de Jenovitz. Mi-am zis c-ar fi mai înțelept să ajungem la un acord.

– L-ai întrebat pe Jenovitz ce să le spui? Bineînțeles că n-o făcuse. Exact aşa cum era în stare să meargă cu maşina pe un drum greşit numai pentru că era prea înfumurat să ceară informații.

– Am vrut să discut mai întîi cu tine.

O clipă l-am privit uluită întrebîndu-mă ce se ascundea în spatele acestei amabilități, analizînd cu prudență noua manevră. Dar arăta serios, umil chiar. Am aşteptat totuşi, întorcînd problema pe toate fețele. Cum n-am văzut nici cea mai vagă urmă de aroganță sau amăgire, am respirat adînc şi m-am dat la o parte.

– Intră. Pregătesc o cafea şi stăm de vorbă.

Şi aşa Dennis apăru nepoftit în prima dimineață cu Brody. Dar era necesar, stabileam un fel de precedent. Fiind vorba de copii, Dennis şi cu mine trebuia să învățăm să ne purtăm civilizat unul cu celălalt. Iar Dennis

trebuia să se obişnuiască să mă vadă în compania lui Brody.

Asta nu însemna că renunţam la hotărîrile luate. Imediat după plecarea lui, am sunat-o pe Carmen acasă. Mă anunţa că Art Heuber înaintase miercuri actele cu argumente împotriva petiţiei noastre. Că judecătorul le studia şi vom fi înştiinţaţi luni. Morgan află că fişele medicale fuseseră obţinute de Phoebe, dar în rest nu descoperise nimic, căutările lui continuau.

I-am spus lui Carmen să nu renunţe la serviciile lui Morgan. Regretam stadiul în care ajunsese căsătoria mea, dar nu mai puteam da înapoi. Singura mea preocupare era dreptul de a-mi creşte copii.

Poate că n-aş fi avut curajul să-i spun lui Connie despre eşecul căsătoriei mele. Voi trăi mulţi ani chinuită de sentimentul ăsta de vinovăţie. Dar nu voi trăi cu regretul că n-am făcut tot posibilul. Învăţasem multe de la ea.

Capitolul 15

Carmen mă sună în dimineața de luni înainte de Ziua Recunoştinței cu veşti bune şi rele.

Cele bune erau că judecătorul curții de apel aprobase audierea petiției noastre.

Cele proaste erau că sărbătorile vor întîrzia procedura. Audierea nu va avea loc decît lunea următoare.

În după amiaza aceea aveam a treia întîlnire cu Dean Jenovitz. Revenise la pipă, deşi nu şi-o aprinse decît o singură dată. O ținu stinsă între buze cam vreo treizeci de minute din timpul afectat discuției cu mine, cincisprezece şi-o umplu cu tutun, şi după ce-l îndesă, studie capătul, gustă muştiucul, studie din nou capătul, mai îndesă tutunul de cîteva ori, şi aşa mai departe pînă nu mai rezistă şi o aprinse. Ajunsesem deja să mă întreb dacă nu era mai interesat de pipă decît de mine.

Am continuat să mă gîndesc la atitudinea lui cu mult

după terminarea întrevederii. Indiferent de cîte ori am revăzut discuția, fie singură, fie povestindu-i-o lui Carmen şi lui Brody nu i-am găsit nici un înțeles. Jenovitz îşi exprimase condoleanțele pentru moartea mamei, mă întrebă cum mă simțeam, deşi nu-l interesă răspunsul meu, expediindu-l cu o simplă înclinare a capului. Mă întrebă cum decurgeau întîlnirile cu copiii, dar nu insistă cu alte întrebări cum am amintit că Brody e de față la acele întîlniri. Nu arătă nici un fel de reacție cînd i-am spus că voi asista la antrenamentul de baschet al lui Johnny şi la spectacolul lui Kikit din dimineața de marți. Mă întrebă cum mergea lucrul, dacă prevăzusem vreo călătorie, şi dacă nu făceam eu turul magazinelor de Crăciun cine mă va înlocui. Cînd i-am spus că preferam să o facă Brody nu comentă nimic.

Au existat nenumărate ocazii în care am fi putut vorbi despre competența mea ca părinte. M-ar fi putut întreba în ce măsură moartea mamei îmi dădea posibilitatea să petrec mai mult timp cu copiii, sau ce făcusem cu Dennis, dacă făcusem ceva ca să pregătesc copiii pentru înmormîntare, sau, în cel mai rău caz, dacă eram îngrijorată că Kikit ar putea fi alergică la Valentino.

Aveam impresia că era plictisit.

Partea cea mai proastă era că părea să fi luat deja o hotărîre aşteptînd doar trecerea termnenului acordat de instanță.

– Atitudinea lui cel puțin ciudată, i-am explicat lui Carmen la telefon după ce am plecat din cabinetul lui Jenovitz. Cînd i-am spus că Dennis şi Phoebe au fost în iulie la un motel din Vermont, a mîrîit, apoi a dat din cap şi m-a întrebat de ce eram obsedată de relația lor. N-a înțeles. Nici măcar după ce i-am explicat clar. Ce se întîmplă?

– E posibil să fi aranjat cu Selway un tîrg reciproc avantajos, replică Carmen.

– Un trîg?

– Am amintit numele lui la întrunirea cu fetele de săptămîna trecută. Se vorbeşte că e obosit, că sănătatea l-a cam lăsat şi se gîndeşte să se pensioneze, numai că banii sînt o problemă. Ca să ajungă la un compromis a început să reducă din activitatea lui ca psiholog trăind de pe urma cazurilor trimise de instanță. E plătit cu ora. Mai mult de jumătate din problemele cu care se ocupă la ora actuală au legătură cu stabilirea domiciliului minorilor. Sînt bani cîştigați uşor.

– Bine cîştigați uşor? Erau banii mei, problemele mele. Grozav. Mulțumesc pentru încurajare.

– Ştii la ce mă refer. Cazurile de genul ăsta nu implică nici un fel de terapie. Stă şi ascultă, apoi întocmeşte un raport. Unele cazuri n-au nimic ieşit din comun. Dacă unul din părinți e violent sau instabil psihic, copiii sînt încredințați celuilalt. Pentru celelalte cazuri recomandă de obicei ca părinții să împartă egal tutela copiilor. Poate fi o decizie logică sau doar expeditivă.

– Cu mine n-a vorbit de nici un fel de tutelă. M-am întrebat de ce şi nu mi-a plăcut răspunsul care mi-a venit în minte.

– Cum te-ai simți să împarți copiii cu Dennis?

– Supărată. Nu vreau să-mi împart copiii. Gîndul la o atare posibilitate îmi reînvie furia. Dennis n-a avut nici un drept să facă ce-a făcut. Nu vreau ca un bărbat cu caracterul lui să aibă o influență cît de mică asupra copiilor mei.

– E tatăl lor.

– Şi?

– Se descurcă, nu?

Aş fi vrut să spun „Nu". „Se descurcă jalnic. Îi zăpăceşte cu totul".

Dar nu ea adevărat. Copiii erau curaţi, bine hrăniţi, supravegheaţi. Din cîte am putut eu să văd şi din cîte îmi povesteau ei, Dennis se străduia. Detestam că trebuia s-o recunosc.

– Îmi place să ştiu ce fac copiii mei, am izbucnit eu, apoi m- am oprit, am oftat, şi am recunoscut spăşită: Da. Tot timpul. Poate greşesc. Poate e încă unul din motivele pentru care n-am vrut niciodată să iau în considerare divorţul. N-am vrut să-i împart.

– Va trebui să mai laşi de la tine.

– Mi-a spus-o şi Brody.

Carmen îşi drese glasul.

– Apropo de Brody.

Bănuiam ce urma, aşa că am spus repede.

– Brody e colacul meu de salvare. Dacă n-ar fi existat el m-aş fi înecat de mult.

– Să te lauzi cu Brody în faţa lui Dennis n-a fost tocmai o idee strălucită.

– Dar m-am simţit al naibii de bine, am replicat eu. În plus, îl aveam la mînă cu Phoebe. Acum trebuie să aflăm mai multe despre Adrianne. N-ai primit nici o veste de la Morgan?

– A aflat de nişte afaceri din trecut.

– Ilegale? am întrebat eu. Nu ştiam dacă să mă simt în al nouălea cer sau dezamăgită.

– N-a vrut să intre în amănunte pînă nu va fi strîns toate dovezile, şi e foarte greu din moment ce lucrurile s-au întîmplat cu atît de mulţi ani în urmă. E dificil să găseşti martori. Unii au murit, la fel ca şi Adrienne. Alţii s-au mutat, nimeni nu mai ştie unde. Şi Dennis a avut dreptate în legătură cu termenul de dare în judecată. A

expirat, aşa că nu riscă nimic.

– Poate nu din punct de vedere legal, am spus eu, dar Heuber va dori să primească cît de curînd o contraofertă la împărțirea bunurilor, şi ne trebui un atu. N-am glumit cînd i-am spus lui Dennis că voi discuta cu acționarii de la *Pittney*. Dacă va fi necesar îi voi strecura cîteva cuvinte şi lui Hillary Howard. Bîrfele ar putea îndepărta posibilii clienți. Nu vreau să-l distrug pe Dennis, vreau doar ca Johnny şi Kikit să fie lăsați în grija mea. Iar de chestiunea asta mă temeam încă, acum mai mult ca niciodată. Ce crezi? O să-i obțin? Sau Jenovitz nu e decît marioneta lui Selwey?

– Studiez această posibilitate. Unul din asociații mei cercetează numărul de cazuri trimise de Selwey lui Jenovitz în ultimul an, şi dacă raportul făcut a fost în contradicție sau nu cu decizia pronunțată la prima înfățişare.

– Nu-l putem întreba direct pe Jenovitz dacă a ajuns sau nu la o hotărîre.

– Putem. Mă îndoiesc că ne va spune.

– Şi asta n-ar fi o explicație?

– Că va întocmi un raport împotriva noastră? Nu. E vorba de putere, Claire. Va păstra secretul de parcă ar fi preşedintele de la Price Waterhouse protejînd identitatea cîştigurilor premiilor *Oscar*. Nu va dezvălui nimic pînă nu va sosi momentul să se urce pe scenă.

Dennis ceruse la început ca Johnny şi Kikit să petreacă Ziua Recunoştinței cu el. Dar cînd zăpada începu să cadă deja în partea sudică din New Hamshire mi-a propus să-i iau joi ca la sfîrşit de săptămînă să-i poată duce la schi.

I-aş fi putut pune bețe în roate cerînd să rămînem la

planul inițial. După tot scandalul pe care îl făcea de fiecare dată cînd îi luam mai repede sau îi aduceam mai tîrziu, merita să i se dea o lecție.

Dar Rona urma să vină miercuri şi îmi plăcea ideea să sărbătorim împreună cu copiii. Iar Dennis îndulci pilula propunîndu-mi să-i lase pe Johnny şi Kikit să doarmă la mine joi noaptea. Îi cerusem de nenumărate ori să-i lase peste noapte, dar în zadar. Nu ştiu dacă se săturase de rugămințile copiilor, voia să-şi petreacă Ziua Recunoştinței cu altcineva, sau inima i se îmblînzea în cele din urmă. Însă calul de dar nu-l cauți în gură.

În plus, voiam să demonstrez cît de uşor mă pot adapta unei noi situații în speranța că Jenovitz îmi va da o notă mare.

Cît de repede învățasem regulile jocului. Era o parte din mine pe care o disprețuiam, o parte cinică pe care n-o posedasem înainte de calvarul în care mă tîrîse Dennis, dar cinismul era o armură, iar noi ne aflam în plin război. Iar dacă voiam să cîştig trebuia să o port.

Cuvintele noi din vocabularul meu mă enervau la culme. Le uram; „ia“ copiii, „du“ copii, de parcă ar fi fost nişte obiecte transportate dintr-o parte în alta, în ciuda faptului că reprezentau tot ce era mai prețios în căsătoria noastră. Cuvintele făceau parte din război. Făceau parte din vocabularul mamei divorțate. Of, cît mă împotriveam!

Ziua Recunoştinței mi-a deschis ochii în multe privințe. Era prima mare sărbătoare fără Dennis, prima mea sărbătoare fără Connie. Tehnic vorbind, nu se schimbase mai nimic.

Eu eram cea care pregătea curcanul, eu aranjam masa cu farfuriile de porțelan şi tacîmurile de argint aduse de acasă, eu aveam grijă de detalii ca flori proa-

spete, lumînări colorate şi batoane de ciocolată.

Singura diferenţă consta în faptul că Brody nu mai era stînjenit de prezenţa lui Dennis, şi fiind obişnuit să le facă pe toate singur sau teribl de îndărgostit, mă ajută mai mult decît mi- aş fi imaginat.

Un alt lucru diferit era farul cu priveliştea sa superbă asupra oceanului. Ne-am fi putut închipui cu uşurinţă la un picnic idilic din Plymouth Rock.

Un alt element diferit era Rona. Mai prietenoasă ca niciodată.

Apoi mai erau şi copiii. Nu eram sigură de cum se vor simţi ştiind că-şi petrec ziua fără tatăl lor şi nu avusesem cînd să discut cu ei despre această problemă dată fiind schimbarea de ultimă oră. Mă temeam ca sărbătoarea să nu fie un fel de sare presărată pe rana provocată de divorţul părinţilor, şi da, sînt sigură c-au existat momente cînd s-au simţit trădaţi. Dar erau încîntaţi să-şi petreacă noaptea aici, putem dormi în patul tău, mami şi să stingem toate luminile şi să zicem că ne aflăm în mijlocul oceanului, apoi să urmărim cum răsare soarele, se poate, mami"? întrebă Kikit, şi le-a făcut o mare plăcere să fie cu Joy, Rona şi Brody.

Da, chiar şi lui Johnny. L-am luat la o parte ca să-l mai liniştesc, poate ca să-l fac să uite că Dennis nu era cu noi, dar, odată ce se obişnui, îşi reveni fiind acelaşi dintotdeauna, pentru prima oară de la plecarea mea din casă. Îmi povesti amănunţit despre echipa de baschet şi îmi spuse că abia aştepta să asist la meciul lui, o afirmaţie prin care îşi reafirma iubirea pentru mine. Toate acele ocazii în care îmi făcusem griji din cauza lor, mă preocupasem să le întăresc sufletul, iată că dăduseră roade. Copiii se adaptau, mai mult sau mai puţin.

Cred că m-am descurcat bine. Vineri dimineaţă au

plecat fericiți.

Nu știu cît de fericit a fost el după o oră în mașină cu Kikit relatîndu-i totul în amănunt, fără să lase la o parte povestirile lui Brody repetate cuvînt cu cuvînt despre o balenă răutăcioasă pe nume „Godsend“, despre nevasta marinarului a cărei voință de fier adusese echipajul acasă, dar simțeam că-mi îndeplinisem misiunea.

Singurele momente de meditație, sau regret, dacă vreți, care urmară sărbătoririi au fost legate de mama. Îmi era dor de ea. Nu fusese genul de mamă care să apară de sărbători încărcată cu torturi, prăjituri și rețete vechi de familie. Și nici nu făcea prea multe după ce sosea. Vizita de sărbători era vacanța ei. Știind cît de mult muncise ca să ne crească pe mine și Rona eram fericită să fac eu totul.

Îmi lipsea bucuria ei la vederea casei și copiilor. Îmi lipsea expresia de pe chipul ei cînd chemam pe toată lumea la cină. Mai mult decît copiii, pentru care prosperitatea era ceva obișnuit, Connie era încîntată să vadă masa încărcată de bunătăți. Voiam să cred că i-am fi plăcut și masa de anul ăsta, în ciuda absenței lui Dennis. Rona nu fu de acord cu mine.

– Ai avut un motiv întemeiat să nu-i spui de divorț. Era atît de obsedată de ideea căsătoriei că n-ar fi văzut realitatea. Eu o văd și nu mi se pare deloc rea.

Era vineri dimineața. Copiii plecaseră, Brody o ducea pe Joy la Boston, iar Rona și cu mine înfruntam vîntul rece ghemuite pe una din stîncile din apropierea farului. Stăteam cu picioarele sub noi și urmăream zbuciumul valori aflate la o distanță de numai trei metri. Dacă temperatura n-ar fi fost atît de scăzută ceața deasă ne-ar fi dat impresia că ne aflăm într-o saună. În ciuda vremii răcoroase aerul era un balsam.

– Adevărul e, continuă Rona, că a dispărut tensiunea care exista cînd Dennis era prin preajmă. Cu el de față simțeai nevoia ca totul să fie perfect.

– Oare?

– Categoric.

– De ce?

– Tu ştii.

M-am gîndit la remarca ei.

– Poate pentru c-am vrut să-l fac mîndru de mine. Mulțumit, în orice caz.

– Poate ştiai că-i fug ochii prin alte părți şi voiai să te asiguri că-i eşti indinspensabilă.

– Asta sună într-adevăr a manipulare. Sau poate am făcut-o tot pentru mama. Să-i fiu pe plac. Ce crezi?

Rona rîse.

– Nu, nici vorbă. Mama era atît de subjugată de tot ce făceai că n-ar fi observat nimic.

– N-ar fi fost subjugată de divorțul meu. Gîndul ăsta nu-mi dădea pace.

– Tot pot să-i spun că eşti o mamă groază. Gura i se subție. Ascultă, Claire, s-ar putea să-ți port pică pentru o mulțime de lucruri, dar în privința copiilor te-am admirat întotdeauna. Eşti o mamă grozavă. În plus, vocea i se înăspri, Dennis e un ticălos. Te- a înşelat ani la rînd.

– Nu ştiu.

– Te asigur eu. Nu iese fum fără foc. Îşi ridică bărbia privind spuma valurilor. Dennis s-a dat odată la mine.

– Ce?

– M-am atins într-un mod nepotrivit pentru un cumnat. Adică, cu totul nepotrivit. N-a fost nici pe departe un gest făcut din greşeală, nevinovat.

– Cînd?

– Între Jerry şi Harold.

– De ce nu mi-ai spus?

Îmi aruncă o privire de genul „eşti nebună“?

– Pentru că erai măritată cu respectivul imbecil. Iar mama m-ar fi omorît. M-ar fi acuzat pe mine c-am purtat o rochie prea strîmtă sau că am încercat eu să-l agăț şi m-ar fi întrebat „cum de îndrăznesc să-ți distrug căsătoria“? Îşi lăsă bărbia pe genunchi, dar nu înainte de a-i vedea expresia speriată.

Am mîngîiat-o pe braț. Cînd mi-am dat seama că nu simte prin jacheta groasă, am apăsat mîna mai tare. Un gest neînsemnat. Revenisem la vechiul obicei de a nu ne atinge. Ştiam că ne va fi greu să schimbăm totul într-o singură săptămînă, dar eram dispusă să încerc. Mă simțeam bine atingînd copiii, pe Brody, chiar şi prietenii. Nu şi pe Connie. Sau pe Dennis. Voiam ca de acum încolo relația dintre mine şi Rona să fie cu totul alta.

– Cum te descurci fără mama? am întrebat-o cu blîndețe.

– Bine.

– Pe cuvînt?

– Pe cuvînt. Am o mulțime de lucruri de făcut, au venit haine noi la *Neiman Marcus*, se dă o gală mare la club.

– Vorbesc serios, Rona.

– Şi eu.

– Atunci te întreb altfel. Cum te simți cînd nu eşti ocupată?

– Pierdută, spuse ea fără să şovăie, apoi îşi îndreptă umerii şi trase aer în piept. Mă gîndeam să mă mut. M-am plictisit de Clevaland.

– Toată viața ai trăit în Clevaland.

– Mda, şi toată lumea de acolo mă crede o găgăuță, ca şi mama. Trebuie să o iau de la început.

– La ce te-ai gîndit?

– La Australia. Am citit *Mutatn Message.* Mi-aş putea dărui lucrurile ca apoi să petrec cinci luni plimbîndu-mă prin mijlocul naturii în căutarea sensului vieții. Sau m-aş putea duce la Harvard Square hoinărind prin cafenele cu ochelari John Lennon în căutarea unui intelectual destul de isteț ca să vadă femeia din mine.

Îmi venea să rîd şi să plîng, le-aş fi putut face pe amîndouă. Mi-a trecut prin cap că pînă şi fără Dennis în viața mea existau o mulțime de oameni în vreme ce Rona era singură.

– Dar n-o voi face, spuse ea. Respiră adînc încă o dată şi se relaxă. Adevărul e, continuă ea întorcîndu-se spre mine, că mai simt mai matură ca înainte. Acum că nu am mamă nu mai pot fi copil. Înțelegi ce vreau să spun?

Nu trăisem niciodată această senzație, aşa c-am clătinat din cap.

– Da, replică ea, n-ai de unde să ştii. Tu te-ai maturizat cînd a murit tata. Eu am tras de timp pînă a sosit vremea să trăiesc fără ca mama să-mi urmărească şi să-mi critice fiecare gest. Scoase un oftat şi scrută orizontul. Dar tu nu ştii nimic din toate astea.

Se înşela. Ştiam. Învățasem pe pielea mea ce înseamnă să fi judecat, şi judecat greşit, deşi nu-mi trecuse prin cap să fac legătura între experiențele noastre de viață. O făceam acum, şi legătura exista, în furia simțită, în senzația de neajutorare şi nedreptate, în nopțile pierdute şi lacrimile vărsate.

Deci, am fost la fel de oarbă cu Connie pe cît fuse-

sem cu Dennis? Văzusem numai ce-mi convenise? Sau, mai rău, acceptasem criticile lui Connie la adresa Ronei pentru că mă făceau să fiu în avantaj?

Un lucru era sigur. O pusem pe Connie pe un piedestal pentru că îmi era mamă şi o voiam acolo. Dar se purtase urît cu Rona. Tăcerea mea o absolvise de orice vină. Iar asta mă făcea în parte răspunzătoare pentru eşecurile din viaţa surorii mele.

Scuzele mele, oricît de multe nu vor schimba trecutul Ronei, dar o puteam ajuta în alte privinţe. Iar prilejul se oferi în acea după-amiază. Eram la birou, Rona citind *USA Today*, iar eu controlînd rapoartele trimestriale la magazinele din Milwaukee, Kansas City şi Charleston. Îl aşteptam pe Brody care plecase s-o ducă pe Joy la aeroport şi urma să ne ia la cină.

Cînd sosi în sfîrşit arăta abătut şi cu mintea aiurea. Se duse la biroul său şi începu să studieze nişte documente aplecîndu-se peste masă. Apoi îşi îndreptă spatele şi îşi puse o mînă pe cap. Cunoşteam foarte bine gestul.

– Brody?

Se uită la mine, ridică mîna şi zîmbi.

– Nimic important. Totul e în ordine. Se apecă din nou peste masă şi întoarse paginile calendarului înainte şi înapoi. Apoi îşi îndreptă din nou spatele şi dădu drumul aerului din plămîni. Mă descurc.

Bănuiam despre ce putea fi vorba.

– Vizita de Crăciun la magazine? Nu erau numai vizitele ci şi trei spectacole de binefacere implorîndu-ne prezenţa.

– Mă descurc. Drumul ăsta la aeroport şi gîndul că

luni voi pleca trebuie să mă fi zăpăcit cu totul.

Era o problemă pe care de cîteva zile tot încercam s-o rezolv. Magazinele puteau supraviețui şi fără vizitele noatre tradiționale. Primisem deja rapoartele privind marfa expusă de Crăciun şi ne dădusem sau nu aprobarea. Vizitele erau mai mult de dragul angajaților.

Iar moralul angajaților era pentru noi un lucru foarte important. Era deosebirea cea mai mare între noi şi celelalte firme. Un stimulent puternic pentru o muncă asiduă şi loialitate. Nici unul din magazine nu încăpuse pe mîinile concurenței. Este adevărat că Brody pusese o clauză în contract ca să împiedice o astfel de eventualitate, dar clauzele puteau fi fentate. Nu pierdusem nici un angajat. Ne plăcea să credem că se datora faptului că îi făceam pe cei care lucrau pentru noi să se simtă importanți. Iar vizitele persoanle aveau tocmai acest scop.

Cum anul ăsta nu le puteam face eu, Brody acceptase să plece el. Dar cu toate problemele mele, era deja ocupat pînă peste cap. Săptămîna aceea lucrase pînă tîrziu în fiecare noapte, şi avea de gînd să facă acelaşi lucru şi în weekend.

M-am uitat la Rona. Ținea revista în fața ei, dar ne privea pe deasupra fără să se uite la ceva anume. Părea pe jumătate adormită.

– Rona, am strigat pe un ton ascuțit.

Ochii i se îndreptară brusc spre mine.

– Ce ai zice de o călătorie fără cheltuieli prin toată țara?

Ridică sprîncenele.

– Avem nevoie de cineva care să controleze magazinele înainte de Crăciun, am spus eu. Sînt douăspre-

zece. Brody avea de gînd să facă cîte două pe zi. Tu ai putea rămîne mai mult. Ce părere ai?

Mă privi stupefiată.

– Îţi facem o listă cu lucrurile pe care trebuie să le verifici. Ne dai raportul după fiecare magazin. S-ar putea chiar să te amuze. Vei invita oamenii noştri la prînz sau la cină, cum îţi convine mai mult, vei fi un fel de ambasadoare. La fel şi cu ocazia celor trei spectacole în scopuri de binefacere, lupta împotriva analfabetismului, a cancerului şi a Sidei.

Rona se uită de la mine la Brody şi înapoi. Cu sprîncenele încă ridicate se arătă cu degetul, şi pentru un minut, dar numai un minut, i-am împărtăşit îndoielile.

Apoi mi-am dat seama că nu e vorba de mine ci de Connie. Auzeam vocea lui Connie prevenindu-mă că Rona ar putea ignora magazinele *WickerWise* de dragul cumpărăturilor în altele, cheltuind bani pe haine de care nu avea nevoie, pierzînd avionul.

– Da, îi spuse Brody Ronei, iar vocea lui Connie dispăru. Eşti perfectă pentru aşa ceva. Cum ai arătat cînd ai venit aici miercuri. Zîmbi într-un fel care dădea de înţeles că soluţia la problemele noastre era foarte simplă.

Sosise miercuri îmbrăcată destul de modest, lucru care pentru Rona însemna un taior albastru în loc de unul de un roz ţipător, bijuterii mici, nu talăngile obişnuite, un păr pieptănat cu grijă fără nici o urmă de permanent.

Rona mă studia prudentă, dar nu se putea afirma că n-ar fi fost interesată.

– Aş fi un fel de specialistă în cosmetice vizitînd magazinele *Bendel* din partea firmei *Yves St. Laurent?*

– Fără halatul alb şi fără să fi nevoită să mişti un deget, am spus ridicîndu-mă de pe scaun. Nu va trebui să vinzi nimic sau să aştepţi intrarea clienţilor. Te vei afla numai în calitate de supraveghetor.

– Vei face parte din echipa managerială, adăugă Brody. Singurul necaz e că va trebui să începi duminica asta. Te putem trimite prin Cleveland ca să-ţi iei hainele şi ai la dispoziţie două săptămîni, dar magazinele trebuie vizitate pînă la mijlocul lui decembrie.

Am venit lîngă el şi i-am spus Ronei:

– Oricum nu aveai de gînd să pleci nicăieri. Ce zici?

Rona se încruntă.

– Eşti sigură că nu e o misiune caritabilă numai ca să-mi dai ceva de făcut acum că mama a murit?

Figura lui Brody fu la fel de convingătoare ca şi vocea.

– Misiune caritabilă? Dumnezeule, Rona, am muncit pe brînci toată săptămîna numai ca să pot pleca la timp. E foarte important. Dacă nu accepţi va rămîne pe capul meu. Mi-ai face un serviciu enorm.

– Douăsprezece oraşe? întrebă ea.

– Păi, dacă sînt prea multe...

Brody mă întrerupse.

– Douăsprezece oraşe.

– Pot zbura la clasa întîi?

– Nu, spuse el.

Eu aş fi negociat cu ea, şi ăsta era motivul pentru care Brody se ocupa de partea financiară a firmei. Rona se lăsă pe spate.

– Ce-ar fi să fiu plătită? Să primesc un salariu?

În chestia asta chiar că nu mă mai băgam. Brody nici nu clipi.

– Două sute pe zi.

Rona strîmbă din nas.

– E mai puțin de zece dolari pe oră. Cîştig mai mult dacă mă angajez portar la hotel. Trei sute pe zi.

– Două sute cincizeci. Şi nu cred că vrei să fii portar. În plus, n-ai nevoie de bani. Două sute cincizeci, plus cheltuielile de transport şi cazare. Da sau nu?

– Brody Parth, nu-i uşor să se înțeleagă omul cu tine, spuse ea, dar zîmbetul de pe față mă făcu să mă simt foarte bine.

Trei zile mai tîrziu, în prima luni din decembrie, Carmen şi Art se înfățişară la Curtea de Apeluri a statului Massachussetts în fața judecătorului David Wheeler. Sala de dezbateri era mult mai liniştită decît cea a lui Selwey. În primul rînd podeaua era acoperită de mochetă. În al doilea, nu existau nici un fel de spectatori, nici un fel de şuşoteli de pe băncile goale din spatele nostru.

Dezbaterea de acum nu se desfăşură sub tensiune sau în grabă. În afara scîrțîitului scos de scaunul lui Wheeler cînd se sprijinise de spetează să asculte sau se aplecase înainte să pună întrebări, singurele sunete fură vocea lui şi cele ale lui Carmen şi Art.

Fiecare avocat îşi prezentă punctul de vedere de pe podiumul central. Cum judecătorul cunoştea deja faptele, scopul acestei audieri era să-i permită să pună întrebări, dar numai referitoare la deciziile luate de Selwey. Audierea era practic o trecere în revistă a producerii din cadrul instanței. Dovezile noi erau excluse. Argumentele lui Carmen, determinate de natura recursului, se refereau la faptul că Selwey comisese un abuz în serviciu prin luarea unei hotărîri care depăşea limitele

rațiunii. Heuber prezintă un punct de vedere opus. Nici mie şi nici lui Dennis nu ni se ceru să depunem mărturie. A rămas aşezați pe scaunele din spatele meselor.

Audierea dură aproape o oră. Sperasem ca judecătorul Wheeler să dea sentința imediat după încheierea ei. Dar iată că acesta voia să analizeze problema promițînd că ne va da un răspuns peste cîteva zile.

Aşa că am aşteptat. Din nou. În continuare.

Nu trebuia să-mi fac griji că Jenovitz îl va necăji pe Brody cu care aranjase o întrevedere a doua zi după vizita făcută copiilor. Brody era tare. Ştia să plătească cu aceeaşi monedă. Ceea ce mă preocupa era de ce nu dorise să se întîlnească cu el mai repede, dată fiind relația mea cu el şi importanța lui în viețile copiilor. O întrunire la o dată atît de tîrzie semăna mai degrabă cu o hotărîre de ultimă oră, idee care se potriva perfect cu impresia avută în timpul ultimei mele discuții cu Jenovitz. Nu-mi puteam alunga teama că studiul era superficial, că nu-l interesa să afle adevărul, că rezultatul fusese stabilit dinainte. Bunul simț îmi dicta să iau copiii la mine. Dar în aceste ultime săptămîni bunul simț dispăruse cu desăvîrşire. Singura mea speranță era judecătorul Wheeler.

I-am aşteptat hotărîrea. Ziua de marți veni şi trecu fără să fi primit nici o veste, la fel se întîmplă şi cu cea de miercuri. Am încercat să mă ocup de afacerile firmei, dar a munci în astfel de condiții era mai uşor de spus decît de făcut. Capacitatea mea de concentrare dura numai două ore, după care nerăbdarea şi neliniştea puneau stăpînire pe mine. Cînd Brody era prin preajmă nelinişea era uşor de calmat, o plimbare pe țărm, un

drum la magazin, sărutări furate, îmbrățișări pătimașe. Cînd era plecat mă refugiam în atelier. Partea murdară a muncii de renovare se terminase atît la balansoar cît și la masă. Curățasem și netezisem fiecare zonă de unde îndepărtasem firele rupte. Nu-mi mai rămnea decît să tai nuiele noi, să le înmoi ca să fie ușor de mînuit și să încep să le împletesc una cîte una. A urma modelul inițial era una din cerințele cele mai importante, o treabă greu de dus la împlinire datorită nuielelor tari. O nuia împletită prea strîns sau prea larg va ieși întotdeauna în evidență, și era exact felul în care îmi simțeam viața în acele clipe. Dacă ruptura mea de Dennis nu se aplana și nu începea să se împletească cu restul vieții mele va marca întreg viitorul, atît al meu cît și al copiilor.

Psihologul mă putea ajuta restabilind drepturile mele de părinte.

Judecătorul Wheeler mă putea ajuta anulînd hotărîrile lui Selwey.

În după-amiaza zilei de joi oscilam între speranță și disperare. Apoi am primit un telefon de la Carmen.

Capitolul 16

Auzindu-i vocea inima începu să-mi bată năvalnic.

– Cum stă treaba? am întrebat eu.

Ea şovăi o secundă mai mult decît ar fi fost necesar.

– O... nu, am spus eu.

– Îmi pare rău, Claire. Am fost anunțată acum cîteva minute. Voi primi şi un document scris, dar, din moment ce Dennis pare a fi un părinte capabil să se ocupe de copii, Wheeler nu crede că decizia lui Selwey a fost nedreaptă, sau lipsită de logică.

Am lăsat să-mi scape un suspin lung şi m-am prăbuşit pe scaun. Mă bazasem atît de mult pe sentința judecătorului Wheeler, fusesem atît de sigură că va vedea justețea plîngerilor noastre că rezultatul audierii mă lăsa fără glas.

– Cum rămîne cu mine? am strigat eu după ce mi-am mai revenit. Mă crede şi el o mamă incompetentă?

– Nu. Dar consideră că lăsarea copiilor în grija tatălui

pînă la întocmirea raportului privind tutela a fost o decizie logică. Nu neapărat una pe care ar fi luat-o el. Dar logică. Şi acesta a fost scopul petiţiei noastre.

Am închis ochii şi mi-am apăsat mîna pe inimă. Ce nu era în regulă? Recunoscusem că făcusem greşeli. Fuseseră chiar atît de mari ca să fiu pedepsită la nesfîrşit?

– Mai eşti la telefon? întrebă Carmen.

– N-am plecat nicăieri. Am oftat. Atunci totul depinde de Jenovitz?

– Deocamdată. Va fi sursa cea mai rapidă.

Am simţit cum inima mi se cufundă adînc în piept.

– În cazul în care raportul va fi întocmit în favoarea mea.

– Păi, ne străduim şi în această privinţă. Dacă obţinem informaţii şi cifre care să ateste că rapoartele lui sînt net favorabile deciziilor luate de Selway a primelor înfăţişări aveam toate şansele să înaintăm încă o moţiune de respingere. Ne-ar fi mai uşor dacă am ajunge la o înţelegere cu Dennis privind tutela copiilor. Din nefericire, o altă ezitare, una care îmi plăcu şi mai puţin, a apărut o problemă. Am primit un telefon de la Heuber imediat după ce-am fost anunţată de rezultatul petiţiei la Curtea de Apel.

Mi-am adunat toate forţele pentru ce urma.

– Şi?

– Dennis a găsit un cumpărător pentru *WickerWise.*

– *WickerWise* nu e de vînzare.

– Heuber zice, Carmen îi imită tonul sentenţios, că Dennis s-a gîndit mai de mult la acţiunile companiei *Pittney* şi le vrea în loc de *WickerWise,* aşa că, la împărţirea bunurilor îşi doreşte jumătate din valoarea pe piaţă a firmei tale. Şi cum n-ai la dispoziţie o sumă atît

de mare, îți propune să vinzi *Wicker Wise* şi să-i dai partea lui. Instinctul nu te-a înesşelat.

Slabă consolare.

– Nu vînd. Mai bine ajung la proces.

– Să ştii că sînt pregătiți şi pentru această variantă.

– Să mergem la proces? Vor îndrăzni? Carmen, nu voi rezista atît de mult.

– Nu, nu va fi nevoie. Nu se va ajunge pînă acolo. Îl avem pe Dennis la mînă cu Phoebe şi Adrienne, plus indiferent ce mai scoate Morgan la lumină. E cîntecul de lebădă al lui Heuber. Încearcă să se pună într-o poziție cît mai avantajoasă. Încearcă să-şi justifice pretențiile.

Se jucau cu mine, asta făceau, iar eu mă săturasem.

– Nu cedăm nimic, am decretat eu. Respirația întretăiată se datora nervilor puşi prea mult la încercare. Aveam impresia că o aud încă pe mama vorbind despre regretele ei. Refuzam, refuzam cu toată fermitatea să cad în aceeaşi capcană.

Brody veni cu o altă soluție.

– Dennis n-are decît să găsească zece cumpărători pentru *WickerWise*. Nu trebuie să vinzi nici unuia din ei. Îmi poți vine mine. Vei obține banii ca să-l plăteşti pe Dennis, iar firma va fi tot a ta.

– Nu, firma va fi a ta, a replicat prudentă, temîndu-mă să nu-l jignesc.

– Acelaşi lucru.

– Nu. Dacă cumperi *WickerWise* atunci îți aparține.

– Ce e al meu e şi al tău.

– Îți scăpă esențialul, am insistat eu. *WickerWise* nu e de vînzare. Nu vreau s-o vînd *nimănui*.

Ne aflam în atelier. De la telefonul lui Carmen lucrasem înnebunită, dar mîinile îmi tremurau. Nu reuşeam

să împletesc cu atenție nuiele noi, ieşeau prea mult în evidență. Mai bine mă opream.

– Chestia asta nu sună bine, am încercat eu să destind atmosfera. Dă impresia că nu vreau să cumperi *WickerWise,* şi nu este adevărat. M-am dus lîngă el, mi-am pus mîinile pe umerii lui şi i-am explicat. Ți-aş oferi *WickerWise* pe gratis, dar numai dacă aş face-o din proprie voință. Nu-i voi permite lui Dennis să mă învîrtă pe degete după bunul lui plac. Îşi are drepturile lui în ce priveşte copiii. Treaba asta o accept. Dar *WickerWise* e firma mea.

Aşa suna mai bine. Eram o tipă dură. Ştiam însă că aveam toate şansele să pierd ce era mai important în viața mea.

Nu puteam face nimic altceva decît să aştept. Un lucru care îl detestasem mereu. Aşteptam ca partenerii lui Carmen să găsească poate ceva necurat în existența lui Jenovitz, aştepatm ca Morgan să dea de capătul afacerilor murdare în care să implicase Dennis, aşteptam ca Dennis să se plictisească să mai facă pe tatăl grijuliu, aşteptam ca Jenovitz să-şi întocmească raportul.

La şapte săptămîni după ce copiii fură îndepărtați de mine, Jenovitz discută pentru o oră cu ei. O singură oră. Cum la convorbire n-am avut voie să luăm parte nici eu şi nici Dennis, nu ştiu despre ce-au vorbit. Am aşteptat în bucătărie, iar ei s-au retras în sufragerie.

Carmen avusese dreptate. Jenovitz se pricepea la copii. Lui Kikit îi plăcu mai mult decît lui Johnny, fiind o fire mai retrasă, dar pînă şi el rămase neatins.

Situația a fost destul de comică, mai ales momentele după, cînd eu şi Dennis ne frîngeam mîinile, murind de curiozitate, dorind să întrebăm ce se spusese în cameră,

dar fără să îndrăznim. Nu ştiu cum i-a reuşit lui Jenovitz, le-a cerut să jure că vor păstra secretul sau nu, dar n-am reuşit să scoatem nimic nici măcar de la Kikit. Era mult mai procupată să-mi arate culcuşul pentru aligatorul purpuriu cumpărat la circ.

Inima mi se frînse cînd Johnny mă întrebă plin de speranţă dacă voi rămîne la cină.

Bineînţeles că Jenovitz nu l-a auzit. Plecase demult.

Întîlnirea dintre Brody şi Jenovitz a fost mult mai încordată.

S-a ţinut la şase seara în joia din a doua săptămînă a lui decembrie. După orele de lucru mă refugiasem în magazinul din Essex. Stăteam pe jos şi studiam la lumina unei veioze schiţele pentru expoziţa de primăvară. Aşa mă găsi Brody. De jur împrejurul meu magazinul era cufundat în întuneric, aşa că nu i-am văzut imediat expresia de pe faţă, dar felul în care păşea pe covor mă puse imediat în gardă.

Mîinile îmi încremeniră. Mi-am ţinut răsuflarea.

Brody veni pînă la marginea cercului de lumină. Se îmbrăcase într-un costum închis la culoare, dar acum era cu nodul de la cravată desfăcut, nasturele de sus al cămăşii descheiat, părul căzut pe frunte, lumina veiozei reflectîndu-se în ochelarii lui. Arăta furios.

– E ceva putred în toată afacerea asta, spuse el.

N-am avut putera să-l întreb ce se întîmplase.

– Ai avut dreptate, Claire. Hotărîrea lui e deja luată. Şi-a format părerea despre mine înainte să deschid gura. M-a întîmpinat cu o falsă bunăvoinţă. Apoi cînd nu m-a contrazis s-a arătat complet dezinteresat de spusele mele. Avea în faţă o listă cu întrebări, dar odată ce le-a pus, răspunsurile au fost cu totul irelevante pentru că nu

le-a acordat nici un pic de atenție. Ce mama dracului se întîmplă?

– Aş vrea să ştiu. Cîteodată am senzația că cineva vrea să se răzbune pe mine. Sau voi fi dată drept exemplu. Am pus creionul jos. Ce-a spus?

– Povesteşte-mi despre dumneata, m-a îndemnat, apoi a stat pe scaun şi s-a uitat la mine. I-am spus cînd şi unde m-am născut, unde am crescut, cîți frați am, unde am făcut şcoala. Am ajuns la partea despre Dennis cînd a început să se fîțîie cu pipa. Îşi duse reverul la nas, mirosi, apoi îl întrebă. M-a întrebat despre divorțul meu. N-a vrut să ştie nimic despre prietenia cu Dennis. N-a pus nici una din întrebările pertinente, normale într-un astfel de caz, spre exemplu ce simt pentru copiii tăi. N-a vrut să ştie decît ce s-a întîmplat în căsătoria mea. A presupus că s-a terminat din cauza mea. A presupus că Joy i-a fost încredințată soției. A presupus că eu am fost vinovatul. Scoase un fluierat şi întoarse capul. O.K., e adevărat, eu am fost vinovat. Reveni cu fața spre mine. Dar ori de cîte ori am încercat să sar peste ani ca să-i demonstrez ce fel de tată am devenit, mi-a pus alte întrebări jignitoare. Dacă îmi primeam „femeile“ în casă cît timp Joy se afla la mine. Dacă nu mă consideram un dezertor lucrînd mai întîi pentru Dennis apoi pentru tine. Dacă nu mă îngrijora posibilitatea ca Dennis să mă dea în judecată pentru alienarea sentimentelor. Dacă nu mă simțeam ca un impostor petrecîndu-mi timpul cu Johnny şi Kikit. Izbucni într-un rîs forțat. Şi mamă ce l-am mai atins cînd mi-a dat cu chestia asta peste nas.

Indignarea lui mă făcu să zîmbesc. Era un bărbat atît de cumsecade, la locul lui că exploziile de furie erau cu atît mai semnificative cu cît apăreau foarte rar. Nu numai

că se lupta pentru mine, dar îmi confirma toate impresiile avute în legătură cu atitudinea lui Jenotiz.

– Apoi m-a întrebat care îmi sînt intențiile, spuse Brody.

Am aşteptat să-i aud răspunsul, dar se îndreptă spre partea cufundată în întuneric a magazinului. Se sprijini cu palmele de o masă şi îşi lăsă capul jos.

– Brody?

Cînd îmi răspunse, vocea îi era mai puțin clară.

– I-am spus care îmi sînt intențiile. Poate că n-a fost decît dorința de a-l sfida după porcăria cu impostorul, dar mi s-a părut ceva logic. Căsătoria ta s-a terminat, o ştie foarte bine. Mi-am imaginat că va fi încîntat să afle că vreau să mă însor cu tine. M- am gîndit că va încîntat să afle că vreau să ofer copiilor un cămin cu doi părinți.

M-am ridicat şi m-am dus lîngă el. Mi-a pus palmele pe umerii lui. Muşchii erau încordați.

– Şi n-a fost încîntat?

– Nici vorbă. Mi-a zis că am tupeu nu glumă să te iau şi pe tine şi firma. Mi-a spus că voi complica problema tutelei. Mi-a spus că voi zăpăci copiii. Că îți distrag atenția într-un moment cînd nu-ți puteai permite aşa ceva. Îşi întoarse capul vrînd să se uite la mine, temîndu-se însă s-o facă. Mi-a spus că-ți voi face un mare serviciu dacă voi pleca din oraş.

– Nu.

El nu mişcă din cap. Ochii îi găsiră pe ai mei peste rama ochelarilor.

– S-ar putea să aibă dreptate.

– Nu.

Se împinse de la masă, îşi îndreptă umerii, mă privi drept în fața şi pentru o fracțiune de secundă mi-am imaginat cum ar fi dacă ar pleca. M-aş fi simțit distrusă.

– Nu, am spus eu pentru a treia oară. L-am apucat de cravată şi am strîns.

– Aş face-o, Claire. Te iubesc de mulţi ani...

Trăgînd de cravată m-am înălţat pe vîrfuri şi i-am închis gura cu a mea. Fu un sărut lung, apăsat, poruncitor. Şi după ce-am terminat i-am acoperit gura cu mîna. Dar Brody îşi avea propria voinţă. Mă apucă de încheietură şi-mi ridică mîna.

– Am trăit cea mai mare parte a acelor ani gîndindu-mă că nu te voi avea niciodată, şii aş fi putut supravieţui. Eram obişnuit. Era mai bine decît nimic. Dar te cunosc, Claire. Ştiu ce înseamnă copiii pentru tine. Dacă alegerea se face între mine şi ei atunci mă dau bătut şi plec.

– Fără să mă întrebi ce vreau? am strigat furioasă. Fără să-mi dai posibilitatea să aleg? Începi să vorbeşti ca ei!

Brody îşi puse un braţ pe după umerii mei şi mă trase mai apropae de el.

– În primul rînd, i-am explicat eu, dacă e adevărat că Jenovitz s-a hotărît deja nu mai contează deloc dacă rămîni sau pleci. În al doilea rînd, nu vreau să trăiesc fără tine. Mi-am strecurat palmele pe sub haina lui urcînd de la talie la subraţ. Ştiam foarte bine ce se află sub cămaşă. Gustasem fiecare bucăţică. Bărbatul ăsta era al meu. Nu aveam de gînd să renunţ la el.

– Te vor face să plăteşti.

Mi-am tras capul de la pieptul lui.

– Cine? Dennis? Judecătorul? Jenovitz? Cine dracu' sînt ei ca să-mi spună cum să-mi trăiesc viaţa? De parcă ar fi modele de perfecţiune, am mormăit eu plină de dispreţ. Ei bine, m-am săturat să mă tot apăr. M-am

săturat să-mi controlez fiecare mişcare de dragul unui standard care nu e nici pe departe la fel de ridicat ca acela pe care l-am stabilit eu însămi pentru purtarea mea. M-am săturat, Brody. L-am prevenit. Dacă Jenovitz nu-mi dă copiii înapoi îl dau în judecată. Voi lupta. Voi lupta pentru copiii mei şi voi lupta pentru tine. Ba mă voi lupta şi *cu tine* dacă va fi necesar.

M-am oprit. Nu exista decît o singură persoană care mă putea sili s-o fac. I-am aşteptat hotărîrea.

Iar aceasta apăru în etape, o mişcare în colţul buzelor, o scurtă oprire a respiraţiei, un tremur în bicepşi, accelerarea pulsului, pînă am văzut-o în ciuda întunericului, am simţit-o pînă în măduva oaselor întipărindu-mi-se în memorie. Ne descoperisem unul pe celălalt făcînd dragostre oriunde şi la orice oră de parcă ani la rînd am fi fost abstinenţi. Într-un fel era adevărat. Cel puţin în privinţa mea. Nu mai făcusem niciodată dragoste aşa conştient, atentă la toate detaliile. Nu cunoscusem niciodată plăcerea acestui act. Cu Brody putea fi încet şi dulce, sau rapid şi înflăcărat. Putea fi dur sau blînd, verbal sau pe tăcute. Nu era în stare să cînte, dar ritmul limbii era irezistibil iar zvîcnirea şoldurilor ameţitoare. Ştia ce să facă ca să obţină de la mine cele mai incredibile reacţii. Pe scurt, ştia să facă totul aşa cum îmi plăcea mie.

În braţele lui Brody îmi redescopeream fiecare parte a trupului. Sub palmele şi gura lui deveneau obiecte de artă, iar admiraţia nu era unilaterală. Nu mai explorasem niciodată trupul unui bărbat, nu trăisem această dorinţă. Ştiam cît de moale îi e părul de sub braţ după ce face duş, şi cît de delicată era pielea dintre picioare. Ştiam cît de tari îi puteau deveni sfîrcurile şi cît mare şi umflat îi

era penisul cînd era excitat. Ştiam cum varia desimea părului de la o parte a alta a trupului. Buzele mele cunoşteau forma cicatricilor de pe genunchi. Îi cunoşteam gustul gurii, urechii, părului de pe piept.

– Dumnezeule, Claire, reuşi el să bolborosească înainte să-şi lase gura peste a mea. Mîinile îmi fixau capul ca într-o menghină, mişcîndu-l ca să mă poată săruta pe îndelente, după bunul plac. Îmi devoră buzele, îmi trase limba cu dinţii, mă lăsă fără respiraţie.

Făcusem dragoste într-o mulţime de locuri. După acele prime ocazii de pe canapea şi la duş urmaseră paturile, bucătăriile, spălătoria lui Brody, atelierul meu, pînă şi pe o pătură pe stîncile de lîngă far. Sînt sigură c-au existat multe motive, sfidare, îndrăzneală, noutate, dar esenţialul era că de fiecare dată fusese pasiunea. Avusesem nevoie unul de celălalt, dorisem acea legătură finală care să ne demonstreze că eram ceva mai mult decît fusesem pînă atunci, că iubeam în sensul cel mai intim din lume.

Aşa, că acum am făcut dragoste în magazin. O tentaţie irezistibilă mai ales că Brody purta costum, iar magazinul era atît de curat, dar se rezolvă cu o uşurinţă surprinzătoare, la fel ca toate lucrurile minunate, eu mi-am desfăcut picioarele, iar Bordy s-a descheiat la şliţ. A face dragoste îmbrăcaţi era ceva nou, ademenitor, provocator.

La început nu ne-am mişcat prea mult, iar gesturile lente au fost şi ele teribil de excitante. Îmi plăcea să stau nemişcată în timp ce Brody se împingea în mine, îmi plăceau cuvintele şoptite pe un ton gutural spunîndu-mi cît de bine mă simţeam, şi cît era de grozav.

Apoi ne-am mişcat, fireşte. Am alunecat uşor în jos,

apoi ne-am întins pe covor cedînd patimii care puse stăpînire pe noi. Brody deținea controlul absolut apropiindu-mă de extaz, abținîndu-se. Nu-şi dădu drumul decît după ce-am ajuns la orgasm.

Cînd se termină şi zăceam la podea într-un fel de grămadă decadentă, îmi spuse respirînd încă greoi explodînd verbal aşa cum o făcuse şi fizic:

– Nu ne mai putem întoarce, Claire. Nu mai putem fi din nou prieteni. Nu mai pot trăi alături de tină fără să te vreau. Aşa că dacă rămîn, vom fi împreună. Nu mai depinde de mine. Nici ce se întîmplă aici, nici ce i-am spus ticălosului în cabinetul ăla plin de fum. Vreau să te ajut, iubita mea. Vreau să te văd fericită, dar nu ştiu cum.

– Aşa, am şoptit. Fiind tu însuți. E un ajutor icredibil.

– Dar copiii...

I-am pus mîna la gură.

– Ajută-mă ca partea asta a vieții mele să rămînă pe lina de plutire şi de copii mă ocup eu. O să-i am cu mine, fii liniştit.

Mă trezeam deseori în orele tîrzii din noapte simțindu-mă goală pe dinăuntru. Cînd Brody era lîngă mine golul era doar o umbră dintr-un colț al camerei. Cînd nu era, umbra se întindea peste tot. Golul i se datora în parte lui Connie şi momentelor numeroase din timpul unei zile cînd mă trezeam întinzînd mîna după telefon ca să-i povestesc o imagine, un gînd, ce simțeam. Resul era legat de copii, de faptul că supraviețuiau fără mine şi de teama că nu-i voi obține niciodată.

În timpul uneia din acele treziri din miez de noapte mi-am imaginat cum ar fi să-i iau cu mine cînd erau

lăsați în grija mea. Să-i răpesc. Mi-am imaginat cum ar fi să-i ascund în Argentina, să le schimb numele şi să-i cresc fără ca Dennis sau instanța să-şi bage nasul în treburile mele.

Aş fi stare de aşa ceva?

Dumnezeule, nu era sigură. Eram un cetățean care respectam legea. Dar lega nu se purtase frumos cu mine. Ce începuse ca un caz simplu de recîştigare a copiilor se transformase în ceva mai mult. Trebuia să îndrept răul făcut de instanță. Era o chestiune de principiu.

– Care ne sînt obțiunile? am întrebat-o pe Carmen. Venisem la Boston atît ca să simt că fac ceva cît şi ca să ne putem mințile la contribuție.

– Din punct de vedere legal? Putem înainta o altă moțiunea de respingere, dar fără dovezi noi nu va fi luată în seamă. Şi acelaşi lucru s-ar întîmpla cu moțiunea de recuzare. Mai e varianta curții federale, un proces de discriminare, dar ne va lua timp. Vrei copiii cît mai repede.

– Şi dacă îl dau în judecată pe Dennis? Mi-ai sfătuit odată s- o fac.

– E o opțiune. Îl putem da în judecată pentru persecuție şi daune morale.

– Sună bine, am spus. M-am purtat exemplar, am încercat să fiu corectă, să accept situația, să fiu cît mai optimistă. Am încercat să mă bazez pe forțele mele. Am încercat să-i spun lui Jenovitz ce- am făcut pentru copiii mei în trecut şi ce nu voi putea face în viitor, iar în timpul ăsta Dennis mă împroşca cu noroi, gata să-mi sugă şi ultima picătură de sînge. Iar Jenovitz îşi plecă urechea la spusele lui. Cei buni sînt pe cale să piardă. M-am

săturat. Hai să-i amenințăm cu un proces.

– Va cere timp.

– Şi dacă amenințarea îşi va face efectul? Dacă va fi atuul meu la împărțirea bunurilor şi pronunțarea divorțului?

– Dennis s-ar putea răzgîndi. Sau ar putea rămîne ferm pe poziție. Te-ar face să te zvîrcoleşti. Ar conta pe Selwey.

– Dacă am ajunge la proces cam pe cînd ar fi programat?

– Pe la sfîrşitul primăverii.

– Dacă pierdem şi facem recurs cînd ne-am judeca din nou?

– Peste o perioadă de timp situată între şase şi optsprezece luni.

Nu-mi puteam imagina că va trebui să aştept atît de mult ca să-i am pe Johnny şi Kikit cu mine şi am blestemat, pentru a mia oară, sistemul judiciar care funcționa atît de bine împotriva mea. M-am ridicat de pe scaun şi m-am dus la fereastră. Telefonul sună. Am auzit-o pe Carmen ridicîndu-l şi m-am întors cu spatele ca să poată vorbi în linişte, concentrîndu-mă asupra aleii înguste pline cu magazine. Oamenii intrau şi ieşeau strîngînd mai tare fularele şi paltoanele. O clipă am avut impresia că-l văd pe Dennis. Apoi necunoscutul dispăru.

Dennis. Reuşise să mă impresioneze. Mă aşteptasem ca la ora asta să fi dat de mult bir cu fugiții, renunțînd să mai facă pe tatăl grijuliu, dar iată că se ținea tare. De dragul copiilor voiam să cred că o face din dragoste. Egoismul din mine mă îndemna să cred că e vorba de încăpățînare. Încăpățînarea istovea. Dar nu şi dragostea.

Am simţit un braţ pe umeri. Ceva din încordarea muşchilor îmi anunţă o schimbare. M-am uitat la Carmen. Pe chipul ei se reflecta entuziasmul, bucuria, iar vocea îi suna veselă.

– Morgan vine încoace.

– A găsit ceva?

Zîmbi şi dădu din cap.

– Ce? am întrebat. Mi-am spus să nu-mi fac prea multe speranţe. În ultimul timp mai toate fuseseră strivite de călcîiul legilor. Totuşi, expresia de pe chipul ei rămînea la fel de luminoasă. Carmen?

– E pe drum. Bem o cafea şi îl aşteptăm.

De data asta n-am aşteptat degeaba.

– Ameninţările lui Adrienne se bazau pe adevăr, zise Morgan. Legătura dintre ei n-a fost numai de natură sexuală. A fost sex în schimbul unor informaţii privind preţul acţiunilor la bursă. Dennis dorise informaţiile, Adrienne sexul. Ştia că soţul ei va fi furios, partea asta a poveştii se bazează pe realitate, dar îi plăcea să se joace cu focul. Şi cunoştea o mulţime de informaţii avantajoase pentru un începător în ale meseriei. Le aflase trăgînd cu urechea la discuţiile soţului. I-a fost uşor să le transmită lui Dennis.

Oscilam între dorinţa de a crede şi nevoia de a-l contrazice.

– Cine ţi-a spus?

– Trei persoane, aşa că am dovezi din plin. De aceea mi-a luat atît de mult timp. Una e o veche prietenă de-a lui Adrienne, apoi un coleg de-a lui Dennis şi cel de-al treilea e colegul de celulă a soţului lui Adrienne.

Am înghiţit în sec.

– Coleg de celulă?

– La scurt timp după avansarea lui Dennis, Lee Hadley a fost pus sub acuzație de trafic de influență. Dennis, la fel ca mulți alți angajați ai firmei, a fost interogat de poliție. A fost unul din cei cîțiva care au scăpat de acuzații depunînd mărturie împotriva lui Lee. Acesta a fost închis la Allenwood, n-a dus-o prea rău, dar veniturile i-au fost puse sub sechestru. Adrienne şi-a menținut stilul de viață cu care era obişnuită, şantajîndu-l pe Dennis cu amenințarea că va da în vileag micul lor aranjament.

Carmen întrebă:

– Înseamnă că Dennis nu le-a spus federalilor tot ce ştia, da?

– Exact. A ascuns profiturile obținute din informații. Aşa a reuşit s-o plătească pe Adrienne.

Am dat drumul aerului din piept. Da, avusesem nevoie de astfel de dovezi, dar victoria era încărcată de amărăciune. Ce dezamăgire îngrozitoare! Îmi aminteam cum m-am simțit aflînd despre legătura cu Adrienne. Deziluziile de acum erau aproape la fel de puternice.

– Înseamnă că n-a fost deloc un copil minune al afacerilor.

– Nu.

Carmen îmi atinse brațul.

– Te simți bine?

Mi-am îndreptat umerii şi am respirat adînc.

– Da.

– Ne-am putea duce la Selwey cu treaba asta, dar, cum termenul de judecată a expirat, va trece răspunderea pe seama altcuiva. Va trebui să vorbeşti cu Jenovitz.

Am dat din cap.

– Claire?

– Bine.

– Nu-ți vine s-o faci. Te gîndeşti la Dennis ca la soțul tău şi te simți tristă, ba chiar lipsită de loialitate. Nu te lăsa păcălită de sentimentalisme, Claire. Ar putea fi arma cea mai bună în lupta pentru copii.

Am făcut un efort şi m-am dezbărat de tristețe, ba chiar şi de senzația că-l trădez pe Dennis. Nu avea nici un sens să mă gîndesc la cîte pierdusem prin descoperirea lui Morgan pentru că mai totul fusese iluzoriu. Preferam să mă gîndesc la ce cîştigasem. Şi cu cît mă gîndeam mai mult cu atît mă simțeam mai bine.

Jenovitz nu voia să se mai întîlnească cu mine. I-am lăsat mesaj după mesaj pe robotul telefonului, dar n-am primit nici un răspuns. În cele din urmă, după trei zile în care am telefonat oră de oră perseverența mea dădu roade. Jenovitz ridică din greşeală receptorul, însă chiar şi aşa am avut de dus o muncă uriaşă de convingere.

– Nu ştiu, doamnă Raphael. Am un program foarte încărcat.

– Încă o oră. E tot ce vă cer.

– În ce scop? Am pus deja întrebările pe care voiam să le pun. Timpul pe care îl doreşti acum va întîrzia întocmirea raportului final. Credeam că doreşti ca totul să termine cît mai repede.

Oh, da. Dar voiam şi să fie în favoarea mea.

– Am aflat de curînd nişte lucruri pe care cred c-ar trebui să le ştiți.

– Se apropie sărbătorile de iarnă. Nu e un moment potrivit.

– O oră. Mă puteți trece cu trei.

– Nu e vorba de bani, se burzului el.

– Ştiu. Îmi cer scuze. Dar sînt un pic cam disperată. E vorba de viața mea.

S-a temut probabil că mă voi sinucide, condamîndu-l astfel la o existență încărcată de vinovăție şi-a cedat plictisit şi cu o lipsă totală de bunăvoință.

Lipsa bunăvoinței a marcat şi întrevederea dintre noi. Părea stînjenit şi nerăbdător. Revenise la bomboane şi n-a stat mai mult de zece minute pe scaun ca apoi să plece din cabinet. Nu ştiu dacă se grăbea să tragă o pipă pe coridor, sau îl apucase diareea. Nici nu-mi păsa atît timp cît mă asculta.

Făcînd un efort deosebit să mă port cît mai frumos cu el, i-am mulțumit pentru ora acordată. Apoi i-am povestit ce aflasem de la Morgan. I-am povestit totul pe îndelete avînd grijă să nu neglijez nici un amănunt. Citisem raportul lui Morgan atît de des şi cu o atenție atît de mare că ştiam pe de rost date şi locuri. După ce am terminat, am pus pe masă o copie.

Jenovitz o luă, ridică o mînă ca să anunțe o scurtă pauză şi ieşi din cameră. Nu se întoarse decît peste cîteva minute. Apoi se lăsă pe scaun şi mă fixă cu privirea.

– Ce părere aveți? I-am întrebat eu cînd n-am mai răbdat tăcerea.

– Mă întreb ce te-a determinat să angajezi un detectiv particular. De ce nu l-ai întrebat pe soțul tău?

– E soțul de care sînt despărțită şi l-am întrebat. Cu paisprezece ani în urmă. M-a mințit.

– Ai bănuit dintotdeauna?

– La început. Cînd am făcut avortul. Apoi mi-am lăsat bănuielile la o parte de dragul căsătoriei.

Jenovitz bătu cu un deget în masă, dădu din cap, se

uită la mine.

– Mă surprinde faptul că nu sînteţi şocat, am spus eu.

– Să fiu şocat? De ce?

– Pentru ce-a făcut Dennis atunci. Nu v-a povestit despre interogatoriu, nu-i aşa?

– Nu. Am discutat despre calităţile lui de părinte.

– Şi despre defectele mele. Cum ar fi avortul. Aţi spus că e relevant pentru personalitatea mea. Ei bine, acesta nu e?

– Acesta care?

– Raportul lui Morgan, am replicat eu străduindu-mă să nu-mi pierd răbdarea. Soţul meu se face vinovat de nişte lucruri care l-ar fi putut băga la închisoare, dacă ar fi fost descoperite la vremea respectivă. Dar le-a ascuns. A minţit. Sub jurămînt. Nu vă supără cu nimic treaba asta? Nu vă face să vă gîndiţi de două ori înainte de a încredinţa vieţile a doi copii pe mîinile unui om capabil să încalce legile?

– Acum încalcă legea?

– Nu. Dar raportul demonstrează c-a făcut-o în trecut. Cum puteţi fi sigur că n-o va mai face din nou?

– E mai în vîrstă. Mai matur. Are mai multe de pierdut. Pe atunci nu avea copii. Acum îi are. Îngrijirea lor va fi un motiv întemeiat să nu mai calce pe de lături.

Felul în care îi luă apărarea lui Dennis mă lăsă cu gura căscată.

– Dar... dar eu? am întrebat.

Jenovitz trase aer în piept. Scaunul i se clătină uşor. Nu exista nici o îndoială, era plictisit de moarte. M-am calmat şi am încercat o altă tactică.

– Mamele au fost considerate dintotdeauna un pă-

rinte mai potrivit pentru creşterea copiilor. De ce ar fi altfel în cazul meu?

– Lucrezi, iar soțul tău e liber. Are timpul necesar, dorința şi capacitatea de a creşte copii.

– V-a povestit despre noua afacere? Speră să cumpere acțiunile unei companii în plină extindere. Este în Springfield, destul de departe de casă. Între timpul afectat muncii şi drumul pînă la sediul firmei cît credeți că va fi de liber? Eu locuiesc la zece minute de birou, la zece minute de copii, casă şi şcoală. Am un partener care practic conduce compania în locul meu. Eu sînt şeful, aşa că nu este nevoie să cer permisiunea nimănui dacă am nevoie de timp liber. N-am ore fixe ca majoritatea femeilor care lucrează şi cu siguranță ca majoritatea bărbaților.

Jenovitz se roti pe scaun, scoase un dosar din dulapul din spatele lui şi îl trînti pe masă. Arătă spre el cu un gest nepăsător.

– Scrie negru pe alb numărul orelor petrecute la birou, numărul zilelor în care călătoreşti. Şi mai scrie efectul pe care îl au asupra familiei, întîlnirile pierdute şi evenimentele extraşcolare de la care ai lipsit din neglijență.

N-am protestat împotriva acuzațiilor. O făcusem prea des. Şi cum m-am săturat de jocul ăsta de-a pisica şi şoarecele l-am întrebat direct:

– Mă considerați o mamă rea?

– Îl crezi pe soțul tău un tată rău?

– Rău?

Abia ce-am rostit cuvîntul că Jenovitz îmi făcu semn că urmează o nouă pauză. Se ridică şi ieşi afară. Pînă se întoarse am avut la dispoziție timp suficient ca să mă

gîndesc la întrebarea lui.

– Dennis nu e un tată rău. Sînt sigură că-şi iubeşte copiii. Dar nu-l consider un părinte mai bun ca mine. Nu cred că-şi dă seama ce înseamnă răspunderea de a-ţi creşte singur copiii. Începe abia acum, dar două luni e o perioadă prea scurtă.

– Crezi că-şi va pierde răbdarea.

– Cred că nu va mai vrea să-i crească odată ce se va stabili împărţirea bunurilor.

– El pretinde că nu va fi aşa.

– Ce altceva ar putea pretinde? am întrebat. Dacă ar recunoaşte adevărul, în acel moment ar pierde orice avantaj la stabilirea termenilor divorţului.

– Vorbeşti de parcă totul n-ar fi decît un joc.

– Eu? Am rîs fără să vreau. Am luat situaţia în serios, încă de la început. Ceilalţi tratează viaţa mea ca pe un joc, unul fentează, altul minte. Credeţi-mă, domnule Jenovitz, mi se face greaţă la ideea că viitorul copiilor mei se decide în urma unui troc, dar instanţa e cea care mi-a dat această lecţie. Iar dacă recîştigarea copiilor înseamnă să joc, atunci voi juca. Copiii mei sînt tot ce am mai important pe lume. E una din marile diferenţe între mine şi soţul meu.

– Ce e mai important pentru el decît copii?

– Imaginea lui.

Jenovitz uită la dosarul deschis şi ridică din umeri.

– N-am avut impresia că-i pasă dacă va fi considerat un bărbat care stă în casă.

Dennis avea cam tot atîtea intenţii să fie un bărbat care se ocupă de casă pe cît avea şi Valentino... Jenovitz fie că nu auzise nici un cuvînt din ce-am spus, fie era tare de cap, fie părtinitor pînă în pînzele albe.

– Ştiţi ce pretenţii are la împărţirea bunurilor?

– Grija mea sînt copiii, nu lucrurile.

– Dar în cazul ăsta merg mînă în mînă, l-am contrazis eu. Îmi cere să-mi vînd firma. Pretindea că vrea banii, dar nu e decît o minciună. Vrea să mă facă să pierd *WickerWise*. Succesul firmei mele e ca un spin în ochi. Îi jigneşte orgoliul de mascul.

– Orgoliul de mascul? întrebă Jenovitz plictisit. Mă îndoiesc. Se încruntă. Iată încă unul din motivele pentru care copiii s-ar simţi mai bine cu tatăl lor. Eşti o femeie furioasă. Genul ăsta de furie nu e bine să fie văzută de copii.

M-am uitat la ceasul de mînă. Timpul acordat era pe terminate. Mi-am dat seama abia atunci că-mi jucasem asul şi pierdusem. Lui Jenovitz nu-i păsa de greşeli din trecut ale lui Dennis. Bănuiam că şi dacă i-aş fi arătat un dosar în care se arăta că Dennis era un pedofil, Jenovitz s-ar fi mulţumit să molfăie o bomboană.

Brody avusese dreptate. Ceva era foarte straniu.

Un tîrg. Asta era. Un tîrg încheiat cu Selwey.

După cîteva minute am auzit paşi pe trepte. La scurt timp după aceea uşa se deschise iar Jenovitz îşi reluă locul din spatele mesei arătînd ceva mai înviorat. Era ultima mea şansă.

– Vă pot vorbi o clipă despre furie? am întrebat eu.

El îşi flutură mîna nepăsător.

– Vorbeşte despre ce vrei.

Şi am vorbit din toată inima. Era o rugăminte, un apel la înţelegere ca de la o fiinţă umană la alta.

– Cînd au început toate astea am fost foarte furioasă pe Dennis. Dar furia a alunecat într-o altă direcţie. Dennis n-ar fi putut face ce-a făcut dacă sistemul judiciar nu

i-ar fi permis-o. Dacă legile ar fi fost drepte, aş fi obţinut după prima săptămînă cel puţin tutela parţială a copiilor, iar în timpul ăsta eu şi Dennis am fi ajuns la un acord în privinţa divorţului. Credeţi-mă, domnule Jenovitz, n-au fost niciodată o rebelă. M-am conformat. Am muncit în cadrul sistemului. Am făcu-o toată viaţa mea. Dar n-am fost niciodată pusă cu botul pe labe în halul ăsta. Aşa că da, sînt furioasă. Sînt furioasă din cauza unor legi, din cauza modului în care funcţionează „justiţia", pentru că m-a făcut dură, m-a obligat să acţionez cum nu m-aş fi crezut vreodată capabilă. M-a făcut să mă lupt cu oamenii, să-i bănuiesc, să-mi pierd încrederea în ei.

Voiam să cred că mă asculta, că mă auzea. Se uita la mine, şi nu mai arăta plictisit. Mi-am pledat punctul de vedere cu toată blîndeţea.

– Mă înfurie lipsa dreptăţii. Lipsa corectitudinii. Voi sînteţi cei care aţi creat condiţiile astea. Reveniţi asupra lor şi furia va dispărea.

Jenovitz se încruntă. Scutură scurt din cap.

– Să-ţi dau ce doreşti, să fie cum vrei dumneata, şi gata cu furia. Asta vrei să spui?

M-am aplecat spre el peste masă.

– Nu. Am ridicat o mînă. Bine. Uite cum stau lucrurile. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Sînteţi psiholog. Vă ocupaţi de logică, morală. Ajutaţi-mă să înţeleg ce mi se întîmplă. Nimic nu sună convingător. Totul pare lipsit de raţiune. Nimeni nu-şi dă osteneală să-mi acorde atenţie. Sînt considerată un fel de stereotip, dar nu e adevărat. M-am străduit să schimb această impresie, dar nu ajung nicăieri.

– În cazul dumitale e vorba de posibilitatea de a alege, spuse el. Viaţa nu ne iartă, toţi trebuie să alegem.

Ne sculăm dimineață şi trebuie să hotărîm cu care pantofi ne încălțam. Nu putem purta trei perechi în acelaşi timp. La fel şi cu slujbele. Nu le putem face pe toate, dar se pare că ăsta e țelul dumitale. Nu numai atît, dar vrei să te şi aplaudăm. E vorba de a alege. Sînt sigur că înțelegi despre ce vorbesc.

– Sinceră să fiu nu înțeleg nimic, am replicat eu. Copiii mei nu sînt bebeluşi. Îşi petrec cea mai mare parte a timpului la şcoală. După care e normal să fie în compania colegilor. Să-i țin în casă ar însemna un obstacol în dezvoltarea lor. Aşa că am timp să mă ocup de alte lucruri fără să iau din timpul afectat lor. Se întîmplă la fel şi cu Brody. Îmi completează relația cu copiii. Nimeni nu are de suferit. Sînt femei care preferă să stea în casă şi să se ocupe doar de copii. Sînt bărbați care preferă să-şi vadă copiii cît mai rar posibil. Eu prefer să duc o existență pe mai multe planuri. Să însemne c-am făcut o alegere greşită?

– Numai dacă te întinzi prea mult.

– Dar nu e adevărat.

Se ridică şi se uită în jos la mine.

– Dacă îți imaginezi că aroganța mă va face să mă răzgîndesc te înşeli amarnic. Trebui să alegi. Întinse mîna spre uşă.

– Dar din ce anume am de ales? m-am gărbit să întreb. N-a contat nimic din ce-am spus în această cameră. Părerea pe care ați avut-o despre mine cînd am păşit în cabinetul ăsta nu s-a schimb nici acum. N-am avut nici o şansă. Discuțiile dintre noi n-au depins de răspunsurile mele.

El închise uşa în spatele lui fără să mai adauge nici un cuvînt.

M-am ridicat de pe scaun, m-am dus pînă la cealaltă parte a cabinetului, am revenit la loc. M-am uitat la raportul lui Morgan rămas închis deasupra dosarului meu. Oh, exista posibilitatea să aleg. Mă puteam adrea presei plîngîndu-mă de nedreptatea care mi se făcuse. Nu mă gîndeam la Hillary Howard. Cui îi păsa de un ziar local. *Globe* s-ar fi dat în vînt după povestea mea. La fel şi *The York Times*. Ca şi cei doi faimoşi reporteri de televiziune Don Rather şi Barbara Walters. Un interviu ar fi pus lucrurile în mişcare. Aş fi devenit purtătoare de cuvînt a tuturor femeilor nedreptăţite de sistemul judiciar. Aş fi putut scrie o carte. Dar, la naiba, nu voiam să fac nimic din toate astea. Nu-mi doream decît copiii.

Se întîmpla ceva foarte straniu.

A împins uşor raportul lui Morgan. Sub el se aflau documentele despre copii cu evaluările făcute de învăţători. Curioasă, le-am împins şi pe astea la o parte. M-am plesnit peste mînă şi mi-am încrucişat braţele la piept. Nu eram detectiv particular. Cu toate astea am ciulit urechile. De pe scări nu răbătea nici un zgomot. Dacă era să mă iau după cele două plecări ale lui Jenovitz îi voi auzi paşi cu cinci poate şase secunde înainte să deschidă uşa. Atentă la orice sunet, mi-am răsfoit dosarul. Nu ştiu ce căutam. O făceam probabil din curiozitate. Sau sfidare. Oricare ar fi fost motivul am văzut documentele cu antetul lui Carmen şi cel al lui Heuber. Am văzut procesul verbal al înfăţişărilor la tribunal şi însemnările lui Jenovitz. Am văzut o copie după fişa medicală a spitalului unde îmi făcusem avortul, am tras-o afară, am studiat-o, apoi am pus-o frumos la loc peste un document oficial cu antetul tribunalului din Essex. Dar deasupra se mai afla şi altceva, un bilet scris de mînă. Nu ştiu nici pînă în ziua de azi ce anume m-a

făcut să mă uit mai bine. Dar am făcut-o. L-am scos afară şi l-am citit, apoi am auzit paşii lui Jenovitz. Am şovăit numai cît să-mi dau seama că furam ceva ce-mi aparţinea. Apoi am împăturit biletul, l-am pus în buzunar şi m-am aşezat înapoi pe scaun.

Uşa se deschise. M-am uitat la Jenovitz aşa cum mă uitasem de fiecare dată cînd intrase în cameră. Nu l-am privit vinovată, nu mă simţeam vinovată. Dacă inima îmi bătea nebuneşte emoţia putea fi atribuită stării de agitaţie sau bucurie. Mă simţeam uşurată. Oh, da. Mă simţeam de parcă mi se luase o piatră de pe inimă, o povară de pe umeri, cătuşele de la mîini.

– Nu mai avem mult timp, spuse Jenovitz. Mai doreşti să-mi spui ceva?

Mi-am dres glasul şi am încercat să vorbesc fără ca vocea să-mi tremure.

– Aş dori să vă pun o întrebare. Din pură curiozitate. Aş fi putut face ceva pe parcursul acestui studiu ca să vă cîştig respectul?

Jenovitz netezi hîrtiile şi închise dosarul.

– Mi-ai fi putut da de înţeles că eşti dispusă să te schimbi. Dar nu mi-ai lăsat această impresie. Pari să fii sigură că tot ce faci e bine, iar dacă în viaţa dumitale există probleme, acestea sînt cauzate de alţii. Uneori, Claire, trebuie să ne asumăm răspunderea pentru propriile acţiuni.

Eram întru totul de acord cu el.

Cum îmi era tot mai greu să-mi ascund exaltarea, mi-am înfrînat pornirea de-a chiui de fericire, i-am mulţumit pentru timpul acordat şi am plecat.

Zece minute mai tîrziu am scos hîrtia din buzunar şi am netezit-o pe masa lui Carmen. Era o cerere tip prin

care cazul meu era încredințat psihologului Dean Jenovitz. Conținea date şi o scurtă prezentare a faptelor. Nimic ieşit din comun.

Biletul era prins de marginea de sus. Era scris cu aceeaşi cerneală albastră ca semnătura judecătorului din partea de jos a cererii. Cunoscînd literele din semnătură ne-a fost uşor să descifrăm cuvintele din bilet.

„Dennis Raphael pare un tip de treabă. Lasă-i lui copiii“.

Capitolul 17

Cînd am revenit în Reaper's Head fulgii de zăpadă pluteau prin aer adunîndu-se în grămăjoare pe crengile cu ace ale pinilor. Cu toate că nu era prima zăpadă a iernii avea acea notă specifică de prospeţime. Murdăria dispăruse. Amurgul strălucea. Artistul din mine vedea lucrurile într-o altă lumină atunci cînd se reduceau la alb şi verde, sau alb şi griul trotuarului, sau alb şi roşul cutiilor poştale pe lîngă care treceam.

Dar poate că nu era decît femeia din mine care vedea lucrurile cu totul atlfel acum că găsise o metodă să pună capăt nebuniei de la tribunal.

Am parcat maşina lîngă căsuţa paznicului, mi-am tîrît picioarele pe alee numai de dragul de a vedea zăpada împrăştiată de tălpile mele, am intrat în casă, şi am pus pe masa din bucătărie pungile cu cumpărături. Pregăteam cina pentru Brody. Sărbătoream şi cu toate că mi-ar fi plăcut să avem şi copiii cu noi mă consolam cu

gîndul că-i voi avea curînd.

Brody mă sună la şase ca să mă anunţe că în ciuda zăpezii pleca la alergat. Mă sună din nou la şase cincizeci ca să-mi spună că se întorsese, apoi din nou la şapte şi zece ca să spună că făcuse un duş şi pornea spre mine. Mă sună din nou peste două minute ca să mă anunţe că drumul era înzăpezit şi va lua orice mijloc de transport posibil.

Pregătisem creveţi, friptură cu orez, salată de spanac, pîine proaspătă şi nu mai aveam nevoie decît de el.

Iar cînd sosi la şapte treizeci nu mi-a mai trebuit nici mîncare. Cu paltonul plin de zăpadă era o hrană îndestulătoare, fierbinte şi delicioasă. Ne-am luat în braţe imediat după ce am închis uşa şi ne lingeam buzele numărînd secundele pînă scăpăm de haine. Apoi telefonul începu să sune.

– Lasă-l să sune, şopti el.

Dar mama din mine nu putu. Promiţîndu-i să mă întorc cît mai repede, rîzînd cînd era cît pe ce să cădem, am ajuns la telefon gîfîind cu cîteva secunde înainte ca robotul să preia mesajul.

– Alo?

– Aşteaptă-ne la spital, spuse Dennis cu o voce pe care nu i-o recunoşteam. Kikit e bolnavă.

Am îngheţat. Rîsul pieri.

– O criză de alergie?

– Da. Sîntem în maşină. Roţile patinează, dar e mai repede aşa decît să fi aşteptat după o ambulanţă.

L-am auzit înjurînd, am auzit sunetul prelung al claxonului şi horcăielile îngrozitoare ale lui Kikit. Sprijinind telefonul cu umărul, i-am aruncat lui Brody o privire înspăimîntată şi am început să-mi trag blugii.

– I-ai dat medicamentele?

– Da, dar tîrziu. Nu m-a chemat imediat ce i s-a făcut rău.

– Pune-i telefonul la ureche. Horcăitul deveni mai puternic. Kikit, îngeraşul meu. Mama e cu tine. Te vei face bine. Linişteşte- te şi încearcă să respiri cît mai rar. Nu te speria. Voi ajunge la spital imediat după voi, bine? Îmi încheiam nasturii bluzei. Respiră rar, calm. I-am demonstrat cu cadenţa cuvintelor. Eram departe de a mă simţi calmă, dar altfel nu aveam cum s-o ajut pe Kikit. Rar şi regulat. Nu încerca să tragi prea mult aer în piept.

Cuvîntul rostit printre şuierături îmi frînse inima:

– Mammm-mii.

– Nu încerca să vorbeşti. Mi-am vîrît bluza în pantaloni, respiră doar rar, linişteşte-te. Bine, îngeraş? Nu ai voie să respiri adînc, ştiam că nu putea, te vei descurca cu respiraţii scurte şi să nu-ţi fie frică. Ai mai trecut prin aşa ceva. Ştii cum merge. Acum închid şi mă duc la maşină. Ne vedem la spital. Doctorii te vor face să te simţi mai bine, te vor ajuta să respiri, aşa cum au făcut-o de fiecare dată. O să te faci bine, da? Îmi trăsesem fermoarul de la blugi şi îmi căutam pantofii. Brody mi-i puse lîngă tălpi. Fii curajoasă. Încă puţin. Eşti aşa o fetiţă cuminte. Pot să vorbesc cu tati?

Mi-am imaginat-o dînd un ghiont telefonului, nu avea putere să facă altceva, şi chinuindu-se să respire.

– Da? rosti Dennis pe un ton speriat.

– Încearcă s-o calmezi. Am plecat. Ne vedem la spital.

După ce-am pus jos receptorul, Brody îmi dădu jacheta iar în cîteva clipe ne aflam deja pe drum. Teama pentru viaţa lui Kikit şi şoseaua alunecoasă transformară călătoria cu maşina într-un coşmar. Fulgii de zăpadă se înteţiseră. Vizibilitatea era redusă. Pe şosea nu exista

decît un plug pentru dezăpezire. Frica şi neputința îşi găsiră exprimarea în furie, împotriva lui Dennis care o lăsase pe Kikit să mănînce ce nu trebuia, împotriva echipelor de intervenție ale oraşului imaginîndu-mi că stau undeva la căldurică îndopîndu-se cu plăcintă cu mere pînă le venea cheful să curețe şoseaua de zăpadă, împotriva soartei care făcuse să ningă exact acum.

Nu ştiu dacă aş fi reuşit să parcurg drumul acela dacă aş fi condus maşina mea. Pînă şi *Range Rover*-ul lui Brody derapă de cîteva ori, dar Brody era un as al volanului. Am oprit în fața spitalului şi am parcat exact în spatele maşinii lui Dennis. Ştergătoarele lui se opriseră la mijlocul parbrizului şi erau deja acoperite de zăpadă.

Johnny stătea țeapăn pe un scaun din sala de aşteptare. În secunda în care ne văzu, țîşni în sus şi alergă spre noi. Mă luă de mînă şi începu să mă tragă.

– Ne pregăteam să luăm cina în oraş, dar era o coadă prea mare la mîncarea chinezească şi pizza, aşa c-am luat ceva de la *Mad Mel* şi am adus mîncarea acasă. Tata a scos toate alunele din salată, aşa că nu ştim ce a declanşat criza. După ce am terminat s-a ridicat de la masă şi a plecat în camera ei. Ajunseserăm la un separeu mic. Brody puse o mînă pe umărul lui Johnny oprindu-l în timp ce eu am intrat.

Kikit zăcea întinsă pe pat. Dacă fața nu i-ar fi fost umflată ar fi fost înghițită complet de masca de oxigen care o acoperea. Nu-mi dădeam seama dacă horcăitul se mai potolise; masca înăbuşea orice sunet. Vedeam pete mari şi roşii pe piept şi după cum se zvîrcolea îmi imaginam că le are peste tot. Una din mînuțele ei fusese conectată deja la un aparat. I se măsura tensiunea arterială. Lîngă ea se aflau doi doctori cu stetoscoape, o soră, două perfuzii şi Dennis care o ținea de mîna liberă

aplecîndu-se spre ea, vorbindu-i încet. Tonul îi era liniştitor în contrast total cu privirea plină de panică îndreptată spre mine.

– A venit şi mami, spuse el. Se dădu la o parte ca să-mi facă loc, dar continuă să o țină pe Kikit de mînă.

– Bună, îngeraş. Am mîngîiat-o pe păr. Era umed. Urmele lacrimilor coborau spre tîmple, un rezultat al acelor din venă. Pielea îi era înroşită. Vezi, ți-am spus că voi veni. Cum te simți, puişor? E mai bine?

Pe fața ei inflamată ochii erau mici şi înspăimîntați. Se uita la mine apoi îi închise. Ai mei se îndreptară spre doctori.

– Probabil că o să dureze mai mult, spuse cel mai în vîrstă. Criza era deja destul de avansată cînd soțul dumneavoastră i-a făcut prima injecție.

Dennis arăta distrus. Vocea îi era joasă şi răguşită.

– Ar fi fost şi mai tîrziu dacă Johnny n-ar fi auzit-o. Salata avea cîteva bucăți de alune. Le-am curățat cu atenție şi am crezut că le-am aruncat pe toate. A mîncat deja un hamburger şi jumătate din salată după care a spus că s-a săturat. Probabil c-a început să se simtă prost dar n-a vrut să spună nimic.

Bineînțeles că n-a vrut să spună nimic, mi-am zis eu gata să-mi ies din fire. Ultima ei criză precedase despărțirea noastră. Făcuse fără îndoială legătura între cele două evenimente.

– Trebuie să-şi fi închipuit că mă voi supăra, continuă Dennis, şi nu e de mirare. N-ar fi fost pentru prima oară, se apecă din nou spre ea, dar nu sînt supărat, Kikit. E numai vina mea. N-am scos toate alunele din salată.

Ochii ei rămaseră închişi. Iar cînd o lacrimă mică scăpă din colțul ochiului Dennis scoase un sunet disperat.

– Nu e vina ta, puişor. Nimic din ce se întîmplă nu e din vina ta. Ar fi trebuit să controlez cum te simţi ceva mai devreme, dar am încercat să fac în bucătărie toate acele lucruri pe care le face mami. Te iubesc, Kikit. Apoi se întoarse spre mine şi mă întrebă îngrijorat. Unde e Johnny?

– Afară cu Brody.

– Se învinovăţeşte că n-a auzit-o mai devreme.

Am şters lacrima de pe faţa lui Kikit, şi mi-am lăsat mîna pe ea ca să simtă că o ating.

– N-a fost vina lui.

– A fost vina mea.

„Şi încă cum", spuse o voce din mine. „Era în grija ta. Era treaba ta să fie în siguranţă. Acum s-a îmbolnăvit deja de două ori cînd eu n-am fost prins prin preajmă".

Dar vocea furioasă dispăru repede.

– N-a fost nici vina ta. Reacţiile alergice apar pe neaşteptate. Ai încercat s-o eviţi. Cel puţin de data asta ştim motivul.

Doctorul pompă aparatul de măsurat tensiunea apoi luă pulsul lui Kikit. Îi puse stetoscopul la piept, ascultă, apoi luă seringa dată de soră. În clipa aceea Dennis o strînse mai tare de mînă iar eu mi-am apăsat palma de fruntea ei, m-am aplecat şi i-am vorbit tot timpul cît i se făcu injecţia. Faptul că abia dacă scoase un sunet indica cît de rău se simţea.

– Data trecută a fost o bomboană, spuse Dennis aproape de urechea mea.

M-am uitat repede la el şi am şoptit:

– Ce?

– O bomboană, repetă el destul de calm ca ea să nu se sperie. Cîteva zile mai tîrziu am găsit staniolul în camera ei. O bomboană de care n-am mai auzit. Pe lista

de ingrediente erau trecute şi alunele, dar n-am crezut că le-a mîncat în mod intenţionat. Aşa că m-am dus să cumpăr o cutie cu bomboane. Aveau un gust plăcut. N-a citit ce conţineau şi n-a ştiut de alune.

Mi-am aminit rapid de agonia trăită atunci, întrebîndu-mă ce putuse mînca, cum o puteam proteja de ce nu ştiam, ca să nu mai amintesc de teama c-ar fi putut exista într-adevăr ceva în mîncarea pregătită de mine şi lăsată în frigider, iar în tot timpul ăsta Dennis ştiuse adevărul.

L-am privit fără să-mi vină să-mi cred ochilor. Spre meritul lui nu întoarse capul.

– A ştiut că s-a întîmplat din cauza bomboanei? am întrebat.

Dennis dădu scurt din cap. Bineînţeles că ştiuse. Aşa se explica de ce criza n-o speriase mai mult decît de obicei. Explica şi de ce plînsese atît de tare şi se învinovăţise în ziua cînd aflase că urma să ne despărţim.

Nu-mi spusese nimic de bomboană. Mă întrebam dacă o făcuse la indicaţiile lui Dennis. Dar mă întrebam şi altceva.

– Şi medicamentul? am şoptit eu.

Îşi clătină capul.

– Nu l-am găsit. Ţi-o jur.

Un sunet scos de Kikit, un ţipăt mic din spatele măştii îmi îndreptă din nou atenţia asupra ei, dar ochii îi rămaseră închişi.

– Sînt aici, puişor. Va fi bine. Mama şi tata sînt aici. Doctorii vor face să-ţi treacă. Stai cuminte, eşti o fetiţă aşa de curajoasă.

Am continuat să-i vorbim cu schimbul folosind acelaşi ton liniştitor. Sora îi înlocui perfuzia. Doctorii îi făcură încă o injecţie, apoi după o perioadă de timp încă una.

De obicei partea cea mai cumplită se termina într-o oră sau două, iar în a treia eram deja în drum spre casă. De data asta a fost altfel. Horcăitul nu voia să cedeze.

Dennis ieşi din cameră ca să vadă de Johnny. M-am uitat la uşă cînd fu deschisă de o soră. De partea cealaltă Dennis stătea cu braţele în jurul lui Johnny. Se întoarse după cîteva secunde. Mă simţeam mai bine cu el alături, mai puţin singură.

Ceva mai departe de pat doctorii se sfătuiau ce tratament să aplice în continuare. Vorbeau în şoaptă, iar chipurile le erau grave. Ştiam ce-i îngrijora. Dacă Kikit nu reacţiona la injecţii se afla într-un mare pericol. Dacă căile respiratorii continuau să se umfle se putea sufoca.

Dennis şi cu mine am schimbat priviri îngrozite.

Doctorii reveniră lîngă pat. Unul dintre ei fixă mai bine masca de oxigen. Celălalt controlă cu stetoscopul plămînii lui Kikit. Cel care ţinea masca mări volumul oxigenului. Cel care îi controla plămînii verifică tensiunea. Cu feţe palide şi ochi îngrijoraţi ascultau, urmăreau şi aşteptau iar noi ne uitam la ei înfricoşaţi.

„Faceţi ceva", îmi venea să strig, ştiam însă că nu puteau face nimic altceva. Un tub în trahee nu putea da suficient aer cînd capacitatea plămînilor era prea redusă. Şi nu puteau risca nici o supradoză de medicamente cu toate consecinţele pe care le implica.

Ochii lui Kikit erau închişi. Faţa avea o nuanţă vineţie. Doctorii începuseră şi ei să-i vorbească, dar spre deosebire de noi care o făcusem cu blîndeţe, tonurile lor erau poruncitoare.

Cred c-am murit de zece ori stînd acolo şi privind neputincioasă cum respiraţia îi devenea tot mai slabă şi sacadată. Lacrimile îmi şiroiau pe faţă. Am simţit braţul

lui Dennis în jurul meu, i-am auzit vocea înnebunită.

– Haide, Kikit haide, apoi îndemnurile mai insistente ale doctorilor. M-am rugat în gînd disperată şi mi-am pus o mînă la gură ca să înăbuş strigătul îndurerat cînd sunetul sacadat al respiraţiei se mai potoli.

A trecu o eternitate pînă am auzit vocea uşurată a doctorului.

– Aşa, draga mea. Acum este mai bine. Mi-am dat seama abia atunci că nu murise ci trecuse de momentul critic. Criza încetase. În următoarele minute am uitat să mai respir aşteptînd ca faţa să-i revină la culoarea normală. Apoi am zîmbit printre lacrimi şi am oftat uşurată.

Abia atunci l-am văzut pe Dennis. Stătea cu spatele lipit de perete, aplecat din talie, cu mîinile pe genunchi, scoţînd aceleaşi sunete ca şi mine, dar mult mai puternice. I-am atins umărul. Îşi lăsă capul mai jos, păru să-şi revină, apoi îşi şterse faţa cu palmele. Cînd îşi îndreptă spinarea ochii îi erau roşii, dar era destul de stăpîn pe sine. Nu m-am împotrivit cînd şi-a pus braţele în jurul meu. Ne-am strîns o clipă bucurîndu-se că fetiţa noastră scăpase cu viaţă, apoi ne-am dus lîngă ea.

Kikit îşi reveni încet dar sigur. Cînd m-am convoins c-a scăpat de orice pericol am plecat să-l caut pe Johnny. Era tot cu Brody chiar lîngă separeul lui Kikit. Brody stătea pe un scaun cu spatele lipit de perete, iar Johnny între genunchii lui. Nici unul din ei nu ştia cît de complicată fusese situaţia, dar cînd am apărut îşi îndreptară umerii, feţele lor punîndu-mi aceeaşi întrebare.

M-am lăsat jos sprijinindu-mă cu o mînă de genunchiul lui Brody şi am reuşit să schiţez un zîmbet obosit.

– Rezistă.

– Asta ce vrea să însemne? întrebă Brody.

– Că începe să reacționeze la medicamente. Dar un timp vom mai rămîne aici. Vor dori probabil s-o interneze.

Ochii lui Johnny se măriră devenind şi mai întunecați.

– De ce?

– Respirația n-a revenit încă la normal.

– S-a mai întîmplat şi altă dată, dar au lăsat-o acasă.

– Acum tensiunea este scăzută. Îi dau medicamente ca să o mărească, dar e mai bine să fie administrate intravenos.

– Se va face bine?

– Se va face bine, am spus simțindu-mă uşurată. Se va face bine, am repetat eu în şoaptă cu toate că ştiam că nu voi respira liniştită pînă n-o voi vedea pe Kikit sărind din pat şi luînd-o la fugă pe coridor. Mă gîndeam să mă întorc la ea cînd Johnny îmi spuse grăbit:

– Tati a căutat alunele, a verificat cu mare atenție. Ar fi trebuit să-l vezi cum examina fiecare frunză şi felie de roşii. A strîns o grămadă destul de mare pe un şervețel.

M-am aşezat pe banca de lîngă Brody, dorind să prind puteri de la el, apoi m-am întors spre Johnny. L-am trecut pe genunchii mei. L-am strîns tare la piept şi i-am şoptit cu buzele lipite de păr:

– Nu-l învinovățesc pe tata. Se mai întîmplă, oricît de multă grijă am avea.

– Ar fi trebuit să-l vezi cum a controlat bomboanele de la Hallowen. Citeşte etichetele de pe toate conservele. Ne sileşte să mîncăm pîine de secară numai pentru că e mai sănătoasă.

Am detectat nota de scîrbă prezentă involuntar alături de laude. L-am strîns mai tare.

– A fost un tată grozav. Aşa cum e şi acum. N-a

părăsit-o pe Kikit decît ca să vadă ce faci tu. Va rămîne aici cu mine ca să fim siguri că totul e în regulă. Tu însă ai nevoie de somn.

– Nu. Nu sînt obosit.

– Mîine mergi la şcoală

– Nu mă duc dacă Kikit e tot aici.

– Ba da. Cine altcineva i-ar putea spune învăţătoarei? Şi să aducă bileţele scrise de colegii ei?

– De ce i-ar trimite bileţele? N-au mai făcut-o niciodată. Se întoarce acasă prea repede şi merge imediat la şcoală. De ce i-ar scrie bileţele? E mai bolnavă ca altă dată?

M-am uitat la Brody. Îşi petrecu un braţ pe după umerii mei şi mă trase mai aproape.

– A fost mai bolnavă, i-am spus lui Johnny, dar acum se simte bine. Cu fiecare minut care trece se simte tot mai bine. Dar s-ar putea să lipsească o zi sau două de la şcoală.

– Şi noi, comentă el. Dacă va continua să ningă tot aşa n-o să mai mergem la şcoală. Vreau să stau aici cu voi.

– Ştii ce ne-ar ajuta cel mai mult? Să ştim că eşti acasă în siguranţă. Dacă ai rămîne aici ne-am face griji pentru tine. Brody te va duce acasă înainte ca drumurile să fie complet înzăpezite.

Urmă o pauză.

– Acasă?

Aşa mi se părea normal. Părea locul cel mai potrivit pentru el. Jenovitz afirmase că-mi place să controlez destinul celorlalţi. Poate avea dreptate. Poate Johnny nu avea nevoie de ceva normal, obişnuit.

– Unde ţi-ar plăcea să mergi?

Johnny se gîndi cîteva clipe, apoi ridică din umeri.

– Nu ştiu. Se uită la Brody. Tu unde mergi?

– Mă gîndeam să mă duc la far, spuse Brody. Mîncarea e gata pregătită. Apoi mai este şi Valentino. Bietul de el a rămas singur. Nu ştiu cum te simţi tu, dar mine nu-mi place să rămîn singur. Nu în seara asta. Şi nu cu toată zăpada din jur. Nu după spaima prin care am trecut.

Urmă o altă pauză, apoi Johnny mi se adresă mie:

– Crezi că tata se va supăra?

Am zîmbit.

– Nu, nici vorbă.

Am petrecut încă o oră la salonul de urgenţe, apoi Kikit fu internată. Cu toate că-şi revenise, respiraţia îi era neregulată, iar faţa destul de umflată ca doctorii să dorească s-o ţină sub observaţie.

Au instalat-o în salonul copiilor într-o cameră cu două paturi, al doilea fiind liber. Doctorii şi surorile ne-au lăsat singuri promiţîndu-se să se întoarcă. Imediat ce uşa s-a închis în urma lor m-am urcat în pat şi am aranjat-o cu grijă pe Kikit lîngă mine. După cîteva gemete scurte adormi lăsîndu-ne pe mine şi pe Dennis singuri pentru prima oară de la începutul acestui coşmar. După ce am schimbat cîteva priviri, Dennis spuse:

– De ce nu te bucuri?

M-am uitat la el năucită.

– S-a îmbolnăvit cît a fost în grija mea, insinuă el. După toate cîte le-am spus despre tine ai dreptul să-mi plăteşti cu aceeaşi monedă. Era şi aşa destul de supărată pe mine. Unde ţi-a dispărut furia?

O simţisem ceva mai devreme. Dacă mă gîndeam

bine aş fi putut-o readuce la suprafaţă, dar nu părea să merite efortul. Eram lipsită de vlagă, fusesem stoarsă de orice putere. Mi se părea mai logic să-mi îndrept dramul de energie care îmi mai rămăsese ca să mă îngrijesc de Kikit.

I-am răspuns lăsîndu-mi capul peste al ei şi închizînd ochii.

Am ţinut-o în braţe cu schimbul, am stat în picioare, pe scaun, ne-am plimbat de colo colo. Doctorii şi surorile intrau şi plecau părînd mulţumiţi de îmbunătăţirea condiţiei ei. Eu n-o vedeam aşa de uşor pentru că nu mă depărtasem de ea nici o clipă, pe deasupra eram încă zguduită de criză. Dar i-am urmărit îndeaproape în timp ce o consultau iar gesturile lor de satisfacţie m-au liniştit.

Pe la miezul nopţii am început să mă simt uşor ameţită şi mi-am dat seama că sărisem peste cină. I-am spus lui Dennis iar el s-a oferit să plece să cumpere ceva de mîncare, dar îngrijorarea din ochii lui cînd se uită de la mine la Kikit îmi dădu de înţeles că n-o făcea cu plăcere. Teama lui mă impresiona profund ca să renunţ.

Am găsit prăjituri şi suc într-un aparat instalat la capătul coridorului. L-am sunat pe Brody ca să văd dacă el şi Johnny ajunseseră cu bine acasă prin zăpada de trei centimetri şi se aflau în siguranţă la far mîncînd orez încălzit. M-am întors şi am găsit-o pe Kikit complet refăcută.

– Te simţi bine? întrebă Dennis.

Mi-am îndreptat ochii spre el.

– Da.

– Tremuri.

Mi-am pus braţele în jurul meu.

– În ultimul timp am văzut destule spitale cît să-mi ajungă pentru o viață întreagă.

Rămase tăcut. Apoi spuse:

– Îmi pare rău pentru Connie. Ți-a fost greu să stai cu ea?

– Da. Nu. Ciudat, dar am putut sta de vorbă cu Rona. În clipa de față face turul magazinelor.

– Rona?

Uimirea lui mă făcu să zîmbesc. Fusesem la fel de uluită.

– În afara unei mici catastrofe cînd a amenințat că va concedia pe unul din angajații noştri, se descurcă excelent. Ar fi trebuit să mă gîndesc mai devreme să-i ofer postul ăsta. Mi-am îndreptat atenția spre Kikit care deschise ochii. Bună, îngeraş.

– Mă mănîncă, mami. Masca de oxigen făcea ca vocea să-i sune aspră.

Mulțumită să am ceva de făcut am cerut unguet de la o soră şi am început să o ung. Ar fi fost un moment potrivt ca Dennis să ia şi el o pauză, dar a preferat să rămînă în cameră în timp ce întindeam crema, dîndu-mi un prosop după ce-am terminat. Kikit adormise la loc. Miezul nopții veni şi trecu.

– De ce nu te duci acasă? i-am sugerat eu. Nu e nevoie să stăm amîndoi aici.

Îşi clătină capul.

– Poți pleca. Eu nu vreau să rămîn blocat pe şosea din cauza zăpezii. Rămîn aici.

N-am plecat, bineînțeles, şi nu avea nici o legătură cu lipsa maşinii. Copilul meu era bolnav. Locul meu era aici.

Se părea însă că nici Denis nu voia să plece. Pe

măsură ce orele treceau luptîndu-mă cu amintirile legate de ultimele ore din viața lui Connie, bucurîndu-mă de optimismul care domnea în această încăpere, am început să mă gîndesc mai mult la Dennis. Fie că stătea pe scaun, pe marginea patului sau se sprijinea de perete ochii lui rareori se dezlipeau de fața lui Kikit. Să fi fost vinovăție? Iubire? Care dintre ele?

Arăta diferit. Obosit, da. Dar parcă şi îmbătrînit.

Îmi aminteam de ce-mi spusese Rona că odată cu moartea lui Connie ajunsese şi ea la maturitate. Situația lui Dennis era diferită. În primul rînd Kikit nu era pe moarte. În al doilea nu era copilul ei, ci tatăl.

Şi mi-am dat seama pentru prima oară că aşa şi arăta. Ca un părinte care împarte povara creşterii unui copil.

– Unde sînt Elizabeth şi Howard? am întrebat eu.

Păru surprind se întrebare

– În New Hamshire.

– Au aflat ce s-a întîmplat?

– Nu. Ar fi trebuit să le spun?

Am ridicat din umeri. Ştiam că Johnny şi Kikit treceau pe la ei cam o dată pe săptămînă, la fel ca pe vremea cînd fusesem încă împreună. Mai ştiam din cele spuse de copii că Dennis îi ducea cu maşina la şcoală, la sala de sport, la lecția de balet. Mă întrebasem deseori dacă Elizabeth nu se furişa în casă în timpul zilei ca să spele rufele murdare sau să umple frigiderul cu mîncare.

– Te-au ajutat cînd ne-am despărțit? am întrebat.

– Nu. Nu asta am vrut.

– Nu?

Nu mi-a răspuns imediat. Ochii îi rămaseră ațintiți asupra lui Kikit. În cele din urmă spuse:

– A început într-un fel, dar s-a terminat în cu totul

altceva. A început printr-o sfidare, dar s-a întors împotriva mea. Nu sînt cel mai rău tată de pe lume.

– N-am afirmat-o niciodată.

– Ai spus-o la tribunal.

– Avocata mea a considerat necesar să atragă atenția judecătorului că mă aflu într-o poziție mai avantajoasă ca să mă ocup de copii.

– A spus că nu sînt bun ca tată.

– Nu, Dennis.

– Păi aşa am simțit şi eu.

– Şi n-a fost plăcut, am remarcat eu sec.

În privirea pe care mi-o aruncă zvîcni o scînteie din vechea enervare. Apoi oftă, scînteia dispărînd.

Zăpada continua să cadă. Am urmărit-o pe fereastra camerei lui Kikit cum acoperă parcarea, copacii, casele din apropiere. Plugurile curățau străzile şi drumul de acces, apoi, peste două ore, o făcură din nou. Ninsoarea încetă la scurt timp înainte de ivirea zorilor.

Dennis rămase pînă dimineață apoi se duse acasă să facă un duş şi să-şi schimbe hainele. Se întoarse în mai puțin de o oră aducînd cu el sacul de voiaj al lui Kikit umplut cu Travis, Michael şi Joy, ursulețul ei favorit, o pijama şi papuci de casă.

M-a emoționat faptul că se gîndise să aducă animalele ei favorite şi o făcuse fără să se împăuneze. Că gestul lui se datora sentimentului de vinovăție sau grijii sincere nu mai conta, ştiam că doctorii nu-i vor da încă drumul iar dacă se va trezi înconjurată de prieteni se va simți mai puțin dezamăgită.

Dennis scoase păpuşile şi ursulețul aranjîndu-le în jurul pernei. Eu am scos pijamaua şi papucii punîndu-i pe noptieră. Apoi am vîrît mîna în sacul de voiaj. Mai era

ceva înăuntru. O simţeam după greutate.

Sacul era un fel de ghiozdan, prea mare ca să-l ducă zilnic la şcoală, dar numai bun pentru călătorii. Mai avea încă eticheta agenţiei de voiaj pe care Kikit mă făcuse s-o lipesc pe unul din buzunare.

Am pipăit, dar n-am simţit nimic. M-am uitat înăuntru, dar n-am văzut nimic. Am pipăit sacul de jur împrejur pînă am localizat partea mai grea, apoi am tras fermoarul unuia din buzunare şi am vîrît mîna înăuntru.

Inima încetă să-mi mai bată cîteva secunde înainte ca mîna să scoată afară fiola şi seringa care „nu fuseseră împachetate“ cînd copiii se întorseseră în octombrie din Cleveland.

Ochii lui Dennis erau aţintiţi asupra lor. O secundă m-am întrebat dacă uluirea nu era decît o mască. Apoi ochii i se îndreptară spre ai mei şi am văzut oroare care îmi dădu de înţeles că nu ştiuse că medicamentul se găsea acolo. Închise ochii, îşi masă capul şi ceafa.

– Dumnezeule, spuse el în cele din urmă. Ce porcărie!

A trebuit să întreb, a trebuit să aud cuvintele.

– N-ai ştiut?

– N-am ştiut. Întoarse capul cu o expresie dezgustată. Ce porcărie!

– N-ai ştiut că vor fi acolo? am strigat eu. Voiam să cred că bărbatul cu care mă măritasem şi rămăsesem căsătorită cincisprezece ani nu era atît de aiurit pe cît arăta în clipa aceea.

– N-am ştiut, mărturisi el. Mi-au dat de înţeles că totul va fi simplu. Fără complicaţii. Judecătorul a fost de acord încă din prima zi. N-am întîmpinat nici o problemă.

I-am fost recunoscătoare lui Kikit că îşi găsise tocmai acel moment ca să se trezească. Altfel aş fi fost tentată

să-i spun lui Dennis despre bilețelul lui Selwey, şi n-ar fi fost deloc o decizie înțeleaptă. Ne aflam încă pe cîmpul unei bătălii juridice. Carmen avea în mîini o armă sigură. Aveam încredere în ea c-o va folosi cu înțelepciune şi îi datoram această şansă.

Pînă la venirea lui Brody cu Johnny şi micul dejun am reuşit s-o spăl pe Kikit şi s-o îmbrac în pijamaua curată. Cum fața nu mai era inflamată, iar masca de oxigen fusese înlocuită de nişte tuburi vîrîte în nas începea să semene tot mai mult cu ea însăşi. Nu era deloc încîntată de prezența perfuziei, dar doctorii i-au promis că dacă se va face mai bine îi vor da drumul acasă spre sfîrşitul după-amiezei.

Dennis era blînd ca un mieluşel. Se ținu la o parte pînă ce Brody şi Johnny discutară cu Kikit înveselind-o cu glume. M-am dat şi eu la o parte. Lipsa somnului începea să-şi facă efectul.

Cînd Brody îmi propuse să mă ducă acasă să trag un pui de somn primul impuls a fost să refuz pe motiv că Kikit are nevoie de mine şi că dacă oboseam prea tare mă puteam întinde pe patul liber. Am ascultat de al doilea impuls legat tot de Kikit care acum că scăpase de orice pericol trebuia să ştie că se putea baza şi pe tatăl ei.

Aşa că Brody mă duse la far. Abia ce-am reuşit să fac un duş şi să mă tîrăsc pînă la pat că am primit un telefon de la Carmen care mă anunță pe un ton exuberant că se dăduse curs moțiunii de recuzare şi urma să luăm parte la audiere. Selwey ne va primi în după-amiaza următoare la două.

Nu numai atît, dar obținuse şi cifrele referitoare la cazurile trimise lui Jenovitz . Din cele douăzeci şi trei de

cazuri primite în ultimii trei ani în numai două din ele concluzia finală se deosebise de sentința dată de Selwey. Sentința finală a mai mult de jumătate din cele douăzeci şi unu rămase nu fusese diferită de hotărîrea inițială.

Am închis telefonul, i-am zîmbit lui Brody şi am adormit imediat.

Kikit începu să vorbească. Nonstop. Vocea îi era răguşită, respirația îi era un pic şuierată, mai avea pete roşii pe corp, dar fie că doctorii îşi spuseseră că nu putea fi prea bolnavă dacă reuşea să vorbească cu atîta vervă, ori i-a obosit complet. Indiferent de motiv la începutul după-amiezei era din nou acasă. Avusesem senzația că dacă l-aş fi rugat pe Dennis ar fi lăsat-o să vină la far, dar Kikit avea nevoie de amîndoi şi sinceră să fiu nu voiam să-l văd pe Dennis în noua mea locuință.

Pe de altă parte, Dennis nu se împotrivi deloc prezenței mele în vechea noastră casă. Se ocupă s-o instaleze confortabil pe canapeaua din sufragerie, atent să aibă tot ce-i dorea inimioara – draga de ea îl trimitea încoace şi încolo, ba după una, ba după alta, rămăsese la fel de spăşit, dus pe gînduri, uneori aproape absent... Atitudinea lui nu mai sugera nici pe departe aroganță, înfumurare sau frivolitate. Nu eram sigură dacă fusese zguduit de criza lui Kikit sau trăise un fel de epifanie, dar era diferit. Aveam impresia că privea cu alți ochi evenimentele din ultimele două luni.

Cel puțin aşa speram. Nu terminasem încă unul cu celălalt. În ciuda optimismului debordant al lui Carmen, nu eram pregătită să vînd pielea ursului din pădure. Chiar dacă cîştigam tutela copiilor mai rămînea de rezolvat problema divorțului.

Pe la jumătata după-amiezei Johnny era afară dîndu-se cu sania împreună cu prietenii, Brody plecase la birou, iar eu îi cîntasem lui Kikit pînă adormise. Am ațipit pe canapea lîngă ea şi m-am trezit simțind mirosul de cafea. Am pornit spre bucătărie. Dennis era la fereastră ținînd în mînă o cană cu cafea aburindă.

– Sînt adînc impresionată, am spus. Cînd se uită la mine am arătat cu degetul spre aparatul de făcut cafea. Apoi privirea îmi fu atrasă de o tavă cu pui pregătit aşa cum îi plăcea lui Kikit gata să fie pus la cuptor şi am fost din nou impresionată. Ingredientele erau la locul lor, farfuriile spălate şi puse la uscat. Bucătăria strălucea de curățenie. Dennis mîrîi.

– E uimitor cîte poate face un bărbat atunci cînd nu are de ales.

Mi-am umplut o ceaşcă cu cafea şi m-am sprijinit de masă. Dennis privea din nou pe fereastră. Odată cu lăsarea serii zăpada din curtea din spate devenea tot mai albăstruie.

– Cînd se întoarce Johnny? am întrebat.

– Curînd. N-a vrut să plece.

– De ce?

– Pentru că eşti aici. A plecat doar cînd i-am spus că vei rămîne la cină.

Mărturisirea lui m-a luat prin surprindere. Nu cu mult timp în urmă Dennis ar fi preferat să moară de decît să recunoască că Johnny şi Kikit mă voiau lîngă ei.

– Heuber m-a sunat acum cîteva minute, spuse el şi duse cana la gură.

Da. În legătură cu noua audiere.

L-am urmărit înghițind cafeaua şi coborînd cana, l-am urmărit frecîndu-şi de margine degetul arătător şi strîngînd buzele. Cînd îşi ridică ochii spre mine în ei se

putea citi resemnarea.

– Vei aborda problema cu Adrienne?

– Numai dacă mă sileşti. Cum de m-ai putut minţi în tot timpul ăsta? Cum de m-ai minţit ştiind că, mai devreme sau mai tîrziu, adevărul va ieşi la lumină?

El înălţă din umeri

– Au existat momente că am fost destul de îngrijorat.

– Pentru c-aş fi aflat?

– Şi din cauza asta.

– Ar fi fost atît de îngrozitor să-mi fi spus ce s-a întîmplat atunci cînd te-am întrebat prima oară?

– M-am temut că vei divorţa de mine. Mă fulgeră cu privirea. Hai, fii sinceră. Ai fi făcut-o.

Poate că da, poate că nu.

– Ai fi făcut-o, spuse el. O foloseşti acum împotriva mea.

– Dacă va fi singura cale ca să-mi iau copiii. Dar nu despre asta va fi vorba la audiere.

– Nu?

– Avem dovezi c-a existat ceva dubios între Selwey şi Jenovitz. Vrem ca Selwey să renunţe la judecarea cazului.

Am sorbit din cafea. Era mai tare decît o făceam eu de obicei, dar bună.

– Am concediat-o pe Phoebe, spuse el fără să se întoarcă.

– Ai concediat-o?

– Am concediat-o, am rupt relaţia cu ea, ia-o cum vrei. N-a avut nici un drept să caute fişele alea medicale. Dacă m-ar fi întrebat i-aş fi spus să n-o facă. Avortul a fost mai mult vina mea decît a ta.

Am fost atît de buimăcită că a trecut un minut pînă am reuşit să vorbesc din nou. Aş fi putut spune „mulţu-

mesc“, dar n-am făcut decît să întreb:

– A fost greu să te desparţi de ea?

– Nu atît de greu pe cît mi-am închipuit.

– O iubeşti?

– Nu. La început am crezut că da. Am lucrat împreună ca să obţin tutela copiilor şi un aranjament cît mai avantajos la divorţ. Apoi s-a întîmplat ceva ciudat. Am descoperit că-mi plac copiii mei. Se uită la mine. Lui Phoebe nu-i plac copiii.

– Aha. I-a întîlnit pe ai noştri?

– Nu. N-am ajuns atît de departe.

– Numai sex şi legi. Fără familie.

Se răsuci brusc spre mine gata să mă contrazică. I-am văzut sclipirea din ochi. Apoi aceasta se stinse, iar Dennis se întoarse iar spre fereastră.

– Ce-au vrut să însemne toate astea? am întrebat. Aş vrea să ştiu.

– Şi eu, spuse el cu o notă de exasperare în voce.

– Te-ai amorezat de Phobe înainte sau după ce ai discutat cu ea despre divorţ?

– După.

Am răsuflat ciudat de uşurată. Dacă tot se întîmplase, după era mai uşor de suportat.

– A fost atît de... de partea mea, spuse el părînd pierdut în gînduri. Mi-a spus că am dreptate, iar tu greşeşti. Mi-a spus că sînt deştept. I-a plăcut înfăţişarea mea.

– Şi mie mi-a plăcut.

– Mda, îngînă el, dar e altfel dacă ţi-o spune cineva nou. Te aştepţi ca soţiei să-i placi. Dar e cu totul altceva cînd îţi dai seama că trezeşti interesul unei femei tinere, frumoase, puternice şi care nu are nici o obligaţie să-ţi spună că te place. E mult mai surescitant.

– Şi măgulitor.

– Îhm. Probabil c-a fost un fel de criză a vîrstei mijlocii, cel puțin cu ea. Dar partea cu afacerile mi-a fost foarte greu. A existat o vreme cînd toate au mers strună, apoi n-a mai rămas nimic din flerul meu.

I-aş fi putut atrage atenția că lucrurile nu merseseră deloc strună, că flerul lui era apă de ploaie. Doar un pic de ajutor din partea răposatei Adrienne Hadley. Dar nu voiam să compromit atmosfera prietenoasă. Părea să se simtă la fel ca mine – obosit, îmblînzit, binevoitor, acum că Kikit nu mai era în pericol. Trebuia să lămurim situația atît de dragul nostru cît şi al copiilor.

– N-ai vrut niciodată *WickerWise?* am întrebat.

El pufni dispreţuitor.

– Ce să fac cu toată răchita aia? Habar n-am de nuiele şi trestie.

– Ai făcut-o pentru bani? Pentru *Pittney?*

El dădu din cap, goli ceaşca şi se sprijini cu spatele de pervazul ferestrei uitîndu-se la mine.

Atitudinea i-ar fi putut indica nonşalanța dacă n-aş fi observat rezerva şi prudența din ochi.

– Vrei să mă sileşti să vînd *WickerWise?* am întrebat.

Zîmbetul lui se lărgi.

– Nu mai pot, nu-i aşa? Ai aflat despre Hadley.

– Dacă n-aş fi aflat, m-ai fi silit să-mi vînd firma? Ştii foarte bine cît de mult înseamnă pentru mine compania asta pe care am pus-o singură pe picioare?

El se încruntă, lăsîndu-şi capul în jos.

– Probabil că nu.

– Ca să vezi.

Se uită la mine pe chip apărîndu-i o expresie cumva tandră.

– Te-am ascultat cîntîndu-i lui Kikit. Vocea ți-e la fel de limpede ca acum douăzeci de ani. Îți vine să crezi c-a trecut atît de mult timp? Douăzeci de ani. M-am îndrăgostit de sunetul acela clar. Coborî ochii şi se uită la cana din mînă. A fost bine cînd cîntam împreună.

– Da.

– Cît timp am cîntat ne-am înțeles. Apoi am încetat să mai cîntăm şi totul s-a dus naibii.

O explicație mult prea simplă. Dar mă gîndisem şi eu la ea.

– Cîntatul a fost unul din lucrurile bune pe care le-am avut împreună. Au fost şi altele. Copiii, de exemplu. Nu regret căsătoria noastră, dacă nu pentru altceva atunci pentru copii.

– Ce s-a întîmplat cu noi?

Îmi pusesem aceeaşi întrebare. Răspunsul lui de atunci fusese plin de acuzații. Mă considerase vinovată pentru depărtarea dintre noi. Aveam tot dreptul să întorc rolurile, dar n-am făcut-o. Aşa extenuată cum eram, după chinurile prin care trecuse Kikit, mă simțeam mai puternică ca în aceste ultime luni. Fusesem obligată să fac lucruri care nu-mi plăceau. Acum puneam din nou stăpînire pe viața mea.

– Avem nevoie de lucruri diferite, am spus eu. Nu sînt potrivită pentru tine. N-ar trebui să te iei la întrecere cu soția. N-ar trebui să te lupți ca să arăți cine se pricepe mai bine la afaceri sau cine e mai bun cu copiii. Ai nevoie de o persoană delicată care să se bazeze pe tine, să te privească cu respect şi admirație, iar fiecare cuvînt al tău să fie lege pentru ea. Eu, pe de altă parte, am spus schițînd un zîmbet silit, am o mare încredere în forțele proprii. Sînt expertă în materie. Am fost încă de la

opt ani. Aşa că m-am aşteptat la alte lucruri într-o căsătorie.

– Spre exemplu?

– Siguranța de a ști că nu voi fi lăsată niciodată singură.

Dennis nu răspunse decît peste cîteva minute.

– În privința asta cred c-am dat-o în bară.

N-am spus nimic. O mulțime de gînduri mi se învălmăşeau prin minte. Oricît de nesuferit mi-ar fi fost Jenovitz unele din lucrurile spuse de el păreau adevărate.

– Poate c-am prea multă încredere în mine.

Dennis rămase tăcut. Un semn bun. Nu se zburlise la mine. Am continuat:

– Uneori nu ascult. Găsesc soluții şi le impun. Preiau conducerea fără să dau cuiva vreo şansă, chiar şi atunci cînd o doresc, cînd au nevoie de ea.

Cum Dennis rămase la fel de tăcut, m-am uitat la el. Îmi zîmbea cu blîndețe.

– Nu te contrazic.

– S-o luăm de exemplu pe Kikit. Am vorbit mai departe pentru că subiectul ne afecta pe amîndoi. Poate citi. Ştie să citească numele tuturor alimentelor la care e alergică. Va trebui s-o învățăm să se uite la ingrediente şi să aibă singură grijă de ea. Va trebui să-i dăm ei puterea de a hotărî, nu s-o păstrăm pentru noi. Iar asta înseamnă să cedăm puțin. Am adăugat calmă: Va trebui să învăț s-o fac mai des.

Dennis îşi studia din nou cana. Cînd îşi ridică ochii am citit în ei o vulnerabilitate care îmi merse drept la inimă. Îmi reaminti deodată de toate momentele frumoase ale căsătoriei noastre, de senzația de căldură, de afecțiune, şi da, iubire care ne ajutaseră să parcurgem

împreună toţi aceşti ani. În acea fracţiune de secundă am regretat posibilităţile pe care le avusese căsătoria noastră. În acea fracţiune de secundă am vrut să-l consolez pe Dennis.

– Mai avem vreo şansă? întrebă el.

Acea primă fracţiune fu urmată de alta. Îmi amintea de tot ce nu spusese, despre Dennis şi căsătoria noastă, toate acele lucruri care apăruseră la suprafaţă după ce Dennis îi pusese capăt. Lucruri ca nechibzuinţă, lipsa loialităţii şi slăbiciune morală. Iar de partea cealaltă a balanţei se afla Brody.

Am zîmbit trist şi am clătinat din cap.

– Ar fi mai bine să rămînem prieteni. Sînt dispusă să încerc dacă eşti şi tu de acord. Ce zici?

Am stat în casă pînă copiii au mîncat şi s-au dus la culcare, apoi i-am lăsat în grija lui Dennis simţindu-mă mult mai liniştită. Am pornit spre far, m-am răzgîndit şi m-am îndreptat spre casa lui Brody.

Cînd am ajuns acolo abia îmi mai reţineam nerăbdarea. Am pus balansoarul şi masa pe planşa de lucru şi le-am studiat. Împletitura nouă era aproape gata şi nu mă puteam declara mulţumită de munca mea. În ultimele zile fusesem încordată şi neatentă iar starea mea de spirit se reflectase în tremurul mîinilor.

Acum dispuneam de toată concentrarea necesară. Cu o răbdare infinită, am scos firele care nu-mi plăceau cum le împletisem, am înmuiat altele şi le-am împletit la loc. S-au potrivit perfect. Cu o grijă la fel de mare am împletit firele lipsă în locurile încă goale. În seara aceea mă simţeam teribil de inspirată. Degetele îmi lucrau ca vrăjite.

Am făcut un pas înapoi şi mi-am admirat opera. Oricît de deprimant ar fi arătat piesele astea de mobilier cu găurile în ele, acum erau restaurate. Nu erau încă perfecte. Firele noi trebuiau să se usuce înainte să pot garanta rezistența lor, iar după aceea urma o nouă curățare şi şlefuire cu şmirghelul, apoi vopsitul. Speram să-mi reuşească o nuanță anume de verde. Şi dacă nu-mi va reuşi cu primul strat, voi reuşi cu al doilea.

Dacă firele n-ar fi fost încă ude m-aş fi apucat imediat de vopsit. Mă simțeam atît de plină de energie. Dar soarta făcu ca în pragul uşii să apară Brody, iar energia mea se canaliză într-o cu totul altă direcție.

Capitolul 18

În după-amiaza următoare pe Federat Street sufla un vînt năpraznic, însă tremurul meu se datora nu numai frigului ci şi emoţiilor. Îmi aminteam mult prea bine de acea primă dată cînd venisem aici, cînd Dennis fusese cel care pusese condiţiile. Acum era rîndul meu. Dar în ciuda circumstanţelor noi erau prea multe în joc ca să mă simt mulţumită de situaţie.

Carmen şi cu mine ne aflam undeva în spate aşteptînd să fim chemate. Îi dăduse deja asistentei o copie a biletului lui Selwey, plus o analiză efectuată de experţi asupra cazurilor date de Jenovitz, prezentate odată cu moţiunea de recuzare.

Cum Dennis şi Art Heuber se aflau cu cîteva rînduri mai în faţă nu le vedeam expresiile de pe faţă.

Discutasem puţin cu Dennis în hol, mai mult ca să treacă timpul pînă la sosirea avocaţilor noştri. Ne-am simţit amîndoi stînjeniţi. Nu conta că acasă trebuia să

părem prietenoşi. În locul ăsta eram adversari.

Rămăsese acasă toată dimineața cît eu mă ocupasem de Kikit. Atunci, la fel ca acum, atitudinea lui fusese concilatorie, umerii împovărați.

– „Cazul Raphael“ strigă aprodul.

Am ocupat aceleaşi locuri ca în octombrie: Dennis, Art, Carmen şi cu mine, exact în această ordine. Selwey luă dosarul lui Carmen de la asistentă şi-l citi în fața noastră în picioare şi legănîndu-se. Am observat cu mare satisfacție clipa cînd legănatul a încetat. Citi mai departe cu buzele făcute pungă, apoi puse hîrtiile jos şi se adresă lui Carmen:

– Eşti conştientă de faptul că clienta dumitale a comis un furt?

– Nu, onorată instanță, i-o trînti Carmen fără milă. Din moment ce plăteşte din buzunarul ei inspectorul autorități tutelare care întocmeşte ancheta socială conținutul dosarului îi aparține. Nu cred că domnul Jenovitz o va da în judecată. Nu cred că va dori să ne prezentăm cazul în fața juraților. Arătă cu bărbia spre documentele de pe masa lui Selwey. Nu cred c-ar dori ca toate cifrele acelea să fie cunoscute. Poate dumneavoastră n-ați avea nimic împotrivă să le facem cunoscute.

Fireşte c-ar avea. Se vedea clar din comportamentul lui. Totul la el era mărunt, aspru, furios.

– Ce anume doreşti?

– E scris în petiție, spuse Carmen scutindu-l de o declarație publică. Îi cerusem să renunțe la caz, să anuleze hotărîrile anterioare împotriva mea şi să respingă procedura.

Selwey pufni şi replică:

– Cazul mi-a fost prezentat pentru a rezolva problema a doi minori. Ce se va întîmpla cu ei?

Îi răspunse Art Heuber.

– Onorată instanță, clientul meu doreşte să renunțe la tutela minorilor.

– Şi cum rămîne cu acuzațiile făcute la început? Nu le-am visat. Nu eu v-am căutat. Voi ați venit la mine.

Art Heuber vorbi din nou:

– Clientul meu a acceptat să-şi retragă acuzațiile. Părinții vor să stabilească singuri tutela copiilor.

– Dacă părinții n-au fost în stare s-o facă cu două luni în urmă de ce ar fi în stare acum?

– Părțile au inițiat un dialog, spuse Heuber.

Selwey îşi mişcă brațele, roba fluturînd în jurul lui şi făcîndu-l să arate ca un curcat furios.

– Totuşi, ce s-a întîmplat cu acele acuzații?

– A fost vorba de o neînțelegere.

– O neînțelegere? Ai făcut tribunalul şi autoritatea tutelară să-şi piardă timpul din cauza unei „neînțelegeri"? Fluturînd mîna, îşi făcu o însemnare pe o bucată de hîrtie. Cazul se respinge. Cine urmează? întrebă el întorcîndu-ne spatele şi pornind spre celălalt capăt al podiumului.

Şi iată cît de repede se terminase totul. Am ajuns pînă la treptele tribunalului, apoi picioarele îmi cedară, de data asta de fericire. M-am sprijinit de un zid de piatră şi am tras adînc în piept aerul rece al lui decembrie. Cu fiecare respirație mă simțeam mai liberă, mai uşurată. Stăteam mai dreaptă. Cînd Carmen mi se alătură, zîmbetul ei era la fel de spontan şi satisfăcut ca al meu.

– Ai făcut o treabă bună, am spus eu.

Buzele ei tremurară uşor.

– E aşa de bine să stai acolo ca o doamnă fără să scoți un cuvînt şi să-i laşi pe ceilalți să se zvîrcolească.

– N-aş fi avut nimic împotrivă dacă l-ai fi acuzat în gura mare pe ticălosul ăla de înfumurat de lipsă de etică.

– Acuzațiile urmează şi ele, promise Carmen. Scrisoarea aia va face turul tribunalelor pînă Selwey va fi silit să demisioneze. Bănuiesc că nu va circula prea mult. Se va opri la comisia de corupție. Fii sigură că Selwey va dispărea cît de curînd. Jenovitz va trebui să mănînce dintr-o altă troacă. Şi poate nu va mai obține sumele avantajoase care să-i permită să se pensioneze cu un cont mare în bancă. Dar n-o să moară de foame.

– A făcut-o deci pentru bani. Ce obținea Selwey?

– Satisfacție personală. Dominare. Putere. Acum le va pierde pe toate. Aşa şi trebuie. Ce ți-a făcut e inacceptabil. Nu aşa funcționează sistemul nostru judiciar.

Dennis ieşi dintre două coloane de piatră şi se opri pe treapta de sus a tribunalului privind în jur. Şovăi o clipă cînd ne văzu, apoi îşi ridică gulerul paltonului şi porni spre noi. Cînd ajunse lîngă noi avea mîinile vîrîte adînc în buzunare. Expresia de pe chip era foarte serioasă, sobră.

– Felicitări, îi spuse el lui Carmen, apoi mi se adresă. N-am ştiut nimic de biletul scris de Selwey. N-a ştiut nici Art sau Phobe. Ştiam că e părtinitor, dar nu ne-am imaginat c-ar fi capabil să meargă atît de departe. Deci. Mîinile îi rămaseră în buzunare, brațele rigide. Ce se întîmplă acum?

– Vorbim, am spus. Aşa cum ar fi trebuit s-o facem în octombrie.

– Nu vreau să renunț la copii.

I-am răspuns calmă:

– Nici eu.

– Continui să am mai mult timp liber ca tine.

– Nu şi dacă cumperi acțiunile *Pitthey.*

– Dacă nu le cumpăr? Dacă mă retrag din afaceri şi trăiesc din pensie alimentară?

– Pensia alimentară o să fie suficientă ca să duci stilul de viaţă cu care eşti obişnuit? am întrebat pe un ton care punea problema afacerii cu Hadley fără ca măcar s-o fi pomenit.

Carmen interveni între noi.

– Cred c-ar trebui să discutăm despre problemele astea cînd Dennis va fi cu avocatul său. O să-l sun pe Art şi stabilim o dată.

Dennis încuviinţă uitîndu-se la ea. Apoi, încăpăţînat ca întotdeauna cînd îi intra ceva în cap, se întoarse spre mine.

– Nu te voi lăsa să mă dai afară din casă.

– N-ai decît să păstrezi casa, am replicat, tăindu-i avîntul războinic, dar nu pentru mult timp.

– Bine. Şi cine va lua copii?

Am optat pentru tutelă dublă. Era soluţia cea mai logică. Locuiam destul de aproape unul de celălalt ca Johnny şi Kikit să plece de la unul la altul fără să apară complicaţii în vieţile lor de zi cu zi. Vor sta cu Dennis cînd călătoream eu şi cu mine cînd pleca el în călătorii, iar restul timpului vor sta cîte o săptămînă la fiecare din noi, programul putînd fi schimbat pe măsură ce copiii vor creşte. Am stabilit să ne consultăm şi să luăm împreună toate hotărîrile importante legate de ei. Sprijinul financiar nu fusese niciodată o problemă. Eram bucuroasă să le ofer copiilor mei securitatea de care eu nu avusesem parte.

Divorţul fu ceva mai neplăcut. Dennis se încăpăţînă să ceară o sumă mare.

Eu am fost mai încăpăţînată şi am rezistat mai bine

presiunii. Mi-a trebuit destul de mult ca să-l conving că mă voi folosi de tot ce ştiu despre el dacă va avea tupeul să-mi ceară să vînd *WickerWise*.

Aş fi făcut-o? Cine ştie. În timpul negocierilor Carmen mi-a pus aceeaşi întrebare de nenumărate ori, iar eu m-am gîndit la ea temeinic, analizînd hotărîrea pe toate părţile.

Femeia care fusesem nu şi-ar fi tîrît niciodată soţul prin noroi, dar femeia aceea se schimbase. Fusese rănită. Cicatricile rămase o făcuseră mai dură. Nu şi-ar fi atacat soţul de bună voie, dar s-ar apărat fără să clipească dacă ar mai ameninţa-o vreodată să-i ia ce-i mai important în viaţa ei.

Înţelegerea finală stipula că îi voi plăti o pensie lunară care îi va permite lui Dennis să trăiască confortabil, plus o sumă destul de mare pentru anul trecut şi pentru următorii patru egală cu douăzeci şi cinci la sută din profitul net al firmei mele.

Cu toate plîngerile lui Dennis că-i obstrucţionasem şansele de a-şi cîştiga existenţa cumpără acţiunile de la *Pittney Communications*. Prima sumă pe care i-am dat-o, plus un avans din a doua, plus o tranzacţie cu *Pittney* care îi permitea să plătească restul banilor în cecuri lunare îi aduseră acţiunile mult dorite, plus postul de vice-preşedinte.

Dacă ţineam cont de necazurile pe care mi le pricinuise era mai mult decît merita.

Dar eram mulţumită. Făcusem greşeli pe parcursul căsătoriei. Mă simţeam mai puţin vinovată cînd ştiam că Dennis va fi în regulă. În plus, orgoliul juca un rol important în viaţa lui. Cu cît orgoliul era mai satisfăcut cu atît bărbatul era mai prietenos. Şi cu cît era mai amabil şi prietenos cu atît era un tată mai bun. Cu cît era un tată

mai bun cu atît copiii mei vor fi mai fericiți. Şi acesta era singurul lucru care conta.

Care contase întotdeauna.

Pe la mijlocul lui ianuarie aveam deja un document scris. La începutul lui februarie ne-am prezentat în fața instanței. Judecătorul Selwey își luase concediu pe o perioadă nedefinită, iar acum ne aflam în fața celei care îl înlocuia, judecătoarea Coller. Aprobă documentele, iar peste nouăzeci de zile divorțul deveni final.

Prin mai soarele era destul de puternic ca să alunge răcoarea Atlanticului şi să încălzească veranda din spatele casei lui Brody permițîndu-ne să luăm acolo micul dejun de duminică. Eram numai noi doi, copiii plecaseră cu Dennis în New Hamshire. Rona era cu Valentino la far. Înfăşurată într-o pătură, stăteam pe balansoarul meu verde ale cărui roți scîrțîiau pe duşumeaua din lemn a verandei şi îmi contemplam leneşă regatul. Dinspre ocean venea aerul sărat pe care îl iubeam atît de mult, amestecîndu-se cu parfumul dulce al primelor lăcrămioare din rondurile cu flori. Mai tîrziu vor apărea narcisele, lalele, trandafirii, liliacul. Aşteptam cu nerăbdare să privesc răsăritul soarelui în mireasma lor.

Zîmbind am pipăit perlele din jurul gîtului care coborau pe sub pătură printre sîni oprindu-se pe coapsă. Connie avusese dreptate. Şiragul meu era lung-şi continua să se lungească. În ultimele cîteva luni apăruseră pe puțin vreo douăsprezece perle noi. Cea cu Kikit mai drăguță ca niciodată pozînd în rochița ei de balerină la primul ei spectacol, şi cea cu Johnny ridicînd brațele victorios cînd echipa lui de baschet cîştigase pentru a doua oară campionatul ligii. Cea cu petrecera comună

dată de ziua de naştere a copiilor la care au luat parte treizeci din prietenii lor, un magician, Dennis şi părinții lui, Brody şi Rona, toți înțelegîndu-se mai bine ca niciodată. Cea cu un nou magazin *WickerWise* pe Newbury Street din Boston.

Pe şirag erau perle care încă se mai formau: Rona căutînd un post la *WickerWise*, cît mai potrivit pentru ea, noi două discutînd animat despre problemele de zi cu zi, amintirile despre Connie din care dispăruse imaginea feței ei galbene, slăbite.

Lucram intens la perlele astea, măturînd nisipul care rezista cu încăpățînare dorinței mele de perfecțiune. Cu toate că Kikit nu mai avusese nici o criză din decembrie, ultima mă făcuse să fiu suspicioasă la orice fel de mîncare care nu fusese verificat de noi sau de ea. Fetița mea mînca cu frică. Johnny încă se mai lupta să înfrunte divorțul, se chinuia să afle care erau regulile, pe care post trebuia să joace, şi cum putea marca cît mai multe puncte.

Divorțul nu e niciodată o situație ideală. Ca toată lumea să fie cît mai mulțumită ceva era întotdeauna lăsat la o parte. În cazul nostru, familia intactă care fusesem cîndva. Oricît de prietenos s-ar fi purtat Dennis, detestam faptul că trebuia să stabilim cine va lua copiii şi cînd. Şi oricît de logică ar fi fost această tutelă nu mă puteam împiedica să nu-mi doresc ca Johnny şi Kikit să fie tot timpul cu mine. Partea bună era că Dennis ajunsese să cunoască copiii.

Iar eu îl aveam pe Brody.

Ahh, Brody! Atît de multe perle, nici nu le mai număram. Netede şi strălucitoare – prieten, amant, viitor soț – degetele mele le atingeau pe fiecare în parte fără să se mai sature. Studiindu-le în gînd, razele soarelui

luminară inelul cu diamant primit cadou de la el. Avea fațete multiple, la fel ca viețile noastre.

– Arăți de parcă ai prins rădăcini, spuse el trăgînd mai aproape de mine măsuța din răchită şi punînd pe ea o tavă cu felii de pîine cu ou, căpşuni proaspete şi un ibric cu cafea.

I-am zîmbit languroasă şi m-am întins sub pătură.

– Tot ce se poate.

Se lăsă jos în fața mea, desfăcu pătura, îşi strecură brațele în jurul taliei mele şi depuse un sărut zgomotos pe pielea goală. Cînd îşi ridică privirea degetele mele erau deja în părul lui. Acum cîteva luni nu-mi imaginasem că puteam fi atît de fericită.

Am început să fredonez o melodie. Un alt cîntec de dragoste. În ultimele zile parcă nu mă mai puteam opri. Brody îşi lipi obrazul de coapsa mea. I-am mîngîiat părul. Mă simțeam împăcată şi am continuat să plîng. Nici că se putea ca viața să fie mai frumoasă. Am schimbat ritmul şi am început un alt cîntec. Despre nunți, biserică, şampanie, eveniment spre care ne îndreptam cu paşi rapizi. Brody îşi înălță capul şi zîmbi. Încercam să-mi dau seama de ce îmi zîmbeşte atît de poznaş, iar apoi începu să cînte la rîndul lui. Un cîntec despre luna de miere un pic cam obscen.

L-am tras la piept rîzînd, încercînd să înăbuş sunetul. Nu avea ureche muzicală şi nu va şti niciodată să cînte, dar Dumnezeule, cît îl mai iubeam.

SFÎRŞIT

EDITURA MIRON vă propune: cărţile existente în stoc LA „CARTEA PRIN POŞTĂ“

1.	ROMANŢĂ ÎN JUNGLĂ	Linda Warren	9.900 lei
2.	BEVERLY HILLS	Pat Booth	12.500 lei
3.	LADY BOSS	Jackie Collins	14.950 lei
4.	LACE 2	Shirley Conran	4.608 lei
5.	IA-MĂ DE SOŢIE, STRĂINE	Kay Gregory	11.900 lei
6.	ÎN MREJELE DRAGOSTEI	Diane Pershing	13.500 lei
7.	MAGNAŢII	Susan Crosland	6.900 lei
8.	INOCENŢĂ	Suzanne Forster	15.900 lei
9.	URMA DE HIBISCUS	Robert Mendelsohn	8.500 lei
10.	MALIBU	Pat Booth	10.500 lei
11.	BUNĂTATEA FEMEILOR	J. G. Ballard	15.900 lei
12.	ŞOSELE ŞI SĂLI DE DANS	Diana Atkinson	12.900 lei
13.	MIAMI	Pat Booth	13.900 lei
14.	CĂILE DRAGOSTEI	Jessica Mandy	13.500 lei
15.	O FATĂ SEDUCĂTOARE	Linda Lael Miller	10.470 lei
16.	PALM BEACH	Pat Booth	13.900 lei
17.	DE FIECARE DATĂ	Michelle Spring	10.900 lei
18.	ZÎMBETUL LUI	Tonya Wood	13.500 lei
19.	ÎN CĂUTAREA FERICIRII	Shirley Conran	10.200 lei
20.	TRĂDARE INTIMĂ	Linda Barlow	12.500 lei
21.	INTRIGI	Nancy Kelly	14.900 lei
22.	FEMEIA FALSĂ	Jude Deveraux	10.950 lei
23.	ÎNCĂ O PRIMĂVARĂ	Joan Hohl	11.900 lei
24.	VINOVATA	Lynda La Plante	16.500 lei
25.	UN BĂRBAT ATRĂGĂTOR	Sara Orwig	4.900 lei
26.	SUBIECT DE BÎRFĂ	Deborah Chiel	8.500 lei
27.	LOVITURĂ DE MAESTRU	Elizabeth Gage	16.500 lei
28.	CĂDEREA LUI ADAM	Sandra Brown	9.900 lei
29.	ZBOR PERICULOS	Arthur Hailey	2.750 lei
30.	ANOTIMPURILE IUBIRII	Shirley Escapa	8.200 lei
31.	MÎNAŢI DE AMBIŢIE	Susan Crosland	15.900 lei
32.	ÎNTOARCEREA LA PEYTON PLACE	Grace Metalious	8.800 lei
33.	DIMINEAŢĂ, LA PRÎNZ ŞI SEARA	Sidney Sheldon	5.500 lei
34.	GEAMĂNA DE FOC	Jude Deveraux	11.900 lei
35.	ŞI DACĂ MÎINE VA VENI	Sidney Sheldon	16.500 lei
36.	MINCIUNI SINCERE	Nora Roberts	19.900 lei
37.	BANII SAU IUBIREA	Sophie Weston	12.900 lei
38.	DADDY	Danielle Steel	12.950 lei
39.	MEANDRE	Jayne Ann Krentz	15.500 lei
40.	UN SĂRUT DE FOC	Jude Deveraux	11.900 lei
41.	VENDETA	Jackie Collins	17.950 lei
42.	PĂCATUL ORIGINAR – VOL. I,II	Marius Gabriel	15.900 lei
43.	ARMA SEDUCŢIEI	Joan Elliott Pickart	5.000 lei
44.	FORŢE IREZISTIBILE	Marie Michael	10.500 lei
45.	JOCUL CU DRAGOSTEA	Patt Buchelster	4.900 lei
46.	UN ZÎMBET CA O RAZĂ DE SOARE	Iris Johansen	3.200 lei
47.	GEAMĂNA DE GHEAŢĂ	Jude Deveraux	14.500 lei
48.	MASCA TIMPULUI – VOL. I,II	Marius Gabriel	15.300 lei

Barbara Delinsky

Claire Raphael este o femeie frumoasă și plină de succese, un camarad perfect pentru soțul ei, Dennis, pe care îl ajută să se ridice pe scara carierei, și mama desăvîrșită pentru copiii lor. Dar soțul ei vede altfel lucrurile.

Sosită acasă într-o noapte, după o obositoare călătorie de afaceri, Claire găsește hîrtiile de divorț, în care se pretinde că și-ar fi abandonat soțul și copiii. Lumea ei se prăbușește.

Prinsă între un soț răzbunător și o instanță rigidă, Claire este pe cale să fie pedepsită pentru toate succesele ei de pînă acum. Suportînd cu greu această vină, ea se îndreaptă spre prietenul și partenerul ei de afaceri, Brody Parth, la care găsește înțelegerea și tandrețea care i-au lipsit în căsnicie, ca și puterea de a lupta pentru copii și pentru demnitatea ei.

Cînd îți voi dărui dragostea mea este romanul cel mai provocator al Barbarei Delinsky.

Lei: 15 900